

Giới thiệu Ôsin May Mắn

Giống với Thiên Sứ Của Gió, tựa truyện tình yêu của tác giả Cat.md mở màn cho tác phẩm của mình về cô nàng ôsin. Ôsin thì vẫn là ôsin

Ôsin thì cũng có tình yêu và cảm xúc, ôsin đâu phải một món đồ chơi rẻ tiền, cứ đợi mà xem.

Em đi vòng vòng như thế rồi em có bước vào hỏi người ta không? – Chị ta đưa mắt nhìn nó.

- Dạ. – Nó cũng mở to mắt nhìn lại. – Em nghĩ là mình chỉ cần đi một vòng người ta thấy mình thì người ta sẽ nhận thôi.

- Trời ạ! Chị không nghĩ em lại khờ đến như vậy đó, nhìn mặt em cũng đâu đến nỗi nào. – Chị ta lấy tay nâng cằm nó rồi nghiêng qua nghiêng lại. – Hời... Rất tiếc là nhà chị chẳng có gì để làm chi còn thiếu một người giúp việc thôi, nếu còn việc thì chị cũng sẽ nhận em.

- Thật hả chị? Người giúp việc cũng được nữa, em làm được mà. – Nó nhảy cẫng lên như con khùng.

- Thật ra thì chị cũng muốn có một đứa em gái, nhìn em cũng xinh và dễ thương lắm chị không nỡ để em làm ôsin đâu. - Thu Vân nhìn nó lưỡng lự rồi nói tiếp. - Hay chị nhận em làm em nuôi, nhưng mà... hai thằng em của chị nó hơi tung tung với lại ghét con gái mà kiểu ngây thơ như em cho nên chị cũng hơi ngại, um... hay giờ chị nhận em làm em nuôi nhưng chỉ là giữa chị em mình biết thôi còn đối với hai đứa nó em cứ nói mình là được chị nhận về giúp việc.

- Chị nói thiệt hả chị? - Nó kinh ngạc há miệng to hết cỡ.

- Đương nhiên rồi, giờ thì đi với chị đi.

-

Cùng tiếp tục đọc truyện Ôsin May Mắn để tìm hiểu nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: May Mắn Bất Ngờ

Chương 1: May mắn bất ngờ.

7 giờ tối.

Nó vẫn còn đang loay hoay giữa lòng thành phố, về đêm những ánh đèn nhiều màu sắc được thắp lên và làm sáng khắp cả những góc phố, nơi vỉa hè, nó chợt thấy lòng buồn man mác, cái nỗi cô đơn lại len lỏi qua từng sở thích, làm sao đây? Giờ này mà chả ai đá động đến nó lấy một tiếng, nó ngồi thụp xuống băng ghế đặt bên đường, hai tay xoa xoa đầu gối, chắc từ sớm đến giờ cứ đi lòng vòng với lại chưa có gì vô bụng nên nó cảm thấy mệt kinh khủng. Từ lúc bước xuống xe đến giờ nó vẫn đang cầu mong nhận được sự giúp đỡ từ một người nào đó, ai cũng được giờ nó mệt lắm rồi không thể bước tiếp được nữa, cha mẹ không cần nó chẳng lẽ tất cả mọi người cũng không cần đến sự hiện diện của nó, từ khi ba mẹ từ bỏ nó thì trên thế gian này chỉ có bà là tốt với nó nhưng giờ bà cũng không còn nữa rồi, bà cũng giống như ba mẹ nó rồi xa nó. Nó ngẩng mặt lên trời, ánh mắt xa xôi nhìn vào khoảng không trung, hai bàn tay đan chặt vào nhau dường như nó đang thầm cầu nguyện điều gì đó, đột nhiên...

- Nè em! Tối rồi sao ngồi ở đây?

- Dạ. – Nó giật bắn người ngược mặt lên nhìn.

- Chị hỏi giờ này tối rồi sao em còn ngồi đây? – Chị gái khoảng hai mươi tuổi vỗ nhẹ vai nó rồi ngồi xuống cạnh nó.

- Dạ... Dạ em ngồi đây nghỉ chút xíu rồi đi liền, chút xíu thôi là em đi ngay, chị làm ơn đừng đuổi em. – Nó nhìn chị ta cầu khẩn, nó nghĩ chị ấy đến để đuổi nó nhưng thật may là không phải thế.

- Ha ha ha... Em nói gì vậy? Cái này là ghế công cộng em muốn ngồi bao lâu cũng được, chị chỉ tò mò rồi hỏi vậy thôi.

Phù! May thật. Mà nghĩ lại người thành phố cũng thân thiện dễ sợ, mới thấy người khác chưa quen biết gì hết đã lại hỏi búa xua, nó đưa đôi mắt pha chút buồn nhìn chị gái ấy.

- Dạ em đi kiếm việc làm từ sớm đến giờ nhưng không thấy ai nhận hết. – Nó gục đầu chán nản.

- Rồi từ sáng giờ em đi xin việc ở đâu?

- Dạ em đi nhiều nơi lắm chị, em đi mấy chục vòng trong mấy con hẻm kia, rồi kia nữa qua rất nhiều cửa tiệm mà không thấy ai hỏi han em đi đâu hết.

- Em đi vòng vòng như thế rồi em có bước vào hỏi người ta không? – Chị ta đưa mắt nhìn nó.

- Dạ. – Nó cũng mở to mắt nhìn lại. – Em nghĩ là mình chỉ cần đi một vòng người ta thấy mình thì người ta sẽ nhận thôi.

- Trời ạ! Chị không nghĩ em lại khờ đến như vậy đó, nhìn mặt em cũng đâu đến nỗi nào. – Chị ta lấy tay nâng cằm nó rồi nghiêng qua nghiêng lại. – Hoi... Rất tiếc là nhà chị chẳng có gì để làm chị còn thiếu một người giúp việc thôi, nếu còn việc thì chị cũng sẽ nhận em.

- Thật hả chị? Người giúp việc cũng được nữa, em làm được mà. – Nó nhảy cẫng lên như con khùng.

- Thật ra thì chị cũng muốn có một đứa em gái, nhìn em cũng xinh và dễ thương lắm chị không nỡ để em làm ôsin đâu. – Thu Vân nhìn nó lưỡng lự rồi nói tiếp. – Hay chị nhận em làm em nuôi, nhưng mà... hai thằng em của chị nó hơi tung tung với lại ghét con gái mà kiểu ngậy thơ như em cho nên chị cũng hơi ngại, um... hay giờ chị nhận em làm em nuôi nhưng chị là giữa chị em mình biết thôi còn đối với hai đứa nó em cứ nói mình là được chị nhận về giúp việc.

- Chị nói thiệt hả chị? – Nó kinh ngạc há miệng to hết cỡ.

- Đương nhiên rồi, giờ thì đi với chị đi.

-

Sao thấy dễ dàng vậy ta? Có khi nào đây là cái bẫy của những tú bà mà trên báo hay nói không? Chắc... thôi kệ đi thử coi sao, có gì la lớn lên là được, nghĩ đoạn nó cũng rụt rè theo sau chị ta. Chị ta dắt nó lên tầng năm của khu chung cư, suốt chặng đường đều phải đi bằng thang máy, nó thì có biết thang máy, thang miếng gì đâu chỉ biết đi theo sau lưng chị ta, dù hơi sợ một chút nhưng thấy cũng êm êm.

- Chị quên nói với em chị tên là Thu Vân, chị là quản lý của nhóm nhảy “PN” vậy nên ngoài chị ra thì còn hai người nữa, một là Toàn Phong, một là Tùng Nhân.

Trong thang máy chị Thu Vân cứ liên tục giới thiệu bản thân, kể về hai người sống cùng nhà với chị, chị kể nhiều lắm, chị còn gọi hai tên đó là “Hai tên mặt lạnh” vì mặt của hai người đó lúc nào cũng như tảng băng của Bắc Cực lạnh ngắt lạnh tanh, có thể nói chị miêu tả hai tên đó vừa giống thiên thần lại vừa giống ác quỷ, cái cậu Tùng Nhân gì gì đấy là em ruột của chị Thu Vân nhưng tính cách hoàn toàn trái ngược, chị nhận định cái tên Toàn Phong thì hẳn giống em ruột chị hơn, có vẻ như là hai người đầu thai lộn chỗ. Nghe chị nói tính hai tên đó khó khăn mà nó phát sợ, tuy vậy chị Thu Vân hứa là sẽ bảo vệ nó nên cũng đỡ lo.

“Hai tên mặt lạnh” đang ngồi xem tivi thì chị Thu Vân mở cửa bước vào, vừa thấy chị Toàn Phong đã quay sang căn nhàn:

- Chị đi đổ rác đến đâu mà giờ này mới lên, em đói gần chết rồi nè.

- Thì chị đi kiếm người nấu ăn cho em đây. – Khỏi nói cũng biết là chị đang nói nó, chị Thu Vân còn chưa hỏi nó xem nó biết nấu ăn không thì đã mạnh miệng giới thiệu rồi, nhưng mà yên tâm đi nó hoàn toàn làm được. Chị vừa nói vừa đảo mắt nhìn ra bên ngoài. – Vào trong này đi Thảo Nguyên.

Cả Toàn Phong và Tùng Nhân đều trở mắt nhìn nhau rồi nhìn ra cửa xem là ai, nó từ ngoài bước vào với bộ dạng què hết chỗ nói, cùng với bộ đồ bà ba đen, trên tay là chiếc túi xách kính điện tử thời nào thì không rõ cho lắm, nhìn nó một lượt từ đầu đến chân cũng đủ để hai tên đó biết nó là gái què chính hiệu. Toàn Phong khó chịu nhìn chị Thu Vân rồi không nói không rằng bỏ lên phòng, Tùng Nhân thì lắc đầu lia lịa.

- Em không chấp nhận nó là ôsin cho nhà mình đâu, chị xem... – Tùng Nhân tiến lại gần nó nắm vạt áo lật tới lật lui. – Nhìn lúa không sao tả được.

- Yên tâm đi em trai ngày mai chị sẽ thay đổi Thảo Nguyên thành một con người mới. – Chị Thu Vân đứng ra hứng đạn.

- Thay đổi. Làm sao thay đổi hả? Nhìn nó đi... Toàn là mùi bùn đất, chắc là ở dưới quê đi chăn heo thì phải, còn nữa nó tên gì? À... Thảo Nguyên, nghe tên thôi đã thấy được chữ lúa hiện lên rồi huống chi là thay đổi. Nếu chị thích thì thu nạp nó đi. Xớ... Gớm ghê. – Nói xong cậu ta bỏ đi một mạch.

Nó nhìn hần và Tùng Nhân rồi lại nhìn chị Thu Vân với cái mặt trù ụ, như hiểu được lòng nó Thu Vân tiến đến vỗ vai nó an ủi:

- Em đừng buồn, hai đứa nó chỉ khó chịu vì chưa quen thôi, từ từ rồi hai đứa nó sẽ có cái nhìn khác về em.

An ủi thì an ủi thôi chứ lòng nó buồn ơi là buồn vậy đó, từ trước đến giờ nó chưa từng nghe ai chê nó tiếng nào. Hic... Mấy cô đi dưới quê nói nó đẹp nhất xóm còn gì? Chẳng lẽ mấy người đó gạt nó, mà nhìn kĩ một chút nó cũng đẹp chứ bộ, đúng là những tên không biết nhìn người. Được rồi, nó sẽ thay đổi cho mấy người lé mắt luôn.

Chương 2: Anh Dám Chọc Tôi. Đợi Đó...

Chị Thu vẫn dẫn nó đi xem phòng, có vẻ chung cư này thuộc hạng cao cấp nên nhà chị Thu vẫn mới to như vậy, chứa được cả ba người, còn dư phòng nữa chứ, nó bước vào phòng thì chào ôi! Y như phòng dành cho các công chúa trong truyện cổ tích, rất rộng và thoải mái, mỗi phòng đều có nhà vệ sinh riêng biệt, phòng dành cho ôsin thôi đã to hơn nhà của nó ở quê gấp mấy chục lần. Nó nhìn chị Thu vẫn cảm kích hết sức, dù chỉ mới gặp nhau nhưng nó có cảm giác mình và chị Thu vẫn giống như người trong nhà vậy, có lẽ là do chị quá tốt đối với nó, lúc này ở ngoài nó còn nghĩ mình sẽ ở nhà bếp hay trong một xó nào đó dành cho người ở giống lọ lem, bạch tuyết nhưng giờ thì khác rồi... Ha ha ha sướng không sao tả được. Thôi chết, xem chút là quên, cứ tưởng nhà chỉ có một mình chị Thu vẫn bây giờ lại ra thêm hai tên con trai, nếu lỡ hai tên đó không kiềm chế được trước sắc đẹp của nó thì sao ta? Tuy hơi ảo tưởng sức mạnh. Không sao, không sao lúc nó mới bước vào thì hai người đó đã không ưa nó, chắc sẽ không có gì đâu. Nó tự trấn tĩnh bản thân bằng những câu mà nó nghĩ ra.

Chị Thu vẫn ngáp dài, ngáp ngắn, vẻ mặt mệt mỏi, chị xua tay kêu nó vào phòng.

- Em dọn đồ vào phòng đi, chắc giờ này tụi nó giận chị nên cũng không ăn tối đâu, vậy thôi chị vào phòng ngủ đây.

- Dạ. Cảm ơn chị.

- Không có gì đâu, à mà nếu em đói thì xuống bếp nấu gì ăn đi nghe, chị buồn ngủ quá.

- Dạ em biết rồi chị về nghỉ trước đi ạ.

Nó hí hửng đem đồ về phòng, quăng luôn cái túi xách, nó nằm ịch xuống giường, thoải mái quá có cả nệm dày trên một gang tay hèn gì nó thấy mềm mại làm sao, nó lấy hai tay chà chà lên nệm miệng thì cười toe toét. A! có cả tủ nữa này, phải rồi lấy đồ mặc vào mới được, nó lồm cồm bò dậy vớ tay lấy chiếc túi, nó xốc tung toàn bộ lên, giở lăm chùng ba bộ đồ, kèm theo đó là một con gấu bông nhỏ xíu nhét vừa túi áo, nó nhìn con gấu bông rồi lại rung rung, hầu như trong quá khứ của nó con gấu bông này vừa là hiện hữu của niềm vui vừa là nỗi buồn, vì đó là món quà đầu tiên cũng là món quà cuối cùng mà bà ngoại tặng cho nó trong chính ngày sinh nhật, nó cầm con gấu trên tay nức nở, nó khóc và khóc đến lúc mệt nó mới chợt nhớ từ sáng đến giờ nó chưa có gì vào bụng, vậy là nó lại lật đật mò xuống nhà bếp.

Trong lúc này ở phòng bên cạnh...

- Chắc tại lúc này bỏ lên trước không thèm ăn cơm nên bây giờ mới đói như vậy? Chắc là họ đã ăn cơm hết rồi. – Toàn Phong lật đật mò xuống nhà bếp.

Nó xuống nhà bếp lục lọi đủ thứ, cuối cùng tìm được hai gói mì và một quả trứng gà, à mà không phải nó tìm đâu, không biết ai tốt bụng để sẵn trên bàn và nó chỉ việc nấu nước ăn thôi, thật ra mì và trứng là Toàn Phong định đi nấu ăn nhưng vì không biết nấu nên định chờ chị Thu lên ai ngờ... Thôi kệ đi của ai thì của miễn no là được, nước vừa sôi nó thấy luôn hai gói mì vào bây giờ nó mới phát hiện chưa có tô, còn trứng gà thì sao ta? Hay là đập chung vào luôn, mà vậy thì đâu có ngon, nó bỏ qua chuyện đi kiếm tô và quay sang quả trứng, nó cầm quả trứng đi vòng vòng trong bếp.

A ha! Đây rồi, nó nhìn thấy cái lò vi sóng, người ta nói trứng gà nướng ăn cũng rất ngon, từ đó tới tận bây giờ chỉ nghe nói thôi chứ chưa có ăn, giờ làm thử. Cũng chẳng phải lo, nó coi phim thấy người ta bỏ thức ăn vào lò, 5 phút sau có ngay món ăn, vậy là nó cũng làm theo y chang, nó để trứng gà lên vỉ nướng bên trong và đóng cửa lò rồi nhấn linh ta linh tinh gì đó không biết nữa, xong. Nó lại ung dung đi tìm tô, nó nhìn lảo lảo, nhìn tùm lum hết, kia rồi! Tủ chén đã được đóng âm vào tường nhưng tận trên cao làm sao đây? Nó vớ tay rồi lại kiễng chân hết cỡ nhưng vô dụng, hoi... Phải nói là kém thông minh hết biết, cả một hàng ghế đặt phía sau mà không chịu tận dụng cứ ở đó nhón, nhón, nhón và nhón.

- Cô đang làm gì vậy?

- Ồ. – Nó giật mình quay phắt người lại.

Là... Là Toàn Phong. Cậu ta đang nhìn nó chằm chằm, chết rồi mới vào nhà người ta đã đi lục lọi, không biết có bị đuổi không nữa? Bình tĩnh, cứ từ từ thôi, nó nuốt khan một cái rồi từ tốn nhìn vào ánh mắt sắc lạnh của hắn.

- Dạ. Tôi đói bụng nên xuống đây nấu mì ăn, định lấy tô nhưng mà... - Nó đưa mắt nhìn lên tủ chén.

- Đi ra. – hất lạnh lưng lên tiếng.

- Dạ... Tôi... Nhưng tôi chưa làm gì hết, tôi thật sự...

- Tôi kêu cô đi ra. – hất cắt ngang câu nói của nó.

- Hả? Dạ, nhưng tôi đang rất đói. – Nó cố vùng vằng để được lấy một cái tô.

Hắn mặc kệ những lời xin xỏ của nó, hắn kéo nó ra, đưa tay lấy xuống một cái tô to tướng, không do dự hắn úp thẳng lên đầu nó.

- Nè! Đồ vịt cổ lùn. Chẳng những lùn mà còn lỏi nữa.

- Gì hả? Tưởng mình cao lắm hay sao mà làm phách. – Nó bĩu môi với hắn.

- Không cao bao nhiêu mà miễn không lùn là được. – Hắn hách mặt lên trời, nhìn mà thấy ghét.

- Ồ... Anh nói gì cũng đúng hết, dù sao cũng cảm ơn. – Nó cúi mặt ngượng ngùng.

Sao hắn tốt vậy không biết? Ban nãy còn khó chịu với nó mà, hay là có mưu đồ gì to lớn hơn, nó rùng mình lắc đầu, lạy chúa! Làm ơn đừng để nó gặp thêm bất cứ xui xẻo gì nữa. Nó ngược nhìn hắn, phải công nhận là hắn cao thiệt chứ không đùa! Hắn chỉ cần ngẩng đầu và đưa tay lên là có thể lấy xuống dễ dàng, lúc này nó nhìn từ cằm hắn đến đỉnh đầu, hầu như mọi thứ đều hoàn hảo, chiếc cằm nhọn, sống mũi cao, đôi mắt lấp lánh và hơn hẳn là đôi môi mỏng đỏ như cánh hoa hồng, mặt hắn trắng không chút tì vết, còn nó thì... Hu hu hu có mụn nữa nè. Nó thả hồn lên mây đôi mắt vẫn chăm chú nhìn hắn, đột nhiên nó cười một cách vô thức, nó không tài nào cưỡng lại được ánh mắt hắn nhìn nó, chúa ơi! Tại sao trên đời lại có người đẹp trai kinh khủng như hắn? Tại sao người lại cho một tên đẹp trai như hắn đứng trước mặt nó? Tại sao? Tại sao?

- Cô có lấy tô đi nấu mì không thì nói? – Hắn bực dọc lên tiếng.

- Hờ. – nó giật bắn người đầu lắc lư nhìn hắn. – Dạ lấy, lấy.

- Nãy giờ cô đi du lịch ở đâu vậy?

- Dạ... Dạ xin lỗi anh. – Nó và hắn cứ người hỏi kẻ đáp vậy đó.

5 phút sau...

Bóc! Bóc! Bùm...

Âm thanh khủng khiếp này là... Chúa ơi! Không lẽ là... Nó chạy như điên đến chỗ lò vi sóng, mở tung cửa lò ra, hồng rồi, hồng hết rồi, trứng gà của nó đã tan xác, văng tung tóe khắp lò.

- Hu hu hu trứng gà của tôi...

- Cô đang làm cái trò gì vậy hả? – hắn lớn tiếng quát nó nhưng nó chẳng chút phản ứng chỉ biết ngồi đó suốt mướt. – Còn khóc nữa, mới vào nhà này đã phá tung mọi thứ, cô nghĩ sao mà cho cả quả trứng vào lò vậy hả?

- Tôi... Tôi... T.r.ứ.n.g. – Nó run rẩy trả lời.

- Thôi! Thôi! Tôi sợ cô rồi mau mau lau sạch chỗ đó giùm tôi đi. – Hắn xoay người đi, lát sau hắn trở lại và quăng cho nó cái khăn. – Nè, cầm lấy và thu dọn tàn cuộc của cô đi.

Có quả trứng gà thôi mà nó khóc như đang xem phim tình cảm, phải nói là mít ướt hết chỗ nói, hắn mà còn phải cúi đầu trước những giọt nước mắt cá sấu của nó nữa là, thật ra nó khóc vì tiếc của thôi.

Nó cúi gằm mặt xuống đón lấy chiếc khăn, nó lau từ trong ra ngoài, lau đến sạch bong sáng bóng. Qua thăm định ban đầu, cuối cùng nó rút ra kết luận: Trứng không thể nướng bằng lò vi sóng, dù điều này đã được kiểm chứng lâu rồi. Dọn dẹp xong nó định đem mì lên phòng ăn thì hắn đã gọi nó lại giảng cho một bài kinh xám hồi.

- Sau này đừng có làm mấy trò đại dột đó nữa giùm tôi, không biết gì thì hỏi người khác, nghe rõ chưa?

- Dạ vậy giờ tôi đi được chưa?

- Ừ. Đi đâu thì đi đi.

Nó bê tô mì xoay người bỏ đi, chưa kịp bước lên bậc thang đã bị hắn gọi thêm lần nữa.

- Ê! Định bụng lên phòng ăn luôn đó hả?

- Dạ.

- Ôi trời! Cô không biết nếu rót đồ trên đó sẽ rất dơ hay sao?

- Dạ ăn xong tôi sẽ lau dọn sạch sẽ. vậy giờ tôi đi được chưa?

Hắn phớt tay ra hiệu là đi đi, một hành động nhỏ xíu của hắn đã làm nó cảm động muốn rơi nước mắt. Cầu trời cho hắn đừng kêu nó nữa chứ nếu không chắc nó tự tử luôn cho rảnh nợ. Chưa kể đến bụng nó đã lép xẹp từ sáng đến giờ.

- Ê!

“Trời ơi! Sao cái miệng mình xui dữ vậy nè, lúc nào không nghĩ lại nghĩ lúc này, làm như gần đây mình bị sao hỏa tạ chiếu hay sao á.” Nó nén hết cảm phần vào trong lòng và mỉm cười – Một nụ cười giả tạo hết mức có thể, nhìn hẩn.

- Dạ cậu lại kêu gì nữa ạ!

- Nấu giùm tôi tô mì, tôi đói bụng rồi. À nhớ để trứng gà vào cho tôi nghe.

- Nhưng... Tôi không biết trứng gà ở đâu.

- Trong tủ lạnh. – hẩn vẫn trả lời một câu cộc lốc.

- Nhưng... Tôi không biết tủ lạnh ở chỗ nào.

- Trời ơi! Tủ lạnh sau lưng cô đó. – Hẩn bực tức quát.

- Dạ dạ tôi thấy rồi.

Nó bắt tay vào làm rục rục, xong tô mì, nói cho oai vậy thôi chứ một tô mì của hẩn phải mất hết mấy phút của nó. Nó bung tô mì lên và đặt trước mặt hẩn.

- Dạ tôi làm xong rồi nè, cậu ăn đi ạ. Vậy giờ tôi đi được chưa?

- Ừ. Đi đi.

Nó mừng muốn hết lớn, bung tô mì đã nở lừ của nó đi lên, có vẻ như nó không ngon như lúc nãy nữa sợi mì đã nở to y như sợi phở, nhưng mà không sao đối với những người sắp chết đói đến nơi như nó thì món này là ngon nhất rồi, nó cầm mì trên tay mà yên tâm hết cỡ, hẩn sẽ không quấy rối bữa ăn của nó nữa.

- Nè! – hẩn vừa ăn vừa gọi với theo.

- Lại chuyện gì nữa. – Nó bực mình quát vào mặt hẩn, hẩn há hốc miệng nhìn nó, biết mình đi quá trớn nên nó nhỏ nhẹ. – Dạ. Cậu gọi tôi có gì không ạ!

- Không có gì đâu. – Hẩn thốt ra một câu tình queo. Chắc là muốn phá nó đây mà.

Nó nhếch miệng khó chịu rồi bung tô mì chạy như tên lửa vào phòng. Hẩn nhìn thấy thái độ của nó mà mặc cười chết được ha ha ha... hẩn cũng như nó cười trong vô thức, đã lâu rồi chưa từng thấy hẩn cười thoải mái như vậy, nói thế không phải vì trước đây hẩn không cười mà là cười trong nhặt nhẻo, có thể nói giống nó lúc nãy ấy - một nụ cười giả tạo hết mức có thể, nghĩa là chỉ cười cho người khác biết mình vui thôi chứ không biết lòng mình thì đang khóc. Giờ hẩn lại cười vì chọc phá được con nhỏ ôsin, thật ngạc nhiên.

Thế giới mà hẩn đang sinh sống chỉ tồn tại một điều đó là sự giả tạo, lừa dối, chưa có một ai khiến hẩn cảm thấy yên tâm khi giao tiếp như nó. Hẩn nhìn thấy được sự giản dị, hồn nhiên trong con người nó, chẳng có gì dễ hoài nghi đối với một đứa tâm trọng tron như nó, hẩn bắt đầu thấy yên tâm lạ lùng.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Mày Mắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Sao Lại Ghét Tôi Như Vậy?

Chương 3: Sao lại ghét tôi như vậy?

- Toàn Phong, Tùng Nhân ra ăn sáng nè! – Thu Vân hớn hờ gọi.

- nghe rồi, mới sáng sớm mà chị cứ gọi inh ỏi cả lên, nhức đầu chết đi được. – Toàn Phong lạnh lùng lên tiếng.

Tùng Nhân vừa nghe thấy tiếng chị Thu Vân gọi đã mở cửa phóng như bay đến bàn ăn ngồi ngồi.

- Khìc... khìc... Chà thơm quá, hôm nay chị nấu món gì mà trông ngon vậy?

- Ôi trời! Chị thì làm gì biết nấu mấy món này là con bé Thảo Nguyên nấu hết đó.

- Ặc... ặc... Mùi gì mà khó ngửi chết đi được, mới nghe mùi đã muốn ói rồi, mấy thứ này mà đem ra bàn ăn được hả. – Chị Thu Vân vừa kết thúc câu nói thì Tùng Nhân đã thay đổi 360 độ.

- Không ăn thì cút. – chị Thu Vân tức giận quát.

- Ồ... Nhưng mà nghĩ kĩ lại thì cũng còn ăn được. – Tùng Nhân cúi mặt nhỏ giọng.

Hắn chẳng nói gì chỉ im lặng kéo ghế ngồi xuống, thấy vậy Tùng Nhân cũng làm theo y chang, dù hắn không nói gì nhưng cũng không hẳn là ưa nó, mà sao hai tên đó ghét nó như vậy chứ, chỉ mới gặp nó thôi với lại nó có làm gì có lỗi với họ đâu? Hay vì nó nghèo, mà nếu không nghèo thì đâu có đi làm ôsin, hay là nó xấu? Mà nó cũng đâu xấu lắm đâu, nhìn dễ thương mà. Mọi người đã ngồi vào bàn chuẩn bị dùng bữa, nó từ dưới bếp đi lên tay bưng theo đĩa rau xanh mà nó đã cặm cùi trang trí, nhẹ nhàng đặt xuống bàn và ra phía sau đứng.

- Em sao vậy? Sao không ăn? – Chị Thu Vân lên tiếng tò mò.

- Em chỉ là người làm thì sao dám ngồi ăn chung với chủ được ạ, với lại em cũng chưa đói.

Tùng Nhân đang ngón một họng thức ăn khi nghe nó nói cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Cậu ta còn gờ cả ngón cái về phía nó.

- Cô nói đúng rồi đó, người ở thì phải đợi chủ ăn xong rồi mới được ăn, không chừng còn ăn cả đồ ăn thừa nữa đó, mà nếu cô...

- Em có im không hả? – Chị Thu Vân bất mãn cắt ngang lời Tùng Nhân, cậu ta im bật, chị Thu Vân đứng lên ấn nó ngồi xuống. – Em ngồi xuống ăn đi đừng sợ gì hết, có chị ở đây rồi nó mà dám bắt nạt em thì chị sẽ xử đẹp nó cho coi. – Chị Thu Vân đưa đôi mắt sắc lẹm nhìn Tùng Nhân, ngay lập tức cậu ta cúi đầu ăn lia lịa.

- Em cảm ơn chị. – Nó nhìn chị Thu Vân bằng đôi mắt biết ơn sâu sắc.

- Được rồi mấy đứa ăn đi đừng chấp nhát nhau nữa.

Nó nhút nhát ngồi gục đầu xuống bàn, lâu lâu lại ngược nhìn Tùng Nhân và Toàn Phong rồi lại cúi đầu ăn tiếp, nó cứ nhìn thức ăn mà không dám gấp may mà có chị Thu Vân lấy thức ăn để vào chén cho nó nếu không thì cả buổi nó cũng chỉ được ăn com trắng. Ăn xong, nó và chị Thu Vân dọn dẹp bàn ăn rồi rửa chén, hai tên đó thì đi xem tivi, cả hai là vậy đó suốt ngày chẳng có việc gì khác ngoài ăn, ngủ và xem tivi lâu lâu lại đi nhảy nhót, cũng chẳng trách được vì hai tên đó chỉ có nghề đó thôi.

Mọi thứ ở đây không giống ở quê nó chút nào cả, về đêm không những đông đúc mà còn nhộn nhịp, cảnh đẹp lung linh huyền ảo nhất là khi nhìn xuống từ độ cao mà nó đang ngắm, lúc này nó chợt nhớ cái tỉnh lặng ở quê làm sao ấy dù chỉ nghe được tiếng côn trùng nhưng cũng rất êm ả và thú vị, ở đây mọi người rất chú trọng sức khỏe đặc biệt là những người giàu có, như gia đình chị Thu Vân chẳng hạn, chị không bao giờ cho nó mua thức ăn ngoài chợ mà phải vào siêu thị, ban đầu nó cũng không biết siêu thị là gì, nhưng nhờ đi chung với chị Thu Vân được vài lần nên nó cũng biết được cái nhà lớn đựng đầy thức ăn đó. Quà thực thì rất tiện lợi, thức ăn được đóng hộp chỉ cần mua về là chế biến nhưng mà... Mắc quá! Nói gì thì nói ở quê vẫn hơn, không cần phải rườm rà như vậy.

Nó mãi lo ngắm nghĩ mà quên mất nhiệm vụ mà chị Thu Vân giao cho là giúp chị lau nhà, nó nhớ chực đến và nhanh như chớp nó bê thùng nước cùng cây lau từ dưới nhà đi lên, nó nhanh nhẹn nhúng ướt cây lau và lau từng góc ngách trong nhà, công việc này nó đã quen thuộc từ khi còn ở quê nên giờ cũng không mấy khó khăn. Chị Thu Vân trên lầu bước xuống lòng lấy trong bộ dạ hội màu xanh dương, không biết chị đi đâu mà trưng diện đẹp hết biết, thấy nó chị cười tít mắt.

- Thảo Nguyên thấy chị thế nào? Đẹp không? – Chị Thu Vân cầm váy xoay một vòng rồi đứng trước mặt nó.

- Dạ đẹp lắm, mà chị đi đâu vậy? – Nó tò mò hỏi.

- Ủ. Tới nay chị có việc phải ra ngoài em ở nhà cùng với Toàn Phong và Tùng Nhân nghe. – Chị Thu Vân dặn dò nó rồi ghé sát vào tai nó nói nhỏ. – Nếu hai đứa nó dám bắt nạt em nữa thì về nói chị nghe chưa?

- Dạ, chị yên tâm đi hai người đó ghét em lắm nên không có chuyện gì đâu.

- Vì ghét nên chị mới lo đó, mà thôi trể rồi chị đi nghe.

- Dạ.

Nó gật đầu nhìn chị Thu Vân đi ra khỏi cửa rồi lại hí hoáy lau tiếp, chị tốt với nó quá tốt hơn cả người thân của nó nữa, từ trước đến giờ nó chưa từng được ai quan tâm ngoài bà của nó, chị Thu Vân quan tâm và bảo bọc nó y như cách mà bà đối với nó, thì ra trên đời này vẫn còn người tốt, vẫn còn một chút may mắn dành cho nó. Nhớ đến về mặt hình sự lúc này của chị Thu Vân nó lại bật cười, sao lại có một người như chị chứ kêu một người ngoài như nó mách lẻo em ruột mình, thật nực cười, nó cứ cười cười rồi lại lau lau, mà nó lau đến đâu rồi nó cũng không biết nữa chỉ biết là lau thôi.

- Nè con nhỏ ôsin kia cô lau đủ chưa vậy? – Tùng Nhân bực tức quát.

- Dạ. – Nó giật mình xoay phắt người lại. – Dạ tôi đang lau nhà.

- Ai chẳng biết là cô đang lau, mà tại sao cứ đứng cản tivi hoài vậy biết người ta đang coi đến đoạn gây căng không? Bộ tính chọc nóng tôi hay sao hả?

Nó đứng bất động nhìn Tùng Nhân rồi như sực tỉnh nó lắc đầu mấy cái mắt thì chớp chớp không biết nó lại mơ tưởng đến cái gì nữa, nó nhìn sang Toàn Phong xem hắn có nói giúp hay tỏ thái độ bức dọc gì với nó không nhưng hoàn toàn không có, mặt hắn vẫn lạnh ngắt chẳng giống với tối hôm đó hắn cười tươi rồi, nó tò mò khúc gây căng mà Tùng Nhân nói là gì vậy ta? Vừa nghĩ nó vừa xoay người lại phía sau nhìn chăm chăm vào tivi. Má ơi! Hai người trên tivi họ đang... đang... Hôn nhau đắm đuối, đây là cái phim dở hơi nhất mà nó từng thấy, không biết thằng cha nào chế tác ra cái loại phim như này, xin chúa hãy tha tội cho con và tha tội cho cả hai tên kia, có vẻ như nó đang rất ngại khi nhìn thấy cảnh này, bỗng nhiên mặt nó đỏ lên như gấc, nó khom người bê cả thùng nước chạy tọt xuống bếp thở hổn hển, Tùng Nhân và hắn nhìn theo nó bật cười không ngớt.

- Thì ra cái con heo ngọc này cũng biết mắc cỡ nữa chứ. Ha ha ha... Anh xem nhìn nó hài quá mới thấy có cảnh hôn thôi đã vậy rồi. – Tùng Nhân ôm bụng cười lăn lộn.

- Dù sao thì cô ta cũng là con gái nhìn thấy mấy cảnh như vậy thì phải ngại chứ sao? – Hắn đỡ lời ngay cho nó.

- Ờ... Cũng phải.

Còn nó hiện giờ đang ngồi bàn thần dưới bếp, nhớ lại cảnh lúc nãy sao mà rộn người quá, hai tên đó dám xem phim đồi trụy, chỉ mới ở mức độ hôn thôi mà nó đã phán xét vậy rồi, có lẽ sống cạnh bà ngoại nhiều quá nên nó vẫn còn ảnh hưởng bởi lễ giáo phong kiến, nó thấy quần áo quá, sao mấy người nhà giàu lại đi xem mấy cái phim hôn hít này chi không biết? Nó ngồi suy nghĩ băng quơ rồi lại... Chết! Chỗ ghế sofa chưa lau, giờ sao? Không lẽ lại trở lên? Không được, lỡ nó lại nhìn thấy mấy thứ đó thì sao? Nhưng mà không lau chị Thu Vân về thấy còn dơ lại nói nó thiếu trách nhiệm thì nguy hơn, thôi kệ cứ nhắm mắt đi lên. Suy nghĩ vừa tắt nó ị ạch bê thùng nước đi ngược lên, hai mắt nhắm nghiền nó lần mò đến chiếc ghế sofa, nó mò cứ mò rồi mò luôn lên đầu Toàn Phong.

- Cô làm gì vậy? – Trời ơi mấy chục năm hắn mới mở miệng được một lần.

- Ờ... tôi xin lỗi anh tại tôi không thấy đường.

- Bộ cô bị đui sao mà không thấy. – Tùng Nhân cướp ngang câu nói của Toàn Phong và ngược nhìn nó. – Trời ơi! Cô... Cô đang làm cái quái gì vậy hả?

Tò mò hắn cũng ngẩng đầu lên xem. Trời ơi nó lấy cả cái áo và trùm hẳn lên đầu nhìn y như ma vậy hỏi sao hai tên đó không giết mình cho được.

- Cô đang bày trò gì vậy hả? – Tùng Nhân đứng lên quát.

- Tôi đi ra lau nhà mà sợ lại thấy mấy cảnh đó nên tôi mới làm như vậy cho chắc ăn.

- Cô định chọc nóng tôi phải không? – Tùng Nhân bốc hỏa hét lên.

- Thôi được rồi cậu đừng chửi cô ta nữa, còn cô cũng bỏ cái áo ra đi không có cảnh nóng gì đâu. – Hắn lập tức đứng ra hòa giải.

Nó chậm rãi tháo chiếc áo xuống rồi hé mắt nhìn vào tivi, hây... Làm hết hồn tưởng còn chứ, nó tiến đến chỗ Toàn Phong nhỏ nhẹ:

- Anh làm ơn lấy chân lên để tôi lau dưới ghế đi ạ!

Ngay lập tức hắn nhấc chân lên cho nó lau và thế là nó đã hoàn thành một nửa nhiệm vụ, sau đó nó đảo mắt nhìn sang Tùng Nhân cũng nhỏ nhẹ y chang như vậy.

- Anh Nhân làm ơn nhấc chân lên cho tôi lau dưới ghế.

Tùng Nhân đưa cặp mắt hình viên đạn nhìn nó rồi nhấc chân lên nhưng cũng không quên móc thêm vài câu:

- Lau nhanh nhanh rồi rút đi cho rảnh mắt, từ trước đến giờ tôi mới được thấy một người lóa như cô vậy đó, đúng là quê mùa.

- Dạ. Tôi lau xong rồi.

Cuối cùng cũng xong, chưa đợi nó đi ra Tùng Nhân đã đặt chân xuống và vô tình đạp đổ cả xô nước xuống sàn.

- Á... á... á.

Ạch!

Theo sau tiếng la thất thanh ấy là một tiếng động kinh hoàng, có thể nói là như trời sập. Hắn đưa đôi mắt sắc lạnh nhìn xuống nền nhà, Tùng Nhân thì há to miệng đau đớn, cả hai đều chăm chú nhìn nó đang chụp ếch, thật tội cho nó nằm sải lai trên sàn, hai tên đó chỉ biết nhìn không thèm bước đến đỡ nó lên gì hết, nó lồm cồm đứng dậy xách xô và cây lau nhà đi cả nhấc xuống bếp, hai tên đó thật đáng ghét nó chỉ muốn lau nhà thôi chứ có làm gì đâu mà biến nó thành ra như thế này, thật đáng thương mà.

Nó đi rồi Toàn Phong mới xoay qua hỏi Tùng Nhân bằng giọng lạnh tanh:

- Sao cậu làm vậy?

- Hi... chỉ là lỡ chân thôi mà, hiểu lầm cả thôi. – Cậu ta cười gượng gạo. – Anh về đừng nói với chị nghe.

- Tôi đâu rồi hơi như vậy. – Hắn đứng lên đi tuốt vào phòng.

Hình Như hần giận thì phải, Tùng Nhân lắc đầu chẳng hiểu cơ sự ra sao mà hần lại như vậy? Nhìn thấy nó dưới bếp lắc nhấc đi lên liền bấu môi với nó, tỏ ý chọc tức. Nó không quan tâm, biết ngay là cậu ta sẽ lại giả vờ như không có gì xảy ra mà.

Lần này Tùng Nhân được một phen hú vía, cứ tưởng nó sẽ bị gì, nhưng mà cậu ta chỉ sợ vậy thôi chứ có thêm hồi han gì nó đâu, ghét thì cũng ghét như bình thường thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Đi Học Nhé!

Chương 4: Đi học nhé!

Đến khuya, tiếng nhấc chuông inh tai cả lên, nó đang ngủ ngon giấc cũng bị tiếng chuông đánh thức. Ôi! Cái chân đau chết đi được giờ phải lê cái xác xuống giường rồi lết xuống từng bậc thang, thật là khổ quá trời quá đất, đi gần tới cửa tự nhiên nó thấy lạnh xương sống dễ sợ, nó ngừng lại ngẫm nghĩ một lúc, giờ này khuya rồi thì có ai được chứ? Hay nó bị mộng du rồi đi xuống đây, đúng rồi, nó quay đầu lại định đi ngược trở lên thì tiếng chuông cửa lại réo inh ỏi, tò mò nó cất tiếng hỏi:

- Ai vậy?

- ... - Không thấy tiếng ai trả lời.

- Ai đó?

- Mở cửa nhanh lên.

- Nhưng là ai vậy? Không nói thì tôi sẽ không mở. – Nó cứng rắn lên tiếng.

- Ai vào đây nữa chị nè.

Là chị Thu Vân! Nó nhanh nhẩu mở cửa. Cửa vừa tung ra chị Thu Vân đã nhảy xổ vào nhà.

- Em làm gì lâu quá vậy? Chị đứng ở ngoài đó sợ mà gần chết.

- Dạ tại em tưởng là ăn trộm nên không mở.

- Ủ. Thôi đóng cửa lại rồi lên ngủ đi.

Nó đóng cửa đi khắp khiêng vào nhà, chị Thu Vân thấy là lạ, lúc chiều đi nó vẫn còn nguyên vẹn sao giờ lại thành như vậy, chị tò mò hỏi nó:

- Em bị sao vậy? Sao tướng đi lạ quá hay là ở nhà hai thằng đó bày trò phá em nên em mới ra như vậy?

- Dạ. Không, không phải đâu chị tại hồi chiều em sợ ý bị té nên trật chân thôi hà.

- Được rồi. Lại đây chị xem.

Nó ngồi xuống ghé đặt chân lên đùi chị Thu Vân, ngay cả chị cũng phải phát hoảng khi nhìn thấy chân nó, trời ơi! Chân nó sưng lên như chân voi, nếu chị Thu Vân không kịp thời phát hiện và bỏ thuốc cho nó thì chắc một điều là ngày mai chân nó chỉ có nước đem đi triển lãm. Thoa thuốc xong chị kê nó lên phòng và cho nó uống viên thuốc gì đó (không rõ), lát sau nó đã lăn đùng ra ngủ, nó nhẹ dạ thật ngay cả viên thuốc gì cũng không biết mà còn dám uống, có lẽ là nó đã quá tin tưởng chị Thu Vân, mà cũng đúng thôi vì chị rất tốt bụng và chẳng bao giờ có ý đồ gì với nó cả.

9 giờ sáng.

Hắn từ trên lầu lục cộc đi xuống, Tùng Nhân cũng chui tọt ra khỏi phòng, nhìn mặt hai tên đó cứ như là đi đưa đám vậy, chắc tối qua cả hai thức khuya hay sao mà hôm nay mặt người nào người nấy đều thâm quầng, cả hai nhìn nhau rồi bất ngờ xoay sang hướng khác, ha ha ha... Bấy giờ hai tên đó đang

có chung một cảm nghĩ: “Thì ra tối qua vẫn có người mất ngủ giống mình.”, hai anh em nhà gấu trúc ra trận nhưng cả hai lại không nhìn mặt nhau, có lẽ là xấu hổ đó mà, chị Thu Vân đang xem tivi vừa nhìn thấy hai tên “mặt lạnh” đã giật nảy người vì hoảng.

- Hai... hai đứa bị gì vậy? Bộ tối qua thức khuya dữ lắm hả?

- Ồ... tối qua em ngủ không được. – Toàn Phong uể oải trả lời.

Tùng Nhân cũng mệt mỏi không kém. – Em cũng vậy.

Chị Thu Vân cũng không biết tối qua đã xảy ra chuyện gì nữa và cũng không ai biết được hai tên đó đã thao thức suốt đêm để ngẫm nghĩ cái quái gì nhưng chỉ có một điều chị Thu Vân rất chắc chắn là chân của Thảo Nguyên do hai tên đó gây ra, tuy nhiên chị vẫn giả dờ như không biết gì cả. Tùng Nhân ngồi ì xuống ghế đảo mắt nhìn xung quanh nhà, hình như là để kiểm thứ gì đó rồi đưa mắt nhìn chị Thu Vân.

- Chị sao hôm nay không kêu bọn em thức dậy ăn sáng.

- Có ai nấu đâu mà kêu. – Chị Thu Vân thân nhiên trả lời.

- Con nhỏ ôsin của chị đâu.

- Chị đuổi rồi. – Chị Thu Vân thốt ra một câu tình queo.

- CÁI GÌ? – Tùng Nhân đứng bật dậy, hai mắt mở thao láo, hét lên.

Mắt đã thâm đen mà còn mở to nữa, càng nhìn càng giống gấu trúc, cậu ta đứng múa lửa, hồi lý do thế này thế kia cứ như Thảo Nguyên là gì của cậu ta không bằng. Hắn nhìn nó khó hiểu, đến cả chị Thu Vân còn ngạc nhiên nữa là.

- Em làm gì bức xúc dữ vậy? Chị gờn thôi Thảo Nguyên còn ngủ trên phòng á. – Chị Thu vân lấy tay sờ cằm rồi lại cười mỉm nhìn Tùng Nhân, vẻ mặt gian gian. – Thì ra em trai tôi rất quan tâm đến người ta mà vẫn giả vờ ghét bỏ hé.

- Ồ... Chị nói gì vậy em... em không có. – Tùng Nhân gầy gầy đầu rồi ngoi lơ sang chỗ khác.

- Ồ... Chị biết rồi. Ha ha ha...

Hắn vẫn ngồi không chút phản ứng hai mắt thì nhắm nghiền, a thì ra là đang ngủ gục, sao mà thắc mắc quá không biết hôm qua hai tên đó làm gì mà không ngủ được ta? Mong sao không phải là tương tự nó. He he he...

- Chị nói con nhỏ ôsin đó không bị đuổi vậy sao không chịu nấu đồ ăn sáng. – Tùng Nhân bắt mồm hỏi.

- Hai em ra ngoài ăn đi, tối qua không biết Thảo Nguyên nó bị té sao mà bây giờ chân sưng búp lên, chị kêu nó ngủ đi lát nữa hãy thức. – Chị Thu Vân nhấn mạnh câu nói rồi đưa mắt nhìn hai tên “mặt lạnh”.

Hai tên đó vừa nghe thấy chân của nó bị sưng thì ngay lập tức đưa mắt nhìn nhau như thể hiểu ra điều gì đó rồi xoay sang hướng khác kẻ ngược lên trời người ngoi xuống đất, nhìn thái độ của hai tên đó thì chị Thu Vân đã hiểu ngọn ngành mọi chuyện, hắn lưỡng lự lên tiếng:

- Vậy thôi trưa ăn luôn cũng được.

Tùng Nhân thì bối rối đứng lên kiểm soát:

- À, nếu vậy thì em vào bếp kiểm gì ăn đồ rồi trưa ăn luôn một thể.

- Mà nè ăn gì thì ăn còn hộp com chị để trên bàn là không được động vào nghe chị mua cho Thảo Nguyên đó. – Chị Thu Vân nói ra một câu như ngàn cây kim đâm xuyên qua bao tử của Tùng Nhân vậy.

- CHI! – Tùng Nhân bức bối la toáng lên. – Sao chị mua cho nó mà không mua cho hai đứa em hả? Thiết tình em không biết hai đứa bọn em là em của chị hay con nhỏ ôsin đó nữa.

- Chị xin lỗi tại chị quên.

- Chị... chị. Em thiết không hiểu nổi chị nữa rồi.

Chị Thu Vân cứ dán mắt vào màn hình và lơ đi câu nói của Tùng Nhân, thật ra lúc sáng chị định mua cả ba phần ấy chứ nhưng suy đi tính lại hai thằng em của chị kén ăn lắm lại hay kén cá chọn canh còn nó thì khác, chị mua gì cũng vừa ý nó nói chung là nó rất dễ thỏa mãn nên chị chỉ mua một phần cho nó, nghĩ kỹ lại chị cũng có hơi thiên vị.

Mặt trời đã lên cao, hàng ngàn tia nắng chiếu qua khung cửa sổ, nó nhẩn mặt nhay nháy mắt rồi từ từ hé mắt ra, mấy giờ rồi mà sao nắng gắt quá không biết? nó mệt lử cả người ngồi dậy vươn vai ngáp một hơi thiết đã, vớ tay lấy cái đồng hồ báo thức, hai mắt nó sắp lợn ra ngoài khi nhìn thấy đồng hồ điểm 9 giờ 30, chết rồi! Đi làm ôsin mà ăn trưa ngủ trễ kiểu này chắc bị đuổi sớm quá, nó đi vệ sinh cá nhân rồi nhảy chân sáo xuống nhà, nó quên mất cái chân đau của mình rồi hay thuốc tối qua có tác dụng. Nó bước chậm rãi xuống khi nhìn thấy cả ba chị em Thu Vân đang ngồi xem tivi, nhìn mặt chị Thu

Vân có lẽ tạm ổn còn hai tên kia thì...

- Xin lỗi mọi người tại hôm nay em ngủ quên.

- Nè nè mau ngồi xuống đây chân em đang đau mà. – Chị Thu Vân hốt hải chạy đến đỡ nó ngồi xuống ghế.

- Dạ em đỡ đau rồi chị đừng lo. – Nó cười hi hi.

Tùng Nhân với vẻ mặt cay nghiệt nhìn nó, đầu cậu ta như bốc hỏa khi thấy nó vẫn thản nhiên tươi cười, chắc cậu ấy giận vì mình bị bỏ đói lúc sáng. Chị Thu Vân miệng thì luôn rặng rờ, chị đối với nó dịu dàng hơn hẳn em trai mình, hỏi sao cậu ta không ghen tức cho được, nhiều lúc nó ngại lắm dù gì thì cũng đi làm công ăn lương vậy mà cứ để chủ nhà lo lắng cho nó suốt, nó không phải hạng người thích lợi dụng chị có điều bây giờ nó không có người thân cũng không có nơi ở vậy nên nó xem chị Thu Vân như chị ruột của mình, biết như vậy là hơi mặt dày một tí nhưng mà biết làm gì được chứ?

Chị Thu Vân đưa nụ cười rặng rờ đầy sang Tùng Nhân.

- Tùng Nhân đi vào bếp lấy phần cơm chị mua lúc sáng cho Thảo Nguyên ăn đi em.

- Dạ thôi chị. Để em đi được rồi. – Nó lắc đầu nắm lấy tay chị Thu Vân.

- Cô ta nói đúng đó để cô ta đi lấy đi, cô ta có chân mà. – Tùng Nhân mặt không chút biểu cảm nói theo nó.

Nó từ từ đứng lên, đột nhiên sao hai chân nó đau vậy nè, lúc này có gì đâu? Hay tại lúc này vội vàng quá nên không biết đau, chắc vậy rồi! Không lẽ nó lại ngồi xuống và nhờ vả chị Thu Vân sao? Không được, chắc chắn chị sẽ đẩy sang Tùng Nhân và cậu ấy sẽ lại ghét nó thêm thôi, đành tự đi vậy, nó lê từng bước nặng nhọc ra khỏi ghế, nhanh như cắt đã có một bàn tay kéo nó ngồi xuống.

- Để tôi đi lấy cho. – Ôi chúa ơi! Tin nổi không là hần. Là hần đó.

- Hai đứa ngồi xuống hết cho chị. – Chị Thu Vân tức giận quát lên rồi đưa đôi mắt sắc lẹm ngo sang Tùng Nhân. – Chị kêu em đi có nghe không hả Tùng Nhân.

- Được rồi, được rồi em đi nè. – Tùng Nhân giãy nảy đứng lên đi vào bếp lấy ra hộp cơm đặt xuống trước mặt nó kèm theo lời rủa. – Ăn đi, ăn cho chết luôn đi.

- Tùng Nhân em đang nói gì vậy?

- Em có nói gì đâu. Mà thiệt tình là em không hiểu nổi chị nữa cô ta vào đây để làm ôsin chứ có phải làm bà

hoàng đầu mà chị phải phục vụ cho cô ta đã vậy còn bắt một người nổi tiếng như em phục vụ cô ta nữa chứ, nếu đồn ra ngoài chắc em độn thổ luôn quá.

- Tùng Nhân đừng có hồ chửi là cần nhần như thế nhìn em chẳng có khí chất của một đứa con trai chút nào y như phụ nữ với lại em đừng có kêu Thảo Nguyên là cô này cô nọ nữa, con bé chỉ mới có mười bảy tuổi thôi, vậy nên từ nay phải kêu bằng em và xưng anh, nghe chưa?- Nói rồi chị Thu Vân xoay sang nhìn nó. – Cả em nữa Thảo Nguyên đừng xưng tôi nữa mà hãy xưng bằng em, hai đứa nó nhìn trẻ vậy thôi chứ già lắm rồi đó.

- Dạ. – nó vừa trả lời vừa cặm cụi ăn.

Câu nói của chị Thu Vân làm trong nhà tràn ngập sát khí, Tùng Nhân thường ngày như muốn ăn tươi nuốt sống nó, còn hần thì như cục nước đá, cả hai có ưa gì nó đâu bây giờ chị Thu Vân bắt phải gọi nó bằng em chắc trong lòng hai tên đó khó chịu lắm, nó cũng vậy thôi chứ có thua kém gì hai tên đó nhưng biết sao giờ? Trong nhà này chị Thu Vân là người có quyền nhất, chị nói một thì không ai dám nói hai, thấy chị thường ngày hòa đồng, cười cười nói nói vậy thôi chứ thật ra chị nghiêm khắc dữ lắm á. Mà nói vậy thôi chứ mấy người họ cũng xưng tôi kêu cô nữa hà.

Nó đang ngồi ăn trong trạng thái hết sức, hết sức không tự nhiên, cái tên đáng ghét Tùng Nhân cứ đưa mắt nhìn nó làm nó không dám ăn gì hết, chị Thu Vân thấy biểu hiện của nó thì đã hiểu nguyên nhân, chị mở to mắt ngược nhìn Tùng Nhân thì ngay lập tức cậu ta xoay sang hướng khác để tránh, đúng thật chỉ có chị mới trị nổi tên khó ưa như cậu ta.

- Thảo Nguyên có phải em từng nói với chị em học đến 11 thì nghỉ và rất muốn đi học lại đúng không? – Đột nhiên chị Thu Vân hỏi nó câu này làm nó không thể nuốt nổi.

- Dạ.

- Nếu bây giờ chị nói chị sẽ giúp em được đi học lại em có chịu không?

- Chị nói thật hả? – Nó hớn hờ hỏi lại.

- Thật chứ sao không. – Chị cũng tươi cười đáp.

Đột nhiên sắc mặt nó thay đổi hẳn đi, nụ cười pha thêm chút buồn.

- Em cũng muốn lắm nhưng mà... - Nó nói lấp lửng.

- Nhưng mà sao em? – Chị Thu Vân nghiêng đầu nhìn nó.

- Nhưng em không có tiền.

- Trời! Tưởng gì chuyện đó em đừng lo, chị sẽ giúp em hết mọi chi phí. Khi nào thành tài đừng quên chị là được rồi. Ha ha... – Chị Thu Vân vỗ vai nó mỉm cười.

- Cảm ơn chị. – Nó ôm chầm lấy chị Thu Vân bật khóc.

- Thôi đừng khóc nữa mà, chị sẽ lo liệu cho. Đi học nhé!

- Ừm. – Nó đưa tay gạt nước mắt gạt đầu lia lịa.

Nó có đang mơ không? Nó có thật chỉ là một ôsin bình thường hay không? Sao chị lại đối xử tốt với nó như vậy, nó cứ tưởng suốt đời này sẽ không bao giờ đặt chân đến trường học nữa, vậy mà...

Vui quá! Nó ngồi trên ghế nhúng nhúng vai, hai mắt thì nhắm híp đưa cả hàm răng.

Hắn nhìn nó khề nhếch miệng cười, có lẽ hắn thấy nó quá trẻ con, tên Tùng Nhân thì khỏi nói cậu ta tức đến sắp trào máu. Nó mừng không sao tả siết, nó như muốn hét lên: “Chị Thu Vân em yêu chị.” Nhưng không thể được, không thể để hai tên đó nhìn nó bằng con mắt khác người được, chị Thu Vân đúng là thiên thần của cuộc đời nó, chị được ông trời phái xuống để ban phép màu cho nó, mong sao phép màu này sẽ vĩnh viễn không bao giờ biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đây Mà Là Trường Học Sao?

Chương 5: Đây mà là trường học sao?

- Thảo Nguyên thức dậy đi học kìa em.

- Dạ em đang chuẩn bị đồ.

- Chị với hai tên “mặt lạnh” đi diễn tối mới về tiền chị để trên bàn đó nữa xuống lấy giùm chị nha.

- Dạ em biết rồi chị cứ đi trước đi ạ!

Nó hí hửng khoác lên người bộ đồng phục của trường mà hôm qua chị Thu Vân tặng cho nó, trông vừa vặn quá, chiếc áo tay dài màu trắng và cái váy màu xanh cực đẹp, nó rạng rỡ trong bộ trang phục mới, ơ mà hơi chật thì phải? Nó không biết là chị Thu Vân rất khéo trong việc lựa chọn quần áo, chị đã đo đâu là vừa đây, nó thấy hơi chật vì chưa quen thôi, dù vậy nó cứ đứng trước gương nhìn qua ngấm lại, từng đường cong trên cơ thể hiện lên rõ rệt, nước da trắng không cần mỹ phẩm của nó cũng đủ để làm các cô gái khác phải ghen tỵ.

Tít! Tít!

- Chết! 6 giờ 30... Còn 15 phút nữa vào lớp rồi. Ngày đầu đi học mà như thế này thì chết chắc rồi còn gì? Sao hôm nay mình điệu đà quá không biết?

Nó vác cặp lên vai, mọi thứ chị Thu Vân đã chuẩn bị đâu vào đấy nên nó chỉ cần lấy đi là xong, nó phóng như bay xuống lầu chạy ra cửa thì nhớ chực đến lời chị Thu Vân, nó lại quay ngược trở vào đến chỗ bàn ăn cầm lấy tờ tiền polime màu xanh. Là năm trăm nghìn không phải hai chục đâu á.

- Sao... Sao chị Thu Vân đưa mình nhiều tiền vậy nè? Hay không có tiền lẻ? Thôi kệ đi học trước rồi về tính sau.

Nó chạy thụt mạng ra trạm xe và thật may mắn vì vừa ngồi xuống đợi thì đã có chiếc xe buýt chạy đến, trường học cũng không cách đó bao xa nên khoảng 5 phút là tới nơi rồi. Nó bước xuống xe và ngược nhìn ngôi trường mới, giống cung điện quá, y chang như mấy trường dành cho nhà giàu mà trong phim nó vẫn hay xem ấy, mà cũng đúng như nó nghĩ trường này là trường dành cho những tên công tử bột và những cô nàng đồng đánh giá thể tầm cỡ. Nó đi dạo một vòng trường học, ngấm đủ các nơi, trường rộng hơn nó tưởng, trong trường có cả các sân vận động dành cho từng môn thể thao riêng biệt và nhiều phòng dành cho những môn thực hành, xung quanh trường trồng rất nhiều hoa đặc biệt là giàn hoa Tigôn trước cổng trường, làm cho ngôi trường sinh động hẳn lên.

Tùng! Tùng! Tùng!

Ngay cả tiếng trống vào lớp cũng giòn giã làm sao? Cái không khí rộn ràng y như mới bước vào năm học mới, nó cảm nhận được sự mới mẻ giống như một học sinh lớp 10 mới lên 11 vừa quen thuộc cũng vừa xa lạ, nó bước nhanh nhẩu đi tìm lớp học, chị Thu Vân sắp xếp cho nó vào lớp 11A1 là một lớp chọn, nhưng chắc chị chưa biết thành tích của nó dù lớp chọn hay lớp cơ bản thì cũng như nhau thôi.

Nó leo lên tận tầng ba mới thấy được lớp mình, nó bước vào lớp tìm ngay cái bàn trống và ngồi xuống thở hồn hển, hình như học sinh trường này không ai quan tâm đến một đứa lạ mặt như nó, ngay cả khi nó đã bước vào lớp mọi người vẫn lơ đãng, nó có cảm giác cái lớp mà nó đang theo học không mấy đoàn kết, mà thật sự là nó lăm to rồi không những lớp nó đâu mà cả những lớp khác cũng như thế. Hầu như những người theo học trường này không ai thèm quan tâm đến nhau cả, nhìn đi... lúc này trong lớp ảm đạm làm sao ấy? Người thì chải tóc, thoa son, người thì cầm điện thoại lướt “wed”, có vài người thân thiết hơn thì nói chuyện với nhau, chán quá! Nó gục mặt xuống bàn ngủ luôn cho rồi.

- Bạn là học sinh mới hả?

Tiếng của ai mà dễ thương vậy ta? Nó ngẩng đầu lên nhìn. Chà! Người trước mặt nó là một công chúa thì phải, đôi mắt to đen nhánh, cái mũi nhỏ chúm chím hút hồn người nhìn, nó cứ nhìn chăm chăm vào bạn nữ đó không chớp mắt.

- Bạn gì ơi?

- Ồ... hả? – Nó giật mình hồn trở về lại với xác.

- Bạn là học sinh mới hả?

- Ừ... Mình mới nhập học hôm qua.

- Mình tên Thu Nguyên, mình có thể ngồi đây với bạn không? – Cô bạn nói một cách thân mật.

- Ừ mình cũng tên là Nguyên, là Thảo Nguyên. – Nó cười hớn hở nhìn cô bạn mới quen.

- Vậy hả? Vậy hai chúng ta có duyên với nhau rồi, từ nay mình là bạn của nhau nhé!

- Ừ.

Hai cô bạn có vẻ khá hợp và thân thiết với nhau, cả hai cùng ngồi nói chuyện rất vui vẻ, hăng say đến nỗi cô giáo vào lớp rồi cũng không hay biết, cô đứng trên bục đồng dạng xuống tên nó trong khi đó nó vẫn còn mê mê tán gẫu.

- Các em, hôm nay lớp ta có một bạn học sinh mới chuyển đến, bạn ấy tên là Trang Thảo Nguyên. Nhân đây cô mời em Trang Thảo Nguyên đứng lên để các bạn cùng làm quen.

Mặc cho cô giáo cứ đứng trên bục thao thao bất tuyệt, nó thì cứ ngồi đấy nói cười vui vẻ, cô lại chính âm thật to rồi cất tiếng.

- Cô mời em Trang Thảo Nguyên ra mắt trước lớp.

-...- Bỏ ngoài tai những lời kêu, réo của cô, nó cứ ung dung mà tiếp tục cuộc trò chuyện, lúc này cô mới lo lắng quay sang hỏi cả lớp:

- Em Thảo Nguyên đã vào lớp chưa các em.

Cả lớp như không hẹn trước, cùng nhau quay xuống nhìn nó, mới vào lớp đâu ai thèm quan tâm đến nó đâu, tự nhiên giờ cái chú ý đến người ta hà, mà như vậy cũng chẳng sao cả vì nó vẫn chưa phát hiện ra chỉ có cô bạn Thu Nguyên đã nhận ra nên cứ lấy tay khều khều nó.

- Hình như các bạn đang chăm chú nhìn chúng ta thì phải?

- Có sao? – Nó vô tư ngẩng cao đầu nhìn lên, trời ơi tất cả mọi ánh mắt đang đổ dồn vào nó, cô giáo cũng thấy nó mới chết chứ.

Cô tức giận rít qua từng kẽ răng:

- Em chính là Trang Thảo Nguyên?

- Dạ... dạ em... em là... là Trang Thảo Nguyên đây ạ! – Nó đứng lên run lẩy bẩy

- Đã vào lớp rồi mà còn nói chuyện như vậy đó hả? Nói chuyện đến mức cô giáo bước vào lớp rồi mà cũng chưa hay biết là sao? Cô nghĩ em vào đây để đi chơi chứ không phải học vậy nên em hãy đứng đó mà tự kiểm điểm đi.

- Dạ em xin lỗi cô nhưng mà em...

- Thưa cô em vào trễ.

Một giọng nói thứ ba chợt vang lên cắt ngang lời của nó, cả lớp bất ngờ la toáng lên số nhiều là nữ còn ít thì là mấy anh “hai hệ”, nó tò mò lắm nhưng không dám nhìn sợ cô lại nói nó nhiều chuyện, nó chỉ nghe loáng thoáng các bạn khen đẹp trai gì gì đấy, thế là biết không phải con gái, mà nếu con gái thì khen đẹp trai làm gì? Mà cô giáo cũng thiên vị thật, nó và nhỏ bạn cùng nói chuyện vậy mà cô chỉ bắt một mình nó đứng, giờ đang mắng tót tát vào mặt

nó thì liền dịu giọng khi thấy cậu ta, thật là không công bằng!

- Long sao vào trễ vậy em.
- Tại nhà em có chút chuyện.
- Vậy thôi em về chỗ ngồi đi.

Đó thấy chưa? Đã bảo là cô rất thiên vị với Long, hầy... cũng chỉ vì cậu ta đẹp trai, học giỏi, đặc biệt luôn đứng đầu cả khối 11 về điểm số còn đối với mấy đứa con gái thì cậu ấy giống như một hoàng tử, một người hoàn hảo nhất của thế giới, Long đi qua nó, nhưng cậu ấy cũng không quên lướt mắt nhìn xem ai, cậu ta ngồi ngang nó, như có điều gì ở nó cuốn hút cậu ấy nên cậu ấy cứ nhìn nó chăm chú, nó thấy lạ liền đưa mắt nhìn sang, dường như cậu ta chẳng thấy ngượng ngùng gì khi bắt gặp ánh mắt của nó, còn nó thì mặt cứ sượng như lap xuong, mặt nó bắt đầu đỏ lên một phần vì giận một phần vì xấu hổ, nó quát:

- Nhìn gì? Bộ thấy bị phạt lạ lắm sao mà nhìn?

Cậu ta phì cười rồi chồm sang hỏi nhỏ nó:

- Học sinh mới hả?
- Ủ. – Nó trả lời một câu cộc lốc. Ở nhà nó đâu có hung dữ như vậy đâu với lại còn hiền lành nhút nhát nữa là đằng khác không ngờ đi học lại ra thế này.
- Cô có thể cho bạn ấy ngồi xuống được không ạ! – Cậu ta chỉ tay về phía nó.
- Bạn Thảo Nguyên vào lớp còn nói chuyện riêng, ngay cả cô vào bạn ấy cũng không biết thì còn tha thứ gì nữa. – Cô giáo nhất quyết không tha.

Nó nghe cô nói liền gục đầu sát hơn, ai kêu xin giùm đâu mà tài lanh không biết, giờ thấy chưa? Nhục thêm lần nữa, mà cô cũng kì nhắc lại chi không biết?

- Thưa cô! Do bạn là học sinh mới chưa hiểu hết nội quy của trường nên mới phạm lỗi, em nghĩ chúng ta nên nhắc nhở trước rồi sau này bạn ấy có lặp lỗi tương tự như thế hẳn phạt, đó vừa giúp cho trường trong việc đề cao danh tiếng mà còn giúp giáo viên được nhiều sự yêu mến của học sinh. Thay vì cô ghét bỏ bạn ấy thì xin cô hãy chấp nhận tha thứ cho bạn ấy một lần để bạn ấy tìm ra lỗi của mình và khắc phục. Xin cô xem xét lại.

Khi Long vừa dứt lời thì đột nhiên cả lớp cùng đồng thanh: - Xin cô hãy xem xét lại.

Nó ngỡ ngàng nhìn mọi người, đúng thật “hot boy” nói chuyện có khác, dù là ưa hay không ưa nó cũng hòa hòa theo. He he he... Đồng tâm hiệp lực như thế thì cô cũng phải bỏ tay.

- Em nói rất hay. Thôi được rồi, em Thảo Nguyên lần này cô tha còn có lần sau thì đừng trách cô không nương tay.
- Dạ.

Nó gật gù ngồi xuống, nhìn về mặt ngu ngơ của nó Long không khỏi bật cười. Trời ơi què chết đi được ngày đầu tiên đi học đã bị cảnh cáo trước lớp, giá mà lớp học có một cái lỗ thì nó đã chui tọt xuống để giấu cái bản mặt của mình rồi. Long quay sang vỗ nhẹ vào vai nó.

- Nè! Tôi mới giúp ngồi xuống vậy mà tiếng cảm ơn cũng không có nữa hả?
- Cảm ơn. – Nó trả lời một câu cộc lốc.

Long chỉ biết nhìn nó khế cười, tại sao ai cũng để mắt đến nó vậy ta? Nó cũng là một người có đủ mắt, mũi, miệng chứ có phải quái nhân đâu. Thần may mắn đâu cả rồi không biết?

Từng tiết học cứ thế trôi theo thời gian, thoáng cái đã kết thúc một ngày đầy rắc rối, không được nếu học hành mà bị la mắng như thế này thì chẳng thà nó không đi học còn hơn, nó quyết tâm rồi ngày mai sẽ bắt đầu lại một ngày mới, vậy nên mọi xui xẻo hầy tha hồ hoành hành hết trong ngày hôm nay đi.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Lấy Lại Hình Tượng

Chương 6: Lấy lại hình tượng

Hôm nay cũng như mọi ngày, khi mặt trời vừa mới lấp ló bên cửa sổ thì nó đã thức dậy và chuẩn bị mọi thứ để đến trường. Nhất định bữa nay nó sẽ chứng minh cho mọi người thấy nó là đứa có thực lực chứ không phải kém cỏi, thích vào lớp nói chuyện, rồi mọi người sẽ phải nhìn nó bằng ánh mắt khâm phục và sẽ tôn nó làm thần tượng ngay cho xem, nó chà chà hai tay rồi cười với vẻ mặt gian hùng khiếp. Được rồi, đi học thôi cứ lo mơ mộng lát nữa lại về học thì nguy.

Nó vui vẻ bước vào lớp, miệng nở một nụ cười tươi tắn, mấy đứa bạn nó vốn dĩ đâu có ưa gì nó nên vừa thấy nó bước vào lớp với cái mặt lấp lánh hào quang thì lại càng ghét hơn, đầu đó trong lớp lại nghe được tiếng mỉa mai, chê cười.

- Nhìn nó kia đúng là mặt dày mà, hôm qua mới bị chửi te tua hôm nay lại tươi rồi.
- Ủ. Nếu không nhờ Long chắc giờ nó còn sưng mặt vì xấu hổ chứ đâu có chảnh miệng ra mà cười được.

Đó. Tất cả từ trai đến gái không ai mà không ngứa mắt với nó, nhưng mà cũng phải làm bộ thân thiện. Bởi vậy, ta nói đùa mà chơi đẹp với người ta thì người ta lại chơi xấu với mình, khó xử lắm. Nó nghĩ thế lắm ai nói gì nghe đó chứ có biết ghét ai đâu, nó đi nhanh xuống chỗ Nguyễn, hình như nhỏ đang cặm cụi làm gì đó, nó thấy mặt con nhỏ có vẻ lo lắng, vậy là nó cũng không kiềm chế được cái tính nhiều chuyện của mình.

- Ủa bạn đang làm gì mà có vẻ chăm chú vậy?
- Mình đang làm mấy bài tập toán nè.
- Bộ khó lắm hay sao mà nhăn nhó dữ vậy?
- Ủ, với lại nói cho bạn biết nhé thầy toán lớp mình nói tiếng nghiêm khắc ai mà không biết làm bài tập thì sẽ được “zero” đó.
- Ừm... - Nó thân nhiên gật đầu, có lẽ vì nó là học sinh mới nên khỏi phải làm bài tập.

Tùng! Tùng! Tùng!

Tiếng trống đã vang lên rồi, tiết học đầu tiên bắt đầu là tiết toán, tiết học này được nhiều bạn trong giới học đường đánh giá là giờ điểm chỉ từ hình, có thể nói nghe đến môn toán là ai cũng đều đổ mồ hôi hột. Bây giờ cũng vậy mọi người trong lớp đang nháo nhào, đứng ngồi không yên vậy mà nó thì cứ thân nhiên nằm ngửa vật vờ trên bàn.

Tiếng bước chân lớp cộp nghe mà gọn người, cả lớp run rẩy ngó ra bên ngoài, trước cửa lớp một bóng đen đứng dưới ánh nắng mặt trời, gương mặt sì sì đầy sát khí, cả lớp nuốt nước bọt vào trong rồi cùng nhau đứng lên chào thầy, vị thầy giáo già xách chiếc cặp từ ngoài cửa bước vào, thầy đưa đôi mắt đầy nếp nhăn ẩn sau chiếc mắt kính đảo một vòng quanh lớp, thầy nhìn để xem có ai chưa nghiêm túc không, thật may cho nó là nhỏ bạn đã đánh thức nó trước khi thầy vô lớp, nhìn thầy thì nó cũng đoán được thầy là một giáo viên khó. Thầy vừa ngồi xuống ghế chưa kịp nói câu nào đã lấy sách ra dạy ngay, thầy dạy lí thuyết tùm lum từa lura rồi đủ thứ công thức, nhìn mặt mấy đứa trong lớp đơ ra như mới ngủ dậy, sau một hồi giảng dạy cuối cùng thầy đưa ra một bài tập quan trọng kèm theo lời cảnh báo: “Thời gian là 1 phút”, nó nghe thầy nói mà chẳng hiểu gì hết, nó quay sang hỏi Thu Nguyên:

- Một phút là gì vậy?
- Là thời gian làm bài đó.
- Ờ.

Thu Nguyên vừa nói xong nó đã giờ tay hưởng ứng ngay, Long cũng như nó, nhỏ bạn nhìn nó chăm chăm, chắc bị “shock” dữ lắm nè. Thầy giáo hơi ngạc nhiên khi có thêm cánh tay thứ hai, thường ngày mỗi lần kêu làm bài tập chỉ có mỗi một mình cánh tay của Long và thầy cũng quá rõ khả năng của cậu ta, thật không ngờ hôm nay lại có người phá bỏ quy luật đó, thầy háng giọng:

- Hoi... Uống công cho lớp này dán cái mác là lớp chọn, chứ có ai biết một lớp bốn mươi em chỉ có hai cánh tay giờ lên.

Hai cánh tay? Cả lớp xôn xao, tâm trạng cũng giống y như thầy giáo nên tò mò ngó xuống, không ai khác là nó đây mà, họ đang thắc mắc không lẽ người như nó lại biết làm mấy bài tập khó như vậy sao? Hay là chỉ giờ đại để làm ra vẻ mình hay, nếu nó thật không sợ thì rất có thể sẽ mang nhục thêm lần nữa, còn thật sự biết làm thì sao nhỏ?

- Long thì cả trường này ai cũng biết rồi, thầy cũng biết thực lực của em ấy còn người bên cạnh thì lạ quá, em là? - Thầy nheo nheo mắt nhìn nó.
- Dạ em là Trang Thảo Nguyễn, là học sinh mới của lớp ạ! Và... bla bla. - Nó mạnh dạn đứng lên giới thiệu về bản thân từ A đến Z.

Thầy gật đầu, tươi cười: - Tốt. Vậy em lên làm bài này đi.

Nó như bị đơ vài giây rồi lấy lại bình tĩnh nhanh chóng bước lên bảng, cả lớp nín thở nhìn theo nó, Long cũng ngạc nhiên khi người bạn mới nhìn bề ngoài có vẻ ngốc nghếch lại tuyên bố biết làm bài tập nên cậu ta chỉ im lặng theo dõi và chẳng nói thêm câu nào. Không biết nó làm được không mà tài lanh nữa, cả lớp thấy hồi hộp lắm vì thầy nổi tiếng là khó, nếu làm được thì không sao, làm không được thì được thưởng “zero” và lãnh thêm hình phạt mà thầy đưa ra, không những vậy còn bị liệt vào danh sách đen là đứa bị chú ý nhiều nhất trong suốt năm học, cả lớp tưởng tượng bây giờ nó giống như “wonder girl” vậy đó, nhìn đi nó chẳng có chút gì gọi là sợ, làm bài trong tư thế ngẩng cao đầu.

Nó lượn qua lượn lại mấy vòng trên bảng, chỉ trong 1 phút 30 giây bài tập đã hoàn thành một cách nhanh, gọn, lẹ, cả lớp sững sốt nhìn nó xử đẹp đồng bài tập chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Long chỉ khẽ cười rồi trở về với trạng thái ban đầu, thầy vừa nhìn thấy bài tập nó giải thì thay đổi sắc mặt ngay lập tức từ đỏ chuyển sang trắng bệch, cả lớp nhìn nhau lắc đầu.

- Thảo Nguyên thật tội cho bạn phải ăn hột vịt cả tuần này rồi.

- Thảo Nguyên chúc bạn toàn thầy.

Nhỏ bạn ngồi bên cạnh cũng lo lắng cho nó, nhỏ cứ nhìn nó nhẩn nhó:

- Thảo Nguyên không lẽ lần này bạn ăn “zero” thật sao?

Nó vẫn thản nhiên chẳng có chút gì lo lắng, không những vậy nó còn hást mặt lên trời cười rồ gian giống như nó đã chắc chắn đáp án vậy đó. Sau một hồi khảo sát cả đồng đáp án nó giải trên bảng cuối cùng thầy trở lại chỗ ngồi, thầy viết viết cái gì đó vào sổ điểm rồi với về mặt giận dữ thầy đập tay xuống bàn, cả lớp như biết án tử liền gục đầu xuống chờ tuyên án.

- Thảo Nguyên. – Thầy tức giận gọi lớn tên nó.

- Dạ... dạ thầy kêu em – Nó hơi lúng túng khi nhìn thầy về mặt thầy, vì một năm qua nó đâu có đi học không biết bây giờ kiến thức có bị hổng không nữa.

- Em – Thầy chỉ vào mặt nó, rồi từ trên bục thầy lao như điên xuống chỗ nó, thầy gơ tay lấy đũa từ phía sau, chết rồi không lẽ thầy đánh luôn cả nữ sinh sao trời? Cả lớp nháo nhào lên, há to miệng nhìn theo tay thầy, nó nuốt nước bọt ừng ực, mặt bắt đầu nhẩn nhó, hai mắt nheo lại. tay của thầy từ trên cao đâm thẳng xuống, nằm gọn trên vai nó. – Làm tốt lắm. Thầy thưởng cho em cái mưới.

- Phù... - Cả lớp trút một hơi nặng trĩu, nó thì đưa tay lau vệt mồ hôi trên trán.

Cả lớp nhìn nó với ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa ganh tỵ, ai có thể ngờ được chính nó lại giành được cái mưới và lấy lòng thầy ngọt sớt vậy đâu chứ, cũng không thể tin nổi là một ông thầy khó khăn, tính tình thất thường lại chịu bỏ đi cái lối cương nghị, nghiêm khắc thường ngày để đùa giỡn với đứa học trò mới như nó. Thầy chỉ đùa mà làm cả lớp sợ muốn đứng tim cứ tưởng thầy phá lệ đánh con gái không á, ai có ngờ... nói đi phải nói lại nguyên lớp ai cũng muốn rút tim vì cái trò quái ác của thầy giáo vậy mà lúc nãy nó nhìn thấy Long cứ ngồi tỉnh queo, miệng thì lâu lâu lại nhếch lên một cái, còn nữa nha, chắc hồi nãy cậu ta biết nó giải đúng mà vẫn làm bộ như không biết gì để thầy hù nó, nhất định là vậy rồi. Chắc chắn nó phải cho cậu ta biết mặt mới hả giận.

Vậy là yên tâm rồi, từ nay nó không lo ai xem thường hay có ý định bắt nạt nó nữa. Nó ung dung về nhà mà lòng như trút được gánh nặng ngàn cân vậy, thật tuyệt!

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Mày Mắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Cô Yêu Ai Rồi Ôsin?

Chương 7: Cô yêu ai rồi ôsin?

Tiếng đồng hồ cứ reo liên hồi phá mất giấc ngủ ngon lành của nó, thật là khó chịu khi phải nghe tiếng đồng hồ báo thức, nó muốn ném luôn cái đồng hồ đi cho rảnh tai nhưng mà nếu không có cái đồng hồ thì nó lúc nào cũng sẽ đi học trễ cho coi. Nó vui chết trong chiếc chăn ấm áp của mình rồi lăn qua lăn lại, cuối cùng lết luôn xuống giường.

- Ui... - Nó đưa cái mặt ngao ngáo nhìn lên trần nhà rồi mỉm cười mãn nguyện.

6 tiếng trước...

Một màu đen phủ đầy bầu trời và che cả đôi mắt, nó buồn ngủ kinh khủng, có một cái gì đó đầy ma mị dẫn nó đi sâu vào bóng tối, thoảng cái trời đã sáng rực. Nó đang ngồi nghiêm túc trong phòng học nhưng sao không có ai cả chỉ còn một mình nó, có lẽ là do nó đi sớm, ánh mặt trời chiếu cả vào mặt nó và trên tóc nó ngả chút vàng, màu vàng của nắng sớm, có một cơn gió nhẹ nhàng lướt qua làm những sợi tóc còn sót lại bay phất phơ trước gương mặt thanh tú của nó, bây giờ ở mọi góc nhìn nó đều hoàn mỹ, nó đang nhẹ nhàng khép mí lại để hưởng thụ cảm giác xưa nay chưa từng có, bỗng...

Lộp cộp!

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, chỉ là nhẹ nhàng thôi nhưng sao nó thấy rung động quá! Nó thấy một dáng người cao ráo lướt qua bên ngoài cửa sổ

rồi xuất hiện ngay trước cửa ra vào, đột nhiên ánh nắng như chiếu rọi hơn làm nó không thấy rõ được người đối diện, chỉ thấy một cánh hoa hồng khẽ rơi xuống từ đóa hoa hồng người ấy đang cầm trên tay, người đang nhìn nó là ai? Nó cố lấy tay che đi ánh nắng để thấy rõ hơn nhưng vẫn không được, như hiểu được thắc mắc trong nó người ấy từ từ tiến lại gần hơn. Nó không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy gương mặt điển trai ấy không ai khác đó chính là Long. Cậu ấy đặt hoa hồng vào tay nó, đưa nụ cười tỏa nắng nhìn nó.

Cậu ấy đưa bàn tay ấm áp đặt lên mặt nó, mặt nó đỏ dần lên, phải chăng vì nhiệt độ nơi lòng bàn tay của Long hay là vì nó quá ngượng, không để nó phải chờ đợi cậu ấy hỏi thẳng thừng:

- Em đồng ý làm người yêu của anh nha.

- Em... - Tim nó như đập loạn nhịp cả lên khi nghe Long nói nhưng rồi cũng phải quyết định bằng câu: - Em đồng ý.

Nó vừa dứt lời Long đã trao cho nó một nụ hôn.

Long... Long đã hôn nó, cậu ta dám hôn nó và... và nó đã đồng ý làm bạn gái của Long, sao như thế được? Chẳng lẽ nó đã quên sự giận dữ của mình dành cho Long rồi sao? Không thể nào đâu, nó không chấp nhận đâu. Đúng rồi chỉ là mơ, là mơ.

- Chỉ là mơ thôi. - Nó hét toáng lên.

- Thảo Nguyên! Thảo Nguyên! Sao vậy em? - Chị Thu Vân vội vã chạy lên đập cửa rầm rầm, làm nó giật mình hồn lại nhập về với xác.

- Dạ. Dạ em không sao. Tại em bị mơ.

- Ừ. Vậy em nhanh xuống ăn sáng nha.

- Dạ.

Chị Thu Vân vừa đi xuống nó đã thở phào nhẹ nhõm, không hiểu sao trong lòng nó lại có chút hồi hộp, nó... nó muốn gặp Long quá, hí hí hí. Nó đi thay đồng phục rồi nhanh nhẹn xuống ăn sáng.

- Chào mọi người em xuống rồi đây. - Nó hí hửng như một đứa con nít.

- Hôm nay uống lộn thuốc hay sao mà có thái độ kì lạ vậy nhỏ ô sin kia. - Tùng Nhân lên tiếng mỉa mai.

- Dạ tại hôm nay tôi thấy vui hơn thường ngày thôi ạ! - Nó vẫn giữ vững trạng thái ban đầu, chắc cậu ta thấy nó lạ lắm nên cứ nhìn nó chăm chăm.

- Thôi hai đứa đừng nói nữa lại đây ăn trước đi. - Chị Thu Vân xua tay chặn ngang cuộc trò chuyện của nó với Tùng Nhân, đột nhiên chị Thu Vân cứ nhìn nó như người ngoài hành tinh. - Thảo Nguyên! Em...

- Em sao hả chị? - Nó cũng tò mò trước cái nhìn khác người của chị Thu Vân.

- Hôm nay là chủ nhật mà, bộ em cũng phải đi học nữa hả?

- Dạ! - Nó bất ngờ đứng bật dậy. - Hôm nay là chủ nhật á.

Nó xụ mặt bỏ đi một mạch lên phòng, nó thay đồ rồi vác cái xác không hồn xuống ngồi vào bàn ăn không nói không rằng, chỉ biết cắm đầu ăn, cả ba nhìn thấy thái độ của nó chột nhìn nhau lắc đầu tỏ ý không hiểu. Chắc. Cũng không có gì khó hiểu đâu, ý định ban đầu của nó là muốn gặp Long, bây giờ biết không có đến trường mới như vậy đó, dễ hiểu mà.

- Nè ô sin bộ cô ham học dữ lắm hả? - Tùng Nhân tò mò lên tiếng.

-... - Nó im re và chẳng để tâm đến câu nói của cậu ta.

- Nè khi dễ vừa thôi nghe ô sin.

Chị Thu Vân xua tay bảo Tùng Nhân đừng làm phiền nó:

- Thôi thôi Tùng Nhân, em không thấy Thảo Nguyên nó đang buồn sao? Lo ăn đi. - Chị Thu Vân ngăn Tùng Nhân không cho cậu ta nói tiếp.

Hắn chỉ liếc nhìn nó rồi ăn tiếp, hoi... chắc nó để ý Long mất rồi, trả thù gì chứ, ghét gì chứ toàn là nói dối cả, cũng kì thiệt tự nhiên nói thích cái là thích liền vậy đó hả. Giờ nó phải làm sao đây? Long đẹp trai như vậy, nhà giàu như vậy, có nhiều người hâm mộ như vậy, còn nó là gì chứ? Một đứa ô sin không hơn không kém, không cha không mẹ, không nhà không tiền lại không xinh, lấy tư cách gì nói thích người ta. Nó bực dọc bỏ ngang bữa ăn rồi đi xem tivi, nhiều lúc thấy nó giống chủ nhà hơn là ô sin, há há há...

Khổ cho ba chị em nhà họ cứ ngồi hững hờ, hẳn chẳng để tâm nhiều, chị Thu Vân thì có vẻ rất lo lắng, còn... Tùng Nhân thì khỏi nói cậu ta sắp điên lên vì thấy thái độ của nó, có chị Thu Vân ngồi đó thôi nếu không á hả cậu ta sẽ cho nó một trận nên thân. Nói vậy thôi chứ cậu ta quân tử lắm không đánh con gái đâu mà lo. Lo là lo cho nó nè, tâm hồn suốt ngày cứ treo ngược cành cây, nó đang ngồi dán mắt vào màn hình, chăm chú xem bộ phim mà từ trước đến giờ nó vẫn cho là tẻ nhạt và không đáng để bỏ thời gian ra xem.

Nó nhớ trước đây ai đã từng nói với nó tình cảm chỉ là thứ cản trở, không mang lại được ích lợi gì cho con người cả vậy nên nó đã sống một cách thảnh thơi cho đến bây giờ, nó từng biết yêu là gì nhưng mùi vị đó chỉ là thời trẻ con thôi, người đó cũng không còn trên đời nữa, còn nó thì khác nó cần phải sống để theo đuổi ước mơ của mình và tìm bạch mã hoàng tử của lòng mình khi tròn hai mươi tuổi, cái tuổi đã thật sự trưởng thành nhưng giờ thì sao? Nó phá vỡ lời hứa của mình và bắt đầu rung động.

Chị Thu Vân ngỡ ngàng khi thấy vẻ mặt ửng đỏ của nó, từ lúc nó bước vào căn nhà này chị Thu Vân chưa bao giờ thấy nó như vậy, chị Thu Vân ngồi sát cạnh nó lúc nào nó cũng không biết.

- Thảo Nguyên!

- Dạ! – Nó giật mình nhìn chị Thu Vân.

- Em bị sao vậy?

- Dạ em không sao đâu chị, mà hai người kia đâu rồi chị?

- Ồ, hai đứa nó đi ra ngoài rồi. Em nói thật cho chị biết được không?

- Em... - Nó bối rối, không biết phải nói sao nữa?

- Không lẽ em không tin tưởng chị?

- Dạ không phải. Thật ra cũng không có gì chỉ tại dạo này em đột nhiên thấy hình như mình đã... đã... - Chị Thu Vân lắng tai chờ câu nói của nó, nó cũng không muốn giấu nữa, nó nghĩ chị sẽ giúp được nó. – Em đã thích cậu bạn cùng lớp mất rồi. – Nó đỏ mặt xoay sang hướng khác.

- Cái gì?

Tiếng nói thứ ba làm nó hốt hoảng, chị Thu Vân cũng thế, thì ra là hai tên “mặt lạnh” vừa về tới và đã nghe hết mọi chuyện, nó xấu hổ chết được. Tùng Nhân tiến sát lại gần nó, nói nhỏ vào tai nó:

- Cô thích ai rồi hả ô sin?

- Tôi... tôi... - Nó biết nói gì đây? Rõ ràng là Tùng Nhân đang trêu chọc nó đây mà.

- Chuyện này nói sau đi nếu hai đứa đã về rồi thì đi lên phòng chuẩn bị rồi đi. – Chị Thu Vân dặn dò cả hai rồi xoay sang Thảo Nguyên cười rõ gian. – Chuyện này đợi chị về rồi chị sẽ tư vấn cho em nhé!

Chị Thu Vân thiệt tình biết nó ngại mà còn như vậy nữa, ai cũng cố tình trêu chọc nó, biết vậy nó không nói ra sẽ tốt hơn. Hắn thì sao? Hắn không để tâm gì đến nó hết, tin động trời như thế mà hắn vẫn thản nhiên bỏ đi không thèm đá động câu nào, mà vậy cũng tốt, ít người quan tâm thì đỡ phải rắc rối.

Hai tên “mặt lạnh” trong bộ trang phục hết sức cầu kỳ bước xuống, nó cứ tưởng hoàng tử ở đâu xuất hiện nên cứ nhìn đến nỗi chảy cả nước miếng, nhìn kỹ lại nó mới nhận ra hai tên đó, làm nó hụt hẫng dễ sợ. Chị Thu Vân thì đơn giản nhưng đẹp lắm, chị vẫy tay còn cười với nó nữa.

- Chị đi nghe Thảo Nguyên.

Nó chẳng biết phải nói gì ngoài cười. Mọi người đi hết rồi, tối nay lại phải ở nhà một mình, chán quá đi hà.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Mày Mắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Đi Thì Đi

Chương 8: Đi thì đi

Mới tờ mờ sáng nó đã lén lút ra khỏi nhà, điều bộ đáng nghi quá, không biết đi đâu mà đi sớm dữ?

Nó đi nhẹ nhàng không gây ra một tí tiếng động nào cả, nó sợ cả nhà sẽ thức giấc vì bước chân của nó, thật ra cũng chẳng có gì, mấy ngày trước trường nó thông báo sẽ tổ chức diễu hành trong thành phố để tuyên truyền về vấn đề tệ nạn xã hội nên nó phải đi sớm để chuẩn bị thôi chứ không có gì hết.

Nó vừa đến cổng trường đã thấy mọi người đứng xếp hàng đầy cả sân chuẩn bị xuất phát, không biết lớp nó nằm ở đâu vậy cả? Nó cố chen vào đám

đồng để tìm chỗ đứng, mấy ngàn học sinh cứ chen lấn, xô đẩy nhau làm nó cũng bị xô qua đẩy lại như một con rối, kết quả cuối cùng là nó bị ngã, lúc đó nó nghĩ mình tiêu rồi nên cứ nhắm tịt mắt lại, một cú tiếp đất khá ngoạn mục, nó cứ như siêu nhân rơi nhẹ nhàng xuống đất và không hề biết đau là gì, lúc nó mở mắt ra thì mọi người đã đi cách nó năm mét, nó cố đứng dậy gọi với theo nhưng có thứ gì đó vướng víu khó chịu.

- Nè đợi tôi với. – Có gì đó kẹp chặt tay nó làm nó không cử động được. – Ôi trời ơi cái gì vậy nè. – Nó xoay mặt lại nhìn.

À...

- Im ngay! Điếc tai chết được.

- Là... là... là cậu há Tùng Nhân?

- Chứ còn ai nữa? – Tùng Nhân đứng lên lấy tay phui bụi rồi đưa về mặt thân nhiên nhìn nó.

- Cậu đi đâu vậy? Mà thôi giờ tôi đang bận có gì nói sau đi nghe. – Nó luống cuống chạy đi, Tùng Nhân cũng bắt ngờ chụp lấy tay nó. – Làm tôi té xong bây giờ còn định trốn hả?

Nó lúng ta lúng túng, không biết làm sao nữa, đoàn điều hành sắp đi xa rồi, miệng nó lắp bắp:

- Nhưng tôi có chuyện gấp cần phải đi mà. – Nó khẩn thiết van nài Tùng Nhân.

- Đi gì nữa người ta đi hết cả rồi, đi theo cũng không kịp đâu.

- Ủa mà sao anh lại ở đây? Chẳng phải hồi sáng tôi đi mọi người còn ngủ hay sao? – Nó mở to mắt nhìn Tùng

Nhân.

- Ở tại tôi đi ra uống nước thấy cô lên la lên lút nên đi theo xem thử cô có đi hẹn hò gì không đó mà, ai ngờ lại đi đến cái nơi tạp nham này, may mà không ai nhận ra tôi là người nổi tiếng nếu không bị cô hại chết còn gì?

- Tôi xin lỗi vì tôi phải đi sớm, sợ mọi người thức giấc nên tôi mới phải như thế, tôi cũng đâu biết anh đi theo rình mò tôi đâu.

- Cô nói gì? Tôi mà thêm đi theo rình cô hả? Đừng có mơ.

Nó không phản bác lại câu nói của Tùng Nhân chỉ yên lặng nhìn vào đôi mắt cậu ấy, nó thấy có chút gì đó bí ẩn trong con người này dù rằng cậu ta cứ y thừa con nít nghĩ gì nói đấy, không như Toàn Phong, dù có lạnh lùng, ít nói thì mọi suy nghĩ đều hiện lên khuôn mặt. Số phận đúng là trở trêu khi xung quanh nó đều là những tên điển trai, giàu có nhưng không một ai ưa nó hết, Toàn Phong cũng vậy, Tùng Nhân cũng vậy, kể cả Long cũng như vậy, híc...

- Nhìn đủ chưa con mắt. – Tùng Nhân đưa mặt dí vào mặt nó.

Mặt nó đột nhiên đỏ bừng, nó bị đơ năm giây sau đó mới ngoe ngoe cái đầu, ngã người về phía sau.

- Ồ... tôi đi trước đây, anh về nhà đi. – Nó xoay người định bỏ đi thì Tùng Nhân đã vớ lấy tay nó lôi đi. – Này anh làm gì vậy buông ra coi?

- Đi theo tôi, dù gì thì tôi cũng ra khỏi nhà rồi tôi sẽ dắt cô đi đến khu vui chơi.

Khu vui chơi á? Nó thấy hơi ngạc nhiên, cũng không khỏi nghi ngờ mà cũng thấy vui không kém. Hồi nào tới giờ cậu ta có thêm điểm xia gì tới nó đâu, tự nhiên bữa nay lại dắt nó đi chơi, nói không có ý đồ ai mà tin.

Đầu tiên cậu ta dẫn nó đến một cửa hàng để mua đồ hóa trang, cậu ấy đội một chiếc nón và đeo một mắt kính đen, cậu ấy bắt nó cũng phải hóa trang như thế, đi chơi như vậy cảm giác không được thoải mái cho lắm nhưng cũng thú vị đấy chứ. Tùng Nhân đưa nó đến khu vui chơi rồi để nó đứng chờ còn cậu ta thì chạy đi mua vé. Cậu ta có tình mua vé toàn những trò mạo hiểm như tàu lượn siêu tốc, cực kì cao luôn để dọa đứa nhát gan như nó, lúc đầu nó không chịu đi nhưng cậu ta giờ chứng hờn dỗi nên nó đành mặc cho số phận đẩy đưa.

Chiếc tàu lượn vừa ngừng lại, người ta đổ ào xuống rồi chen lấn đi lên, tìm nó như thót ra khi nhớ cảnh tượng mọi người thi nhau la trên tàu khi này, ghê quá chắc nó không lên đâu. Người ta đã ngồi lên ghế sẵn sàng mà nó vẫn còn đắn đo, thấy vậy Tùng Nhân cốc đầu nó một cái.

- Có đi không thì nói.

Nó do dự hồi lâu sau đó nhảy tọt lên ghế ngồi cạnh Tùng Nhân, lúc này ngồi bên dưới ngó lên thấy người ta bị bay lên một cách đột ngột nó hoảng đến sắp xỉu, giờ đến lượt nó trải nghiệm đương nhiên là rất sợ, nó ngồi run cầm cập nhưng nó có biết điều bộ của nó chỉ làm cho Tùng Nhân sung sướng cười thâm thay vì thương hại. Không có bất kì một thông báo trước nào thì tàu đã vọt lên một cái làm đầu tóc người nào người nấy dựng ngược cả lên vì bất ngờ, những tiếng la sáng khoái được phát ra suốt hành trình. Chiếc tàu lượn theo vòng tròn qua những thác nước, từ trên cao có thể thấy được quang cảnh của toàn bộ khu vui chơi. Nó ngồi cười ha hả, đến nỗi mắt chỉ còn thấy hai đường chỉ, Tùng Nhân nhìn nó cau mày khó chịu, lúc này thấy nó sợ nên định dọa cho vui ai ngờ đầu thành ra thế này.

Trò chơi kết thúc, nó hí hửng bước xuống, ai có ngờ lên đó ngồi mới biết, trời ơi nó đã dễ sợ, cảm giác ngồi trên cao thật là sướng vậy mà ban đầu nó không biết lại còn sợ hãi nữa, nói đến Tùng Nhân đi, từ lúc bước khỏi tàu mặt cậu ta cứ xanh mét, tưởng dọa được nó không ngờ là dọa chính mình, he

he.

- Giờ mình đi đâu nữa? – Nó hớn hờ hỏi Tùng Nhân.

- Đi? Còn muốn đi nữa hả? Cô không thấy sợ sao mà còn đòi đi? – Cậu ta quay sang quát tháo nó.

- Sợ gì đâu? Nãy giờ tôi thấy người sợ là anh thì có, hi hi hi...

- Cô... Cô còn dám trả lời nữa hả. – Tùng Nhân cứng cả mặt khi nghe nó nói nhưng rồi cậu ta cố lấy lại bình tĩnh nhìn nó cười một cách gian manh. – Hay chúng ta đi ấy ấy nha! – Tùng Nhân nhường nhường về phía trước.

- Đi ấy ấy là đi đâu?

- Cô đui hả? Tôi đã nói rõ ràng vậy còn không biết, nhìn đằng sau kia.

Nó xoay lưng lại nhìn, đập vào mắt nó là hai chữ “nhà ma” đề to tướng, thì ra là kêu nó vào nhà ma, cứ tưởng... thôi không nói đâu.

- Vào nhà ma hả? – Nó cố hỏi lại.

- Ừm – Cậu ta gật đầu rồi ra lệnh: - Đi nhanh!

- Ồ. – Nó cũng gật đầu rồi mặc cho cậu ta dắt đi đâu thì đi.

Cả hai đi mua vé rồi cùng nhau vào nhà ma, lúc vào chẳng có gì đáng sợ cả, càng đi sâu vào trong không khí càng lạnh, không biết lắp bao nhiêu cái máy lạnh trong này nữa? Những tiếng rên, tiếng thét nghe mà hãi hồn, nó sợ sệt nắm lấy vạt áo của Tùng Nhân, bỗng nó la toáng lên khi nhìn thấy bóng trắng bay phớt ngang:

- Á... Á... Ma, ma kia anh! - Nó câu chặt lấy Tùng Nhân, nép đầu vào lưng cậu ta, run lên bần bật.

Tùng Nhân nhìn thấy nó như vậy không nhịn được cười, cậu ta nhếch môi, bật hơi một cái.

- Xi... đúng là nhát gan chỉ toàn ma giả cũng sợ.

Cậu ta không nhìn nó nữa mà quay mặt về phía trước, bất thành linh một cái mặt quỷ to tướng máu me tùm lum đưa ngay trước mặt. – Ôi má ơi! – Hoảng hồn Tùng Nhân té bật ngựa ra đất.

- Ha ha ha ha ha... anh mới đúng là đồ nhát gan. – Nó ôm bụng cười nghiêng ngửa.

- Còn không mau đỡ tôi đứng lên, dám đứng đó cười nữa hả? – Tùng Nhân xấu hổ nên quạu với nó.

Nó đỡ Tùng Nhân đứng dậy, mặt cậu ta hơi sượng, bắt đầu nổi cáu với nó.

- Đi về! Không chơi gì nữa hết. – Cậu ta bỏ đi nước một.

Nó đơ mặt chẳng hiểu gì cả, tuy vậy nó cũng lẻo đẻo theo sau lưng Tùng Nhân miệng cứ mím ma mím mím vì chuyện lúc nãy, nó mắc cười quá nhưng không dám, sợ cậu ta lại chửi nó nên đành cười ním vậy thôi, lâu lâu cậu ta lại quay sang nhìn nó, biết Thảo Nguyên cười mình vì vụ trong nhà ma nên cậu ta càng bức hơn, quê quá mà.

- Nè! Giờ này còn sớm tôi đưa cô đi ăn rồi hân về.

- Thật hả. – Nó mừng rỡ hỏi lại.

- Ừ. Mà nhớ là ăn xong rồi thì không được nói với ai chuyện hôm nay nghe chưa?

- Dạ. – Nó kéo một hơi nảo nùng.

Hóa ra là mua chuộc chứ tốt lành gì đâu. Ráng đi rồi cậu ta cũng sẽ bị nó ăn tươi nuốt sống cho xem, ha ha ha...

7 giờ tối.

Hai người đi chơi đến tối mới biết đường mò về nhà thiệt là hết nói nổi, giờ này chắc chị Thu Vân và Toàn Phong đang xem tivi, chắc luôn. Tùng Nhân đang lay hoay tìm cách, cậu ta cũng không dám cho nó đi lên nhà vì sợ bị phát hiện chuyện hai đứa đi chơi chung, làm sao đây? Nó ngán ngẫm nhìn Tùng Nhân đến khi nào cậu ta mới tìm ra cách đây, ngoài này lạnh gần chết.

- A! Tôi nghĩ ra rồi nè.

Chương 9: Nói Dối

Chương 9: Nói dối.

Hồi... tìm ra cách rồi hả? Tường đầu phải đứng đây suốt đêm chứ.

- Giờ tôi đi lên nhà trước, khi nào vào đến nhà thì tôi ra ám hiệu cho cô, lúc đó cô mới được lên rõ chưa?

- Dạ rõ... - Nó đẩy một hơi chán chường.

Tùng Nhân vội vã lên nhà, nó ngoan lăm nghe lời cậu ta đứng đợi cậu ta phát tín hiệu, đợi đến chân cứng ngắc vẫn không thấy động tĩnh. Nói đến Tùng Nhân thì khổ lắm, cậu ta phải lén lút vào nhà nhưng bị phát hiện nên phải ngồi giải thích cả buổi trời, cuối cùng cũng thành công. Ngay lập tức cậu ta đi ngay đến bên cửa sổ rót cả ly nước đổ xuống lầu may mà nó tránh kịp không thì ướt hết cả rồi.

Nhiệm vụ hoàn thành Tùng Nhân ung dung ra ghế sofa ngồi tán gẫu với chị Thu Vân, nó bước vào nhà, đi một cách thoải mái định lên phòng thì bị chị Thu Vân gọi lại:

- Thảo Nguyên! Em đi đâu bây giờ mới về? – Chị Thu Vân với vẻ mặt nghiêm khắc đặt cho nó một câu nghi vấn.

- Dạ em đi...

- Chắc lại đi hẹn hò chứ gì. – Tùng Nhân nhảy xổ vào móc họng nó.

Cậu ta nói vậy là sao chứ? Nó mới đi với cậu ta về chứ ai mà lại nói vậy thật là quá đáng.

- Tùng Nhân à chị đang hỏi Thảo Nguyên không phải hỏi em.

- Em biết rồi. – Tùng Nhân lơ đi chỗ khác.

Nó lúng túng nhìn chị Thu Vân, giờ biết nói sao đây?

- Dạ... em... em đi... đi... à hồi chiều bạn em rủ đi chơi, bọn em quên mất thời gian nên giờ mới về, em xin lỗi chị.

- Nếu chỉ là đi chơi thì tốt rồi, thôi không còn gì nữa em thay đồ đi.

- Dạ vậy em đi trước.

- Khoan! – Chị Thu Vân bất ngờ la lên.

Không... không lẽ chị biết nó nói dối rồi sao?

Nó run lên cầm cập, cả Tùng Nhân và Toàn Phong đều trở mắt nhìn nhau, chị Thu Vân định làm gì đây?

- Hai đứa... hai đứa mua đồ cặp hả?

- Há? – Nó hét toáng lên.

“Đồ cặp?” hần đưa mắt nhìn nó rồi lại nhìn Tùng Nhân, quả không sai hai người họ đang sai đồ giống nhau. Nó thều nhào nhìn Tùng Nhân tỏ vẻ không hiểu gì, còn cậu ta thì nhăn mặt nhìn nó ý nói: “Thôi chết chúng ta chưa tháo kính và nón, bị phát hiện rồi đó giờ làm sao? Mau giải thích đi.” Nhưng cả hai đều đứng đờ người nhìn nhau, chả ai hiểu ý của ai, giờ hần và chị Thu Vân đang nhìn hai người đó chăm chăm. Không chờ đợi được nữa, cậu ta tháo chiếc kính nhét vào túi, nó nhìn thấy thì sực nhớ đến hai món đồ hóa trang lúc sớm vẫn chưa được tháo ra và nó nghĩ chị Thu Vân với hần đang tò mò điều này nên nhanh như chớp nó gỡ cả hai thứ giấu ra sau lưng.

- Vậy là sao? Hai đứa đi chung lúc sớm hả? – Chị Thu Vân tò mò hỏi.

- Dạ không phải. – Nó và Tùng Nhân đồng thanh trả lời.

- Vậy mấy thứ đó đâu ra?

- Dạ của bạn em cho mượn. – Hai người lại đồng thanh lần nữa.

Hắn nhìn nó với Tùng Nhân tâm đầu ý hợp mà không khỏi buồn cười, đúng là giấu đầu lòi đuôi mà, chị Thu Vân trở mắt nhìn, chị cũng không biết hai cái đứa này đang có gì mờ ám nữa? Nó vội vàng giải thích với chị Thu Vân:

- Dạ không phải như chị nghĩ đâu ạ! Tại lúc sáng bạn em sợ em bị nắng nên cho em mượn thôi.

- Đúng đó chị, em có bao giờ ưa nó đâu mà mua đồ cặp, chị đừng có gán ghép em cho con nhỏ ô sin này nha, không đòi nào đâu! – Tùng Nhân cũng tiếp lời phủ nhận.

Chị Thu Vân thấy cậu ta nói cũng có lý, từ trước đến giờ hai đứa cứ như chó với mèo thì sao đi chơi chung được. Ừm... Chị Thu Vân gật đầu mấy cái rồi hỏi tiếp:

- Vậy người cho em mượn là cậu Long gì đấy phải không Thảo Nguyên.

- Dạ. – Nó trở mắt nhìn chị Thu Vân, lơ rồi thôi làm tới luôn. – Dạ đúng ạ! Hồi sớm em đi chơi chung với cậu Long đấy ạ.

- Hi hi hi... tiến triển tới đâu rồi hả? – Chị Thu Vân cười hí hỏ lên.

- Dạ... dạ... dạ quen nhau rồi ạ! – Nó tìm mãi không ra câu trả lời nên đành liều mạng nói đại.

- Nhớ bữa nào dắt về ra mắt chị nghe, có gì chị tư vấn thêm cho. Hi hi hi... .

- Dạ. Vậy em đi trước đây. – Nó đỏ mặt nhìn hắn và Tùng Nhân rồi bỏ đi một mạch.

Hắn chỉ khẽ cười rồi thôi, Tùng Nhân chắc là hơi sốc nên chỉ há hốc miệng nhìn theo nó, cậu ta không ngờ con nhỏ nhà quê như nó lại có thể mạnh dạng thừa nhận tình cảm trước nhiều người dù biết rằng đó chỉ là lời nói dối, tự nhiên cậu ta thấy bức bối quá, phải đi tắm để xả xui, nghĩ đoạn cậu ta cũng bỏ đi nước một.

Hôm kia chị Thu Vân đã để lộ bí mật của nó rồi còn gì, giờ cũng không có gì phải ngại hết, đúng! Chẳng còn gì để ngại hết, mà sao lại thấy xấu hổ quá vậy nè, nó ngồi trên giường úp mặt vào gối la lớn, giải tỏa hết đi đừng lẩn quẩn trong đầu nó nữa. Đột nhiên nó nghĩ đến Long, hồi sớm nó không đi điều hành chắc Long buồn lắm nhỉ? Ngày mai nhất định phải xin lỗi cậu ấy mới được, ủa mà có liên quan gì đâu, nó và cậu ấy chả có chút quan hệ gì khác ngoài tình bạn vậy thì nghĩ nhiều làm gì? Nó không đi Long cũng có gậy đi tí nào đâu mà lo, đúng là rảnh hơi mà. Nó lăn đùng ra ngủ mà không thèm đi tắm luôn, đúng là ờ dơ đẳng cấp.

Sáng hôm sau, nó vẫn đến lớp như thường ngày bằng chuyến xe buýt nhưng dường như hôm nay hơi khác, trạm xe buýt vắng khách cả khi trên xe buýt nó cũng thấy lạnh lẽo vì không có người đi, mọi thứ thật tẻ nhạt đối với nó, phải chăng khi tâm trạng con người ta buồn thì nhìn đâu cũng thấy buồn. Nó bước vào lớp trong một bộ dạng rất ư là quẫn quại, tối qua nó ngủ như chết vậy mà lúc sáng ra vẫn không có tinh thần, đang lăm lụi đi xuống chỗ của mình thì nó bất gặp có một ánh mắt ai đó đang nhìn nó nhưng chỉ là lướt qua thôi, nó gục đầu xuống bàn đánh giấc, lát sau nó nghe tiếng ai đó rú lên.

- Hú... ú... ú... ú... Cuối cùng cũng chờ được cậu rồi mừng chết đi được.

Thì ra là của bọn con gái nhí nha nhí nhỏ kia, không thèm quan tâm, đã nói là không quan tâm rồi mà cứ đưa lỗ tai nghe coi người ta nói gì đúng là nhiều chuyện mà.

- Mình mừng muốn hét lớn vậy đó cứ tưởng hôm nay cậu lại nghĩ nữa đó Long.

Long? Long sao? Nó bật đầu ngồi dậy, theo quán tính nó nhìn vào nơi phát ra âm thanh, là ngoài cửa lớp đó, bọn con gái cứ bu lấy Long như kiến bu lấy cục đường làm nó cũng sắp bức bối theo, Nó đưa tay chống cằm nhìn ra cửa lớp, chỉ cần thấy Long là nó đã vui lắm rồi dù cậu ấy có cách xa nó đến mấy chẳng nữa, buồn quá yêu người ta mà cũng không dám nói nữa nè, híc... Như một sự tình cờ Long đưa mắt đồ về phía nó, nó hoảng hốt đưa mắt sang hướng khác, chết rồi hình như Long đã thấy nó nhìn cậu ấy chăm chú, giờ sao đây? Sao tự nhiên mặt nó nóng rang vậy nè. Nó lấy hai tay vỗ vỗ lên má khẽ liếc nhìn Long, áy chết! Cậu ấy đang đi chuyển về hướng nó kìa, tính sao?

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tổ Tình

Chương 10: Tổ tình.

Phù... nó thở một hơi nặng nề, giữ bình tĩnh, phải giữ bình tĩnh, tim nó đang đập loạn nhịp khi nhìn thấy ánh mắt của Long nhưng cũng phải cố kìm nén, cậu ấy đang đi chuyển mỗi lúc một gần nó hơn, nó đưa tay ghì chặt vào lồng ngực như để nói: “Tim ơi tao lạy mày đừng đập nữa.”. (ý mà không đập thì

chết rồi sao, mà chết rồi thì sẽ không gặp được Long, vậy thôi đập mạnh nữa đi tim, hí hí...).

- Hôm nay đi học sớm vậy? – Long nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh nó.

- Ồ... Ừ... - Mặt nó đỏ lên như gấc. Không nói cũng biết mấy đứa con gái tức sắp điên lên.

- Bị bệnh hay sao mà mặt đỏ vậy, đưa coi... - Vừa nói Long vừa lấy tay sờ lên trán nó.

- Ồ... hi... có bệnh gì đâu, tại... tại trời dạo này nóng quá nên vậy thôi. – Nói xong nó rút đầu lại.

- Thấy dạo này trời mát mẽ lắm mà đâu có nóng lắm đâu.

- Ồ. – Nó gật đầu lia lịa mặc cho Long nói gì thì nói.

Long cũng thấy hôm nay nó lạ hơn thường ngày, không biết có bị gì không nữa? Cậu ấy hết hỏi cái này lại đến cái kia làm nó sợ gần chết, tự nhiên nó trở nên rụt rè làm cậu ấy cũng lấy làm lạ, cậu ấy không biết nó làm sao? Nên thôi và bắt qua chuyện khác.

- Nếu không có gì thì thôi vậy. Mà sao hôm qua không đi điều hành?

- À... Hôm qua tôi... tôi bị bệnh, hà hà... - Trời ơi không ngờ nó có thể tự trù mình luôn.

- Ừ hèn gì hôm nay gặp tôi mặt đơ đơ còn đỏ nữa chứ.

Không ngờ lí do hôm qua lại giúp được hôm nay, vậy là khỏi sợ bị nghi ngờ.

- Hi hi... - Nó gượng cười cho qua chuyện.

Thật ra có phải vậy đâu tại nó xấu hổ nên mặt đỏ lên chứ có bệnh hoạn gì.

Vừa đúng lúc Thu Nguyên vào nên cậu ấy mới về chỗ, nhờ vậy mà nó thoát nạn. Tan học nó đi xuống sân trường, mọi người về cả rồi, thì ra lớp nó là về trễ nhất, học gì mà học lỏ giờ người ta luôn, nó đang nhìn đảo đảo tìm Thu Nguyên, nhỏ kỉ quá mượn quyển tập của nó rồi bây giờ mất dạng, nó uể oải ngồi xuống gốc cây đợi nhỏ Nguyên.

Khoảng 15 phút sau thì có dáng ai hốt hải chạy về phía nó, hình như là nhỏ thì phải?

Đúng rồi nhỏ chứ ai nữa.

- Hơ... hơ... - Nhỏ thở hơi gấp gấp. – Thảo Nguyên mình để quên quyển tập của bạn trên phòng học rồi.

- Gì? – Nó hoảng hốt la toáng lên.

Nhỏ bối rối nắm lấy tay nó, mặt thì nhăn nhó.

- Xin lỗi bạn mình định quay trở lên lấy nhưng người nhà mình đến đón rồi nên mình mới chạy nhanh vào thông báo cho bạn nè.

Chắc... cũng lỡ rồi biết làm sao bây giờ, thôi thì cứ cho nhỏ về trước.

- Ôi! Vậy bạn về trước đi. – Nó có vẻ hơi khó chịu nhưng nghĩ lại nhỏ cũng tốt bụng chạy vào thông báo chứ nếu không nó đợi tới năm sau luôn quá.

- Vậy mình về nha, thành thật xin lỗi bạn đừng giận mình nghe.

- Không có gì đâu.

Thu Nguyên mỉm cười với nó rồi bỏ đi, đến lúc bóng của nhỏ khuất xa, nó mới vội nhìn lên tầng ba của trường, dù là ban ngày nhưng cái không gian vắng vẻ này làm nó rợn cả gai óc, nên đi hay không đi. Hồi nhỏ nó nghe bà nó kể trường học là đất nghĩa địa và có thể có ma nữa, híc... Nó ngẫm nghĩ một lúc rồi đánh liều đi một phen, nó phóng sải rộng lên bậc thang, đi một cách hồi hộp, gần đến lớp nó mới thấy run, nó nhìn xung quanh không còn ai hết, bác bảo vệ chưa khóa cửa lớp điều này thật may mắn, nó hít một hơi thật sâu rồi đi từ từ vào lớp đi chuyển nhẹ nhàng xuống bàn cuối cùng. Nó khom người nhìn vào học bàn, chúa ơi! Mừng quá tập nó đây rồi, bỗng...

Àm!

Tiếng cánh cửa va đập mạnh, nó giật mình nhìn ra, cánh cửa vỗ nhẹ nhàng và kêu ken két, tiếng kêu như những rặng tre bị gió đưa đẩy. Nó bắt đầu cảm thấy hồi hộp, ngồi từ từ xuống ghế, lấy tay vuốt ngực, nó có thể cảm nhận được cả nhịp tim đang đập loạn trong lồng ngực mình. Bây giờ nó đang cố trấn an tinh thần, mắt nó cứ nhìn ra cửa, chân thì chằng dăm bước.

“Không chừng chỉ là gió thôi.” Nó vừa nghĩ vừa đứng lên đi ra cửa. Đi được năm sáu bước lại nghe thấy tiếng.

Cộp! Cộp!

Tiếng bước chân. Là của ai? Nó đang đứng yên nên chắc chắn không phải tiếng vọng lại của bước chân nó, là của ai chứ? Mỗi lúc một gần, hình như là đang đi về hướng lớp cửa nó, nó rụt cổ tò mò nhìn ra bên ngoài, có một bóng trắng lướt nhanh qua cửa sổ, gì vậy chứ? Nó neho neho mắt nhìn lại nhưng không thấy ai cả, thấy lạ nó tiến lại gần cửa sổ để nhìn cho kĩ hơn, đưa đầu ra cửa sổ nó nhìn qua nhìn lại.

- Ê! Nhìn gì vậy?

- Á. – Nó ngồi thụt đầu xuống ghế.

- Tôi Long nè có gì mà sợ.

Không phải ma, là Long. Nó ngược đầu nhìn lên, ánh nắng xuyên qua mắt, cái dằng cao ráo của cậu ấy chắn ngay trước cửa, nó nhìn một lượt từ đầu đến chân của Long, tay cậu ấy cầm đóa hoa hồng. Cảnh tượng này quen quá, nó cố lục lại trí nhớ, hình như nó từng thấy cảnh này ở đâu thì phải?

A! Phải rồi là... là trong giấc mơ cách đó vài ngày nó đã thấy, vậy tình tiết tiếp theo sẽ là cánh hoa rơi xuống, sau đó cậu ấy cầu hôn nó, ủa không phải là tỏ tình với nó, rồi... rồi cậu ấy sẽ hôn nó, có thật sẽ như vậy không hả trời? Nó đứng đờ người tiếp tục theo dõi. Quả như nó đoán, lần này không phải cánh hoa rơi mà cả một nhánh luôn, y như tình tiết trong mơ chỉ thay đổi đi một ít, cậu ấy bắt đầu tiến đến gần nó. Long đưa đóa hoa trước mặt nó.

- Tôi thích cậu.

- Hờ? – Nó ngây người như không tin vào tai mình, Long đang tỏ tình nó, trên đời có chuyện dễ dàng vậy sao chỉ cần mơ là được, không đâu nó nghĩ lần này nó lại mơ giữa ban ngày rồi. – Tôi không muốn mơ thấy điều này nữa đâu. – Nó lắc đầu hét toáng lên.

- Không phải mơ mà là sự thật. – Long nắm lấy hai tay nó rồi nhìn thẳng vào mắt nó. – Thảo Nguyên nghe tôi nói, tôi cũng không biết tại sao tôi lại thích cậu nhiều đến vậy nữa, tôi không biết đây có thể gọi là yêu ngay ánh nhìn đầu tiên hay không mà tôi chỉ biết cậu là người đầu tiên khiến tôi bối rối và suy tư nhiều nhất, tôi nói ra điều này vì tôi không muốn lừa gạt bản thân mình nữa, cậu không cần phải chấp nhận ngay bây giờ đâu, tôi sẽ cho cậu thời gian.

Nói xong Long choàng tay ra phía sau cổ nó, dí đầu nó lại và hôn lên trán nó. – Hãy suy nghĩ đi nhé!

Long thả nó ra rồi bước đi nhưng cũng không quên quay lại mỉm cười với nó. Tim nó đập rộn ràng, mặt đỏ lên như vừa mới ăn ớt, nó đưa tay nắn nắn vành môi, không phải mơ, là sự thật, Long thật sự nói thích nó, cậu ấy thật sự rất nghiêm túc, vẻ mặt lạnh lùng thường ngày không còn nữa mà thay vào đó là nụ cười tỏa nắng khi đứng đối diện với nó, nghĩ đến đây nó lại mỉm cười. Á mà rõ ràng trong mơ là hôn môi chứ phải hôn trán đâu.

- Sao kì vậy ta?

Nó vừa dứt lời trong không trung lại vang lên tiếng nói:

- Có gì mà kì?

Là của ai vậy? Nó nhìn dáo dác.

- Nhìn gì vậy?

Nó giật cả người khi phát hiện Long vẫn còn đang đứng trước mặt nó, chẳng lẽ từ nãy đến giờ lại là mơ, hả? Không lẽ trong giấc mơ nó thấy nó đang mơ. Ồ... chuyện tôi tệ gì đang diễn ra vậy trời? Nó lấy tay vỗ đầu rồi lại nhìn Long bằng vẻ mặt ngơ ngẩn.

Long nhìn thái độ khác người của nó cũng không khỏi bật cười, chẳng biết nó thể hiện như vậy là ý gì nữa, chỉ biết là hài hước thôi. Nó thấy Long cười mình nên càng thêm xấu hổ, những suy nghĩ tò mò lại thoáng qua trong đầu.

Người ta nói trong mơ và ngoài hiện thực bao giờ cũng trái ngược nhau nhưng nó không tin vào điều đó, lại càng không tin chuyện hôm trước đã mơ khi hôm nay lại tái diễn y chang như vậy, mặc dù có thay đổi một số chi tiết dù là rất nhỏ, nó quyết định rồi nó sẽ chủ động hỏi Long.

- Cậu cầm đóa hoa này lên đây là có ý gì vậy? – Nó vừa nói vừa uốn chuyển cái đầu.

Long ngơ ngác nhìn nó, cậu ấy đảo đảo tròn đen rồi lại nhìn nó.

- Bộ cầm đóa hoa không được hả? – Long tỏ ra khó hiểu.

Nó cũng lúng túng không kém, chắc cha Long này đang làm bộ trước mặt nó đây mà.

- À... ý tôi là cậu... cậu thấy tôi lên đây rồi lại cầm hoa lên, chứng tỏ từ sớm đến giờ cậu vẫn đi theo tôi, vậy đóa hoa này...

- Đừng hiểu lầm. Lúc này tôi thấy bạn chạy thụt mạng lên đây nghĩ là có chuyện gì nên đi theo xem thử, đúng lúc gặp một cô bạn, cô ta tặng hoa cho tôi, có lẽ là quá ngưỡng mộ tôi thôi. Hi hi... mà cũng chẳng hiểu sao lại tặng hoa cho một đứa men li như tôi nữa.

“Chúa ơi! Sao xung quanh con chỉ toàn những tên chảnh hay khoác lác vậy nè. Vậy là lần này con hồ hống đúng không chúa?”

Thật tiếc! Chúa không thể nào trả lời giúp nó được. Xong rồi, kết thúc, giấc mơ tan tành. Nó đứng thừ ra, Long chỉ mỉm cười, vẫy tay với nó rồi cậu ta

cũng đi, cảm giác như phải xa nhau mấy năm vậy đó.

Rầm!

- Hó! – Nó giật mình nhìn cánh cửa đóng sầm lại. nãy giờ lo đau khổ quên mất trong phòng còn có mình nó, chắc là gió thổi mạnh thôi, nó lại cố tỏ ra an toàn bằng một câu cũ rích. Nhưng sau đó thì... – Á... - Nó vừa chạy vừa la thất thanh.

Long đứng ở lớp bên cạnh cười ngoặt ngoẹo.

- Đúng là cô nhóc nhát gan.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Mày Mắm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Ngày Buồn

Chương 11: Ngày buồn

Chiều buồn nắng nhạt, sự ảm đạm của thành phố hiện ra ngay trước mắt, cơn gió khẽ lùa qua làm lá cây bay tứ phía, chợt nó thấy nhớ quê da diết, da thịt mon man chút hơi ẩm của bà, cảm xúc như ứa về, không hiểu sao nó thấy lòng buồn lạ, thêm nghe tiếng bà hát những lúc chiều hôm, tiếng ru à ơi trong những đêm vắng, thêm lắng hương vị của quê hương ngày trước. Mắt nó rung rung khi nhớ về quá khứ, nỗi trống vắng, buồn tẻ cứ vây lấy nó, nó bật khóc, khóc một mình trong tuyệt vọng.

Quá khứ qua đi con người ta lại sẽ trở về với cuộc sống hiện tại, cơn đau sẽ không ngự trị nữa, nỗi buồn cũng dần được bôi xóa theo thời gian, không ai có thể tồn tại mãi khi cứ ôm khư khư cái kỉ niệm tẻ nhạt hay một khoảng trống trong người chỉ là đôi lúc ôn lại rồi chợt buồn vậy thôi và nó cũng không ngoại lệ, sẽ dễ dàng tổn thương hơn khi đối với một đứa mười bảy tuổi phải chịu cảnh gia đình li tán. Nó đã sống tự lập suốt gần ấy năm nên giờ cũng dạng rồi. Đưa tay khẽ lau nước mắt nó quyết tâm sống mạnh mẽ hơn nữa.

Ngồi bên cửa sổ nó tựa đầu vào khung cửa nó nhìn xuống phố, tấm rèm cửa bay phất phơ trước mặt có lẽ gió chiều hơi mạnh, nó nhìn thấy một cô gái có thân hình mảnh mai, dáng đi sang trọng, tay trái cầm chiếc vali màu xanh nhạt, tay phải đeo một chiếc túi trắng bóng nhoáng đang đi về phía chung cư, ai mà đẹp thế không biết? Chắc cô ta cũng có một căn hộ ở đây. Nó chăm chú nhìn theo cô gái đến khi cô khuất bóng dưới chung cư.

- Thảo Nguyên ơi xuống ăn cơm! – Tiếng chị Thu Vân văng vẳng bên tai nó.

- Dạ em xuống ngay đây ạ!

Nó rời khỏi cửa sổ và đi ngay xuống lầu, mọi người đang bàn đề tài gì đó rất hào hứng vừa thấy nó thì lập tức tắt ngúm, hầy... Nhiều lúc thấy cũng tủi thân lắm chứ.

- Ê! Cô vào nhà này làm ô sin hay làm hoàng thái hậu vậy hả? – Tiếng Tùng Nhân hỏi sốc làm nó chẳng hiểu gì cả.

- Ô... Tôi chẳng hiểu anh đang nói gì nữa? Không lẽ hôm nay tôi lại làm gì sai hả?

- Còn dám nói nữa hả? Đi học về không biết phụ giúp ai chỉ biết ru rú trong phòng, người ở mà làm như chị hai không bằng. – Tùng Nhân lên tiếng xia xói nó đủ điều.

- Anh quá đáng vừa thôi nghe, tôi đã dọn dẹp nhà cửa sau khi đi học về còn gì? Với lại lúc này tôi cũng có giúp chị Thu vân làm bữa tối tại chị nói không cần chị muốn tự nấu ăn chứ bộ, không tin thì hỏi chị ấy xem. – Nó mạnh mẽ đáp trả lại lời của cậu ta.

- Ủ Thảo Nguyên nói không sai lúc này chị không cho nó làm chứ không phải là nó không xuống giúp. – Chị Thu Vân gật đầu.

- Đó thấy chưa? – Nó nghe mặt nhìn Tùng Nhân.

Cậu ta tức đến không nói nên lời luôn chỉ biết nhe răng, lộ lưỡi để chọc lại nó.

- Đạo này thấy cô ăn nói có vẻ mạnh mẽ hơn rồi nhỉ? – Toàn Phong bất ngờ lên tiếng làm cả nhà ai cũng ngỡ người sừng sốt, từ lúc nó đặt chân vào căn nhà này hẳn có đá động gì đến nó đâu chứ, nó muốn làm gì làm, sao tự nhiên bữa nay lại như vậy. Còn nó thì đứng hình trước câu nói của Toàn Phong, nó thấy kể từ khi bị Long phát lời đến giờ nó trở nên quái gở, ăn nói bạo dạn, lại hung dữ hơn trước, nó thấy càng ngày nó càng trở nên quá đáng quên mất thân phận của mình trong nhà.

- Ô... tôi có nói gì đâu ạ! – Nó cúi gầm đầu xuống.

- ... - Hắn chỉ nói một câu rồi im lặng một cách bất thường, làm như ngàn năm hắn mới được nói chuyện một lần hay sao á.

Tùng Nhân nhìn nó bằng con mắt cay nghiệt, cậu ta thừa cơ hội nhảy vào nói tiếp:

- Ô... Tôi đâu có nói gì đâu ạ! – Cậu ta ồng ẹo để mĩa mai nó. – Phải rồi vừa nãy còn lớn tiếng đòi co với tôi giờ lại nói là không nói gì, mà thật sự là dạo này cô hơi quá thật rồi đó, từ cái ngày cho cô đi học đến giờ thì cô lại trở nên vô phép, không giống như trước đây lúc mới vào nhà này làm ô sin, lúc đó hả cô nhút nhát sợ sệt, thì ra chỉ là nguy trang. – Tùng Nhân lớn tiếng nạt nộ nó.

- Tôi...

Chị Thu Vân thấy tình hình căng thẳng nên cũng lên tiếng ngăn lại:

- Tùng Nhân đủ rồi đừng nói nữa, còn Thảo Nguyên em cũng đừng suy nghĩ lung tung làm gì cho mệt, chị thấy em ăn nói lanh lợi hơn trước chị cũng vui lắm, thôi mọi người ngồi xuống ăn cơm đi.

Nó từ tốn ngồi xuống, mặt thì buồn so, nó đang suy nghĩ đến những lời Tùng Nhân nói, quả thật cậu ta nói rất đúng, nó vào nhà này cũng được một thời gian rồi nhưng chưa từng chịu khổ, chị Thu Vân thì tốt với nó giống như người trong nhà, hai tên kia dù có chút khó ưa nhưng nhìn vậy thôi chứ cũng quan tâm nó lắm, nó đã xem ba người họ là người thân cả rồi nên cũng không cần phải giận dữ làm gì cho mệt, cứ xem như là anh trai đang la em gái là được rồi.

Tĩnh tĩnh!

Tiếng chuông cửa vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của nó.

- Ai mà đến giờ này vậy ta. – Chị Thu Vân ngó ra cửa rồi đưa mắt sang Tùng Nhân. – Tùng Nhân em ra mở cửa đi.

- Lại là em, lúc nào cũng là em, nhà này chắc không có ô sin đâu ha. – Tùng Nhân ám chỉ nó rồi vùng vằng ra mở cửa.

Nó ngồi tò mò nhìn ra cửa, hắn cũng chăm chú xem ai đến, ở đây lâu rồi nhưng nó chưa thấy ai lui tới cả, lần đầu tiên có khách đến, nó không biết cư xử như thế nào cho phải nữa.

- Mọi người xem ai đến nè! – Tùng Nhân hí hửng kéo tay một cô gái từ ngoài cửa vào.

- Ủa là Thanh Thanh đây mà. – Chị Thu Vân cũng mừng rỡ không kém.

Nó ngồi như trời trồng, đây chẳng phải là cô gái kiều sa lúc nãy nó thấy dưới chung cư sao? Cô ta là khách của nhà này, bất ngờ quá hồi nãy nó còn ước được gặp cô ta một lần giờ thành sự thật rồi, nhìn cô ta ở gần giống như một tiên nữ hạ phạm vậy, đẹp ơi là đẹp vậy đó. Hắn chỉ nhìn cô gái mỉm cười rồi trở về trạng thái ban đầu mặt không chút biểu cảm, cô gái coi bộ hòa đồng hơn nó tưởng, cô chủ động chào tất cả mọi người.

- Anh không thấy vui khi em về hả? – Cô gái nũng nịu với hắn.

- Em về khi nào vậy? – hắn lạnh lùng lên tiếng.

- Em mới về sáng nay, vừa xuống sân bay là em đến thẳng nhà anh đó, hành lý em còn gửi bên dưới chưa kịp đem về nữa đó.

- Ủ. – Hắn chỉ gật một cái rồi quay ra ăn tiếp.

Chị Thu Vân nắm lấy tay Thanh Thanh kéo xuống.

- Ngồi xuống đây ăn cơm chung với gia đình chị luôn đi, em mới về chắc cũng chưa ăn gì hả?

- Dạ.

Nó không biết gì, thấy chị Thu Vân vui mừng ra sức mời mọc vậy chắc là khách quý nên nó cũng hớn hờ, mặt mày tươi rói.

- Vậy để em đi lấy chén đũa cho.

- Không cần đâu Thảo Nguyên chị lấy sẵn luôn rồi.

Thanh Thanh nghiêng đầu, trở mắt nhìn nó. – Cô này là? – Rồi quay sang Chị Thu Vân.

- À! Nãy giờ chị quên giới thiệu với em, con bé là...

- Là ô sin của nhà này. – Tùng Nhân chặn ngang lời của chị Thu Vân.

Nó hơi sốc trước câu trả lời của Tùng Nhân, dù biết đó là sự thật, nó gục đầu ăn tiếp, hắn cũng bất ngờ không kém nó, hắn chẳng nói gì chỉ đưa mắt nhìn nó.

Chị Thu Vân nổi cáu trừng mắt nhìn Tùng Nhân. – Em đủ chưa hả?

Tùng Nhân thấy ánh mắt sắc lẹm của chị Thu Vân thì gục đầu ăn tiếp. Chị Thu Vân lại vui vẻ nói tiếp với Thanh Thanh.

- Con bé này là em nuôi chị tên Thảo Nguyên, chỉ mới mười bảy tuổi thôi, Thanh Thanh cứ gọi là em.

Tùng Nhân bắt mặn, ôsin thì nói là ôsin mắc gì chị phải bao che cho nó chứ.

- Xi... Chị thiệt khéo bịa chuyện. – Chị Thu Vân vừa dứt lời Tùng Nhân đã bật hơi chỉ trích.

Nghe đến tiếng Tùng Nhân thì chị Thu Vân lại nổi máu, chị đưa mắt ngó lom lom vào cậu ta, vậy là cậu ta lại im lặng. Nó biết chị Thu Vân đang cố bảo vệ nó nên chị ngồi yên không dám hó hé, Thanh Thanh nhìn cách đối đáp của hai chị em nhà này thì biết mọi chuyện không đơn giản một chút nào nên không hỏi thêm, cô lịch sự mỉm cười với nó:

- Chào Thảo Nguyên chị là Thanh Thanh.

- Dạ chào chị. – Nó cũng lễ phép chào lại, nó đứng suy nghĩ một lát rồi lên tiếng: - Dạ vậy thôi mọi người ăn tiếp đi em no rồi, em lên phòng trước đây ạ!
– Nói rồi nó đi một mạch.

Chị Thu Vân, hấn, Thanh Thanh và cả Tùng Nhân đều ngạc nhiên trước cái cớ của nó.

- Em có ăn gì đâu mà no, Thảo Nguyên! Thảo Nguyên! – Mặc cho chị Thu Vân cứ gọi với theo nhưng nó không hề ngoảnh mặt lại.

Hấn nhìn theo nó không chớp mắt, rồi lại nhìn chị Thu Vân, cậu ta thì đang cầm đầu ngón một họng thức ăn vừa ngẩng đầu lên đã thấy bốn con mắt của Toàn Phong và chị Thu Vân đang mở to hết cỡ nhìn mình, ngay lập tức cậu ta ho sặc sụa.

- Ặc... ặc... sao? Sao hai người nhìn em dữ vậy?

- Hi hi... không có gì đâu. – Chị Thu Vân mỉm cười với Thanh Thanh rồi dí sát vào tai Tùng Nhân thì thầm: - Lo mà ăn luôn phần của Thảo Nguyên đi. – Chị Thu Vân rít từng tiếng qua kẽ răng.

Tùng Nhân thấy có luồng điện chạy dọc xương sống, cậu ta rùng mình lia lịa. Thanh Thanh để ý thấy thái độ của Toàn Phong rất lạ khi thấy nó bỏ đi, thật sự rất lạ...

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Mày Mắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Xin Lỗi! Tôi Không Nên Như Thế

Chương 12: Xin lỗi! Tôi không nên như thế.

Vừa mới cảm nhận được sự ấm cúng của gia đình trong phút chốc đã tan biến, sao số nó khổ quá, luôn phải đối mặt với những khó khăn vây lấy, Toàn Phong và Tùng Nhân nói chẳng sai một chút nào, ôsin thì mãi mãi vẫn là ôsin thôi có khác tí nào đâu vậy mà nó còn ngây thơ cho rằng mình là em út là người một nhà của họ, cuối cùng thì sao? Vẫn bị bẽ mặt trước người khác.

- Trang Thảo Nguyên mầy đừng mơ nữa, mầy mấn sẽ không bao giờ đến với mầy nữa đâu, mầy chỉ là một đứa ở đợ thôi. Hức... hức...

Nó vừa khóc vừa độc thoại một mình, chắc là nó buồn lắm, nó chưa khóc nhiều bao giờ ngoại trừ lúc bà nó mất, thật là đau khổ! Trên đời này không ai hiểu, cũng không ai thương nó cả, họ chỉ xem nó là đứa ngu ngốc thôi. Được lắm hãy chống mắt lên chờ đi sao này nó mà giàu lên thì sẽ không làm ôsin nữa, ha ha ha... Nói vậy cũng nói, chả trách ai cũng bảo nó ngốc, nhưng nó ngốc một cách ngây thơ, ngốc một cách thuần khiết chứ không ngốc để lọc lừa, có lẽ chính điều này khiến mọi người yêu mến nó.

- Thảo Nguyên ơi! – Chị Thu Vân đứng bên ngoài réo nó liên tục. – Thảo Nguyên xuống lầu chị có chuyện muốn nói.

Nó chỉ lo khóc mà quên mất thời gian, chị Thu Vân đã lên tận phòng mời nó chắc là có chuyện quan trọng nên nó không thể từ chối.

- Dạ em xuống liền.

Là chuyện gì chứ? Đáng lẽ thấy nó buồn thì lúc này chị không nên làm phiền nó mới đúng chứ, chả lẽ là chuyện lúc này, ngay lập tức nó nhớ lại lúc ăn cơm nó ngoe nguẩy về phòng không thèm trả lời chị Thu Vân làm chị mất mặt trước Thanh Thanh nên giờ chị kêu nó xuống để mắng nó, không chừng

còn đuổi nó đi luôn nữa. Lạy chúa! Làm ơn đừng có chuyện gì hết. Nó thấp thỏm đi xuống nhìn thấy chị Thu Vân cùng hai tên kia đang ngồi trên ghế sofa mặt hầm hực.

- Đừng thấy tôi thương yêu rồi làm tôi, nhà này vẫn còn có chủ là tôi, cũng phải biết cho tôi một chút sĩ diện chứ. Không thích ở trong nhà này thì đi đi tôi không ép ở lại đâu. – Chị Thu Vân liên tục quát.

- Thôi bỏ qua lần này đi chị, nó còn nhỏ mà chưa hiểu hết mọi chuyện nên mới như vậy. – Hấn nhẹ giọng đỡ lời.

Đứng rồi nhà này chỉ có nó là nhỏ chứ ai, vậy là nó đoán chẳng sai chị Thu Vân đang mắng nó, nó không vội đi xuống mà vẫn đứng ở cầu thang nghe tiếp câu chuyện.

- Không bỏ gì hết, chờ Thảo Nguyên xuống đi tôi sẽ tính rõ lẽ chuyện này cho coi. – Chị Thu Vân giữ vững lập trường bác bỏ mọi ý kiến.

Vậy là xong rồi, chị đang đợi nó xuống để đuổi nó đi, nó bắt đầu run lên bần bật, lê bước chân nặng nề đến chỗ chị Thu Vân nó cất giọng sợ hãi:

- Chị... gọi... gọi em... có gì không.

- Xuống rồi đó hả? – Mặt chị Thu Vân vẫn còn hầm hực. – Thảo Nguyên em còn đứng đó làm gì ngồi xuống đây chuẩn bị tinh thần trước đi.

- Há? – Nó tái mặt nhìn chị Thu Vân.

- Còn em sao không đi chuẩn bị đi còn ngồi đó làm gì hả? – Chị Thu Vân xoay sang nói với Tùng Nhân.

Chị nói vậy là ý gì? Phải đi thật rồi sao? Chị Thu Vân kêu Tùng Nhân đi thu dọn đồ đạc rồi tống cổ nó đi đây mà. Không đâu nó không chịu đâu. Nó lắc đầu phủ định rồi lại rung rung nước mắt, mọi người ai nấy đều trừng mắt nhìn nó, không biết sao nó lại khóc hả? Nó đang rất buồn đó đó cái nhà vô tâm, gia đình sắt đá, lạnh lùng, nó mà có chỗ để đi thì cũng chẳng thêm ở đây đâu, hu hu hu... Nhưng mà... nhưng mà trước mắt là nó không có chỗ đi thật. Nó ngồi thụp xuống dưới gối chị Thu Vân nài nỉ:

- Chị ơi em lạy chị mà, em van xin chị mà.

- Gì vậy Thảo Nguyên? Em mau đứng lên đi đừng làm vậy? – Chị Thu Vân hoảng hốt sốc nó đứng lên nhưng nó không chịu.

- Em biết mình sai rồi, xin chị đừng bắt Tùng Nhân làm như vậy mà.

- Ô... chị... - Chị Thu Vân thều nảo nhìn nó.

Hấn nhìn nó khó hiểu:

- Cô đang cầu xin cho Tùng Nhân sao?

“Cầu xin cho Tùng Nhân”? Gì chứ nó đang cầu xin cho bản thân mình mà, là sao vậy trời? Nó ngưng khóc mở to mắt nhìn hấn rồi lại nhìn chị Thu Vân. Thật ra mọi chuyện là sao?

- Nó làm mất mặt em mà em còn khóc lóc nài nỉ cho nó hả Thảo Nguyên. – Chị Thu Vân đang giọng lại.

- Ô... em... - Nó thật sự chẳng hiểu mọi người đang nói gì cả.

- Chị nói cho mà biết nhé nếu hôm nay nó không xin lỗi em thì dù trời có sập xuống chị cũng sẽ không tha cho nó đâu cho nên em đừng tốn công vô ích nữa. – Nói rồi chị Thu Vân đá mất sang Tùng Nhân. – Sao còn chưa đi nữa hả?

Vừa nghe tiếng chị Thu Vân quát, cậu ta lập tức nhảy chân sáo đi ngay, nó thì ngồi đờ đẫn như pho tượng, chị làm nó càng lúc càng không hiểu gì hết. Nó quyết định hỏi chị cho rõ ràng:

- Xin lỗi em là sao? Em không hiểu gì hết, không phải lúc này chị chửi rồi... rồi còn đòi đuổi em đi sao? – Giọng nó nhỏ dần.

- Há em nói gì chị không nghe rõ, đuổi ai chứ? Nãy giờ chị ngồi chửi thẳng Tùng Nhân chứ ai, chị bảo nó không thích ở thì dọn đi luôn đi, ai kêu nó làm mất mặt chị còn cả em nữa. vậy ra em khóc là vì cầu xin cho nó hay có chuyện gì khác nữa.

Cầu xin sao? Không đời nào nó lại cầu xin cho tên đó.

- Dạ! – nó giật mình lúng túng. – À... là chuyện đó hả? Ồ... đúng rồi tại em thấy cậu ấy tội nghiệp nên cầu xin giùm thôi ạ!

- Đến rồi đây. – Tùng Nhân từ dưới bếp bung lên một tô gì đấy, khói lên ngưng ngút. Chị Thu Vân đỡ nó ngồi lại lên ghế rồi ra hiệu cho Tùng Nhân:

- Mau tỏ thành ý chút đi.

Cậu ta hiểu ra liền vội vàng đặt xuống trước mặt nó rồi đứng ngay thẳng, lịch sự: - Thảo nguyên tôi xin lỗi cô, đáng lẽ ra tôi không nên có thái độ như thế với cô, tôi sai rồi. Tôi không ngờ cô còn khóc nức nở để cầu xin cho tôi nữa.

- Ô... Hi hi... chuyện đó không có gì đâu. – Nó đưa tay vuốt ngực, chảnh miệng cười gượng gạo.

Hú hồn tưởng đâu bị đuổi ai dè... xem chút là nó hổ nặng rồi, thì ra mọi người vẫn rất tốt với nó vậy mà lúc này có còn nghĩ xấu cho họ, nó thiệt là quá đáng mà. Toàn Phong như hiểu ra điều gì đó liền nhìn nó bật cười ha hả, hẳn biết nó nghĩ gì, thì ra bị hấn phát hiện rồi, nó xấu hổ gục đầu ăn cặm cùi, mọi người thì đổ dồn ánh mắt vào hắn, chắc họ nghĩ rằng hắn tới giờ... chứ có ai biết hắn biết bí mật đáng xấu hổ của Trang Thảo Nguyên. He he...

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Mình Chấp Nhận

Chương 13: Mình chấp nhận

Vẫn như thường ngày, nó lại bắt xe buýt đến trường, từ đó đến giờ chắc không ai nghĩ đi làm ôsin lại có thể được đi học giống như nó đúng không? Chính vì điều này mà lúc nào nó cũng thấy vui vẻ. Nó bước xuống xe mặt tươi rói, chưa kịp vào lớp đã gặp mặt Long dưới sân trường, cậu ấy cười rất tươi rồi chạy đến bên cạnh nó, tìm nó như muốn rơi ra khỏi lòng ngực vậy đó.

Cậu ấy đi đến chỗ nó, nét mặt vẫn không thay đổi, có chút bối rối hiện hữu trên mặt cậu ấy, đột nhiên cậu ấy nở một nụ cười tươi tắn với nó làm nó hơi hộp hốt chết.

- Đi với tôi đến chỗ này được không? – Long vui vẻ nắm lấy tay nó.

- Nhưng sắp vào học rồi. – Nó ái ngại nhìn Long.

- Nghỉ một ngày cũng không sao hết.

- Ô... nhưng mà... - Nó chưa kịp nói gì thì đã bị Long nắm tay kéo đi.

Long bảo nó đứng chờ dưới giàn tigôn trước cổng, nó thấy lo quá không biết cậu ấy định làm gì nữa, trống đánh vô học rồi dù bây giờ có thay đổi ý định thì cũng đã muộn, nó chờ khoảng chừng năm phút thì Long lái một chiếc xe yamaha T- max từ trong hẻm của trường ra, mặt cậu ta có vẻ hơi sợ.

Kết!

- Thảo Nguyên lên xe nhanh, không bác bảo vệ thấy thì nguy đó.

Trời! Long mà cũng biết sợ bác bảo vệ nữa sao? Nghĩ vậy nhưng nó cũng không dám nói gì.

- Ô... - Nó ngoan ngoãn phóng lên xe mà không biết cậu ta sẽ chở mình đi đâu nữa.

Chiếc xe chạy với vận tốc cực đại, nó run sợ rồi ôm cậu ấy lúc nào không biết. Trong lúc này nó thấy Long hoàn toàn là một con người khác, ở trường cậu ấy điềm đạm, là một học sinh gương mẫu không ngờ khi bước ra đường cậu ấy giống như một tay anh chị thứ thiệt, cái kiểu cậu ấy lái xe thôi đã thấy không vừa rồi, nó bắt đầu thấy sợ con người này rồi nhưng không hiểu sao bên cạnh sự sợ hãi này là vô vàng cảm giác an toàn khác, nó không biết tại sao một học sinh lớp mười một như Long lại có thể chạy xe mô tô phân khối lớn, không lẽ cậu ta chưa từng bị bắt hay sao? Ấy nó đang nghĩ xui xẻo gì thế? Đang chạy với tốc độ nhanh đột nhiên Long hạ ga bất ngờ làm nó cũng phải cúi đầu theo, đầu nó đập mạnh vào lưng của cậu ấy, may mà có nón bảo hiểm chứ nếu không thì sứt đầu mẻ trán rồi.

- Đến nơi rồi hả? – Nó tò mò hỏi.

- Ừ. Đến rồi cậu xuống xe đi. – Long nhẹ nhàng đỡ nó xuống xe.

Nó mở chiếc mũ bảo hiểm nhìn ra bên ngoài. O...a...oa! Đẹp quá xung quanh là một bãi biển cát trắng xóa. Rạng sáng mặt trời lên cao còn nheo chút đỏ chiếu xuống mặt biển, con nước lăn tăn nhảy vào bãi cát, từng đợt sóng mạnh hơn thì lù phía sau vỗ vào đá, nghe tiếng rì rào đã thấy thích rồi, Không ngờ Long là một người lãng mạn như thế, mà hình như chỗ này hơi xa nhà thì phải?

Nó dang tay đón nhận từng đợt gió từ biển xa thổi vào, cảm giác như đang bay bổng trên không vậy, hơi muối hắt sòng lên mũi, thậm chí nó có thể ngửi được mùi của biển. Nó đưa tay chạm nhẹ xuống mặt nước, sự mềm mại lướt nhẹ qua, chút nước thấm vào tay óng ánh như kim cương, nó thích thú mỉm cười.

- Sao cậu thấy thích không? – Long mỉm cười hỏi nó.

- Um... chỗ này đẹp quá, cậu thật biết lựa địa điểm đó. – Nó mỉm cười vô tư, như sự tỉnh nó xoay mặt nhìn Long. Cậu ta đang cười rất gian.

Hình như nó nói sai rồi thì phải gì mà “thật biết lựa địa điểm” chứ? Đây là cúp học đi chơi chứ có phải hẹn hò đâu mà khen, nó đảo mắt nhìn xung quanh, chỗ này đẹp thì có đẹp thật nhưng hơi vắng vẻ, không lẽ cậu ta có ý đồ gì nên mới đưa nó đến đây.

Nó và Long, bốn mắt nhìn nhau. Trong đầu nó đang suy diễn cảnh tiếp theo của chuyến đi, còn Long chắc là đang suy tính gì đó nên cứ nhìn nó cười vu vơ, cảm giác tự nhiên khi này biến đầu mắt rồi thay vào đó là sự ngượng ngùng, e ngại. Nó thấy tình hình không ổn nên bắt qua chuyện khác.

- À... Long nè! Sao cậu có thể chạy được xe phân khối lớn khi chưa đủ tuổi vậy? – Nó đánh trống lảng để không khí bớt đi phần căng thẳng.

- Ờ thì... có lẽ nhìn tôi lớn hơn so với tuổi nên công an không chú ý.

- Nói cũng phải nhìn cậu cứ tưởng đã trưởng thành.

- Nói vậy ra bây giờ tôi không trưởng thành hả?

- Ồ... không phải vậy đâu.

Nó xua tay lia lịa vì nghĩ mình làm phật lòng cậu ấy, nhưng cậu ấy có trách nó đâu.

- Tôi chỉ đùa thôi cậu đừng căng thẳng quá.

...

...

Đang nói chuyện đột nhiên cả hai im lặng một cách đáng sợ. Nó hết gãy đầu lại chà tay lên cổ, không biết nên nói gì nữa? Nó đặt tay xuống cát, đúng lúc Long cũng thế nên đã vô tình chạm vào tay nhau, đó là vô tình chăng? Nó hoảng hốt rút tay về nhưng cậu ấy đã vội nắm lại, làm vậy là có ý gì?

Thành thật!

Thành thật!

Tiếng nhịp tim đập gấp gấp hòa quyện vào tiếng sóng vỗ, nó như bị đông cứng lại không thể cử động, nó muốn làm gì đó để xóa bỏ cái không khí ngượng ngùng này, làm sao đây? Phải làm sao thì mới được?

- Cậu còn nhớ lần trước không? – Long bất ngờ lên tiếng, điều này làm nó thấy thích Long hơn vì cậu ấy luôn biết cách phá vỡ tình hình khó xử.

- Gì hả? Lần trước là gì?

- Trong phòng học.

- Trong phòng học sao? – Nó đờ người ra.

Lần đó bị quê đến độ muốn chui xuống đất luôn, cậu ấy đang nhắc lại để chọc nó hay gì đây? Nó ngồi suy nghĩ hết lí do này đến lí do khác, tránh cả ánh mắt của Long. Hình như cậu ấy đã nhận ra suy nghĩ của nó nên đã nhanh nhẹn giải thích.

- Lần đó, thật ra tôi đã định tỏ tình với cậu nhưng mà... Hi hi. – Long cười ngượng ngùng.

- Nhưng mà sao? – Nó tròn xoe mắt nhìn Long.

- Nhưng mà tôi ngại... Hôm nay tôi muốn nói với cậu là... Tôi yêu cậu, tôi không thể nào lừa dối bản thân được nữa.

- Um... Chuyện này nhanh quá, tôi muốn suy nghĩ một chút.

Điều này có vẻ hơi nhanh hơn so với dự tính của nó, nói thật lòng thì cậu ấy là một người tốt, với lại từ đầu nó cũng có tình cảm với Long rồi và nó cũng không có lí do gì để từ chối cả, nhưng mà... Nói gì đi nữa nó cũng chỉ là một người làm thôi, có xứng đáng để nhận được điều này không? Nếu lỡ Long biết được thì sẽ có phản ứng thế nào?

- Sao? Cậu suy nghĩ thế nào rồi? – Long đột nhiên lên tiếng cắt đứt mạch suy nghĩ của nó.

Nó ái ngại, chỉ biết gục đầu xuống đất, mắt cứ nhìn đắm đắm vào cát.

- Cậu là một người tốt và điều này làm tôi thấy rung động cho nên tôi không có lí do gì để từ chối cả, nhưng mà tôi chỉ là...

- Là gì cũng được hết miễn sao cậu nói chấp nhận thì đối với tôi là đủ rồi. – Tùng Nhân vui vẻ bế nó lên vừa chạy vừa hét. – Trang Thảo Nguyên tôi yêu cậu.

- Này này! Cậu làm gì thế mau thả tôi xuống đi.

Cậu ấy đúng là khỏe thật, có thể bế cả một con heo mọi như nó, hi... Không ngờ cậu ấy lại không chấp nhất dù nó là gì đi chăng nữa, vui quá! Cả nó cũng không đoán trước được Long lại tỏ tình nó trong hoàn cảnh như vậy, vừa vui lại vừa buồn. Vui gì được bên cạnh người mình thích, buồn vì mai phải chép cả đồng bài.

Lát nữa là tan học rồi, chắc chỉ dạo trên bờ biển được một tí nữa thôi, hôm nay thấy thời gian trôi nhanh quá thoáng cái đã trưa rồi. Long hình như không để ý đến thời gian thì phải? Cậu ấy cứ nắm lấy tay nó dạo qua dạo lại. Chắc... nghĩ lại thấy nó và Long không hợp tí nào, hai con người không cùng đẳng cấp, con của một tập đoàn lớn quen với một đứa ôsin nói ra thật khiến người khác phải cười rưng rưng, nhưng đây là sự thật, nếu một ngày nào đó cậu ấy biết được sự thật thì liệu cậu ấy có còn vui vẻ đối xử thân mật với nó như bây giờ không? Chuyện đó còn tùy vào duyên phận.

- Long ơi! Đi về thôi trễ rồi. – Nó thấy lòng bồn chồn không yên nên thúc Long về.

- Ừ.

Chiếc xe yamaha T-max của Long giống như một con ngựa sắt, trên lưng ngựa là một hoàng tử theo phía sau là một công chúa, con ngựa này phi trong gió mà không hề mệt mỏi, cũng giống như nó chẳng biết mệt mỏi là gì? Bây giờ nó có thể thoải mái ôm lấy cậu ấy mà không sợ ai chỉ trích, thực ra nó có còn là một cô gái quê của ngày nào hay không? Tại sao trong đầu nó lại có một ý nghĩ táo bạo như vậy chứ?

Chiếc xe dừng lại bên dưới chung cư, một cặp tình nhân chia tay nhau, cô gái vội vã vào nhà còn chàng trai thì đứng nhìn theo bóng cô gái khuất xa mới phóng vọt xe đi. Chỉ mới quen nhau thôi mà cứ ngỡ như hai người họ đã yêu nhau từ thuở sơ khai vậy đó.

Lạch cạch! Tiếng mở chốt cửa làm chị Thu Vân phải chú ý đến, nó vui vẻ từ ngoài cửa bước vào, cười một cách vu vơ, chị Thu Vân cứ đắm đắm mắt nhìn nó, chị đang thắc mắc sao hôm nay thấy nó cứ lảng lảng, thậm chí còn vừa cười vừa đi lướt qua không thèm chào hỏi chị Thu Vân luôn, nhìn nó bây giờ thì biết ngay là đang in in rồi...

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Cấm Cô Yêu Ai Khi Ở Đây

Chương 14: Cấm cô yêu ai khi ở đây

Tùng Nhân mở cửa phòng bước ra, tay cứ xoa xoa cái cổ, mặt thì nhăn nhúm lại. Tối qua cậu ta thức khuya luyện tập nên giờ ê ẩm cả mình đấy, vừa gặp nó cậu ta liền quên ngay con đau.

- Ủa sao hôm nay về sớm vậy hả ôsin?

- ... - Nó chẳng thèm quan tâm đến câu nói của Tùng Nhân mà đi lướt qua luôn, trên môi vẫn nở một nụ cười thân thiện.

- Ê! Nè... nè...

- Xùy... xùy... Tùng Nhân! – Chị Thu Vân đưa ngón tay ngoắc ngoắc ra hiệu cho cậu ta đến gần.

Tùng Nhân tiến đến chỗ chị Thu Vân ngồi phịch xuống.

- Bữa nay nó bị gì vậy chị?

- Chị cũng không biết nữa nhưng mà nhìn tình hình này chắc là con bé Thảo Nguyên bị trúng tiếng sét ái tình rồi đó. – Chị Thu Vân đưa về mặt nghiêm túc hết mức có thể.

- CÁI GÌ? VẬY LÀ CON THẢO NGUYÊN NÓ BIẾT YÊU RỒI HẢ? – Tùng Nhân đứng bật dậy hét toáng lên.

- Trời ui... - Chị Thu Vân kéo lấy tay cậu ta. – Em làm gì mà la làng lên như vậy chứ? Chị chỉ mới đoán thôi mà, nói nhỏ thôi. Mà chuyện này đâu liên quan gì đến em đâu sao kích động dữ vậy, không lẽ... - Chị Thu Vân lấy tay chống cằm cười gian.

Tùng Nhân nheo nheo mắt làm lơ.

- Là ý gì vậy chứ? Chị đừng có nghĩ em... em... nhỏ đó... ơ... thôi đi không nói chuyện với chị nữa. – Tùng Nhân bực bội đứng lên bỏ đi.

Chị Thu Vân đoán ra điều gì đó nên ngồi cười một mình, cũng có thể chị cố tình nói vậy để chọc ghẹo cậu ta không chừng.

7 giờ tối.

Nó đang bước xuống lầu trong một tâm trạng hết sức phấn khởi, hai tay cứ đánh bẹp bẹp vào nhau, chuyện trên bãi biển còn để lại cho nó một chút rung động, thấy thích thích mà cũng thấy nó hơi sần sấn, nhưng mà cũng chẳng sao chỉ cần có được người mà nó muốn có thì sao cũng được. Ủa? Nó khom người nhìn xuống chỗ tivi, đó chẳng phải là Tùng Nhân sao? Tối Nay cậu ta có buổi họp mặt với mọi người trong ngành giải trí mà sao giờ còn ngồi đó xem phim, kì vậy ta? Phải hỏi mới được. Chứng tỏ mò của nó lại nổi lên, nó đi chậm rãi lại phía Tùng Nhân, ngồi xuống bên cạnh cậu ta.

- Hôm nay anh không đi gặp mọi người sao?

Tùng Nhân chỉ xoay mặt nhìn nó một cái rồi lại dán mắt vào màn hình, nhìn thái độ của Tùng Nhân nó đoán là cậu ta đang gặp phải chuyện buồn gì đó.

- Bộ... anh đang có chuyện không vui hả?

Tùng Nhân lại nhìn nó, lần này thì cậu ta gật đầu một cái.

- Nếu anh có chuyện gì thì nói với tôi đi biết đâu tôi có thể giúp được anh thì sao?

- Liên quan gì đến cô. – Tùng Nhân bực dọc quát nó.

- Ồ... này! Tôi chỉ là có ý tốt thôi mà.

- Không cần. Đồ nhiều chuyện.

- Anh thật quá đáng mà, không thích nói thì thôi dù sao thì tôi cũng không quan tâm gì đến anh cả, anh đối với tôi chỉ là...

- Đủ rồi! – Tùng Nhân đứng bật dậy hét lên.

...

Hôm nay cậu ta bị sao vậy trời, tự nhiên cái quát nó, nó có làm gì đâu, nó chỉ tỏ mò một chút thôi mà, nhưng nó cũng muốn chia sẻ với cậu ta thôi, không lẽ như vậy là sai hả? Nó im lặng đứng lên định bỏ đi thì cậu ta gọi lại:

- Định đi đâu vậy hả?

“Minh đã nhượng bộ rồi còn muốn gì nữa hả?” Nó cau có, mặt nhú lại.

- Tôi định đi lên phòng.

- Đi xuống bếp làm thức ăn đi tôi đói rồi. – cậu ta nhỏ giọng nói với nó.

Nó phóng sải dài xuống bếp, hai mắt vẫn còn ngầu vì chưa quên được chuyện khi nãy, nó làm rùm beng lên để giằng mặt Tùng Nhân nhưng cậu ta nào để tâm đâu, nó đúng là trẻ con mà. Nó làm xong tất tần tật mọi thứ, dọn sẵn cả lên bàn chỉ còn đi kêu cậu ta xuống ăn là ổn thỏa, nó bước một cách nặng nề, mỗi bước chân như một hòn đá ngàn cân nện xuống sàn nhà, có chuyện tí tẹo như thế thôi mà nó làm vậy đó, có ai thấy nó giống đi làm ôsin không?

- Tôi làm xong thức ăn rồi. – Nó nói một câu ngắn ngủn không đầu không đuôi.

- Nói chuyện đằng hoàng lại coi, đó là thái độ cô nói chuyện với chủ hả? – Tùng Nhân cũng căng không ít.

Nó thay cổ nén con giận, thay đổi giọng nói.

- Ồ... mời cậu chủ xuống ăn cơm. – Nó cắn chặt hai răng, cúi đầu mời Tùng Nhân.

- Vậy còn được. – Tùng Nhân mỉm cười ghé mặt lên trời.

Nó đi theo phía sau Tùng Nhân, tay không ngừng vung nhá vào cậu ta, cậu ta xoay lưng lại nó liền quay đi chỗ khác giả lơ. Đến chỗ bàn ăn nó đứng cạnh Tùng Nhân hai mắt cứ đảo qua ngó lại, hết nhòm trần nhà lại ngó xuống đất, miệng cứ múm mím.

- Nè! Cô làm cái gì vậy? Sao không ngồi xuống ăn đi.

- Tôi không dám đâu, tôi biết anh không ưa gì đứa ôsin này hết thường ngày có chị Thu Vân ở nhà nên anh mới cho tôi ngồi chung thôi, còn bây giờ chỉ có tôi với anh nên... tốt, ha ha ha... - Tùng Nhân há miệng cười lớn.

Cười đi, cười nhiều vô đi một ngày nào đó anh nhất định sẽ khóc trước tôi thôi. Nó nhếch miệng lên vì một ý nghĩ vừa mới chạy qua trong đầu. Giờ mới thấy nó đã khác xưa rồi, không còn nhút nhát hay ngốc nghếch như mọi người vẫn hay nói nữa, chẳng những thông minh mà giờ đây nó còn có một người bạn trai tài giỏi, giàu có còn là một “hot boy” của trường nữa đó. He he he...

Nó cắn đôi đũa, miệng lâu lâu lại mở ra đưa cả hai hàm răng, cứ nghĩ đến Long là nó lại mơ mộng thế đó, Tùng Nhân đang ăn cũng bị nó làm mất hứng, cậu ta chuyển sang trạng thái tò mò, nhìn vào đôi mắt sáng rực, lấp lánh như sao của nó thì cũng đủ biết chuyện liên quan đến nam nữ rồi.

- Ê! – Tùng Nhân hươ hươ tay trước mặt nó. – Ê!

- Ồ... hả? Gì vậy? – Nó giật mình chớp chớp hai hàng lông mi.

- Không có gì?

- Há? Ồ... - Nó chỉ ngẩng đầu lên gật đầu một cái rồi cắn đũa xoi tiếp.

Cậu ta nhìn dáng vẻ thơ thẩn của nó thì lại thấy khó chịu, hề thấy nó cười là cậu ta lại thấy ghét nó hơn, tại sao? Nụ cười của nó cũng rạng ngời lắm chứ bộ, hai mắt cậu ta đỏ lửa nhìn chằm chằm vào nó.

Nhớ đến chuyện lúc sớm chị Thu Vân đề cập cậu ấy lại thắc mắc, có thật nó biết yêu không? Cậu ấy đưa đôi mắt ti hí của mình nghiêng qua ngó lại, xăm soi nó đủ góc độ.

“Nhìn kĩ thấy cũng đẹp, càng nhìn lại càng thấy... tầm thường. Không biết ai mà có mắt nhìn người dữ vậy ta?” Tùng Nhân bĩu môi.

Thái độ khinh người của cậu ta đã bị nó bắt gặp, nó ngưng đũa và đưa hai tảng băng nhìn cậu ấy. Ngay lập tức Tùng Nhân rút môi lại, cười với nó.

- Ôsin nghe nói đang quen ai hả? – Giọng ngọt như đường.

- Gi – Nó giật mình mắt chớp chớp. – Quen ai là sao ạ!

- Quen ai trong trường đó. – Cậu ta lạnh lùng nói tiếp.

- A! Là chuyện đó hả? – Nó mỉm cười rạng rỡ.

Tùng Nhân chỉ khẽ nhếch miệng nhìn nó. – Thừa nhận rồi hả?

- Thì tôi đi học nên quen rất nhiều người, anh đừng lo ai cũng xem tôi là bạn hết á.

Trời ơi! Nó đúng là ngốc mà cậu ta có phải hỏi chuyện đó đâu chứ. Mắt Tùng Nhân nổ cả đom đóm khi nghe nó nói.

- Tôi đang nói quan hệ nam nữ không phải bạn bè nghe rõ chưa. – Tùng Nhân quát lớn.

- Ồ... Hi hi... chuyện đó thì... thì không có đâu. – Nó không dám nhìn thẳng vào mắt Tùng Nhân nên lơ đi chỗ khác, thật ra nó cũng muốn nói ra nhưng mà sợ cậu ta lại chọc quê nên thôi. Nó đâu có biết rằng hành động lúc này của nó làm cậu ta rất bức bối.

Không có hả? Ai tin chứ? Tùng Nhân đưa tay gấp thêm thức ăn rồi lại hỏi tiếp:

- Quen bao lâu rồi khai thật đi?

- Đâu... đâu có. – Dù có nói gì thì nó vẫn chối quanh.

- Tôi cho cơ hội cuối cùng đó.

- Tôi đã nói không rồi mà.

Àm!

Cậu ta nổi giận đứng dậy đập tay xuống bàn, nó thì hoảng hồn ngồi run cầm cập, bị gì vậy chứ? Từ đầu đến cuối nó có làm gì cho cậu ta giận đâu sao lại như vậy?

- Nếu đã không thừa nhận thì sẵn đây tôi nói luôn. Trong căn nhà này vốn chỉ dành cho những người nổi tiếng như tôi thôi, ngay từ đầu thì không ai trong nhà thích một người rắc rối như cô ngoại trừ chị tôi, vậy nên để được sống yên ổn thì cô nên biết thân phận một chút đừng gây thêm tai tiếng nữa. Tôi nói thẳng ra là tôi cảm cô yêu bất kì ai khi còn đang đi học và ở nhà của tôi nghe rõ chưa?

- ... - Nó im lặng không dám mở lời sợ cậu ta lại nói nó thiếu lễ độ rồi lại mắng nó nữa.

Cậu ta bị khùng rồi. Nó quen ai là quyền của nó chứ, có gì cậu ta lại cấm, tự nhiên đang ăn ngon lành vui vẻ cái nổi nóng với nó hà, đúng là...

Tùng Nhân xia đũa vào mặt nó, hai mắt sắc lạnh, vành môi cong lên.

- Nghe chưa hả?

- Anh thật vô lí, tôi quen ai thì có liên quan gì đến nhà này đâu. – Nó không thể nhịn thêm được nữa nên đành lên tiếng.

- Sao không liên quan, cô ra ngoài yêu đương rồi tai tiếng thì nhà này chịu hả? – Tùng Nhân đưa mặt đến gần nó.

Nó không tài nào đoán được sẽ xảy ra một chuyện vô lí thế này, nó quen ai hay làm gì thì có ảnh hưởng gì đến người trong nhà này đâu, cậu ta nói với nó như vậy là ý gì? Nó không hiểu gì hết. Rõ ràng là đang kiểm chuyện vô cớ, biết ngay cậu ta chẳng tốt lành gì khi kêu nó ăn cùng mà.

Nói gì bây giờ? Nó không thể giải thích thêm gì được nữa. Có lẽ cậu ta đang giận cá chém thớt.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Mày Mắm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Say Rượu Làm Càng

Chương 15: Say rượu làm càng

Tùng Nhân ơi là Tùng Nhân mày đang làm gì vậy chứ? Sao hôm nay mày lại nói chuyện như tra khảo người khác vậy chứ? Cô ta quen ai hay làm gì thì có liên quan đến mày sao? Tức chết được đương không lại nói ra những lời sảng bậy đó.

Cậu ta ngồi trước tivi liên tục vò đầu, bứt tóc. Nó đang rửa chén bên dưới nghe tiếng tivi mờ lớn đến điếc cả tai, nó lén lút nhận định cậu Tùng Nhân này là người có bệnh thần kinh. Vốn dĩ chỉ muốn ăn một bữa cơm xem có thân thiết hơn không ai ngờ lại ra nông nỗi này, nhưng dám chắc bây giờ người bực bội nhất không phải là nó mà là cậu ta, không biết lí do mình la mắng người khác là gì, cũng không biết sao phải làm như vậy dĩ nhiên là cậu ta rất khó chịu rồi.

Nó mở tủ lạnh lấy một ít trái cây đem lên cho cậu ta dụng ý là muốn xin lỗi, dù nó biết nó không sai trong trường hợp này nhưng nói sao đi nữa thì nó cũng phải bắt buộc làm điều này để được sống yên trong nhà.

- Chuyện lúc nãy tôi xin lỗi. – Nó đặt đĩa trái cây xuống bàn, cúi gập người xuống.

- Ồ... ừm. Ừm.

Cậu ta hắng giọng vài cái rồi lại tiếp tục xem tivi, là ý gì đây chứ? Nó đã nhượng bộ trước rồi còn muốn sao nữa chứ?

Nó hiểu lầm Tùng Nhân rồi! Cậu ta thấy xấu hổ vì chuyện lúc ăn cơm nên tránh mặt nó thôi, còn nó thì cứ tưởng cậu ta kiêu căng nên không thèm nhìn mặt nó. Nó thấy cậu ta chẳng đếm xỉa gì đến mình thì giận dữ xoay người bỏ đi, cuối cùng cậu ta cũng không chịu nổi khi thấy người làm lên mặt nên đành kêu lại.

- Quay lại đây cho tôi.

- Gì nữa đây? Tôi đã xin lỗi anh rồi còn muốn gì nữa? – Nó bực bội lên tiếng.

- Hãy xem lại thái độ của mình đi, đó là điều mà người làm như cô nên thể hiện hả? Nếu người khác không biết còn tưởng cô mới là chủ của tôi nữa đó.

- Xin lỗi. – Nó hạ giọng xuống nhưng vẫn nói một câu cộc lốc.

Tùng Nhân không muốn chấp nhất nó nữa, thường ngày nó đã là một đứa cứng đầu rồi, nếu không dùng mấy chiêu uy hiếp này thì có đầu khẩu với nó đến mai vẫn không lại đâu, vậy nên phải nhượng nó đi thì hơn.

- Đi lấy giùm tôi lon coca đi.

- Tôi không biết.

- Vậy thì lấy thứ gì cũng được.

Nó chạy ù xuống bếp lấy cả một chai rượu vang để trước mặt Tùng Nhân, mặt thì vẫn hầm hầm.

- Uống đi.

- Tôi có kêu cô lấy thứ này đâu, lấy thứ gì có thể giải khát kia.

- Cái này không phải nước hay sao chứ? – Nó lí giải với Tùng Nhân, nó cho rằng đó là thứ thức uống có thể giải khát.

- Uống được thì cô uống đi. – Tùng Nhân lơ đãng sang chỗ khác.

- Là anh kêu tôi uống đó nghe. – Nó nghiêng đầu ngó ngó qua phía Tùng Nhân nhưng cậu ta vẫn im lặng.

Nó mừng hóm chạy đi lấy ly, nó muốn uống thứ này lâu rồi nhưng không dám nói, bữa nay có cơ hội thử dĩ nhiên là phải thử rồi. Nó chạy xuống chớp lấy cái ly thủy tinh rồi lại bay vèo lên. Nó mở nắp chai rượu rót vào ly, cái thứ nước đỏ lờm này không biết gì nữa? Mùi thơm thì cứ lảng vảng rồi hắt vào mũi, hương vị ngọt ngào đến kì lạ. Đây là lần đầu nó thấy cái thức uống lạ mắt, lạ miệng này. Nó không ngần ngại đổ cả ly rượu vào miệng.

- Chà! Ngon quá.

Vậy là nó quyết định uống tiếp ly thứ hai, lần này nó không vội uống, nó nâng ly rượu lắc vài vòng rồi mới ực một cái. Càng uống lại càng thấy ngon, lần thứ ba nó cũng nâng ly rượu lên và tiếp tục lắc mấy vòng trước khi uống, xong nó lại đưa qua đưa lại trước cánh mũi và cũng cho luôn vào miệng. Đây là thứ gì mà ngon quá, có hơi xoay tròn một chút nhưng mà... uống một lần... lại muốn... uống lần thứ hai. Khả khả... Cứ thế nó đã say lúc nào không biết, nó đứng lên, tay thì cầm ly rượu, mắt thì mơ màng, miệng cứ lẩm nhẩm, nói xong lại cười.

- Tôi... là ai? ha ha ha... tôi là Trang Thảo Nguyên... cuối cùng tôi cũng tìm được tình yêu... tình yêu đích thực... ực, ực... hà hà...

Tùng Nhân hoảng hồn khi thấy nó chao qua đảo lại trước mặt, tay múa lung tung, miệng thì lẩm nhẩm, uống mới có mấy ly mà say rồi, đúng là kém cỏi sinh nông nổi, tư lượng đã kém mà còn ngốc nữa, nghĩ sao mà uống rượu trong khi có con trai bên cạnh. Tùng Nhân vẩy tay với nó,

- Nè cô say rồi hả? – Nãy giờ Tùng Nhân không thèm để tâm đến nó. – Cô... cô say khi nào vậy chứ?

- Tôi say? Tôi chưa có say... - Nó nhìn Tùng Nhân bằng đôi mắt hết sức là lừa tình, lưỡi thì cứ đưa qua đưa lại trước vành môi. Nó tiến đến chỗ Tùng Nhân, từng bước từng bước, người thì cứ nghiêng qua ngã lại. – Ai nói tôi say hả? Là anh đúng không? – Nó đưa tay chỉ vào mặt Tùng Nhân.

- Cô đứng yên đi, đừng... đừng qua đây. – Cậu ta run đến nổi ngồi phịch xuống ghế.

Lúc say nhìn nó giống như một thiên thần, có sức thu hút lạ thường, Tùng Nhân không muốn nhìn nó, cậu ta không muốn bị nó hớp hồn đâu, nhưng mà nó cứ tiến đến thì biết làm sao? Không, không được phải nghĩ cách, nhưng đã không còn kịp nữa rồi. Nó chẳng những đến gần mà còn bò lên người cậu ta, lấy hai tay câu chặt lấy cổ cậu ta nữa chứ.

- Hi hi hi... Em... ực... ực... rất vui, vui lắm luôn... bãi biển này rất đẹp, anh nhìn đi. – Nó lấy tay chỉ ra cửa sổ. – Đó là gì? Mặt trời đúng không?

- Ô... cô say thật rồi đó không phải mặt trời mà là đèn đường hát lên thôi.

- Không, không đó là mặt trời... anh nói đi đó là mặt trời đi. – Nó lay lay cổ Tùng Nhân. – Nói đi... ực...

- Ở mặt trời, là mặt trời đó. – Tùng Nhân nhú mày. – Lắc thêm chút cựa chắc rụng đầu luôn quá.

- Ha ha ha... mặt trời ơi! – Nó vói tay theo ánh đèn đường rồi bất ngờ bật ngửa, may mà Tùng Nhân nhanh tay kéo nó vào lòng không thì tiêu rồi.

Phù...! Con nhỏ này không ngờ thường ngày tinh bao nhiêu thì lúc say lại khùng bấy nhiêu. Cậu ta đỡ lấy đầu nó đặt xuống cánh tay, không phải làm vậy để nhìn mặt nó đâu mà tại lúc này giật mạnh quá nên giờ lồng ngực cậu ta đau ê ẩm. Bây giờ phải nhanh chóng giải quyết vụ này nếu không chị Thu Vân về là lớn chuyện, nghĩ rồi cậu ta bế xốc nó lên và tổng lên phòng, cậu ta đặt nó xuống giường ngồi thờ hồn hên.

- Nhìn nó nhỏ con vậy ai có ngờ đầu nặng như voi vậy đó. Hoi... mệt gần chết, biết vậy không cho nó uống rồi.

- Um... um... Cho anh nè lại đây! – Nó chép chép miệng nói nhảm, tay thì hươ búa xua.

Tùng Nhân nhìn bộ dạng ngơ ngáo của nó lúc này mà không thể nào nhịn cười được, say thì thôi đi lại còn mơ với mộng, đúng là ảo tưởng sức mạnh. Há há... Cậu ta tò mò nên đi chuyển lại gần nó, nó đã quay đi hướng khác nhưng tay thì vẫn múa mai liên hồi.

- Ê ôsin ơi! Ôsin à! – Cậu ta nắm lấy tay nó, giật người nó xoay lại hướng đối diện. Đột nhiên như có luồng điện chạy dọc cơ thể khi cậu ta bắt gặp gương mặt trẻ con của nó lúc ngủ, đáng yêu quá đi mất.

Thình thịch! Thình thịch!

Tùng Nhân rung mình, cậu ta hồi hộp đến nỗi có thể cảm nhận được cả nhịp tim của mình đang đập rất nhanh như muốn bay ra khỏi lồng ngực vậy đó, cậu ta đưa tay siết chặt chiếc áo, cố tránh gương mặt nó nhưng không được, gương mặt lúc ngủ của nó có một lực hấp dẫn rất mạnh, mạnh đến mức đôi mắt của Tùng Nhân cứ bị hút vào đó. Bây giờ cậu ta mới có thể lên lút đánh giá, nhìn kĩ thì nó rất xinh, chỉ mỗi tội hơi lú thối, đôi lúc nó cũng lạnh lợi nhưng suy cho cùng thì ngọt ngào hơn. Nói vậy thì điểm đặc biệt của nó là gì chứ?

- Long ơi! – Nó đột nhiên nhắc đến Long. – Long là người tôi yêu nhất!

Tùng Nhân vừa nghe nó nhắc đến Long đã nổi trận lôi đình. – Long, Long lại là thằng đó. Thằng đó là thằng nào không biết?

Cậu ta đứng bật dậy, nó cũng bất ngờ choàng tay qua cổ của Tùng Nhân rồi thân nhiên ghi đầu cậu ta xuống và “mỉ” một cái. Chứa ôi! Nó... nó dám ư? Tùng Nhân đứng hình, mắt mở thao láo nhìn chằm chằm vào nó, khi đã thỏa mãn thì lập tức nó xô cậu ta ra không chút thương tiếc.

- Tặng đó giờ thì về đi... Long. Hi hi... - Nó cười trong vô thức rồi lẫn ra ngủ tiếp.

- ... - Cậu ta chỉ yên lặng thả hồn vào không trung.

Híc... Tội nghiệp cho Tùng Nhân chỉ là người thay thế, còn bị người mình không ưa lợi dụng nữa chứ. Tùng Nhân đưa ngón tay sờ nhẹ lên môi rồi vuốt dần xuống ngực, hình như tìm cậu ta đập rộn ràng hơn lúc này. Cậu ta giật nảy người như tìm lại được ý thức cậu ta hết to:

- Má ơi! NỤ HÔN ĐẦU ĐỜI CỦA CON. – la xong cậu ta bay thẳng ra khỏi phòng.

Thiệt tội quá!

Tùng Nhân chạy nhanh về phòng, đi thẳng vào nhà tắm, cậu ta liên tục hắt nước vào mặt, cố trấn tĩnh bản thân nhưng nụ hôn lúc này... Nó thật tẻ mà, tự nhiên lại cư xử như vậy. Cậu ta đang rất là bối rối, đi đi lại lại trong nhà tắm mong quên đi hình ảnh ngu ngốc của nó nhưng không được

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Tôi Cảm Rồi Ôsin Ơi!

Chương 16: Tôi cảm rồi ôsin ơ!

Mặc dù Tùng Nhân là người nổi tiếng nhưng cậu ta ít khi tiếp xúc với nữ giới, mỗi khi diễn xong phần mình là cậu ta nhanh chóng trở về nhà, tiệc tùng cũng ít khi tham dự, nói chung là chỗ nào có nhiều phụ nữ là đừng mong cậu ta đến nhé, nói thế không phải là cậu ta bệnh hoạn gì đâu mà vì cậu ta cảm thấy phụ nữ thật phiền phức, cũng chính vì vậy mà đến giờ Tùng Nhân vẫn chưa có người yêu. Hoi... kể ra thì cũng một phần lỗi do chị Thu Vân, từ nhỏ Tùng Nhân đã luôn ngưỡng mộ bà chị mình, chẳng những giỏi giang, lại rất biết cách quan tâm người khác, không ngờ khi cậu ta càng lớn thì bà chị của cậu ta cũng ngày một khó khăn, suốt ngày gặp mặt cậu ta là cãi nhau, cho nên cậu ta nghĩ phụ nữ chỉ là một mớ típ như nhau. Chả trách lần này bị nó cho ngay một cú đúp vào miệng thì sáng hôm sau cậu ta phải lật đật ra khỏi nhà ngay.

Tại phòng khám tư nhân.

- Bác sĩ làm ơn đi, kiểm tra lại lần nữa được không?

- Tôi đã nói tất cả bình thường mà.

- Không đâu, không bình thường chút nào. Anh mau kiểm tra tìm cho tôi đi, kiểm tra mắt nữa và... và cả tai nữa.

- Anh hai à! Tôi đã khám tổng quát đến lần thứ mười rồi đó, tôi nói rồi cơ thể anh rất bình thường, còn rất khỏe mạnh.

- Hu hu hu... Không chịu đâu. Tôi không muốn.

Tùng Nhân cứ khóc lóc ỉ ôi, hết van xin lại nài nỉ, cậu ta bắt buộc bác sĩ phải kiểm tra tổng quát nhưng bác sĩ đã kiểm đi kiểm lại nhiều lần mà chẳng thấy gì cả, cả buổi sáng vị bác sĩ trẻ này cũng bị anh ta quấy rối đến sắp điên loạn.

Tùng Nhân ngồi gục đầu xuống ghế salon đau khổ rồi lâu lâu cậu ta lại dựng đầu lên la hét:

- Tại sao vậy chứ? Tại sao tìm tôi lại đập rộn ràng khi thấy con nhỏ quê mùa đó chứ?

Anh bác sĩ trẻ khẽ cười vỗ vỗ vào vai Tùng Nhân.

- Yên tâm đi cậu chẳng có bệnh gì cả, chỉ là...

- Là sao hả bác sĩ? – Tùng Nhân tò mò nhìn gương mặt đang ấp úng của anh bác sĩ trẻ.

- Chỉ là dấu hiệu này cho thấy là anh đang yêu thôi. Hi hi...

- Cái gì? Tôi... tôi yêu con ôsin đó sao? – Tùng Nhân phát hoảng la lên. Không đời nào, sẽ không có chuyện điên khùng đó xảy ra đâu. - Làm sao có thể chứ chẳng lẽ tôi yêu ai trong lòng tôi không biết sao? - Tùng Nhân lúng túng vừa phủ nhận lại thừa nhận làm anh bác sĩ chỉ biết phì cười.

- Tôi nói rồi anh không có bệnh gì cả tìm đập nhanh chỉ vì hồi hộp thôi với lại những triệu chứng kể trên cho thấy anh đang yêu, haha... – Bác sĩ nói cũng không quên trêu chọc Tùng Nhân.

Bác sĩ nói cậu ta đang yêu, đây là sự thật ư? Nghe như sét đánh ngang tai vậy, làm sao một người nổi tiếng như cậu ta lại yêu đơn phương con nhỏ quê mùa như nó được, hừ... giồn chết. Sự đời mà ai đâu biết trước chứ ngờ, há há... Tùng Nhân cúi đầu chào bác sĩ rồi thất thần bước ra khỏi cửa, trên đường đi về nhà lòng cậu ta cứ như bị lửa thiêu đốt, buồn pha chút vui, không biết buồn vì điều gì? Cũng chẳng biết tại sao lại vui? Tâm trạng phức tạp khó lý giải.

- Sao mình có thể yêu một người như cô ta chứ? Vừa đàn độn lại ngốc nghếch trong khi mình lại hoàn hảo thế này, ôi không..., nhìn tới nhìn lui chẳng có gì vừa mắt. Mẫu người mình thích trước nay đều giống như chị Thanh Thanh, vừa thông minh lại xinh đẹp, nói cho cùng nếu không có anh Phong thì mình và Thanh Thanh đến với nhau rồi còn gì? Tại... tại sao bây giờ lại yêu nó được? Trời ơi... - Tùng Nhân bức bối, hết bức bối lại vô đầu.

Trong khi đó ở nhà...

- Tùng Nhân đâu mà từ sáng giờ em không thấy anh ấy vậy chị Vân? - Nó đưa tay ra sờ ần ần cái đầu đang nhức ê ẩm của mình và hỏi.

- Chị cũng không biết nữa, hồi sáng thấy nó gấp rút dữ lắm, vẻ mặt lo lắng lắm, không biết chạy đi đâu rồi.

Nói rồi chị Thu Vân thân nhiên lấy chiếc bánh quy bỏ vào miệng nhai ngoạm ngoạm, hình như chị chẳng quan tâm gì đến thằng em trai mình cả vì chị biết cậu ta tung tung từ lâu rồi, há há... Thấy mặt nó nhăn nhó chị không khỏi ngạc nhiên, không biết giữa hai người họ có chuyện gì mà mặt nó khó coi quá. Chưa kịp lý giải thắc mắc thì...

Cạch!

Tiếng mở cửa làm nó phải chú ý đến. Người bước vào không ai khác là Thanh Thanh cùng Toàn Phong, hai người họ ra ngoài từ lúc sớm hèn gì mới thức dậy nó không thấy, có vẻ như Thanh Thanh và hấn rất thân thiết với nhau hay sao mà từ lúc bước vào cứ tay trong tay không thêm buông, nó thấy vẻ mặt hí hửng của Thanh Thanh thì chỉ muốn cho cô ta một đấm, nó cũng không hiểu nổi mình nghĩ gì nữa, chắc tại vụ lần trước nên giờ nó còn thấy hơi tức. Chị Thu Vân vừa nhìn thấy Thanh Thanh đã vội vàng chạy đến, chị Thu Vân cũng bị cô ta mê hoặc cứ như nó không hiện diện trong nhà vậy nhìn mà thấy ghét quá chừng.

- Hai đứa đi chơi về rồi hả?

- Dạ bọn em chỉ đi lanh quanh rồi về thôi chị. - Thanh Thanh lễ phép trả lời chị Thu Vân rồi lại xoay sang nhìn nó cười tươi tắn. - Chào Thảo Nguyên em mới thức hả?

Ờ! Cô ta nói vậy để cố tình chỉ trích nó làm ôsin mà lại ăn trưa ngủ trễ chứ gì!

- Dạ tại em hơi đau đầu. - Nó cũng cười đáp lại và trong vô thức nó mỉm cười nhìn sang Toàn Phong, hấn đang nhìn nó chăm chăm, vẻ mặt lạnh lùng không chút biểu cảm.

Cạch!

Lại là tiếng mở cửa, lần này không phải riêng nó nữa mà mọi người đều chú ý ra cửa, chắc chắn là Tùng Nhân rồi - người cuối cùng trong căn nhà này, hình như cậu ta có vẻ thích thú khi thấy Thanh Thanh nhưng lại càng thích thú hơn khi thấy nó cũng đang ở đó. Cậu ta không ngần ngại nhào đến choàng tay lên vai nó, tất cả mọi người đều kinh ngạc và nó vẫn là người bị ảnh hưởng tinh thần nhiều nhất, như hiểu được thắc mắc của mọi người Tùng Nhân cố tình kéo mạnh nó vào người mình làm nó sợ đến mức dựng cả tóc gáy.

- Bắt đầu từ hôm nay em sẽ đối xử tốt với Thảo Nguyên như người trong nhà, không bao giờ bắt nạt cô ấy nữa và điều quan trọng hơn là cô ấy không được thích ai trước khi em yêu một ai khác.

Tùng Nhân bỗng hé một nụ cười khoái trá "Để xem lần này có thật mình yêu cái con nhỏ cụt mệnh này không? Sẵn tiện trên nó một thời gian cũng không tội nhì. Nếu mà lỡ như mình thật sự yêu nó thì tiến tới còn không thì... ha, cứ trả thù nó đã gây ra khủng hoảng tinh thần cho mình làm mình mất ăn mất ngủ, hahaha..."

- Hà? - Mọi người há hốc mồm nhìn cậu ta, nó thì ngu ngơ như chẳng hiểu gì hết nhìn mọi người lại nhìn Tùng Nhân.

Hây... có cần phải nói rõ ràng vậy không chứ?

"Không được thích ai trước khi em yêu một ai khác." Nói vậy là ý gì đây? Đó chẳng phải là bắt nó phải chờ cậu ta yêu nó hay sao? Mọi người vẫn còn đang bị câu nói của Tùng Nhân làm cho say sẩm. Không ai biết được lý do cậu ta làm vậy là gì?

5 phút trước...

Trong lúc đang thần thơ, lơ đãng vì hoàn cảnh trái ngang thì Tùng Nhân lại nảy sinh một ý định mới.

- Lâm Tùng Nhân này từ trước đến giờ chưa từng thua ai, hể thứ mình muốn có thì đừng hòng ai giành được, nếu bác sĩ đã nói vậy rồi thì mình phải liều một phen, mình phải có được con nhỏ ôsin đó trước cái thằng Long mất dịch kia, dù trong lòng mình không thích nó chút nào với lại nó cũng hơi đàn một chút nhưng mình đã lỡ yêu nó rồi thôi thì cứ từ từ huấn luyện lại là được, cứ thử ở gần nó một thời gian xem có chuyển biến gì khác không rồi hãy tính tiếp. - Tùng Nhân khì khì như muốn khóc. - Ôsin ơi tôi cảm nắng vì cô mất rồi! Tại sao chứ? Hic...

Mọi chuyện là vậy đó, lúc này nhìn mặt mọi người ngu quá chắc chưa biết vì sao và cũng đang rất tò mò. Há há...

Cái nhà này đã bị cậu ta làm loạn lên cả rồi, một người từ trước đã không ưa nó vậy mà bây giờ cũng lên tiếng phá bỏ lời thề, Tùng Nhân điên rồi, điên thật rồi. Giờ nó đang cố tránh mặt cậu ta, nó chẳng muốn liên quan gì đến người mà nó không thích cũng không muốn có thêm bất cứ rắc rối gì, Tùng Nhân thì khác, cậu ta cứ quần theo nó như gà con tìm mẹ, nó rửa bát cậu ta lau bát, nó giặt đồ cậu ta phơi đồ, những chiêu quái quỷ này cậu ta cũng nghĩ ra được. Mọi người còn đang rất sốc trước lời tuyên bố của Tùng Nhân, họ đang cố gắng để có thể nhò nhút cái ý tưởng khủng điên của cậu ta vào đầu, thật không thể nào chấp nhận được.

Dù là hơi khó chấp nhận một chút nhưng nói gì thì nói điều này đối với mọi người cũng là một tin vui, nhất là chị Thu Vân, ban đầu còn hơi sùng sốt nhưng sau đó đã cảm thấy rạng ngời hẳn ra, không khí trong nhà không còn căng thẳng nữa, tuy nhiên dù thế nào thì chị cũng chỉ cho rằng Tùng Nhân trẻ con thích chơi đùa một thời gian sau sẽ chán, đời nào cậu ta sẽ yêu Thảo Nguyên.

Tùng Nhân đang làm nó cảm thấy mất hết tự do, cậu ta thậm chí có thể đọc được suy nghĩ của nó nữa là đằng khác, cảm giác giống như bị giam cầm trong nhà tù không lối thoát, con người nó vốn đã chung thủy mà giờ bị Tùng Nhân tẩy não, nó sợ ý chí mình sẽ không chịu được, dù gì thì cậu ta cũng đẹp trai mà. Híc... (Dù rằng không phải sắc đẹp nghiêng thành nhưng cũng có chút sức hút, không khéo nó lại đổ cho coi)

Cậu ta hề gặp mặt là nhắc chuyện tối qua, nó không biết tối qua đã xảy ra chuyện gì nữa? Không biết trong lúc say có bị Tùng Nhân lợi dụng không?

Cậu ta cứ ghé sát tai nó nói đi nói lại: - Nụ hôn đầu đời đó.

Nó thật không hiểu cậu ta đang nói gì nữa, càng khó hiểu nó lại càng tò mò:

- Ý gì đây?

- Thật sự muốn biết hả? – Tùng Nhân đưa tay xoa xoa lên cằm, mặt cười gian kinh khủng

- Ừm muốn biết, nói đi.

Tùng Nhân mếu máo nhìn nó, cậu ta đưa tay dụi mắt, sờ vào môi rồi lại cười.

- Hôm qua trong lúc say... cô...cô đã... - Tùng Nhân dí sát vào tai nó, tiếp lời: - Cô đã mi tôi đó.

- CÁI GÌ?- Nó nhảy thót lên, miệng thì há to hết cỡ, mắt tròn tròn nhìn cậu ta.

Mọi người đang nói chuyện với nhau vui vẻ cũng bị nó làm mất hứng, ai cũng đều chú ý đến nó với Tùng Nhân, nó cũng biết điều này nên cố hạ giọng xuống.

- Cái gì hả?

Nhưng lần này cậu ta không trả lời mà chỉ mỉm cười bỏ đi, vậy mới chết chứ. Hoi... nó lại phải trần trọc nữa rồi!

Nó thật sự đã... đã mi cậu ta hả trời? Ôi nó chỉ muốn đập đầu vào tường chết cho rồi, mi cậu ta, mi cậu ta đó, trời ơi. Tại sao nó lại hồ đồ như vậy chứ, bản thân đã không ra gì lại còn gây rắc rối cho người khác nữa. Hình như có gì hơi sai thì phải? Gây rắc rối? Cho ai? Tùng Nhân... không đúng, nó hôn cậu ta nhưng cậu ta cũng có lời mà, dù sao nó cũng là còn gái nó không ái ngại khóc lóc thì thôi mắc gì cậu ta phải đau khổ mếu máo. Nghĩ vậy nó ngoái đầu nhìn cậu ta. Nhìn cái bộ dạng như mới ngộ ra chân lí của nó càng khiến cho Tùng Nhân thích thú cười to hơn.

- Khốn kiếp. - Nó lép nhép chữ cậu ta, thật sự là nó chỉ mong chạy ngay đến và hét thẳng vào trong mặt cậu ta nếu không phải chị Thu Vân và mọi người đang có mặt ở đó thì nó sẽ chẳng ngần ngại gì cái suy nghĩ của mình. - Rõ ràng là đang trêu chọc mình.

Nó nuốt lửa giận vào trong, mỉm cười ma mị với Tùng Nhân. Vừa thấy thái độ nhện nhục đó Tùng Nhân lại càng muốn ức hiếp, ngay lập tức cậu ta nháy mắt và truyền đến cho nó một nụ hôn gió. Chứa ừ... nó muốn xé xác cậu ta.

Gần đó cũng có một đôi mắt tràn ngập lửa giận đang nhìn hai người họ.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Bí Mật

Chương 17: Bí mật.

Mới sáng ra mà nó đã cảm thấy có chút gì đó không ổn, hai chân cứ tê cứng, đi cũng không nổi. Bữa nay kiểm tra ba môn nếu đến trễ thì sẽ bị đuổi mất, hôm trước nghỉ học có một bữa mà đã bị chế giễu thậm tệ rồi, lần này mà bị đuổi ra chắc không biết giấu mặt vào đâu nữa, nghĩ đến chuyện này thôi là nó đã thấy sợ rồi. Huống hồ gì nó cũng chưa thân thiết được với ai trong lớp ngoài Thu Nguyên, nếu có vấn đề gì chưa chắc họ đã nói giúp nó, với lại nếu để họ biết nó đang quen với Long thì nó chỉ còn con đường chết.

Nó ráng sức đi xuống chung cư, từng biểu hiện mệt mỏi của nó đã được Tùng Nhân ghi lại bằng mắt, cậu ta thấy nó đằng trước thì lướt theo đằng sau, vốn dĩ cậu ta chỉ định theo nó một cách âm thầm nhưng mà thấy cũng sắp đến giờ học rồi mà nó còn lon ton đi ra trạm xe buýt, dáng vẻ của nó như vậy thì đi đến mai vẫn chưa tới, cậu ta đành phải ra mặt giúp nó thôi, cũng xem như giúp đỡ người yêu tương lai một chút

Cậu ta lái xe xông thẳng ra trước mặt nó.

- Ôsin! Lên xe đi tôi chờ đi học.

- Ủa sao anh ở đây? Không phải lúc này tôi đi anh còn ngủ sao? – Nó ngạc nhiên hỏi Tùng Nhân.

- Hỏi nhiều quá, lên xe đi.

- Ờ.

Ôi trời! Mới là kẻ thù của nhau chưa bao lâu mà nó đã chẳng ngần ngại bước lên xe cậu ta rồi hay nó chưa tỉnh ngủ, nhưng mà... cũng khẳng định chị này ngây thơ vô tội vạ đã vậy mặt cũng hơi bị dày một chút nên chẳng đồ tí nào luôn, cứ bình thản như con đang ngồi sau lưng ba.

Nó trèo lên xe, hai tay để hờ lên gối, Tùng Nhân ngoái lại phía sau dặn dò:

- Ôm cho chắc vào đó, lát nữa tôi sẽ chạy rất nhanh.

Tùng Nhân làm nó nhớ đến chuyện tối qua, không lẽ trong lúc say nó đã “mỉ” cậu ta thật rồi sao? Chứ nếu không sao cậu ta lại nói với nó như vậy, lại còn thay đổi cả thái độ nữa chứ. Mà nghĩ cũng lạ cậu ta chảnh chọe như vậy, lại luôn lấy hình tượng của mình làm trung tâm sao lại đứng trước mặt nó nói rõ ra vậy chứ, vốn dĩ cậu ta có thể giấu chuyện nó cưỡng hôn cậu ta đi để đỡ mất mặt mà, hơn nữa chỉ hôn có một cái mà đã hóa độ cậu ta tới mức vậy luôn hả? Thay đổi chóng mặt.

Nó lấy tay sờ lên vành môi rồi nhìn Tùng Nhân từ phía sau, không có chút ấn tượng nào cả, tại sao nó là người cưỡng hôn mà nó lại không có ấn tượng vậy cả.

Tùng Nhân thấy nó không phản ứng gì nên thúc giục:

- Tôi kêu ôm tôi cô nghe không?

- Ôm làm gì? – Nó tỏ ra khó chịu.

- Không ôm lát nữa cô té thì sao? – Tùng Nhân cũng nhẹ nhàng nói chứ không hung dữ nạt nộ nó.

- Thì anh cứ chạy đi, tôi ngồi như vậy được rồi không cần ôm áp chi cho mệt.

- Là cô tự nói đó nhé!

Tùng Nhân lên ga vọt một cái, xem nữa nó đã bật đầu và theo quán tính nên nó đã ôm cậu ta. Quả thật cậu ta chạy xe rất nhanh giống như một tay đua chuyên nghiệp nhưng điều này làm nó thấy sợ thay vì thích.

Tùng Nhân nhìn nó mỉm cười gian manh. - Tôi đã nói rồi mà không chịu nghe.

-...- Nó muốn dồn hết máu lên não rồi nè.

Đây nhất định là cái trò quái quỷ cậu ta bày ra chứ còn chi nữa.

...

Nó gặp Long trước cửa lớp, có lẽ cậu ấy đã thấy Tùng Nhân đưa nó đi học nên về mặt có chút u ám, nó thì không cần phải nói, cười tít cả mắt, nó chào Tùng Nhân một cách thân mật rồi đi vào lớp, nó cũng muốn đứng lại nói chuyện với Long nhưng sợ mấy bà tám của lớp lại đồn âm lên nữa, cậu ấy thì chẳng đá động gì đến lời chào của nó, nó cũng chẳng bận tâm mấy, vì thường ngày cậu ấy luôn như vậy, chắc là để đánh lừa mọi người, hìhì. Suốt buổi học nó cứ liếc mắt đưa tình nhưng người ta có thèm đếm xỉa gì đến đâu, nó đang nghĩ cậu ấy bị mất trí hay sao? Những lời ngoài bài biển lúc đó cũng là nói dối hay sao? Nó thật sự không hiểu hay là cậu ấy sợ bị chú ý rồi lại sợ bị đàm tiếu nên giả vờ lơ nó đi, nhưng ít ra cũng phải cười một cái chứ, nó đưa tay chống cằm, mặt suy tư. Thu Nguyên thấy nó cứ nhìn qua phía Long nên cũng không tránh khỏi tò mò.

- Bộ bà với Long có gì hả?

Nó hoảng hồn:

- Đang nói linh tinh gì vậy chị hai, mình và Long là bạn mà có gì được chứ? Ha ha... đúng là khéo tưởng tượng. – Nó cười gượng gạo với Thu Nguyên rồi quay sang chỗ khác tránh né.
- Đừng có nói dối nữa. – Thu Nguyên vẫn giữ vững lập trường ép nó nói ra.
- Nói dối gì chứ? Hôm nay bạn bị gì vậy? Mình và Long chẳng có gì hết. – Nó vẫn điềm tĩnh đáp trả.
- Không có vậy sao từ nãy đến giờ cứ nhìn người ta không chớp mắt vậy hả?

Câu hỏi này khó trả lời quá, vốn dĩ nó với Long là người yêu của nhau mà, chuyện nhìn là bình thường thôi, biết nói làm sao để Thu Nguyên đừng nghi ngờ đây?

- Ồ... Ồ... thì... tại tôi thấy có con gì bên phía cậu ấy nên nhìn thôi. – Nó áp ứng tránh đi ánh mắt của Thu Nguyên.

Thu Nguyên khẽ nhếch môi:

- Tôi biết ngay là nói dối mà, hoi... bà đừng diện có nữa thật ra Long đã nói chuyện này cho tôi và cả lớp nghe hết rồi.
- CÁI GÌ? – Nó hét toáng lên, Thu Nguyên mở to mắt nhìn nó, mọi người cũng đang nhìn nó.

Cô giáo đang giảng bài cũng bị nó làm cho hoảng sợ. – Em có gì khó hiểu sao Thảo Nguyên.

- Dạ... dạ không có ạ! – Nó xấu hổ trả lời.
- Vậy thì đừng la lên như thế nữa nhé! - Cô giáo không hài lòng nói.
- Dạ.

Nó ngồi xuống khều tay Thu Nguyên hỏi nhỏ:

- Vậy là cậu ấy đã nói hết chuyện mình và cậu ấy quen nhau cho cả lớp biết rồi hả?

Thu Nguyên tròn mắt nhìn nó, không nói nên lời. Nó nhìn biểu hiện của Thu Nguyên sao mà kỳ quặc vậy không biết, nó lay lay Thu Nguyên miệng vẫn không ngừng hỏi:

- Thu Nguyên! Bạn sao vậy? Có bị gì không?
- Bà... bà với Long đang cặp bồ với nhau hả? – Thu Vân sững sốt hỏi nó.
- Gì? Không phải bạn nói cả lớp biết hết rồi sao? – Nó ngây người nhìn Thu Nguyên.
- Tôi chỉ đùa thôi, thật không ngờ...

Chết rồi! Tự dưng không đánh mà khai rồi, chúa ơi, sao nó ngốc quá vậy nè chưa gì đã thừa nhận rồi.

Hèn gì? Sao nó lại ngu ngốc như vậy chứ? Không đoán ra được Thu Nguyên đang gạt nó, nếu thật sự cả lớp đã biết chuyện này thì với tính cách mê trai của bọn nó sẽ không dễ dàng tha cho nó đâu và giờ này nó đâu có ngồi yên bình trong lớp thế này. Đúng là ngu, ngu, ngu mà... Nó tự lấy tay cốc lên đầu mình không thương tiếc, may mà Thu Nguyên đã kịp ngăn nó lại không thì đầu nó đã sưng lên như đầu heo rồi.

Long cũng không khỏi ngạc nhiên trước biểu hiện kì lạ của nó, và lại Thu Nguyên cứ đá mắt qua phía cậu ấy nên không thể không chú ý được, Cậu ấy vẫn theo dõi cuộc trò chuyện của ai người đó, tuy vậy cậu ấy vẫn không nghe được họ nói gì, chỉ thấy Thu Nguyên cứ liên tục ép nó gì đấy.

- Mà bà với Long quen nhau khi nào vậy?
- Khoảng một tuần rồi. - Đến lúc này rồi nó cũng không thêm giấu nữa.
- Bây giờ tình cảm chưa phát triển nhiều mình khuyên bạn nên từ bỏ đi. – Thu Nguyên nhìn nó bằng vẻ mặt lo lắng pha chút nghiêm nghị.
- Ồ...

Thu Nguyên nói vậy là ý gì? Lễ nào nhỏ cũng có tình cảm với Long và có ý định tranh giành với nó. Không đúng, nhìn vẻ mặt nhỏ đâu có gì gọi là muốn tranh giành hay hăm dọa nó đâu, và lại nó với nhỏ thân như thể cơ mà. Vậy là sao? Hay nhỏ sợ chuyện đổ vỡ ra sẽ bất lợi cho nó, híc... đúng là bạn tốt mà.

Như hiểu được suy nghĩ của nó Thu Nguyên chỉ khẽ thở dài, khuyên nó rồi cho qua.

- Hoi... dù sao thì bà cũng phải cẩn thận.

- Hi hi... bạn đang nói gì tôi không hiểu gì cả? – Nó vẫn tỏ ra điềm tĩnh.

- Thôi bỏ qua đi, xem như mình chưa nói gì cả, đừng hỏi nữa học bài đi không thôi tí nữa hai đứa bị đuổi ra ngoài bây giờ.

Nó không biết Thu Nguyên nói vậy nghĩa là gì nhưng nó chắc rằng có điều gì đó mờ ám trong chuyện này? Long chắc cũng đang rất tò mò vì chuyện của nó với Thu Nguyên nên cứ dán mắt nhìn về phía nó. Lúc này nó cũng thấy Long đang nhìn mình nên vội mỉm cười vậy mà đáp lại nụ cười ngọt ngào ấy lại là cái ngoảnh mặt không do dự. Gì vậy chứ đang giỡn với nó chắc. Hừ...

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mắm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bất Ngờ

Chương 18: Bất ngờ.

Cả đêm nó cứ suy nghĩ đến thái độ của Long và lời nói của Thu Nguyên lúc sáng mà không tài nào chợp mắt được. Long như vậy là sao? Thu Nguyên như vậy là ý gì? Tất cả cứ hiện hữu trong đầu nó nhất là câu nói của Thu Nguyên, nhỏ hình như muốn ám chỉ với nó điều gì đó nhưng không dám nói, mà thôi đi dù có suy nghĩ bằng quơ cũng không được gì, hơn nữa nó với Long chỉ mới quen nhau có gì mà phải lo. Nói đến mới nhớ, sao nó thích Long được nhỉ? Không phải từ trước đến giờ trong lòng nó luôn tồn tại hình bóng của một người thôi sao? Phải chăng nó biết được rằng giữa nó và người đó mãi mãi cũng không còn hi vọng nữa nên để bản thân phóng túng mà chấp nhận một thứ mới.

....

Ngày mai là chủ nhật cũng đúng vào ngày 27 tháng 8... Mà có gì đặc biệt đâu? Ngày mai tất cả mọi người đều được nghỉ mà, vốn dĩ định hẹn Long đi chơi nhưng mặt cậu ấy cứ hăm hăm nên nó thôi luôn chứ biết sao? Chán quá! Thôi đi ngủ trước rồi mai tính...

Khò... khò...

Mới sáng ra đã nghe tiếng gì dưới nhà, đánh thức cả giấc ngủ ngon lành của nó, lấy ngay cái gối úp cả lên đầu, nó ung dung ngủ tiếp.

Hôm nay hơi ồn hơn thường ngày, vì là ngày nghỉ nên phố xá có phần náo động, phần người thì đi dạo, phần thì xe cộ đông đúc, chị Thu Vân, Toàn Phong và Tùng Nhân đều thức cả rồi vậy thì tiếng ngáy đang làm chấn động bầu không khí lúc này không ai khác là nó, có vẻ như nó trở nên mất nét hơn thì phải? Nếu người ngoài không biết còn tưởng nó là chủ nhà chứ không phải người giúp việc, cũng chả hiểu sao cả nhà này lại chấp nhận được. Cả ba đang vui vẻ bàn đến buổi diễn ngày mai thì bị nó làm cho mất hứng. Hửn và chị Thu Vân chẳng nói gì chỉ có Tùng Nhân là bay lên đập cửa phòng nó thôi.

Rầm! Rầm!

- Thảo Nguyên!

- Ô... um... um... – Nó vẫn còn nướng chưa chịu thức, mặc cho Tùng Nhân đứng bên ngoài gào thét ra sao đối với nó cũng như tiếng sấm khê dậy lên trong cơn mưa rồi cũng nhanh chóng tắt đi.

- Thảo Nguyên thức dậy nhanh cho tôi. – Tùng Nhân hét lên dữ dội hơn.

- Gì vậy chứ? Không thấy người ta đang ngủ sao? Đi... um... biến đi chỗ khác mà cãi nhau – Trong lúc vô thức nó còn tưởng ai đó đang cãi vã, trước đây ở nơi nó sinh sống cũng hơi náo nhiệt, sáng nào mấy cô bán rau cải, tôm cá cũng chửi nhau om sòm quanh nhà nó nên việc nó tưởng nhầm cũng là bình thường.

- Cô mà không ra thì tôi sẽ xông vào đó, mà nếu tôi vào đó rồi thì tôi cũng không đoán trước được điều gì sẽ xảy ra đâu nghe, vì... tôi thích cô mà. – Tùng Nhân đứng bên ngoài vừa hét vừa cười sáng khoái, bộ dạng thì xảo trá hết chỗ nói. Chị Thu Vân và hửn đều không tin vào tai của mình. Thích sao? Cách thức ấy chỉ để hù nỏ thôi phải không?

Tùng Nhân vừa nói gì vậy? Nó... nó nghe như tiếng sét đánh ngang tai, cậu ta thích nó sao? Gì vậy chứ? Còn đòi xông vào đây nữa, nó có nên ra ngoài lúc này không Hay nó đang mơ. Nó cố ngóc đầu lên để nghe cho kỹ mặc cho cơn buồn ngủ vẫn còn đang ập vào ý thức. Sau khi nó ra sức tập trung để nghe thì bên ngoài đột nhiên yên lặng hẳn ra.

- Xi... thì ra chỉ là mơ, ngay cả trong giấc mơ anh ta cũng không tha cho mình. - Nó hắt hơi một cái nhẹ lòng ngã ra ngủ tiếp, nó cũng quên mất thân phận ôsin của mình luôn rồi.

- Nếu cô đã quyết định đợi tôi thì tôi sẽ chiều cô vậy. – Tùng Nhân vừa nói vừa đưa tay vặn ổ khóa.

Cạch!

Tùng Nhân đi thong dong vào phòng, nhìn thấy nó vẫn còn đang yên giấc không thèm thức, nó nằm xoay lưng về phía cậu ta nên cậu ta không thể thấy được cái bộ dạng không biết trời cao đất rộng của nó khi ngủ là như thế nào? Thật sự muốn biết lắm, lúc này cậu ta đứng bên ngoài là hết vậy mà nó còn cố tình không nghe đã vậy còn lơ đi không thèm trả lời. Giờ thì để xem, cậu ta đi vòng về một bên phía đối diện với nó, vừa nhìn thấy điệu bộ dễ thương kia, bất giác làm cậu ta nhớ đến nụ hôn đêm đó, vẫn cái vẻ mặt ngái ngủ này, đành là đêm đó chỉ là nó vô thức làm vậy với cậu ta nhưng thật sự là rất chân thật, rất kích thích, cậu ta thật muốn thưởng thức lần nữa.

Tùng Nhân xoay mặt sang hướng khác, cậu ta đang nghĩ quá gì không biết, con nhỏ quê mùa này sao quyến rũ được cậu ta chứ có mà mơ đi. Nghĩ vậy, cậu ta mạnh dạn xoay người nhìn chăm chăm vào nó cố gắng lộ ra vẻ tức giận nhưng khi vừa thấy gương mặt bầu bĩnh kia thì... thật muốn cắn cho một cái.

- Mình bị sao vậy chứ? Có gì phải ngại, chỉ cần lại gần và xóc đầu nó dậy cho nó hoảng sợ là được.

Nói xong cậu ta tiến đến gần nó, nhanh chóng đưa tay mình ra định lôi nó dậy nhưng khi tay vừa chạm đến mặt nó đã lập tức rút về, nhìn đôi môi nó đang mấp máy khẽ động như cánh hoa đang gọi mời trong gió thật khiến người ta muốn đụng chạm. Tùng Nhân không nghĩ ngợi gì nữa, giờ phút này cậu ta bị loại sức hút này cuốn lấy mất rồi, cậu ta nhẹ nhàng cúi đầu áp dần vào mặt nó, khi môi mình đã sắp chạm đến môi nó thì đột nhiên...

- Um... - Nó khẽ động mi mắt rồi đôi mắt hơi hé ra nhìn thấy mọi thứ mờ ảo, dường như trước mắt có cái gì đó chắn lại không nhìn thấy được mặt trời, nó chậm rãi mở mắt to dần ra, khi nhìn thấy cái thứ ở trước mặt thì lại càng mờ to hơn nữa. - Chẳng lẽ mình đang mơ.

Lúc này Tùng Nhân đang nhắm nghiền mắt và phiêu lưu ở tận mây xanh, cánh môi đã sắp áp vào môi nó thì nghe thấy lời nó thủ thỉ, đột ngột giảm tốc độ, mắt bất ngờ tròn to lên và hóa đá ngay tại chỗ. Chứa ời! Nó đang nhìn cậu ta chăm chăm, rất muốn đứng thẳng lên nhưng không được, có sức hút chết tiệt nào đó giữ cậu ta lại. Còn nó thì chẳng những không giật mình mà còn đặt tay mình lên mặt cậu ta sờ tới sờ lui.

- Đẹp quá! Ngay cả mơ mà cảm giác cũng chân thật như vậy, làn da mịn màng y như em bé, ước gì giấc mơ này mãi mãi tồn tại, chắc... - Nó tặc lưỡi một cái. - Tiếc là anh ta quá khó ưa, nếu không mình cũng sẽ bị anh ta đốn ngã mất. - Nói xong nó lại vo ve, nhồi nhéo cái mặt mịn màng của Tùng Nhân làm nó cũng đỏ lên mất rồi, híc. - Hahaha... đúng là mơ có khác, anh ta chỉ đứng yên như pho tượng, cho chết này... cho cái mặt đẹp trai của anh biến thành mặt heo luôn. - Nó càng lúc càng mạnh bạo khiến Tùng Nhân không thể chịu được.

Thật ra lúc đầu cậu ta đã vô cùng xấu hổ khi thấy nó thức dậy, nhưng khi nghe nó làm nham thì cậu ta thật sự tức cười, và yên tâm đôi ba phần, thì ra nó vẫn tưởng mình đang nằm mơ, thôi thì trêu chọc nó một chút.

- Cô đang khen tôi đó sao? - Tùng Nhân bất chợt nở một nụ cười ma mị.

Nó giật mình, nheo nheo hai mắt, anh ta trả lời, không phải mơ, không phải mơ.

- Anh là người thật?

- Vậy theo cô thì sao?

Người thật, người thật, người thật...

- A... a... tránh xa tôi ra. - Nó hét lên chói tai rồi thuận tay đẩy bật Tùng Nhân ra bay tọt xuống giường, hai tay đang chéo trước ngực, tư thế phòng vệ cứ như cậu ta thật sự muốn làm gì nó. À giải thích một chút là, cũng rất muốn làm nhưng chưa kịp, hehe...

- Cô sợ tôi làm gì cô sao? Có cho không cũng chả thêm đâu, chi là... - Tùng Nhân nhìn nó mỉm cười.

- Chi là cái gì?

- Chi là lúc này cô... thật khiến người ta hiểu lầm là cô thích tôi đó, haha...

- Gì mà thích, ai thèm thích loại người như anh, chi là tôi buồn ngủ nên tưởng mình đang mơ, ai biết người cao quý như anh lại đại giá quan lâm phòng tôi chứ. - Nó chu cái môi nhỏ ra trách móc.

Cậu ta thấy thái độ của nó thật muốn cười lên cho sáng khoái nhưng vẫn phải cố kiềm nén để giữ hình tượng, thú thật lúc này cậu ta đã rất lo lắng cậu ta sẽ biến thành con mồi cho nó trêu chọc nhưng với tình hình này thì hình như là ngược lại rồi, có người ngu mới không muốn giành thế thượng phong.

- Ấy... không ngờ tôi trong mắt cô có giá trị đến vậy, ngay cả trong giấc mơ cũng tư tưởng đến tôi, à mà lúc này tôi nghe không nhầm thì có người nói không muốn giấc mơ biến mất lại còn sờ mặt người ta sờ đến điên đảo, theo như tôi thấy thì coi bộ có người biết mà giả vờ là mơ để khỏi mất mặt lại được hưởng phúc lợi.

Nó nghe Tùng Nhân nói mà tức bốc khói trên đỉnh đầu, có ai nghĩ vậy hồi nào chứ? Chỉ trách giờ miệng lưỡi của nó đã cứng ngắt đến không động đậy được.

- Tôi... anh... thật quá đáng mà... tôi chỉ... chỉ... - Nó lúng túng đến độ nhàu nát vạt áo ngủ.

- Chỉ gì mà chỉ, tôi hiểu mà, tôi biết cô ngưỡng mộ tôi lâu rồi mà không dám nói chứ gì? Yên tâm đi chuyện hôm nay tôi sẽ không nói với ai đâu, yên tâm nha. - Tùng Nhân tiến đến vỗ vai nó. - Giờ thì đi rửa mặt đi rồi xuống ăn sáng để còn có sức mà tưởng tượng cảnh tiếp theo chứ?

- Anh...

- Thôi mà, đã nói hiểu rồi mà. - Tùng Nhân nhéo nhẹ lên má nó một cái rồi xoay người đi ra cửa. - Tôi xuống lầu đợi cô đó, nhanh lên nha. - Lúc cậu ta bước ra cửa không ai biết cậu ta đã khoái chí thế nào đâu, cười toe toét y như nhặt được vàng.

- Biến thái, a... - Nó đưa tay lau tới lau lui trên mặt, miệng thì thầm chửi rủa.

Ặc... Kinh tởm thật! Nó rùng mình một cái rồi đóng sầm cửa lại, nó còn không tin vào tai mình nữa là, người ghét nó nhất giờ lại nói thích nó, tính cách lại thay đổi y như chong chóng, một người lạnh lùng, vẻ mặt nghiêm nghị như Tùng Nhân lại trở nên tình quái, mà còn biến thái nữa chứ, á... nó không muốn đâu.

...

Nó lê tấm thân tàn ma dại của mình xuống lầu.

- Chào buổi sáng! – Nó uể oải từ trên phòng bước xuống.

- Xuống rồi hả? – Tùng Nhân mỉm cười mỉa mai.

Nó tránh ánh nhìn của Tùng Nhân và bước đến chỗ Toàn Phong ngồi phịch xuống. Nó cũng chẳng hiểu sao lại có thể ngồi cạnh tên mặt nước đá như hán nữa? Hán không nói gì nhưng hình như là hơi bối rối thì phải. Chị Thu Vân cũng chuyển hướng qua ngồi cạnh nó, chị nói nhỏ vào tai nó:

- Chiều nay đi “shopping” với chị nha!

- Dạ được. - Nó thều thào trong miệng cũng không quên liếc xéo Tùng Nhân.

7 giờ tối.

- Em xong chưa Thảo Nguyên? – Chị Thu vân hỏi thúc nó.

- Dạ từ từ em đang kéo nó lên. – Nó khó nhọc trả lời.

- Mau ra đây chị xem coi!

Nó bước ra từ cánh cửa phòng thay đồ, chị Thu Vân không tin người đứng trước mặt mình là Trang Thảo Nguyên một cô bé quê mùa của trước đây, trước mắt chị bây giờ là một Trang Thảo Nguyên phiên bản cải tiến, trời ơi! Tuyệt làm sao, cô gái quyến rũ trong chiếc đầm cúp ngực là nó thật ư? Chị Thu Vân cứ nhìn nó như muốn rút cả mắt, nếu chị không trong tư tưởng của một đứa con gái thì người ngoài sẽ tưởng chị là con trai chắc luôn, cái vẻ kinh ngạc của chị làm nó cũng muốn thấy được bộ dạng của mình, chị Thu Vân không đợi nó tò mò mà lôi nó đi luôn qua cái gương lớn.

- Em tự xem đi.

Nó ngước mặt nhìn mình trong gương, chúa ơi! Nó đây sao? Thật không thể tin nổi, thân hình thon thả, nước da trắng ngần lại mịn màng chẳng khác gì các cô nàng sành điệu ở thành phố, với dáng vẻ này thì không ai nghĩ nó là gái quê đâu.

- Em đây sao? Sao... sao em lại thế này, sao em có thể trong dáng vẻ sang trọng thế này, em... em không thể nào tin nổi. – Nó kinh ngạc hơn cả chị Thu Vân.

- Em sẽ còn kinh ngạc hơn như vậy nữa. – Chị Thu Vân nháy mắt với nó. – Giờ thì đi thôi.

- Đi đâu hả chị?

- Rồi em sẽ biết thôi.

Chị Thu Vân kéo nó ra khỏi tiệm thời trang, chị dắt nó đến một tiệm làm tóc lớn nhất trong thành phố, nó không để tâm chị muốn gì chỉ biết là chị đang biến đổi nó để làm điều gì đó. Chị Thu Vân kêu nó ngồi xuống ghế rồi quay vào trong dặn dò người thợ làm tóc điều gì đó, lát sau người thợ đem những vật dụng cần thiết ra và bắt đầu tiến hành biến hóa nó. Thoạt đầu người thợ lấy chiếc máy uốn tóc làm đầu nó xù lên giống như con khủng, tiếp theo chị thất qua thất lại, nói chung làm gì nó cũng không rõ? Cuối cùng là bắt nó nhắm mắt lại và tô son trét phấn cho nó.

5 phút sau...

- Em có thể mở mắt ra rồi. – Người thợ làm tóc vỗ nhẹ vào vai nó.

Nó từ từ mở mắt ra. Ôi không! Người trước mặt nó là ai mà xinh quá, chẳng khác nào công chúa với mái tóc xoắn được búi gọn, còn có râu để cực dễ

thương nữa chứ, không những vậy mà trên tóc nó được đính vài hạt châu nhỏ cùng chiếc vương miện được cài lệch một bên, xinh chết đi được. Chị Thu Vân đi gọi điện thoại vừa vào thấy nó chị đã phải há to miệng và hét lớn:

- Thảo Nguyên đây sao? Y như một thiên thần vậy đó, em dễ thương quá! – Chị Thu Vân cứ véo mặt nó liên tục.

- Um... mà chị làm cho em như thế này để làm gì vậy? – Nó tò mò hỏi.

- Lát nữa về nhà thì sẽ biết thôi nhá bé cưng. Dễ thương chết đi được.

Trên đường về nhà nó cứ nôn nóng, trong lòng bồn chồn khó tả, có thứ gì đó đang vây lấy nó, không biết chị Thu Vân định giờ trò gì nữa? Đến trước cửa nhà chị cũng không thèm mở cửa mà bắt nó phải đích thân mở, nó cũng làm theo luôn...

- Ủa? Sao trong nhà tối thế chị? Bộ hai người kia không có nhà hay sao á?

- Em đừng hỏi chị nữa mau vào nhà trước đã. – Chị Thu Vân tỏ vẻ bí mật.

Nó cố gắng sờ tay vào tường để đi vào, giờ nó không biết chỗ bật đèn ở đâu nữa vì từ lúc nó đến đây thì chưa bao giờ có tình trạng mất điện. Đột nhiên trong bóng tối lại vang lên tiếng hát trong trẻo.

Happy birthday to you!

Happy birthday to you!

Happy birthday! Happy birthday!

Happy birthday to you!

Khi câu hát cuối cùng vừa kết thúc thì một chiếc bánh kem được thắp sẵn nến từ trong bóng tối hiện ra và người làm điều này không ai khác là hai tên “mặt lạnh”, nó mừng đến chảy nước, thì ra mọi việc hôm nay đều dành riêng cho nó. Chị Thu Vân ấn nó ngồi xuống ghế, hai tên kia đặt chiếc bánh kem ngay trước mặt nó và kêu nó cầu nguyện, nó chẳng hiểu gì nhưng cũng răm rắp nghe theo, thành khẩn đặt tay vào lòng ngực, chắc không ai biết nó ước gì đâu ha? Khi nó thổi tắt hết nến thì đèn cũng sáng hẳn ra, nó không thể nào tin nổi ở trước mặt nó là một bàn thức ăn thịnh soạn, nhưng sao mọi người biết hôm nay là sinh nhật của nó vậy ta?

Toàn Phong và Tùng Nhân đều sững sờ khi nhìn thấy rõ mặt nó, họ không thể tin nó có thể từ con cóc hóa thành thiên nga, trước mặt họ bây giờ không phải là cô ôsin quê mùa nữa mà là một tiểu thư đài cát của một gia đình giàu có mới đúng, hẳn kéo ghế ngồi xuống, mắt vẫn không rời khỏi nó. Tùng Nhân thì vui mừng chạy đến ngồi cạnh nó.

- Cô thực sự là ôsin của tôi sao? – Tùng Nhân cười khúc khích.

- Vậy anh nghĩ tôi là ai? – Nó liếc nhìn Tùng Nhân. - Nhớ lại vụ hồi sáng thật muốn đấm cho cậu ta một cái, nhưng vì nể tình cậu ta quan tâm nó như vậy nên tha đó.

- Đúng rồi! Ánh mắt này, giọng điệu này thì còn ai ngoài cô chứ? Hôm nay cô đẹp lắm, thật không uống công tôi đã để mắt đến cô. – Tùng Nhân cười một cách sáng khoái.

- Ai thèm chứ! – Nó đánh đá đáp trả Tùng Nhân rồi quay sang hướng khác.

Nó nhìn chị Thu Vân cười tươi tắn rồi lại tặng cho hắn một nụ cười hồn nhiên. Chính nụ cười ấy làm hắn trở nên bối rối, mặt như bị đốt vậy, cứ nóng ran lên, hắn cũng như nó cảm thấy khó chịu và quay sang một hướng khác, nhưng cảm giác khó chịu của hắn không phải là ghét nó mà là... Ày! Một cảm giác rất khó tả, lâu lâu hắn lại đưa mắt nhìn nó một cái. Hắn đột nhiên thấy vui vui khi thấy nó cười. Cũng chả biết tại sao?

Nó nhìn chị Thu Vân lưỡng lự:

- Chị Thu Vân... sao chị biết hôm nay là sinh nhật em mà dắt em đi mua sắm vậy?

- Em quên chị là người cung cấp thông tin cho em được nhập học hay sao? – Chị Thu Vân cười hì hì...

À... hèn gì? Đúng thật hôm nay mọi người dành cho nó một bất ngờ quá lớn, ngay cả nó còn không nhớ ngày sinh nhật của nó nữa là, vậy mà mọi người trong nhà đều biết và âm thầm chuẩn bị mọi thứ cho nó, cứ tưởng nó sẽ phải lẳng lặng đón sinh nhật một mình, không ngờ... híc... mọi người thật tốt với nó, nó yêu căn nhà này, yêu tất cả các thành viên trong nhà luôn.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Mày Mắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Hiểu Lâm

Chương 19: Hiểu lâm

Thoảng cái đã gần thi học kì rồi, thời gian sao mà qua nhanh quá, mới nhập học không bao lâu giờ lại sắp thi rồi, nó đang lo cho kì thi cận kề, dạo này không có tâm trí nào để học bài, Long vẫn còn giận nó không thèm đoái hoài gì đến nó hết, làm như hai đứa không quen biết nhau vậy đó, nó buồn dễ sợ. Ngồi trong lớp mà không tài nào tĩnh tâm được, nó ngó qua ngó lại cũng không thấy Long đâu, mấy ngày rồi cả hai không đá động lấy một câu, nó muốn hỏi lí do lắm nhưng mà mỗi lần nhìn thấy mặt cậu ấy thì nó không tài nào mở miệng được.

Nó hết vò đầu bứt tóc lại thần thờ nhìn ra cửa, nó thấy bóng của Long thấp thoáng ngoài cửa, hình như cậu ấy đang nói chuyện với ai thì phải? Nó cố rướn người ra ngoài cửa để thấy rõ hơn nhưng vì nó ngồi bàn cuối cách đó khá xa nên không thể thấy được. Có nên đi ra hay không? Có vẻ như Long đang rất vui, đã lâu rồi không thấy cậu ấy cười như vậy, nếu bây giờ nó xuất hiện chẳng khác gì gieo vào lòng cậu ấy nỗi buồn, nhưng mà... nếu không nói rõ ràng thì không thể ăn ngon ngủ yên được. Nó quyết định rồi! Dù ra sao cũng phải nói rõ một lần, vậy là nó lấy hết can đảm đi thật nhanh ra chỗ Long. Vừa gần đến cửa nó đã nghe bọn con gái bàn tán ầm ĩ.

- Nhìn con Thu Nguyên với Long kia! Cười cười nói nói như chỗ không người vậy đó, chừng mất thật.

- Ừm... hình như hai đứa đó định quay lại với nhau hay sao á.

Là Thu Nguyên! Bạn ấy nói gì với Long vậy ta, mọi người nói quay lại là sao? Nó cố lắng nghe xem cơ sự thế nào?

- Nhìn mà thấy ghét quá.

- Thôi đi bà nhiều đủ rồi, dù sao người ta đã một thời yêu nhau rồi còn gì? Chuyện quay lại là sớm muộn thôi, với lại tao thấy hai người đó gia cảnh ngang ngửa, trai tài gái sắc hợp nhau lắm chứ bộ có gì đâu mà ghen tỵ.

- Ờ nói cũng phải.

Những lời xì xào không ngừng bỏ vào tai nó, họ nói gì? Có phải nó nghe lầm? hai người đó từng yêu nhau, khi nào? Trước khi nó xuất hiện phải không? Hàng ngàn suy nghĩ chạy dọc qua đầu nó rồi như ngưng tụ lại một chỗ, thật muốn nổ tung ra. Long không nói gì với nó cả Thu Nguyên nữa, hai người họ muốn quay lại thật ư? Đã không thích nó sao còn bày ra vẻ là quan tâm lo lắng chứ, khốn kiếp, Long lừa gạt nó, trêu đùa nó phải không? Nhưng lí do gì chứ?

Nó có thật là một đứa bất hạnh như vậy không? Từng người rồi lại từng người bên cạnh nó đều bỏ nó đi giờ lại đến Long, cái người mà nó cho là điểm tựa cuối cùng cũng đùa cợt, rồi xa nó. Bất giác nghĩ đến đây nó hướng mắt về phía Long và Thu Nguyên, dưới ánh nắng lung linh chiếu rọi xuống, họ thật đẹp đôi, họ ở cạnh nhau rất vui vẻ, không gò bó hay ngại ngùng, có lẽ từ đầu họ đã là của nhau nếu không có sự xuất hiện của nó, phải chăng nó tồn tại không đúng thời điểm.

Hai người đó đã từng...

Đột nhiên nước mắt nó tràn ra lúc nào không biết, nó không đau vì bị lừa dối trêu đùa, vì vốn dĩ nó sinh ra để làm thú vui cho người khác, nó chỉ đau vì không ai khác mà là những người thân thiết bên cạnh nó luôn gây ra tổn thương cho nó, hết ba mẹ rồi lại bạn bè, nó hoàn toàn mất niềm tin vào cuộc sống rồi. Nó lấy tay vệt nước mắt, xoay người đi về phía chỗ ngồi của mình rồi úp mặt xuống bàn, dường như từ lúc nó bỏ đi thì Thu Nguyên đã phát hiện ra nó nên nhò cũng cắt ngang cuộc nói chuyện mà chạy vào chỗ nó, nhò thấy nó như vậy thì rất lúng túng, không biết phải nói như thế nào nữa? Nhò ngồi xuống cạnh nó, đặt tay lên vai nó.

- Thảo Nguyên mình có chuyện muốn nói với bạn.

- Mình không muốn nghe. – Giờ phút này đừng ai nói gì với nó nữa hết, nó không muốn tin cũng không muốn nghe bất cứ lời biện bạch nào.

- Mình biết là bạn hiểu lầm nhưng hãy nghe mình nói cái đã.

- Đủ rồi. – Nó đứng bật dậy. - Đừng cố gắng nói gì nữa, mình hiểu, mình không trách đâu? - Nó biết là giữa bạn bè nói chuyện với nhau là một điều bình thường nhưng mà rõ ràng mới mấy tuần trước nhò khuyên nó nên tránh xa Long một chút giờ lại nói cười thân mật, điều này làm nó hơi ngỡ ngàng, nó cần thời gian để duy nghĩ kĩ hơn nữa, nó thật không muốn nghĩ rằng liệu Thu Nguyên...

Thu Nguyên chết lặng nhìn nó, nhò biết là nó đang buồn, thấy thái độ nó như vậy nên nhò cũng thôi không nói nữa, đợi khi nào nó bình tĩnh lại rồi giải thích sau. Nó cũng từ từ ngồi xuống, đột nhiên nó thấy Thu Nguyên trở nên già tạo trong mắt nó, giờ phút này Thu Nguyên cũng giống như những người kia xem thường nó, thích đùa cợt, chê bai nó, nó không muốn ngồi gần nhò nữa, giá mà có thể đổi chỗ để không phải nhìn thấy ánh mắt đau khổ già đời kia.

Long từ ngoài cửa bước vào, mắt cứ nhìn nó chằm chằm, nó cũng vô tình chạm vào cái nhìn ấy, quá lạnh nhạt rồi. Cậu ấy đang tiến về phía nó, phải chăng là để giải thích, nó đang chờ mong cái gì vậy chứ? Sẽ chẳng có lời giải thích nào cả, nó thật không muốn mình phải tham gia vào trò này lần thứ hai đâu, rồi đến lúc con đau đã quá giới hạn thì con người ta sẽ tự mình phóng thích và bài trừ đi và nó là người như thế, nó sẽ không chấp nhận để cho bất cứ tổn thương nào giầy vò hay xâm lấn cuộc đời nó nữa, vì nó chịu đựng đủ rồi, một khi đó là sự dối trá thì nó sẽ không ngần ngại mà từ bỏ.

- Nguyên! – Cậu ấy lạnh nhạt mà lên tiếng.

- Cậu muốn nói gì thì nói thẳng ra đi. - Nó liếc xéo Long một cái.

Đột nhiên Long nhếch miệng cười, ngón tay đặt lên vành môi, lắc đầu.

- Thật xin lỗi! Người tôi muốn nói đến là Thu Nguyên không phải Thảo Nguyên, hình như cậu nhầm rồi.

Nó cứng người, đưa đôi mắt lăm lem ngó sang Long, ngay cả tia sáng cuối cùng cũng bị dập tắt. Cả lớp cũng không biết chuyện gì đang xảy ra khi giữa hai người có vẻ căng thẳng trên mức bình thường. Thu Nguyên nhủ mảy.

- Cậu nói gì vậy Long, lúc này không phải lúc đùa giỡn đâu, mau nói gì với Thảo Nguyên đi, đừng để bạn ấy hiểu lầm giữa chúng ta. - Thu Nguyên hiểu giờ phút này nó đang nghĩ gì, cũng ái ngại với lời nói của mình trước đây, thật sự nhỏ chỉ muốn cảnh báo rằng con người Long đa tình, ông bướm trước giờ chưa yêu ai thật lòng, sẽ không nghĩ mọi chuyện bị nó đem to hóa lớn lên như thế, nhỏ biết nó sẽ nghĩ nhỏ dối trá, muốn dùng cách này để li gián nhưng thật sự lần đó nhỏ không thể nào mở miệng nói hết lòng mình. Nhỏ thật sự hối hận. - Mình đi ra ngoài trước, các cậu cứ nói chuyện với nhau đi.

Long kéo tay Thu Nguyên lại, đưa đôi mắt khoải trái nhìn nó.

- Có gì để nói. Chẳng qua chỉ là người yêu cũ. – Vẫn với ánh mắt đó Long không ngần ngại nói cho nó biết vị trí của nó ở đâu trong mắt cậu ta. Rõ ràng trái tim cậu ta không cho phép nói ra điều đó nhưng vẫn nói, Long cũng chưa bao giờ cảm thấy đau đớn như bây giờ, chính người con gái nhỏ bé trước mặt cậu ấy đã gây ra sao? Cô ta có ma lực gì chứ chẳng qua chỉ là một đứa con gái bình thường gốc gác quê nhà, còn để người con trai khác đưa đón ở trường, đây là lần đầu tiên cậu ấy bị sỉ nhục như thế, từ trước đến giờ chỉ có cậu ta là người lừa dối người khác mà thôi, không ai dám làm vậy với cậu ta mà giờ... bị người con gái mình thật lòng yêu thương đối xử như vậy.

Thì ra Long hiểu lầm nó trước, cậu ta không biết nó cũng đang muốn nói rõ chuyện đó cho cậu ta hiểu. Hai người họ vẫn chưa giải thích gì với nhau thì thành ra thế này rồi.(Long hiểu lầm Thảo Nguyên cái lúc mà nó được Tùng Nhân đưa đến trường, vì bị dọa phát hoảng trên xe nên mới phải ôm Tùng Nhân, ai đọc từ những chương đầu thì rõ rồi nhé.)

- Hừ... người yêu cũ, từ giờ phút này tôi không nghĩ mình xứng với vị trí này nữa đâu, tôi không muốn bước ra đường người ta đều gọi một đứa ngu ngốc như tôi là người yêu cũ của cậu đâu một kẻ giả dối. Hơn nữa tôi cũng không muốn liên quan đến cậu, nên hãy dẹp luôn những từ người yêu cũ mới đi nhé, xem như chúng ta chưa từng xảy ra chuyện gì.

Long bị hóa đá trước lời đối đáp của nó, Thảo Nguyên kiêu ngạo, ăn nói ngang bướng thường ngày đây sao?

Thu Nguyên thì bị nó hù cho một trận, không biết nó có bị sốc quá nên mới trở nên như vậy không nữa?

- Thảo Nguyên, cậu sao vậy? - Thu Nguyên nắm chặt lấy tay nó.

Nó liếc nhìn Thu Nguyên, cặp mắt long lanh đã đen lại và lạnh như băng lúc nào không biết.

- Mình chẳng sao cả, mình đang rất ổn, rất vui, rất mừng cho hai người đã không còn trở ngại nữa, hãy cố mà nắm bắt.

Nói rồi, nó hất tay của Thu Nguyên ra bỏ đi ra ngoài, Thu Nguyên định kêu nó lại nhưng chỉ mới mở miệng thì nó đã chạy mất dạng, Long thì nhìn theo nó, sau đó cậu ấy tắt hẳn nụ cười đắc ý, quay vào chỗ ngồi của mình. Thu Nguyên không tài nào nhịn được trước thái độ của cậu ấy, rõ ràng không muốn mà vẫn làm y như thật.

- Sao cậu không đuổi theo.

- Hừ... Chẳng liên quan đến tôi. - Vừa rồi còn nói chuyện nhẹ nhàng với nhỏ vậy mà nó vừa bỏ đi đã ăn nói cộc lốc.

Nó trốn vào nhà vệ sinh khóc nức nở, giấy vệ sinh nhét đầy cả mũi, thật tốt vì không ai bước vào nhà vệ sinh lúc này nếu không chắc nó nhục đến chết quá. Mới nãy còn ăn nói cứng rắn giờ lại thấy lòng như bị hàng ngàn mũi tên đâm xuyên, đau đến không thể tưởng, nó cũng không biết vì sao nó lại ăn nói như vậy, suy nghĩ cho cùng nó mới là người có lỗi, mới là người chen vào tình cảm của người khác. Nhớ lại lúc Long nắm lấy tay Thu Nguyên và thờ ơ với nó thì nó đã rõ tình cảm của cậu ấy rồi. Nó trốn đến suốt buổi học cũng không lộ đầu ra ngoài, nghĩ lại đây là lần thứ hai nó trốn học, mà lần đầu là cùng với Long, nghĩ đến đây lại thấy đau lòng.

Đến khi tiếng trống kết thúc nổi lên nó mới từ nhà vệ sinh bước ra đi lên lớp, mọi người đã về hết rồi, nó nghĩ hai người họ sẽ ở lại đợi nó chứ.

- Hừ... mình đang nghĩ gì vậy chứ, vớ vẩn.

Trưa nay Tùng Nhân không đến đón nó nên đành phải đi xe buýt về nhà.

Nhìn vẻ mặt thất thần của nó cả nhà ai cũng không khỏi lo lắng, từ lúc đi học về mặt nó cứ ủ rũ, không muốn cười cũng không muốn nói, ngay cả chị Thu Vân hỏi nó cũng không thèm trả lời. Ngồi cùng nhau trên bàn ăn mà không ai dám nói tới ai hết, thấy nó không vui thì mọi người cũng không thể cười nổi.

Tùng Nhân thấy nó cứ cầm đầu ăn cơm trắng nên gấp thức ăn bỏ vào chén cho nó.

- Ăn thức ăn vào để có đủ chất dinh dưỡng.

Nó đứng bật dậy nhìn Tùng Nhân.

- Cảm ơn anh nhưng tôi no rồi. Thôi mọi người cứ ăn đi tôi lên phòng trước đây.

Nó bỏ đi, ngay lập tức chị Thu Vân và Toàn Phong đều nhìn chăm chăm vào Tùng Nhân.

- Lại... lại gì nữa đây? Em chỉ gấp thức ăn cho cô ta thôi mà không lẽ cũng sai hả? – Tùng Nhân lúng túng hỏi.

- Có ai nói em làm sai đâu, ý chị là em không thấy thái độ của Thảo Nguyên hơi khác lạ hay sao?

- Em đâu có bị mù đâu mà không thấy. – Tùng Nhân bực bội trả lời.

Hắn thở dài một cái rồi chen vào: - Hầy... Hai người có ngồi đây đoán mò cũng không được gì đâu, thôi ăn tiếp đi.

Dù biết vậy nhưng ai mà còn tâm trí để ăn tiếp bữa cơm này nữa, cũng tốt vì giờ đây nó không còn là người thừa nữa, nếu nó vui thì mọi người cũng vui còn khi nó buồn thì không ai cười nổi.

“một thời yêu nhau”, “gia cảnh ngang ngửa”, “trai tài gái sắc” những câu nói này cứ gắn liền trong tâm trí nó. Nói như vậy lần trước Thu Nguyên khuyên nó từ bỏ Long chẳng phải vì nhỏ muốn quay lại với Long hay sao? Nó đúng là ngu ngốc mà, cứ tưởng sẽ có một người bạn thân không ngờ người ta chỉ lợi dụng nó, đời đúng là bất công mà. Nhưng nếu suy nghĩ kĩ lại thì nó mới là đứa thứ ba chen vô tình cảm của người khác, họ đã từng yêu nhau, có thể vì lí do gì đó nên mới chia tay và trong lúc buồn phiền Long đã tìm đến nó, giờ cậu ấy hối hận nên muốn quay lại với nhỏ Nguyên, hèn gì dạo này cậu ấy làm lơ với nó, cũng phải thôi nhỏ Nguyên xinh đẹp như vậy? giàu như vậy? Còn nó chỉ là một ôsin lấy tư cách gì để so bì với nhỏ mà bày đặt treo cao. Chắc nó nên từ bỏ và tác hợp cho Thu Nguyên, dù rất đau lòng nhưng tình yêu không bao giờ có sự ép buộc mà phải xuất phát từ hai phía, Long và Nguyên yêu nhau thì nó có lí do gì để cản trở.

Tâm trạng nó đã khá hơn hôm qua, nó đang tập trung cho buổi thi thử nên đã thức rất sớm để chuẩn bị, Tùng Nhân vẫn như thường ngày vẫn đợi nó phía dưới chung cư, nó cũng không còn ngại nữa hề gặp Tùng Nhân là không cần đợi cậu ta nhắc thì nó đã leo tọt lên xe. Những ngày gần đây Long vẫn dõi mắt theo nó đều đặn nhưng nó không hề biết, nó chỉ lo nghĩ đến chuyện Thu Nguyên và Long, suy cho cùng nhỏ cũng chỉ lo nghĩ cho nó, hừ... nhỏ muốn cảnh báo trước cho nó dù có tranh giành cũng vô ích chứ gì? Cũng phải, có trách cũng vô dụng, tha thứ mới là một điều nó nên làm.

- Đến nơi rồi xuống đi ngồi đó mơ mộng hoài. – Tùng Nhân đưa mắt lờn nó.

- Từ từ làm gì dữ vậy. – Nó chu mỏ nhái Tùng Nhân rồi chạy vào trường.

Cậu ta thấy nó như vậy thì không khỏi bật cười, nhưng nếu một người vui thì sẽ có một người buồn và người đó sẽ không ai khác ngoài Long – Người luôn dõi mắt theo nó, trên cả nỗi buồn đó là sự tức giận, lúc này Long cảm thấy mình bị bỏ rơi, người bỏ rơi cậu ấy là nó và cậu ấy sẽ đem oán hận này trút hết cho cái người đã làm rạn nứt tình cảm của cậu ấy với nó. Không ai biết đằng sau gương mặt điển trai đó lại là một con quỷ dữ. Một con quỷ hung ác.

Thu Nguyên đang băng khuâng về chuyện vừa xảy ra thì đã gặp nó hớn hờ chạy vào, nhìn mặt nó giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy đó lại còn vui mừng chào nhỏ nữa chứ.

- Thảo Nguyên hôm nay cậu bị sao vậy? – Nhỏ nhú mày.

- Có gì đâu tại thấy vui. Hi hi... - Nhỏ cười hớn hờ.

Thu Nguyên đang nghĩ không lẽ nó bị mất trí hay thần kinh có vấn đề gì đó nên mới dễ dàng quên đi mọi thứ vừa mới diễn ra, nhỏ đang rất lo lắng cho nó.

- Thảo Nguyên à chuyện hôm qua...

Nó vừa nghe nhắc đến hôm qua thì ngay lập tức thay đổi thái độ, nhưng rồi nhỏ lại vui vẻ hơn hẳn.

- Chuyện gì chứ? Mình không hề nhớ gì hết.

- Có thật là bà không giận hay chỉ là gượng cười, mà đằng sau nụ cười đó là một nỗi buồn. – Thu Nguyên nhẹ nhàng đánh vào tâm lí nó.

- Hi... đang nói gì vậy chứ? Thật là... - Nó cố kìm nén cảm xúc. – Sắp thi đến nơi rồi không lo học, lần này mà thi trượt là chết đấy. – Nó cười một cách ngượng ngùng.

-... - Thu Nguyên chỉ im lặng nhìn nó.

Sao trên đời này lại có người như nó chứ? Lòng vị tha của nó, sự nhịn nhục của nó lớn đến vậy sao? Nó đúng là một người ngây thơ, ngây thơ đến ngốc nghếch.

Ra về nó vội vã đi trước để nhường cơ hội cho Thu Nguyên với Long, nó cũng không muốn mọi chuyện thành ra thế này đâu nhưng không còn cách nào

khác tốt hơn nữa. Nó cứ nghĩ mình bị Long bỏ rơi và cậu ấy cũng có suy nghĩ như vậy, nó đâu biết rằng chính nó làm cho mọi chuyện trở nên phức tạp.

- Thảo Nguyên! Thảo Nguyên đợi mình với. – Thì ra từ nãy đến giờ nhỏ vẫn đang hí hục chạy theo nó.

- Sao lại chạy theo mình mà không cùng đi về với Long đi?

- Thật ra mọi chuyện không phải như bạn nghĩ đâu? Mình với Long chỉ là...

- Không cần giải thích đâu mình đã quên cả rồi, cũng mong cậu đừng nhắc lại nữa, thôi mình về trước... - Nó cắt ngang lời của Thu Nguyên, vỗ vai nhỏ một cái nó bỏ đi trước.

Nhỏ vẫn lắc đầu phủ nhận:

- Mình với Long chỉ là bạn thôi. Mình xin lỗi vì đã gây ra hiểu lầm này. – Nhỏ cố giải thích cho nó hiểu.

- Mình biết trước đây hai người từng yêu nhau... cũng vì mình mà hai người mới không quay lại được nên người nói câu xin lỗi phải là mình mới đúng. Giờ mình quyết định từ bỏ chuyện tình Không kết quả này và nhường cơ hội lại cho Thu Nguyên đó, nhớ nắm bắt nha.

- Không phải đâu mọi chuyện là...

- Thảo Nguyên!

Chưa đợi Thu Nguyên nói hết thì Tùng Nhân đã xuất hiện trước cổng và gọi lớn tên nó làm nó cũng giật cả mình, nó quay lại mỉm cười với nhỏ một cái rồi chạy nhanh đến chỗ cậu ta và phóng ngay lên xe, Thu Nguyên đứng lặng người giữa sân trường. Không hiểu sao nó cảm thấy vui khi nhìn thấy Tùng Nhân, có lẽ là cậu ta giúp nó giải vây. Nó cũng chẳng muốn đứng đó đợi co nữa, nếu nói quên thì thật sự không thể một sớm một chiều mà quên được, nhưng nói nhớ thì thật sự không muốn nhớ.

- Không phải như vậy đâu, thật sự không phải. – Thu Nguyên với vẻ mặt buồn rầu, miệng nói lí nhí.

Không chỉ Thu Nguyên mà vẫn còn một người nữa chết lặng trên dãy hành lang.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Sốc...

Vừa mới thi xong, kết quả cũng không tệ nó không đứng nhất thì cũng đứng vị trí nào đó thôi nên chẳng phải lo lắng, cuối cùng thì cũng được thông dong hẳn một tuần, không ngờ sau khi thi xong còn được nghỉ nữa chứ. Thời gian này nhất định phải tận dụng mới được, xem chút lại quên giờ nó còn ai đâu mà rủ đi chơi, ở nhà thì chán, đi chơi cũng không được, làm gì đây?

Cốc!

- Đang nghĩ gì vậy đầu heo.

- Anh để tôi yên một chút được không Tùng Nhân. – theo quán tính nó ngẩng mặt lên nhìn. – Ồ... là anh hả?

- Vậy cô nghĩ là ai?

- ... - Mặt nó méo xệch, chẳng dám mở miệng.

Nó cứ tưởng là Tùng Nhân, thường ngày chỉ có Tùng Nhân mới có những hành động này với nó, không ngừng...

Chuyện lạ có thật! Toàn Phong cốc đầu nó còn nói chuyện với nó nữa chứ, không biết có uống lộn thuốc gì không nữa. Thường ngày có cạy miệng thì hẳn cũng không nói vậy mà hôm nay lại... .

Với lại biệt danh đầu heo chỉ có một mình Tùng Nhân gọi thôi mà.

- Nè! Tôi biết cô đang nghĩ gì đó. – Toàn Phong cười đều.

- Gì chứ? Tôi chỉ thấy lạ thôi. – Nó nhướn mày với Toàn Phong.

Toàn Phong đưa mắt nhìn nó chăm chăm, hình như có điều gì đó muốn nói nên nó thấy hắn ta cứ nhìn chăm vào nó.

- Cô có muốn đi chơi không?

- HẢ? – Nó vừa hét vừa trở mắt.

“Hôm nay còn rủ mình đi chơi nữa chắc là uống lộn thuốc thiệt rồi.” Nó lấy tay sờ sờ lên cằm mặt gian tàn sát.

- Cô làm gì mà ngạc nhiên dữ vậy? Bộ người nổi tiếng không đi chơi được hả?

- Ồ... ý tôi không phải như vậy?

- Không phải là được rồi. Đi thôi! – Toàn Phong kéo nó đứng lên.

- Đi ngay bây giờ luôn hả?

- Ủ. Đi ngay bây giờ.

Trời đất, ngay cả rủ người khác đi chơi cũng lạnh lùng như vậy, đúng là đồ mặt nước đá, nghĩ cũng lạ, dạo gần đây không có show diễn nào sao hắn không rủ người yêu Thanh Thanh xinh đẹp của hắn đi chơi mà lại rủ nó nhỉ?

Nó đi xuống chung cư còn Toàn Phong thì đi lấy xe. Hắn đậu xe ngay trước mặt nó mà nó chẳng biết là ai nữa vì hắn đội chiếc mũ bảo hiểm có kính chắn ngay trước mặt, nó cứ tưởng tên biến thái nào lại tán nó nên xả cho một trận.

- Cái tên kia sao cứ nhìn người khác như vậy hả? Dù thấy người ta đẹp cũng không nên nhìn, nghe chưa? Nói cho mà biết tôi có bạn trai rồi đó, anh ấy đi lấy xe rồi khôn hồn thì anh đi đi không thôi lát nữa ba má anh sẽ không nhận ra anh đâu, biết chưa?

- Ha ha ha ha ha... đau bụng chết mất.

“Cái cha này đã biến thái mà còn bị điên nữa.” Nó cong môi lên.

- Cười... cười cái gì? Không tin hả? Được thôi lát anh ấy lấy xe ra tôi sẽ nói với anh ấy là anh định چرا tôi xem anh giải thích ra sao? Nếu sợ thì mau đi đi. – Nó đưa mắt nhìn dáo dác kiếm hắn, thấy tên đó cứ nhìn mình hoài nên nó hắng giọng một cái. – Ừm, ừm... Anh yêu mình đi lấy xe sao lâu quá không biết, có biết ở đây có người định cướp bạn gái của mình không chứ? – Nói rồi nó lại lí nhí trong miệng. – Làm ơn tới đây nhanh lên, anh đâu rồi.

Về mặt xanh mét của nó khiến hắn không thể nào nhịn được nữa.

- Ha ha ha ha ha... - Mặc cho nó cứ nói hắn vẫn cười lên ha ha. Nó bực rồi đó, bực lắm rồi đó.

- Cười cái gì hả? Anh còn cười nữa thì không cần đợi bạn trai tôi đến tôi sẽ dán miệng anh lại đó.

- Ha ha... tôi... tôi là Toàn Phong người yêu của cô nè. Ha ha...

- Ồ... Anh... anh là... ui trời... - Nó xấu hổ lấy tay che mặt lại. - Anh, tên khốn sao không chịu nói chứ?

Suốt đường đi nó không dám mở miệng nói một câu, quê quá muốn nhảy xuống xe tự tử ngay cho đỡ nhục á... Cũng đâu thể trách nó, nó cứ tưởng hắn là người xấu thôi mà, đã vậy dừng xe lại không thêm đá động gì đến nó mà cứ nhìn chăm chăm như thế ai không hiểu lầm cho được, oan cho nó quá đi.

Toàn Phong thấy nó cứ ngồi im lìm ở phía sau thì biết lúc nãy nó đã xấu hổ lắm, cậu ta lên tiếng phá tan cái không khí ngột ngạt.

- Bộ lúc nãy cô sợ lắm hả?

- Gì chứ? Ai... ai sợ hồi nào đâu chỉ là thấy khó chịu khi bị quấy rối thôi. – Nó bắt sang hướng khác để bảo toàn danh dự.

- Tại tôi tưởng cô có thể nhận ra tôi nên tôi không cần lên tiếng.

- ... - Nó im lặng chẳng nói câu nào.

Lại nữa rồi, điều này bắt buộc hắn phải lên tiếng lần nữa.

- Mà lúc nãy cô nói tôi là gì của cô vậy? – Hắn cố tình hỏi lại, rõ ràng là muốn chọc nó mà.

- Là gì đâu.

“Tên mất dịch này đã nghe mà còn làm bộ nữa.” Nó nhá tay vào người hắn.

- Hình như tôi nghe được khi này có ai đó nói tôi là người yêu thì phải? Không biết có nghe lầm không nữa? – Toàn Phong mỉm cười.

Rõ ràng hấn và Tùng Nhân đâu phải anh em ruột, sao mà tính tình giống nhau vậy chứ, cảnh này làm nó nhớ lại cảnh tượng trên phòng ngủ, Tùng Nhân cũng giống như hấn bây giờ cố tình trên nó.

- Ô... anh đang ám chỉ tôi chứ gì, nói cho mà biết tại khi này tôi tưởng anh là tên biến thái định đến cưa tôi nên bắt đắ dĩ tôi mới nói vậy thôi biết chưa?
- Nó cắn chặt môi ngượng ngịu.

- Mà cỡ này thấy cô đánh đá hấn ra rồi đó, như vậy cũng tốt.

- Ý anh là tôi hung dữ đúng không? – Nó cười đều một cái rồi đưa tay chọc vào hông Toàn Phong. – Dám nói tôi hung dữ này, cho anh chết này.

Toàn Phong uốn éo, lượn qua lượn lại. – Đừng ha ha... tha cho tôi đi... ha ha... làm thêm nữa là té thật đó.

"Thì ra tên này cũng biết cười áy chứ." Nhưng chọc hấn đúng là vui.

- Vậy sao? Để tôi xem có té được không nhé! – Mặc cho Toàn Phong cứ la hét, lắc qua lắc lại nó vẫn không ngưng tay mà còn làm dữ hơn.

Hấn nghe nó nói thì cười một cách gian manh. Hấn cố tình lạng xuống sát mặt đường, nó cũng bất ngờ ôm chầm lấy hấn. Trời ơi! Nó sợ chết đi được, tìm nó như nhảy ra khỏi lồng ngực, hoảng hốt nên nó mới đeo Toàn Phong cứng ngắt như con thần lân đeo cột điện vậy đó, hấn thì cũng bất ngờ không kém, tìm hấn cũng đập rộn ràng lên, cảm giác bối rối vậy lấy hấn. Lúc trấn tĩnh lại nó mới phát hiện ra mình đang ôm hấn nên vội vàng rút tay ra ngay. Sao hấn và Tùng Nhân đều thích dùng xe để dọa nó vậy chứ?

- Ô... tôi xin lỗi anh, tôi hơi quá rồi thì phải.

- Ừm... vậy mà tôi cứ tưởng cô lợi dụng tôi chứ. – Hấn cố kìm nén để nói ra những lời đùa cợt nó.

- Cái gì hả? Chỉ tại tôi sợ thôi biết chưa? Còn anh á hả... - Nó ngập ngừng.

- Tôi sao? – Hấn tò mò hỏi.

Nó nuốt khan một cái rồi nói tiếp:

- Anh á hả cho tôi cũng không thêm.

- Chớ không phải thêm muốn chết mà không được hay sao. He he... - Toàn Phong cười rõ gian.

- Oẹ... mắc ói quá đi.

Tiếng cả hai cứ chỉ chóc suốt chặn đường làm ai cũng phải chú ý đến, đã lớn mà cứ y như con nít.

8 giờ tối.

- Công nhận bữa nay vui thật ha Toàn Phong.

- Cô cũng biết vui nữa hả?

- Nói vậy là ý gì hả?

- Không có gì mở cửa đi.

Hai cái người này đã đi chung với nhau mà còn anh sốc tôi, tôi sốc anh, chán quá trời luôn hà.

Nó cũng không ngờ là mình có thể đi cùng với cái tên này, đúng là bất ngờ.

Cả hai vừa từ ngoài cửa bước vào đã bị sáu con mắt nhìn đăm đăm, chị Thu Vân có vẻ khó xử nhìn hấn, còn Tùng Nhân thì nhìn nó bằng đôi mắt ti hí, có vẻ như cậu ta đang giận dữ với nó, còn hai con mắt còn lại là của Thanh Thanh, cô ấy đang nằn nặc sát khí nhìn nó. Nó không hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa, cứ nhìn mọi người rồi lại gầy gầy đầu, có phải nó ngây thơ lắm không.

Hấn không thêm giải thích với nó, hấn đi ngay đến ghé kéo tay Thanh Thanh ra ngoài.

- Anh làm gì vậy buông em ra. – Cô ấy cứ liên tục vùng vẫy nhưng hấn mạnh quá.

- ... - Hấn chỉ im lặng, mặt thì hàm hàm.

Nó chu mỏ, nhún vai rồi đi đến chỗ ghế ngồi phịch xuống thờ phào nhẹ nhõm, chị Thu Vân nhìn nó mặt gian gian.

- Hai em đi đâu mà từ sáng cho đến tối vậy?

- Dạ. À chuyện đó hả? Bọn em đi biển chơi. Vui lắm chị, hai đứa em đi nhặt ốc, xây lâu đài cát rồi ngắm hoàng hôn nên quên mất thời gian luôn. Toàn Phong còn bị em đẩy xuống nước nữa. Ha ha... - Nó hồn nhiên trả lời mà không hề giấu giếm, đã vậy còn cười ha hả lên nữa chứ.

Chị Thu Vân và Tùng Nhân nghe nó nói mà đờ người ra, tai họa sắp ập xuống đầu mà nó còn ở đó thản nhiên cười đùa, đúng là ngây thơ vô số tội mà. Nó thấy thái độ của mọi người hơi lạ nên cũng thôi không cười nữa.

- Mọi người bị sao vậy? Bộ em nói chuyện nhạt nhẽo lắm hả? – Nó xụ mặt xuống.

- Không phải mà là... - Chị Thu Vân chưa kịp nói hết câu đã bị Tùng Nhân kéo lấy tay. – Chị để em nói.

Tùng Nhân nhảy xổ ra trước mặt nó.

- Cô có thể dừng nhiệt tình quá trước mặt con trai có được không? Hành động của cô có thể làm người khác rung động đó, điều đó chẳng tốt một chút nào đâu. Đã vậy, cô có biết anh Phong với Thanh Thanh đang quen nhau hay không mà còn rù đi chơi hả?

- Tôi đã làm gì sai đâu, tôi chỉ đi chơi với anh ấy trên cương vị anh em thôi mà. Em làm vậy là sai hả chị? – Nó đưa đôi mắt đáng thương nhìn chị Thu Vân mong chị cứu vớt.

Chị Thu Vân nhe hân hai hàm răng với nó.

- Ô... thật ra mà nói thì em làm vậy chẳng có gì sai hết, chỉ là... hôm nay nà Thanh Thanh nó hẹn Toàn Phong đi chơi nhưng cậu ta đã từ chối, chị cũng không ngờ là hai đứa đi chung. Chị nghĩ là Phong nó đã có người yêu rồi vậy nên em hãy giữ khoảng cách với nó thì hơn.

Thánh ời nó rút rừ chín tầng mây xuống đất, tuy nhiên... Nó vẫn không chịu nhận mình sai mà còn cãi bướng lại:

- Nhưng em chỉ xem anh ấy là anh trai của mình, như vậy thì có gì sai chứ?

- NHƯNG ANH TA KHÔNG NGHĨ NHƯ VẬY. – Tùng Nhân tức tối quát lên.

Gì chứ nó có làm gì sai đâu? Nó run sợ không dám nhìn vào mặt Tùng Nhân.

Àm!

Tiếng mở cửa đủ lớn để mọi người giật mình, hân từ ngoài cửa phóng như bay đến chỗ nó, theo sau là gương mặt méo mó của Thanh Thanh, dường như giữa hai người đã xảy ra điều gì đó. Hân tiến đến chỗ nó nhanh như chớp, không ngần ngại hân lấy tay nắm ngay vào cổ nó rồi nghiêng đầu “mỉ” nó. Mọi người không khỏi ngạc nhiên há hốc mồm ra, Thanh Thanh thì đau khổ đến rơi cả nước mắt. Nó chỉ kịp mở to mắt mà chưa kịp biết chuyện gì đang diễn ra.

Chúa ơi! Chuyện gì đang diễn ra vậy nè, có ai làm ơn giải thích cho nó biết không? Nó đứng hình, hồn như lơ lửng trên mây.

Cuối cùng thì hân cũng thả nó ra... hân xoay người lại nhìn Thanh Thanh bằng đôi mắt lạnh lùng.

- Giờ thì cô đã hiểu chưa?

- Anh thật sự thích con bé đó sao hả? – Thanh Thanh nước mắt ngấn nước mắt dài hỏi hân.

- Tôi không hề thích nó. – Toàn Phong lạnh lùng đáp.

Chúa ưi! Nó đã hóa đá rồi, khi nghe hân nói thì đổ vỡ luôn. Tên khốn, dám chiếm tiện nghi của nó.

- Vậy tại sao anh làm vậy hả? Có phải anh giận em nên làm liều?

- Tôi không thích nó... mà là yêu nó. Tình cảm giữa chúng ta đã kết thúc rồi, cảm giác yêu thương tôi đối với cô đã hết từ khi cô quyết định bỏ đi rồi. – Nói xong hân bỏ vào phòng.

Hân đang nói cái quái gì vậy? Gì mà yêu với thương? Sao gần đây nó cứ phải vướng phải mấy cái nhảm nhí này vậy trời? Không lẽ là thần tình yêu đã gây ra. Híc...

Thanh Thanh không kiềm được nước mắt, khóc nức lên rồi bỏ về, Chị Thu Vân chạy theo Thanh Thanh mong cứu vãn tình thế, Tùng Nhân nhìn nó đang đứng như trời trồng mà phát bực. Cậu ta cuối sát vào tai nó thét lên:

- GIỜ THÌ HIỂU CHƯA HẢ? – Nói rồi cậu ta cũng đi luôn.

Nó giật mình nghĩ đến nụ hôn bất đắc dĩ của hân. – Anh ta vừa hôn mình, sao có thể như vậy chứ? Chỉ vì muốn từ bỏ tình cảm mà dám lợi dụng nụ hôn thuần khiết của mình. Phụt... phụt... thật kinh tởm. – Nó đưa tay quệt miệng liên tục.

Hân định đi lên phòng nhưng khi nhìn thấy hành động của nó thì đột ngột dừng lại: - Đừng nghĩ nhiều nữa, cứ xem chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra.

"Cái gì? chưa hề xảy ra? Nói chuyện đơn giản vậy hả? Tự ý gây ra rồi tự ý bắt người ta quên hà, tên chết tiệt dám chiếm tiện nghi của mình." Nó bặm môi, trợn mắt nhìn hắn, không nói được lời nào.

Mà nghĩ kĩ lại nụ hôn này có gì đó lạ lạ, lạ ở chỗ nào nhở? Nó vẫn chưa nghĩ ra.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Tổn Thương

Sáng ra nó đã vội vã bắt xe buýt để đi học, nó không muốn để Tùng Nhân phải đưa nó đi học. Tại việc vừa rồi làm nó hơi hụt hẫng trước thái độ của hai tên “mặt lạnh”, với lại nó cũng không dám đối mặt đâu, dù đó không phải lỗi của nó đi chăng nữa. Ngồi trên xe mà lòng nó cứ rạo rực, rộn ràng hẳn lên khi nghĩ đến nụ hôn của Toàn Phong, mặc dù đó chỉ là nụ hôn sự cố, nói gì thì nói nó cũng thấy có lỗi với Thanh Thanh khi mà mọi chuyện diễn ra bất đắc dĩ và nó lại trở thành kẻ thứ ba chen vào tình cảm người khác. Nó cố trấn tĩnh bản thân, nó đã phải đấu tranh nội tâm rất lâu cho chuyện tình không viên mãn của mình với Long nên giờ đây nó không muốn mình dính phải thông tin thất thiệt nào nữa.

Một tuần đã trôi qua rồi, lớp học cũng phải đến lúc trở về quy cũ, hôm thi thử đã nghe phải thông tin sét đánh, đến lúc thi thật sự thì lại chia tay, tình thân nó cũng sa sút đi nhiều nhưng mà thành tích học tập vẫn luôn giữ vững vậy nên vừa mới vào lớp đã được tuyên dương làm nó vui muốn nứt mũi. Nó ngồi học mà miệng cứ cười hoài.

- Bộ cậu từ bỏ Long Thật hả?

Đang vui tự nhiên nhỏ Nguyên hỏi nó một câu làm nó đứng hình, thật sự mà nói trong lòng nó chưa bao giờ muốn nhắc lại chuyện này, nó chỉ đang cố gắng để quên đi mà thôi, khi nghe câu hỏi khó này nó cũng không biết trả lời ra sao nữa. Vậy nên im lặng là cách tốt nhất.

- Sao bà không nói gì hết vậy?

- ... - Nó vẫn im lặng.

- Nếu không thích trả lời thì thôi vậy.

Nó phải nói điều gì đó thôi, nếu cứ im lặng nhỏ lại nghĩ nó giận dữ nữa.

- Tôi đã không còn thích Long nữa rồi. – Nó đột nhiên trả lời làm nhỏ sững sờ.

- Mọi chuyện không phải như cậu nghĩ đâu, lần trước chỉ là hiểu lầm thôi.

- Không phải Nguyên kêu mình phải cẩn thận với Long hay sao?

- Đúng là tôi cũng từng nói thế nhưng không phải chia tay theo kiểu này đâu vì tôi biết cậu yêu Long thật lòng, nhưng tôi nghĩ cậu có thể cảm hóa được cậu ấy.

Nó cười nhạt một cái. Nó nhìn Thu Nguyên do dự.

- Nhưng không phải trước đây hai người đã rất yêu nhau sao?

- Mình đã nói rồi đó là chuyện của trước đây thôi mà, sợ dĩ vãng cảnh báo như thế cũng vì sợ Long sẽ lợi dụng bạn giống như trước đây khi đối với mình. – Nhỏ cố gắng giải thích cho nó hiểu.

- Đó chỉ là lí do thôi, mình nghĩ Long cũng không phải người thích lợi dụng đâu, cậu ấy chẳng có lí do gì để lợi dụng hết vì cậu ấy không hề thiếu thốn bất cứ thứ gì. Bạn cũng đừng bận tâm về chuyện này nữa nếu thật sự yêu Long thì hãy dũng cảm tiến lên đi.

Nó cười với Thu Nguyên, nhỏ vẫn cố giải thích nhưng nó chẳng thêm để tâm. Thực sự Long chẳng có gì lợi dụng sao? Đúng là cậu ta không thiếu bất cứ thứ gì, chỉ có điều cậu ấy thích đem tình cảm ra làm trò đùa, tại sao nó không nghe nhỏ giải thích chứ? Đã vậy còn nói những lời như thế cứ như nhỏ là kẻ xấu không bằng.

- Không ư?

- Được rồi mình không muốn biết thêm gì nữa hết vì mình không có chút hứng thú vì nữa cả. - Nó lấy tập ra và bắt đầu chăm chú viết bài.

- Cậu thật sự không tin mình sao?

- Không phải vậy, chỉ vì mình đã có bạn trai mới rồi nên đừng nói gì về Long nữa.

- Ra là vậy. - Thu Nguyên hơi bất ngờ nhưng cũng hơi buồn trong lòng, nhỏ ngẩn ngơ nghĩ liệu có phải anh chàng hay đưa đón Thảo Nguyên đi học, anh ta là người thế nào? Ra sao? Thu Nguyên chưa từng thấy được khuôn mặt kia, nhưng có vẻ nhìn anh ta cũng cuốn hút.

Long cứ nhìn chăm chăm qua phía nó, cậu ấy đang rất tò mò không biết nó và Thu Nguyên đang nói chuyện gì mà có vẻ mờ ám quá. Cậu ấy cũng đang định hỏi rõ ràng nó chuyện hôm bữa, nhưng khi nghĩ lại là do bản thân đã từ bỏ trước nên thôi, dù vậy vẫn mong có được một cuộc nói chuyện rõ ràng cho nó hiểu. Mấy đêm rồi cậu ta đã suy nghĩ, liệu có phải bản thân đã quá đáng, từ bỏ nó liệu cậu ta chấp nhận được không? Nhưng cũng chính hai từ sĩ diện làm cậu ta trở nên lạnh nhạt.

Tan học.

- Ê Thu Nguyên hai bữa nữa trường mình có buổi cắm trại phải không? - Nó hí hửng nhìn nhỏ.

- Ủ. Mà có gì đâu sao vui vậy? - Thu Nguyên mặt không chút sức sống.

- Dĩ nhiên là vui rồi, từ đó giờ tui có được đi cắm trại đâu.

- Gì? Nói thật hả? - Nhỏ ngạc nhiên hỏi nó

.

- Ủ. Hi hi...

- Hầy... còn tôi thì cả ngàn lần ấy chứ.

Hai người đang bàn về buổi cắm trại thì đột nhiên nó hét toáng lên:

- Chết!

- Ai chết! - Nhỏ cuống cuống theo nó.

- Không phải vậy mà là mình bỏ quên quyển sách anh vẫn.

- Làm hết hồn, bỏ quên thì đi lên lấy.

- Híc... Ủ vậy thôi bạn về trước đi không thôi gia đình chờ đó. - Nó sịt sịt nói.

- Vậy thôi mình về trước nha.

Nhỏ vẫy tay với nó rồi ra về, nó đảo trở lên, đi từng bước từng bước trong tâm trạng hết sức sợ sệt, nhớ lần trước đi lên một mình bị nhát còn ớn đến giờ, nó lấy tay quạt trán liên tục, nó đi đến cửa sổ lớp thì hoảng hồn rút lại, thì ra là Long với mấy đứa lớp bên cạnh, mà bọn họ làm gì trên lớp sao không về vậy ta? Với tính cách thích tìm tòi của nó thì đương nhiên phải rình rồi. Hí hí...

- Tại tao không ngờ mày lại có tài như vậy đó, trong ba ngày thôi mà mày đã cua được nó rồi. - Mấy tên kia vừa nói vừa cười ha hả.

- Hừ, tài năng của tao bọn mày còn chưa biết hết đâu. - Long cười nửa miệng.

- Mà sao mày cua được con Thảo Nguyên hay vậy?

- Đơn giản thôi, con gái mà ai chẳng thích ngọt.

Long đang nói gì vậy chứ? Gì mà có nó nữa chứ? Nó cố lắng nghe tiếp câu chuyện.

- Lần này bọn tao thua rồi, mày muốn gì thì cứ nói ra.

- Vụ cá cược lần này tao không muốn tính toán với bọn mày đâu. - Long xua tay.

“Cá cược. Là cá cược sao? Thì ra nói yêu mình cũng là cá cược.” Tim nó như bị ngàn con dao đâm vào khi nghe Long nói. Nó không thể nghe thêm được nữa rồi, nó cúi đầu lao đi, nước mắt thì cứ đầm đìa. Vốn dĩ nó đã quên rồi, đã chấp nhận rồi, tại sao Long cứ vạ lần nhắc lại chứ, chẳng thà cậu ấy cứ như vậy mà giấu nó đi, tại sao lại để cho nó biết chứ? Nó đúng là món đồ chơi rẻ tiền mà. Ai cũng có thể tổn thương nó. Long sao lại có thể hết lần này đến lần khác tổn thương nó.

Họ vẫn còn tiếp tục câu chuyện mà không biết rằng bên ngoài đã xuất hiện một kẻ nghe lén đang lướt mướt, nhưng cũng không định nghe thêm gì nữa,

bao nhiêu đó đã quá đủ rồi, thì ra nó chỉ có giá trị đến vậy thôi. Quả thực trên đời không có thứ tình yêu sét đánh, mới gặp là yêu, chỉ có nó là nghi vậy thôi. Nó thất thần xoay người đi, quên luôn cả ý định ban đầu là lấy lại cuốn sách anh vẫn.

- Nhưng sao mày lại không muốn nhận. – Mấy tên kia tò mò hỏi tới.

- Ban đầu ý định của tao là cá cược nhưng giờ thì...

- Thì sao? - Mấy tên đó không nhận được trước câu trả lời ngập ngừng của Long mà nháo nhào lên.

- Giờ thì tao nghĩ... tao thật sự yêu Thảo Nguyên rồi. – Nói rồi Long bước ra cửa đi một mạch bỏ lại sau lưng những pho tượng mặt mày méo mó. Họ không thể tin được một tay tình trường như cậu ấy cũng biết đến hai từ thật lòng.

Tiếc là nó không nghe được điều này, giờ thì có một hiểu lầm lớn lắm đây.

Nó lẽ từng bước từng bước về nhà mà lòng thì cứ hậm hực, nó đang nghĩ một người như Long sao lại có thể nói xấu xa là xấu xa chứ? Không lẽ trước đây cậu ấy cũng đối xử với Thu Nguyên như thế nên giờ đây nhỏ mới cảnh báo nó, nếu nói vậy thì nó đã trách lầm nhỏ rồi, đã vậy còn ráng ghép nhỏ cho Long nữa. Đầu óc nó rối bời hết rồi, nó thật không thể lường trước được mọi chuyện xảy ra như thế này, nó vẫn còn đang tìm cách chấp nhận điều này dù trước đó nó đã nói sẽ từ bỏ bằng bất cứ giá nào. Vậy mà giờ lại... Nó thật sự uất ức, sao Long lại có thể đem nó ra mà cá cược chứ.

Mọi người đang chờ nó xuống ăn tối mà chẳng thấy nó đâu, từ sớm đến giờ nó cứ ru rú trong phòng, thậm chí bỏ cả bữa trưa, giờ thêm buổi tối nữa chắc tiền nó đi sớm quá, chị Thu Vân đang tìm mọi cách để dụ dỗ nó ra khỏi phòng, Tùng Nhân và Toàn Phong cũng đang tích cực bày kế. Hay... thật khổ thân với bà hoàng ôsin này quá! Cả ba đang ngồi xù xì trước cửa phòng nó mong có thể tìm ra kế sách lưỡng toàn kỳ mỹ để thuyết phục nó ra khỏi phòng.

- Chị! Giờ chúng ta phải... bla... bla.

- Ủ, chị thấy cái này hay đó.

- Không được đâu như vậy không ổn, nên nghe theo em nè... bla... bla...

...

Cạch!

- Mọi người đang làm gì ở đây vậy?

- Hà? Á... Á... Á...! – Do nó mở cửa bất ngờ làm cả ba giật mình nên đồng thanh la inh ỏi.

Cuối cùng thì nó cũng chịu xuống ăn cơm, nhưng nhìn nó hơi lạ, nó cứ cầm đầu cầm cổ ăn mà chẳng thêm để ý đến ai hết làm mọi người cứ bồn chồn, hết nhìn nhau rồi lại nhìn nó, điệu bộ này của nó họ đoán là ở trường bị gì rồi. Chứ theo như chị Thu Vân nghĩ, nếu bình thường mà thấy họ lù lù trước cửa phòng nó sẽ la toáng lên và cầu nhau hỏi tới nhưng hôm nay nó im lặng khác thường.

“Hay... chắc cô ta lóa quá nên bị bạn bè cách ly nữa chứ gì?” Tùng Nhân đoán.

“Không phải vậy chứ? Nhìn cô ta cũng đâu đến mức đó, chắc là làm bài bị điểm kém.” Toàn Phong cũng đoán.

“Thảo Nguyên học giỏi lắm không thể nào bị điểm kém được, chắc bị đưa vào trong lớp ghen tỵ vì học quá giỏi hay đẹp quá cũng nên,” Chị Thu Vân cũng đoán luôn.

Cuối cùng cả ba nhìn nhau mắt đánh lừa rồi nhìn chăm chăm vào nó.

“Chẳng lẽ là... thất tình ư?”

- Sao mọi người không ăn mà ngồi nhìn em hoài vậy? – Nó lại bất ngờ lên tiếng làm cả ba hồn vía lên mây, cầm đầu ăn quyết liệt.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Anh Ta Là Bạn Trai Tôi

Cả ngày nó cứ mặt ừ mày ê làm mọi người lo lắng gần chết, họ cũng muốn biết nguyên nhân nhưng mà hỏi nó cỡ nào nó cũng không thêm nói, chị Thu

Vân sốt ruột đứng ngồi không yên, hai tên kia còn hơn thế nữa nhất là Toàn Phong ấy, hấn cứ đi đi lại lại mấy chục vòng. Nó ngồi trên ghế, hai tay buông lỏng, đầu tựa vào thành ghế, nhìn nó như vậy thật sự là Tùng Nhân không thể chịu nổi nữa rồi, cậu ta phải làm điều gì đó cho nó mới được. Cậu ta đi đến chỗ nó tay cầm theo ly nước cam.

- Sao từ hồi sáng đến giờ cô cứ ủ rũ hoài vậy?

- Không phải chuyện của anh. – Nó lạnh lùng đáp.

Thái độ gì đây không biết? Người ta chỉ có ý tốt thôi mà. Cậu ta đưa ly nước trước mặt nó kêu nó uống hết, không cần suy nghĩ nó đã nốc hết luôn. Cậu ta mở to mắt nhìn nó, lạ chưa... Nói chuyện thì không thèm nói mà kêu làm gì là làm cái đó hà, Cậu ta phì cười vì ý định đã thành. Hấn đang ngồi cạnh cửa sổ, nhìn thấy Tùng Nhân đồ ngọt nó cũng không kiềm được cảm xúc, ngay lập tức hấn cũng nhào đến chỗ nó, ngồi sát bên nó. Hấn cũng không biết tại sao mình lại có hành động lạ lùng như thế nhưng đó là do lí trí mách bảo hấn.

- Cô định như thế này đến bao giờ hả? – Hấn quát to.

- Lại gì nữa đây? Hết anh ta rồi giờ lại đến anh, hai người muốn gì hả? – Nó đưa mắt nhìn hấn và Tùng Nhân.

- Muốn gì? Câu này phải để tôi hỏi cô mới đúng đó.

- Anh đủ rồi đó chuyện này là của tôi không liên quan gì đến anh hết.

Hấn tức tối túm lấy cổ áo nó, bốn mắt nhìn nhau đánh lửa.

- Cô còn dám nói, cô ở trong nhà của chúng tôi mà bản mặt như vậy đó ai mà vui cho nổi hả?

- Gì chứ? Ý anh là tôi làm cái nhà này buồn đúng không? – Nó đứng phắt dậy, mặt kên hấn. – Được thôi! Vậy thì tôi đi là được chứ gì?

- Cô... Thật không ngờ cô lại trở nên vô lí như vậy?

- Vậy thì sao?

- Cô... - Hấn đưa tay lên định tát nó nhưng may mà Tùng Nhân chụp lại kịp thời. – Bỏ đi anh, chắc cô ta đang giận nên mới nói vậy thôi.

Nó mặc cho hai tên đó đứng nói chuyện còn mình thì bỏ đi chẳng nói tiếng nào. Từ trước đến giờ đây là lần đầu tiên nó bỏ phé tất cả những chuyện trước mắt mình, ngay cả việc nó đi làm ôsin mà nó cũng quên luôn nói chuyện tay đôi với chủ nhà, nó ương bướng thật nhưng cũng không đến nỗi trả lời tay đôi như vậy đâu, có lẽ lần này nó chịu một đả kích rất lớn.

Nó vào phòng, lấy chiếc gối úp vào mặt la thiệt lớn, đây là cách để nó giải tỏa tâm trạng mỗi khi có chuyện buồn mà không muốn để ai biết, cách này hơi cũ một chút nhưng mà cũng linh nghiệm lắm. Giờ nó đang nghĩ chắc hai tên kia đang bù lu bù loa lên vì chuyện của nó, suy cho cùng thì lời Toàn Phong không sai một chút nào, vì nó mà cả nhà ăn ngủ không yên, tính ra nó cũng phải chịu một phần trách nhiệm, mà nó cũng không biết nên vui hay nên buồn vì chuyện cả nhà lo cho nó nữa? Dù gì cũng chỉ là một người làm thôi mà.

Toàn Phong bước đến gõ cửa phòng nó làm nó giật cả người vì đang mải suy tư chuyện vừa rồi, nó mệt mỏi bước xuống giường, đưa tay kéo cánh cửa, vừa nhìn thấy hấn nó đã vội đóng cửa lại, hấn đưa tay chặn ngang cửa, thật tốt vì nó phản ứng nhanh không thì tay hấn như từ rồi.

- Cô làm gì mà phải tránh mặt tôi hả? – Toàn Phong bức dọc quát.

- Ai tránh mặt hồi nào? Tại không muốn thấy mặt người mình không ưa thôi. – Nó trả lời một cách lơ đãng.

Hấn nhìn nó bằng đôi mắt tức giận, hấn chẳng suy nghĩ kéo tay nó đi, nó cũng không biết chuyện gì đang diễn ra chỉ biết la lên đơng đơng:

- Anh làm gì vậy thả ra coi...

Hấn im lặng chẳng nói chẳng rằng lôi nó đi trước con mắt kinh ngạc của Thu Vân và Tùng Nhân, nó nhìn Tùng Nhân như cầu cứu rồi lại nhìn chị Thu Vân nhưng cả hai chẳng chút phản ứng. Họ nghĩ hấn sẽ giúp được cho nó hay sao mà để hấn lôi nó đi như vậy chứ, nó chẳng ưa gì mấy cái trò lôi kéo này đâu, nhưng không thích cũng không có nghĩa là không làm.

Hấn đưa nó đến một cái hồ và bắt nó phải ngồi nhìn xuống mặt hồ, không biết là bao lâu nhưng nói chung là lâu lắm, nó không biết là hấn định làm cái quái quỷ gì nữa nhưng cũng răm rắp nghe theo, nó sợ hấn vì hôm nay hấn dữ hơn thường ngày chứ không phải vì nó nhát gan đâu. Nó đưa tay chà chà cô, nghiêng qua ngửa lại, hấn vẫn ngồi một cách im lặng, nó sắp xỉu đến nơi rồi đây nè.

- Cô biết tại sao tôi đưa cô ra đây không hả? – Hấn xoay đầu qua nhìn cái bản mặt thều thào của nó.

- Không biết. – Nó trả lời cộc lốc

Hấn nhìn nó rồi phồng to miệng. Đây là lần đầu tiên nó thấy hấn làm xấu, hấn làm nó nhớ đến một người...

Hấn chỉ khẽ cười.

- Cô vẫn còn ăn nói cộc lốc như vậy hả?

- Thì sao? – Nó đảo mắt nhìn ra mặt hồ.

- Chắc cô muốn biết lắm hả?

- Điều đó là dĩ nhiên, không lẽ tôi lại để cho một tên điên như anh dất ra đây làm chuyện không đâu mà chẳng tò mò được hay sao? – Nó mở to mắt nhìn hấn.

- Vậy sao? – Hấn cười nhạt một cái. – Nếu muốn biết thì mau ẹ tôi đi rồi tôi nói cho nghe.

Nó nhúm mày.

- Anh bị điên hả?

- Lúc này cô đã nói tôi điên rồi sao giờ hỏi nữa?

Nó bấu môi, nhún vai, thái độ như thể không thèm quan tâm. Mà thú thật là chẳng biết thời gian qua nó gặp phải cái thứ cú sốc gì mà ăn nói thì cộc lốc, mặt mày thì ủ dột, không ngờ cho nó đi học lại có bước đột phá lớn như vậy. Không biết đây là tin vui hay buồn.

- Anh muốn nói hay không thì tùy, tôi về trước đây. – Nó đứng lên bỏ đi nhưng sau đó dừng lại. – Mà tôi thấy hôm nay anh lạ lắm, ăn nói dài dòng không giống với phong thái của anh chút nào.

- Vậy sao? Hừ... - Hấn nhếch miệng cười đều.

- Thôi tôi đi trước đây anh cứ ở đó từ từ mà hưởng thụ mặt hồ của anh đi.

Vừa quay lưng đi chưa được một giây thì nó đã quay đầu chạy ngược đến chỗ hấn, nhìn có vẻ sợ lắm, nó trốn trước ngực hấn nhưng mắt vẫn lảo lảo nhìn về phía đối diện, hơi thở gấp gáp của nó làm hấn cảm nhận được có chút gì đó quen thuộc. Hấn lắc đầu trấn tĩnh, đỡ lấy hai vai nó, hấn cau mày.

- Nói đi mà sao không đi vậy?

- Anh im lặng chút được không hả? Tôi đang gấp rắc rối nên mới quay lại nè, anh chỉ cần ngồi im 5 phút là được. – nó chồm đầu đến áp sát vào ngực hấn, hình như nó thấy thứ gì đó nên mới làm vậy.

Tim hấn đập rộn ràng nhưng không hề áp úng, hành động quái lạ của nó làm hấn nhớ lại rất nhiều chuyện xảy ra trong quá khứ. Nó có thể cảm nhận được tim hấn đang đập rất nhanh nhưng nó chẳng để ý tạo nào vì lúc này nó đang rất sợ, cuối cùng chuyện gì đến cũng sẽ đến.

- Là Cậu thật hả Thảo Nguyên? – Long đang đứng ngay trước mặt nó, đưa đôi mắt thất vọng về phía nó.

Nó lưỡng lự đứng lên, nó cố tránh ánh mắt của Long. Hấn thì ngồi choãi tay ra phía sau, ngã lưng một cách tự nhiên.

- Tôi... tôi... - Nó áp úng.

- Cậu sao hả? Khó nói quá phải không? – cậu ấy lắc đầu mấy cái. – Lúc tôi nhìn thấy cậu, tôi nghĩ là mình nhìn lầm, tôi đã định bỏ đi nhưng tâm trí tôi không hề yên nên tôi mới đi đến đây để chứng minh rằng tôi nhìn lầm nhưng thật không ngờ... Tại sao cậu lại có thể sa vào lòng người khác trong khi tôi mới là bạn trai của cậu hả? – Con giận của Long như mỗi lúc một dâng lên, cậu ta thét vào mặt nó.

Nó hết nhăn mặt lại gầy đầu, chuyện gì đang diễn ra vậy nè, nó phải nói thế nào cho Long hiểu bây giờ.

- Thật sự là tôi... - Nó không biết nên giải thích như thế nào nữa.

Hấn vừa nghe đến đây thì đã hiểu ra mọi chuyện, hấn vươn vai đứng lên, còn nhún nhún chân nữa.

- Thì ra là người quen hả? – Hấn đưa hai mắt nhìn Long chằm chằm như kiểu thách thức.

- Anh là ai sao dụ dỗ bạn gái người khác? – Long cũng đưa ánh mắt nảy lửa của mình vào Toàn Phong.

Nó nhìn tình hình này coi bộ cần đỡ ề nghe, bắt buộc nó phải lên tiếng. – Đủ rồi Long. Tôi không nghĩ là cậu yêu tôi đến mức đó đâu.

Xém chút là nó cũng quên mất trong mắt cậu ấy nó chỉ là thứ đồ chơi rẻ tiền, chỉ xem chút nữa thôi là nó đã quên mất bản thân đã tuyên bố chấm dứt mọi chuyện rồi. Phải, mọi chuyện đã kết thúc rồi, có gì mà nó phải ngại chứ, có gì mà nó phải sợ, phải áp úng trước mặt kẻ dối trá này chứ? Ngoài cái vẻ điển trai ra thì không có gì tốt, hừ... nó không thèm loại người như vậy đâu.

Câu nói của nó làm Long phải giật mình. Thấy Long kên kieu như vậy nó lại nhớ đến chuyện hôm trước, sự phản bội của Long làm nó bị tổn thương nặng nề, giờ nhớ lại nó còn cảm thấy khó chịu.

- Cậu nói vậy là sao? Không lẽ anh ta có tài hơn tôi để cậu có thể đá tôi sang một bên mà chọn anh ta sao? – Long bật lộ hết bản chất của mình trước mặt nó.

- Đừng nói nghe hay như vậy? Cũng đừng nói tôi là bạn gái cậu trước mặt người khác nữa nghe thật kinh tởm, tôi nhớ hình như có người đã đem tôi ra làm món đồ chơi để cá cược, cũng nhớ là tôi đã tuyên bố không liên quan đến người nó rồi, không hiểu sao hán ta lại còn mặt dày đến vậy? – Nó nhếch miệng cười.

“Thì ra cô ta cũng có lúc lạnh lùng như vậy?” Hán cười lơ một cái.

Long nhìn nó, vừa thẹn lại vừa giận, nhưng khoan lúc này nó đã nói hai từ cá cược, không lẽ nó đã biết.

- Cậu hiểu cũng được không hiểu cũng được rồi sẽ có ngày cậu phải hối hận vì đối xử tệ với tôi. – Long hát hàm nhìn nó.

- Đừng có hờn chút là giờ giọng thiếu gia ra để hăm dọa người khác, không lẽ tôi không được quen ai khác ngoài cậu sao? Đừng tưởng tôi không biết cậu là người như thế nào?

- ... – Long không muốn nói gì thêm nữa, thực chất là nó không muốn nghe những lời biện bạch của cậu ấy nữa rồi.

- Thật cũng được, giả cũng được giờ tôi không quan tâm nữa.

“Không ngờ cũng biết chơi chiêu gây ông đập lưng ông nữa chứ.” Hán nhìn nó cười gian xảo, cũng thật mừng vì nó biết tự bảo vệ mình nhưng cũng không thể ngờ cho nó đi học lại xảy ra nhiều việc lùm xùm như vậy.

Long đưa mắt nhìn sang hán, cậu ấy đang rất tức giận, một phần vì bề mặt phần khác là vì hán cướp mất người cậu ấy yêu. Hán thì không chút biến sắc, vẫn thản nhiên, vẫn nụ cười thách thức nhìn lại.

Long nhìn hán như cố nhớ điều gì đó, cậu ấy để tay lên cằm, chắc lười.

- Cuối cùng tôi cũng nhận ra. Anh là Toàn Phong của nhóm PN, hèn gì... hừ. – Long cười đều với nó.

- Đù rồi đó, tôi biết anh muốn nói gì nhưng mà tôi chỉ là...

- Là người yêu của tôi. – Nó chưa kịp nói mình là ôsin thì đã bị Toàn Phong cướp mất lời.

Long thờ dài, cái thờ này pha chút âm thanh mỉa mai. – Hèn gì cậu lại có thể bỏ tôi để quen với anh ta, nói đúng ra thì cũng vì tiền thôi. Nhưng cậu không biết là tôi cũng có không ít tiền, nếu đem tôi so với anh ta thì tính ra tôi không có tài bằng anh, mà dù gì đi nữa cũng chỉ là một đôi giày rách thôi mà tôi cũng không muốn tranh giành với người nổi tiếng làm gì? Thôi thì tặng lại cho anh. Mặc dù những lời khó nghe này Long không muốn thốt ra một chút nào, càng không muốn si nhục nó nhưng vì cơn tức giận đã làm cậu ta mất đi lý trí.

Nghe cậu ấy nói chuyện mà máu nó muốn dồn hết lên não, không thể nào nhịn được nữa rồi. Dù nó nghèo thật nhưng cũng không đến mức phải đi moi tiền của con trai.

- Nè! Tôi không ngờ cậu là người như vậy đó, ăn nói thô thiển, tự cao tự đại, có tiền thì sao hả? Có mua được lương tâm không? – Nó hít sâu một cái rồi nắm lấy tay của Toàn Phong. – Nói cho mà biết, nói đến giàu thì anh ta hơn cậu một bậc đó, nên chuyện tôi chọn anh ta là đương nhiên, nhưng nói đến có tài thì anh ta hoàn toàn thua anh, thua xa anh nữa là khác.

- Điều đó là đương nhiên, cậu không cần phải giải thích. – Long ngược mặt đắc ý.

Nó cười, một điệu cười nửa miệng, nó dí sát vào mặt cậu ấy nói nhỏ.

- Dĩ nhiên rồi, anh ta không có tài hóa trang như cậu, một con thú có thể đội được lột người mà đi lòng vòng trong công viên vẫn không bị phát hiện, đúng là làm tôi khâm phục, Hừ. – Nói xong nó kéo tay hán rời đi.

Hán ngoái lại nhìn Long cười đắc ý, cậu ta tức sắp điên lên nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh đẩy vai lên để xem như không có chuyện gì, thật tội cho thằng bé.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Bắt Đầu Rắc Rối

Chương 23. Bắt đầu rắc rối.

Trên đường về nó cứ im lặng, mắt nó nhìn xa xăm, chắc thấy ngại với những lời nói khi nãy của mình, giờ nó không biết phải đối diện với Toàn Phong ra sao đây.

- Ồ... anh...

- Ủm... cô...

Cả hai cứ hỏi qua hỏi lại làm không khí trở nên căng thẳng hơn, nó hít một hơi thật sâu, cố trấn tĩnh bản thân.

- Tôi muốn nói với anh...

Đúng lúc...

- Tôi muốn nói với cô...

- Vậy anh nói trước đi. – Nó cười ngượng nghịu.

- Thôi cô nói trước đi. – Toàn Phong cũng sượng như lạp xường luôn.

Nó ấp úng...

- Chuyện lúc nãy tôi nói anh là bạn trai tôi đó... tôi thật sự xin lỗi nghe. Tại tình thế bắt buộc nên...

- Tưởng chuyện gì chứ chuyện đó có gì đâu.

- Ủa mà anh định hỏi tôi cái gì vậy? – Nó tò mò.

Hắn há hốc miệng không biết phải hỏi nó như thế nào nữa, hắn giả vờ không nghe thấy mà im lặng lái xe, bỏ qua những lời nó nói. Nó nghĩ hắn không nghe nên hỏi lại:

- Tôi hỏi anh sao không trả lời.

- Không có gì đâu. – Hắn lắc đầu.

- Có mà.

- Cũng không có gì tôi chỉ định hỏi...

Hắn chưa kịp nói nó đã chồm đầu ra phía trước nhìn hắn chăm chăm, hắn phì cười rồi đẩy đầu nó ra phía sau.

- Cô làm gì vậy chứ? Xe hai bánh chứ không phải xe hơi đâu mà tùy tiện như thế, nguy hiểm lắm.

- Thì tôi chỉ muốn nghe anh nói rõ hơn thôi mà.

Toàn Phong lưỡng lự, hai mắt đăm đăm nhìn về phía trước, có chút buồn pha vào không khí, hắn nhẹ giọng:

- Vậy ra từ hôm bữa đến giờ tính khí cô thất thường là vì chuyện này hả?

- Vậy ra anh cũng chỉ muốn hỏi tôi như vậy thôi hả? – Nó hỏi nhưng hắn vẫn im lặng, nó thay đổi sắc mặt. – Thật ra cũng không phải hoàn toàn như thế, tôi chỉ tức vì chuyện mình bị đem ra làm trò chơi thôi à.

- Trời. Có vậy thôi mà cô về nhà làm nũng đó hả?

- Tôi làm nũng hỏi nào hả? – Nó vừa nói vừa đưa tay véo hông của hắn làm hắn đau đến sắp buông cả tay lái.

Kể ra cũng cảm ơn hắn, nếu không có hắn thì sao nó có thể trả thù được tên Long kia, bất chợt nó lại nhớ đến câu nói ấy "là người yêu của tôi", lời nói của hắn chạy vòng trong đầu nó, nó bị sao vậy chứ? Cứ nghĩ về điều đó.

...

Cả hai vừa bước lên nhà vừa cười nói vui vẻ, hai chị em Thu Vân cũng phải ngỡ ngàng khi thấy nó thay đổi như chong chóng, lúc mới đi mặt như cái bánh bao, lúc về thì mặt tươi như hoa, không biết Toàn Phong đã cho nó uống thuốc tiên gì nữa. Nó vừa nhìn thấy chị Thu Vân liền cười tươi tắn, chị Thu Vân thấy thái độ lạ lùng của nó cũng không dám mạnh dạn, chỉ nhe nhe răng đáp lại, nó lật đật chạy lên phòng, chị Thu Vân và Tùng Nhân liền kéo hắn ngồi xuống.

- Hôm nay anh dắt cô ta đi đâu? Làm gì? Mà sao cô ta vui vậy? – Tùng Nhân hỏi hắn như hỏi cung.

- Chỉ đi dạo đâu đó thôi hà.

Chị Thu Vân đưa tay trần ngang cổ Toàn Phong, chị cong vành môi lên như kiểu mấy tên côn đồ.

- Chị Không tin. Hồi lúc đi ra khỏi nhà mặt nó còn ủ ê, chỉ vài tiếng đồng hồ sau đó thì đã vui trở lại, có phải em đã nhồi nhét ý tưởng đen tối gì vào đầu nó rồi không?

- Em có làm gì cô ta đâu. Tại vì khúc mắc trong lòng được tháo bỏ nên cô ta vui thôi. Chắc... hai người đừng suốt ngày đoán mò nữa, em đi tắm đây. – Hấn đẩy tay của chị Thu Vân ra, hấn xoay lưng đi nhưng miệng thì cười khoái trá.

Chị Thu Vân và Tùng Nhân ngồi ngó ngàng nhìn nhau, chắc gì họ biết trong lòng nó có khúc mắc gì để gỡ bỏ chứ.

12 giờ đêm.

Reng! Reng!

Tiếng chuông điện thoại ngân dài giữa đêm, người đầu tiên bị đánh thức bởi thứ tiếng khó chịu này bao giờ cũng là chị Thu Vân, vì hai tên kia hễ nằm xuống là ngủ như chết vậy đó, cũng chả trách hai tên đó suốt ngày bận rộn mà. Chị Thu Vân bước ra khỏi phòng hai mắt vẫn còn nhắm híp, miệng cứ ngáp liên hồi, chị lần tay đến chỗ chiếc điện thoại đang kêu inh ỏi, nhấc chiếc tai nghe lên.

- Alô! Ai mà gọi nửa đêm nửa hôm vậy hả?

Ở đầu dây bên kia không nghe thấy tiếng trả lời, chỉ nghe những tiếng khóc nức nẹn đến gọn người, chị Thu Vân hoảng hồn mắt mở to thao láo, nhìn chung quanh chỉ toàn một màu đen sì sì, chị vội đưa tay bật công tắc đèn, nhìn lên đồng hồ thì đã 12 giờ khuya, không lẽ... Chị Thu Vân cố trấn tĩnh, hỏi lại bằng giọng run run.

- Cho... cho... cho hỏi ai vậy?

- Hức... hức... là chị Thu Vân phải không? – Tiếng rên vẫn không ngừng ập vào điện thoại dẫn đến tai chị Thu Vân.

- Là tôi đây mà ai thế? – Chị Thu Vân run sợ trông thấy.

Trời ơi chả nhẽ ma nhát lúc nửa đêm sao? Hay đứa nào chơi ác.

- Em... em là Thanh Thanh nè! Hu hu hu...

- Ô... Thanh Thanh! – Chị Thu Vân ngạc nhiên. “Hoi con nhỏ này chuyển sang thể loại nhát ma hồi nào vậy trời?”

Thì ra là Thanh Thanh, chị Thu Vân định thần trở lại, đưa tay vệt mồ hôi trên trán, chị hỏi tiếp.

- Em bị sao vậy Thanh Thanh? Sao lại gọi chị giờ này? Lại khóc nữa làm chị sợ gần chết.

Chắc cô ta không biết chị Thu Vân là kẻ nhát gan nhất trần đời hay sao chứ?

- Chị cho em qua nhà chị ở tạm một thời gian được không? – Thanh Thanh nức nở.

- Nhưng mà sao vậy em? - Tự nhiên đòi qua nhà ở trong khi cô ta và Toàn Phong vừa mới... liệu có âm mưu gì không ta?

- Mẹ em... bà ấy nghe lời cha dượng đuổi em ra khỏi nhà. Híc...

- Cha dượng? Sao từ trước đến giờ chị không nghe em nói chuyện em có cha dượng?

- Ô... Để mai em đến em sẽ kể tường tận hơn, giờ thì chị đồng ý nhé!

Suy nghĩ lại thì cũng là chỗ quen biết thôi thì cũng giữ lại chút tình nghĩa vậy.

- Ủ. Vậy thôi em nghỉ ngơi đi, mai đến chị sắp xếp cho.

Tút!

Khi không còn nghe thấy tiếng nói của Thanh Thanh ở đầu dây bên kia chị Thu Vân lại thấy trong lòng bất ổn, có điều gì đó bất thường, chị Thu Vân cố lôi bản thân ra khỏi những suy nghĩ không may mắn định quay trở vào phòng thì...

Reng! Reng!

Lại nữa. Tiếng chuông điện thoại lại vang lên, Thu Vân bức bối chộp lấy chiếc điện thoại.

- Alô! Là ai nữa vậy?

Ở đầu dây bên kia.

- Là mẹ đây con gái!

- Ô... con xin lỗi, mẹ gọi cho con giờ này có chuyện gì không ạ? – Chị Thu Vân lễ phép hỏi.

- À. Là ba con muốn con bay về Mỹ gấp vì có chuyện đột xuất.

- Là chuyện gì vậy mẹ? – Chị Thu Vân lo lắng. Ba cô ít khi yêu cầu gấp gấp như vậy cả trừ khi là những việc quan trọng.

- Ba con không có nói, ông ấy chỉ kêu mẹ nhắn với con như vậy thôi, con lo tranh thủ về sớm đó.

- Dạ được. Tạm biệt mẹ!

Tút!

Tính hiệu tắt máy lại vang lên, chị Thu Vân lại cảm thấy lo lắng hơn là vui mừng. Chị quay vào phòng ngủ để sáng mai còn bàn bạc lại với mấy đứa em nữa. Thiệt tình, sao cái gì cũng đổ hết lên người chị thế này? Mà ai biểu làm chị chi cho khổ. Hức...

Sáng hôm sau, Thanh Thanh kéo chiếc vali ịch đến nhà của chị Thu Vân. Cả nhà đang quay quần bên bàn ăn vừa nhìn thấy Thanh Thanh ai nấy đều kinh ngạc, người bị sốc nặng nhất là Toàn Phong, nó với Tùng Nhân chỉ thấy lạ khi nhìn thấy chiếc vali còn chị Thu Vân thì không nghĩ là cô ta sẽ đến sớm như vậy. Chị Thu Vân tươi cười, đứng lên kéo lấy tay của Thanh Thanh, giọng dịu dàng:

- Thanh Thanh mới đến hả? Vào đây ăn cùng bọn chị luôn đi.

- Dạ thôi em thấy ngại lắm. – Thanh Thanh cười gượng gạo.

- Có gì đâu em người trong nhà không mà.

- Lúc trước thì em đúng là người trong nhà, còn bây giờ thì... - Cô ta đưa mắt nhìn Toàn Phong. Hắn chỉ liếc nhìn một cái rồi cúi đầu ăn tiếp.

Chị Thu Vân nhìn thấy thái độ kì lạ của hắn và cô ta liền lên tiếng giải vây: - Thôi mà, trước hay sau gì cũng là người nhà hết chị không tính toán đâu.

Thanh Thanh ngồi xuống, đưa đôi mắt sắc lẹm nhìn nó, vừa đúng lúc nó ngẩng mặt nhìn cô ta nên nó đã bắt gặp ánh nhìn khác thường của cô ta, nó chỉ cười rồi gật đầu chào một cái nhưng cô ta chẳng chút phản ứng. Toàn Phong gấp thức ăn bỏ vào chén cho nó bảo nó ăn, thấy vậy Tùng Nhân cũng gấp thức ăn bỏ vào chén nó làm chén nó đầy ắp những thức ăn, nó thấy ngại đến nỗi không ăn được gì, còn Thanh Thanh thì có vẻ như rất khó chịu trước cách đối đãi của mọi người với một người ở như nó. Đã đến lúc phải nói ra mọi chuyện, chị Thu Vân ngưng bữa ăn, chị nhìn mọi người rồi hít một hơi thật sâu.

- Chị có chuyện muốn nói với mấy đứa. Chắc từ nãy đến giờ mấy đứa cứ thắc mắc sao Thanh Thanh lại kéo vali đến nhà mình có đúng không?

- ... - Tất cả vẫn im lặng như cổ lắng nghe hết mọi chuyện.

- Tối qua Thanh Thanh đã gọi cho chị, xin chị cho em ở đây một thời gian vì một số chuyện gia đình nên em ấy không thể ở nhà mình được, cho nên chị đã quyết định cho Thanh Thanh dọn đến đây. – Nói xong chị Thu Vân nhìn mọi người.

Sắc mặt Toàn Phong vẫn không thay đổi, hắn lạnh lùng lên tiếng: - Nhà này không phải của em nên em không cần có ý kiến gì. – Nó nghe hắn nói thì cười hi hi, tiếp lời. – Em cũng vậy, em chẳng có ý kiến gì cả.

Tùng Nhân nhú mày nhìn chị Thu Vân: - Nhà mình còn phòng đâu mà ở hả chị?

Không phải Tùng Nhân thần tượng Thanh Thanh lắm sao? Sao giờ lại thay đổi thái độ vậy cà, nó nhìn cậu ta khó hiểu, nhớ lúc Thanh Thanh mới đến nhà, cậu ta còn vui vẻ hơn hờ, đã vậy còn si nục nó trước mặt cô ta nữa, nghĩ lại mà máu nó đã dồn hết lên rồi.

- Chuyện này em không phải lo, Thanh Thanh sẽ ở phòng của chị.

- Vậy chị ở đâu. – Tùng Nhân tò mò hỏi.

Chị Thu Vân lưỡng lự: - Còn một chuyện nữa chị chưa nói với mấy đứa, ngày mai chị sẽ bay về Mỹ để giải quyết một chuyện đột xuất. Vậy là Thanh Thanh có thể ở phòng chị rồi.

- Chuyện này sao chị không nói với em. – Tùng Nhân bất mãn hỏi.

- Thì giờ chị nói rồi đó. – Chị Thu Vân cười tươi.

Thanh Thanh mặc cho ai muốn nói gì thì nói còn mình thì ngồi yên phăng phắt, cô ta cứ đá mắt sang nó, vẻ mặt hơi lạ, hình như là không thích nó. Cũng

đúng thôi, từ lúc cô ta bị hất ra khỏi cuộc đời của Toàn Phong thì nó là người chiếm được vị trí đó, chắc rắc rối sẽ đến với nó dài dài cho xem.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Mày* Miễn được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Ôsin Thì Phải Làm Chứ

Xong bữa cơm, chị Thu Vân bảo Thanh Thanh dọn đồ vào phòng nghỉ ngơi, còn mình thì đi thu dọn đồ đạc, nó dọn dẹp bàn ăn, hấn đi xem tivi, Tùng Nhân thì biến vào phòng. Mỗi người một việc, không ai để ý đến ai, dường như sự xuất hiện của Thanh Thanh đã làm xáo trộn căn nhà này, thật sự mà nói thì không biết lần này cô ta đến đây liệu có làm gì nó không nữa, nhớ đến chuyện hấn đem nó ra diễn kịch hôm đó mà đến giờ nó còn nổi da gà, cầu trời mọi chuyện đều tốt lành.

Nó rửa chén xong thì đi lên sảnh ngồi xem phim chung với hấn, cả hai ngồi chung chẳng có chút ngượng ngùng, không giống như lúc mới bước chân vào nhà nó luôn bị làm khó, còn bây giờ thì không như vậy nữa, ai trong nhà cũng thương yêu nó, người ngoài nhìn vào còn nghĩ nó là em út của cái nhà này hơn là ôsin.

- Tự nhiên tôi muốn nghe ai đó hát quá à. – Nó nhìn hấn cười cười.

- Cô điên hả? Đang xem phim tự nhiên cái muốn nghe hát. – Toàn Phong nhìn nó có chút không hiểu.

Nó mỉm cười, đưa tay gầy gầy đầu nói tiếp:

- Có gì đâu? Tại từ lúc vào đây đến giờ tôi chưa nghe anh hát, trong khi anh lại là ca sĩ nữa.

- Thật ra tôi ít khi hát trên sân khấu, tôi chỉ phụ trách nhảy thì nhiều hơn vì chúng tôi là nhóm nhảy mà, nhưng nếu cô muốn nghe hát thì đi lấy đĩa CD mà nghe. – Toàn Phong lơ nó đi và tiếp tục coi phim.

Tên này thật là, nó chỉ tò mò về giọng ca của hấn thôi mà có cần phải cáu lên như vậy không? Xí... nó không thèm. Vừa mới thấy mặt người yêu đã chảnh chọe ra mặt, cái tên khó ưa. Nó thấy hấn không chú ý đến mình nữa nên đứng lên định đi về phòng, lúc vòng ra phía sau hấn bỗng dưng nảy lên trò tình nghịch, nó nhá tay ở đằng sau hấn, miệng thì không ngừng lẩm bầm.

- Cô làm gì vậy? - Thanh Thanh không biết từ khi nào đã ở trên cầu thang đi xuống.

- Ồ...

Hấn bị lời nói của cô ta làm cho tò mò nên quay lại. - Chuyện gì vậy?

- Cô ta có những hành động xem thường anh.

- Ồ... tôi không có, chỉ là...

- Chỉ là thế nào? - Thanh Thanh chưa đợi nó nói hết đã cướp ngang lời.

Nó áp úng nhìn hấn rồi lại nhìn Thanh Thanh.

- Chỉ chỉ nghịch một chút thôi, chứ đâu có xem thường anh ta gì đâu.

Thanh Thanh bước nhẹ nhàng đến gần chỗ nó, nhìn một lượt từ đầu đến chân, miệng bắt đầu bật ra tiếng cười khinh rẻ.

- Chỉ là nghịch, hừ, bản thân là người làm ở đây còn đùa giỡn sau lưng chủ mình thì không phải xem thường hay sao? Tôi nói cho cô biết nếu cô không muốn bị đuổi thì nên thận trọng.

Cô ta nói cũng đúng, nó là một người làm, ai đòi lại làm vậy chứ, lỡ người ngoài thấy được thì sao? Nhưng mà cô ta cũng đâu cần nói nặng lời với nó vậy chứ, chẳng phải hiện tại cô ta cũng như nó đều là kẻ ở nhờ hay sao?

- Đủ rồi. - Hấn đứng bật dậy đi đến bên cạnh nó. - Là tôi cho phép cô ấy làm vậy, em đừng hờ chút là sỉ nhục người ta như vậy, tôi biết em vẫn còn giận chuyện tôi chia tay với em vì cô ấy nhưng cũng đừng vì vậy mà trút giận lên đầu cô ấy chứ?

- Em trút giận lên cô ta sao? Em là đang bảo vệ cho anh đó. - Thanh Thanh bất mãn nói.

- Tôi không cần em bảo vệ, cũng xin em đừng làm mọi chuyện rồi tung lên nữa, nếu như em còn như vậy tôi nghĩ ngay cả bạn chúng ta cũng không thể

làm

- Được, sao này em sẽ không thêm đêm xia đến anh nữa. - Thanh Thanh uất ức chạy về phòng.

Khi bóng cô ta vụt biến mất thì hấn mới thở phào nhẹ nhõm, quay trở lại ghế hấn ngồi phịch xuống, ngửa cổ mệt mỏi của mình lên ghế. Nó biết mình cũng có một phần trách nhiệm nên cũng nhút nhát lại gần hấn

- Thật xin lỗi, tại tôi mà hai người lại cãi nhau.

- Xin lỗi gì chứ? Có phải tại cô đâu, muốn trách thì trách tôi đã không thể hiểu được cô ấy. - Hấn xoay sang nhìn nó. - Cô biết không. - Từ nhỏ tôi đã yêu mến Thanh Thanh, cô ấy chính là người động viên tôi vượt qua những đau khổ, rồi có một ngày tôi đổ bệnh phải nhập viện, lúc đó gia đình cô ấy đã đột ngột dọn đi, năm năm sau tôi gặp lại cô ấy ở trường cấp ba mà mình theo học, lúc đó tôi nghĩ rằng ông trời đã thương xót chúng tôi nên cho chúng tôi gặp lại nhau, nhưng chỉ vón vẹn được ba tháng thì cô ấy lại phải sang Mỹ du học. Khi cô ấy trở về thì hoàn toàn xa lạ với tôi, mỗi khi chúng tôi ở gần nhau tôi nhận thấy cô ấy hoàn toàn thay đổi không còn giống như trước đây nữa.

Nó nghe hấn kể mà bi thương, cũng thật khó tin là hấn lại đem đời tư của hấn kể cho nó nghe, không sợ nó bán cho tòa soạn hay sao?

- Vậy ra lúc anh nằm viện cô ấy cũng không đến thăm?

- Ủ, mẹ tôi nói gia đình cô ấy dọn đi trong đêm đó, cũng không thể trách được vì lúc đó cô ấy quá nhỏ chỉ biết đi theo gia đình.

- Nói vậy thì sau này làm sao anh nhận ra được cô ấy? - Nó nghiêng đầu tò mò.

- Không, tôi chẳng hề nhận ra mà là do chính cô ấy nhận ra tôi.

- Nói vậy trong lòng cô ấy vẫn luôn có anh.

- Có hay không thì giờ cũng không còn quan trọng nữa, đã kết thúc.

Nó thật sự là đang nghe được tiếng lòng của hấn hay là đang đồng cảm, sao đột nhiên nó thấy cổ họng mình nghẹn đắng.

Nó đặt tay lên vai hấn vỗ nhẹ nhàng. - Đừng buồn nữa, nếu cứ buồn mãi anh sẽ mất tiền đó.

Hấn có chút kinh ngạc nhìn nó.

Trước mắt hấn hiện ra hình ảnh cô bé nhỏ nhắn vô vai hấn. - Đừng buồn nữa, nếu cứ buồn mãi anh sẽ mất tiền đó. - Hấn nhớ rất rõ lần đó cha hấn gửi hấn đến nhà của một người bạn, mấy tháng trời không đến thăm hấn, hấn còn tưởng mình bị bỏ rơi nên suốt ngày cứ buồn bã, cũng may gặp được cô bé đó và người đó không ai khác chính là Thanh Thanh, cứ thế những lúc hấn buồn cô đều dùng câu nói ấy để an ủi hấn, rồi theo thời gian hấn yêu mến cô bé đó lúc nào không biết, nhưng sau đó thì biến cố xảy ra.

Đã lâu rồi không ai dùng cách này an ủi hấn, nó đột nhiên lại khiến hấn nhớ đến, thật buồn cười, ngay cả Thanh Thanh cũng chưa từng an ủi hấn như vậy kể từ khi hai người gặp lại nhau.

- Cô thật sự nghĩ vậy sao? - Hấn mỉm cười.

- Đương nhiên, không phải anh cũng cười rồi sao?

- Chỉ toàn những câu lừa con nít. - Hấn trêu chọc nó.

Nó trầm tư một lúc rồi ngược nhìn hấn. - Ủ, nói cũng phải, ai đòi lại dùng mấy lời này khuyên người trưởng thành như anh, chắc... nhưng mà tôi đã quen rồi.

- nói vậy cô hay dùng nó vỗ ngọt trẻ con lắm à.

- Ủ, trước đây đã từng dùng cách này với một cậu bạn thấy cũng hiệu quả. - Nó thản nhiên nói.

- Đến giờ chắc anh ta vẫn còn nhớ nhỉ?

Nó phì cười rồi lại nhìn vào khoảng không trung, mặt xạm lại. - Anh ta chết rồi.

- Xin lỗi! Tôi không biết anh ta đã...

- Không sao đâu. - nó nhìn hấn cười. - Thôi tôi đi ngủ đây. - Nó đứng lên xoay người đi.

Hấn tròn xoe mắt.

- Trời mới sáng thôi mà. Nè! Nè! - Hấn gọi với theo. - Dù sao cũng cảm ơn lời an ủi của cô.

Nó không nhìn lại nhưng cũng đưa tay lên làm kí hiệu OK.

Thật sự ỏn sao? Hấn nghĩ.

...

Chị Thu Vân đã chuẩn bị mọi thứ, vé máy bay cũng đã mua, giờ chỉ cần ra sân bay là xong. Chị gọi mọi người ra họp gia đình rồi đi luôn trong đêm đó, Tùng Nhân với Toàn Phong hộ tống chị ra tận sân bay, nhà cửa thì giao cho nó với Thanh Thanh.

Mới sáng sớm nó đã thức dậy làm công việc nhà rồi mới đi học, Thanh Thanh thì còn ngủ trong phòng, nó làm sẵn thức ăn để trên bàn cho cô ta. Đến lúc mặt trời chiếu nắng gay gắt hết mức có thể thì cô ta mới thức, cô ta mặc chiếc áo ngủ phong phanh của mình đi thẳng ra khỏi phòng, đến chỗ bàn ăn nhìn thấy tờ giấy và thức ăn đã để trên bàn từ lúc nào, Thanh Thanh chớp ngay tờ giấy.

“Tôi thấy chị chưa thức nên đã làm sẵn thức ăn cho chị, nhà cửa tôi đã dọn dẹp xong rồi nên chị không cần làm gì cả, nếu chị thấy mệt thì cứ nghỉ ngơi khi nào tôi đi học về tôi sẽ làm bữa trưa. Chúc một ngày vui vẻ!”

Cô ta đọc xong mảnh giấy mà nó vô tư viết lại thì mặt mày cau có, môi lại vênh lên chẳng động tí răng:

- Hứ... Đừng tưởng làm thức ăn cho tao thì tao sẽ cảm kích mầy, còn chuyện mầy có dọn dẹp nhà hay không cũng chẳng liên quan đến tao vì mầy là ôsin của nhà này nên điều đó là đương nhiên rồi, chỉ có điều mầy cướp mất Toàn Phong của tao thì... tao thật sự quan tâm đó, hãy chờ đi trò vui chỉ mới bắt đầu thôi, rồi mầy sẽ phải hối hận. – Cô ta vò nát mảnh giấy, nhếch miệng cười đều.

Con người của Thanh Thanh là vậy ư? Đang mơ ư? Một người được xem là cô tiên, là thần tượng, là người yêu của không ít chàng trai, cô gái lại có thể ăn nói một cách thô tục như vậy sao? Có lẽ mọi người sẽ không ngờ tới đây là Thanh Thanh – Một cô tiên của làng giải trí, hiền từ, đức độ.

Nói tới nó thì...

Mấy bữa nay đi học cứ chạm mặt Long, nó thấy khó xử quá, nhất là lúc thầy dạy toán cùng khen nó với Long làm nó bực bội hết sức. Nghĩ đến chuyện ngoài bờ hồ, cách cư xử tồi tệ của Long nó lại nổi cả gai ốc. Gần đây nó không thèm đếm xỉa gì đến Long hết, ngay cả chạm mặt nó cũng không nhìn. Cả hai không ai nhìn mặt ai hết, làm không khí trở nên u ám hơn lúc nó mới nhập học nữa, Thu Nguyên hình như đã nhận ra chuyện giữa nó và Long nên cũng không dám lên tiếng hỏi nó.

Nói thật thì Long cũng chỉ giả vờ không quan tâm thôi, chứ trong lòng khó chịu lắm, chắc nó cũng như vậy. Cũng như lúc sớm, khi tan học Long cứ đi theo sau lưng nó, cho đến khi nó lên xe buýt và về nhà, nó chẳng hay biết gì về điều này.

Đã trưa quá rồi mà hai tên đó vẫn chưa về, Thanh Thanh ở nhà một mình hết ăn lại xem phim, cũng phải thôi cô ta là đại tiểu thư mà, gia cảnh cũng đâu phải dạng vừa, sống kiểu cách của một thiên kim quen rồi nên xem thường người khác là đúng thôi. Thanh Thanh đang chăm chú xem phim, miệng nhai ngón ngáo dừa dâu tây ướp lạnh, tay không ngừng rút khăn giấy lau miệng rồi quẳng luôn xuống sàn nhà, không thèm để ý đến mọi thứ xung quanh, đúng lúc nó về tới, thấy nhà cửa lúc sáng đã được dọn dẹp sạch sẽ giờ lại trở nên bừa bộn, nó thấy bất mãn với Thanh Thanh.

Nó nhắm mắt lại, lắc đầu mấy cái rồi lên tiếng:

- Sao chị lại không chịu vệ sinh gì hết vậy? – Giọng nó vẫn nhỏ nhẹ.

- Á... - Thanh Thanh giật mình, đưa tay vuốt ngực, mắt thì liếc nó. – Cô về khi nào vậy? Làm tôi giật cả mình. Mai mốt có về nhớ nói một tiếng. – Nói xong cô ta lại ung dung xem tiếp.

Nó bắt đầu thấy khó chịu, thái độ cô ta là sao vậy chứ? Lúc trước cô ta đâu có ngang ngược đến mức đó chứ. Nó ném chiếc cặp xuống ghế, mặt hầm hầm.

- Tôi hỏi chị sao chị lại làm nhà cửa lộn xộn lên như vậy hả? – Nó nén cơn giận hỏi lại.

Cô ta quay lại nhìn nó, tay vẫn cầm quả dâu, miệng nhai lém nhép: - Cô lấy quyền gì mà hỏi tôi như vậy? Em gái chị Thu Vân? Người yêu của Toàn Phong hay... - Cô ta ngắt quãng lời nói rồi đứng lên tiến về phía nó, kề sát vào mặt nó. – Hay tư cách của một con ôsin. Ha ha ha... - Thanh Thanh cười lên ha ha rồi vứt luôn quả dâu đang ăn lơ dờ xuống nền nhà, cặp mắt trở nên sắc lạnh. – Nhớ dọn dẹp.

Cô ta lấy tay phủi người một cái, mỉm cười với nó rồi bỏ đi. Nó thì tức đến sắp phun máu.

- Chị thật quá đáng mà.

- Vậy thì sao? – Thanh Thanh đứng lại hất mặt lên nhìn nó.

Nó cố nén cơn tức xuống, trấn tĩnh bản thân, khẽ cười.

- A... thì ra từ trước đến giờ chị giả vờ ngây thơ trước mặt mọi người để được mọi người quan tâm, thương cảm đây mà. Không ngờ tôi cũng bị lừa vì chị, tôi cứ tưởng chị thật sự tốt, lần này tôi sẽ lật bộ mặt của chị để mọi người biết thế nào là một ác quỷ mang bộ mặt của thiên thần. – Nó cũng không chịu kém cỏi trả lời đủ vốn.

- Mày... - Thanh Thanh tức điên lên, lần này thì đến lượt nó hét mặt nhìn cô ta. Thanh Thanh cố tỏ ra thản nhiên, cô ta cười nhạt một cái rồi tiếp lời. – Hừ... mày tưởng mày là ai hả? Muốn nói thì nói đi để xem họ tin một tiểu thư chân yếu tay mềm như tao hay một đứa chanh chua, đanh đá như mày. Nếu mày nói chuyện hôm nay ra thì chắc chắn mày sẽ bị đuổi ngay lập tức, tao sẽ không đứng yên để mày hại tao đâu.

“Cô ta nói cũng đúng, mình chỉ là ôsin nên nhất định họ sẽ tin cô ta, nếu mình mà bị đuổi ngay lúc này thì cô ta sẽ là người đắc ý nhất còn gì? Con người này đúng là mưu mô.” Nó ngẫm nghĩ hồi lâu, mà nó cũng nhất lăm mới nghe người ta dọa có mấy câu đã sợ rồi, chưa chắc gì họ sẽ tin cô ta nữa.

Nó hạ giọng:

- Thôi được rồi, chỉ là chuyện nhỏ nên tôi sẽ không chấp nhát với cô, nên nhớ không có lần sao đâu, ăn xong nhớ dọn dẹp. – Nói xong nó quay lưng đi.

- Đứng lại đó. – Thanh Thanh gọi lớn tiếng.

Nó hít một hơi thật sâu, về mặt bực dọc quay lại nhìn cô ta.

- Lại chuyện gì nữa?

- Tao quên nói cho mày biết mày mới là ôsin của cái nhà này.

- Nhưng cái này...

Chưa đợi nó nói hết câu thì cô ta đã nhảy toạt vào:

- Sao hả? Muốn làm hay không thì tùy mày, nên nhớ tao là khách của cái nhà này đó, tao mệt rồi tao muốn đi ngủ, mày dọn dẹp xong ở đây thì lên lấy đồ giặt cho tao. – Nói rồi Thanh Thanh bỏ lên phòng, nó đứng một mình ở đó với vẻ mặt khó coi, khó chịu.

Nó nhăn mặt, nghe rằng làm đủ trò để dồn nỗi uất hận xuống, nó bắt đầu bò lòng vòng chiếc ghế sofa để nhặt những cuống dâu tây, khăn giấy mà cô ta đã cố tình để lại, nhìn nó lúc này tàn dễ sợ. Đằng sau cánh cửa phòng là một nụ cười hiểm độc đang tặng riêng cho nó.

Cô ta còn hiểm hơn trái ớt hiểm nữa, thiệt quá đáng mà!

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Mày Mắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Sự Hành Hạ Và Chịu Đựng

Cuối cùng cũng xong, nó đã thu gom hết mọi thứ mà cô ta xả, giờ lại phải lên phòng lấy đồ đi giặt, nói thật nếu cô ta không phải khách của chị Thu Vân thì nó sẽ tống cô ta đi liền luôn. Mà quên nó cũng chỉ là ôsin thôi, lấy tư cách đuổi ai, chỉ là tức nên nghĩ vậy thôi. Nó sẽ nhịn nhục cô ta, thay chị Thu Vân tiếp đãi cô ta từ tể đến khi chị trở về.

Nó lê cái thân đã mệt rã rời sang phòng Thanh Thanh.

- Cô Thanh Thanh mở cửa để tôi lấy đồ. – Nó uể oải gọi cô ta.

Thanh Thanh mở cửa, tay ôm đóng đồ, nhếch miệng cười: - Nhanh quá! Mới đây đã dọn xong hết rồi. – Thanh Thanh dúi đồ vào tay nó, dận dỏ. – Nhớ là phải giặt bằng tay nha, đồ tao mặc chỉ toàn hàng hiệu lỡ như hỏng mày đền không nổi đâu. – Nói xong cô ta đóng sập cửa lại.

Nó lắc đầu vài cái rồi đi xuống giặt đồ, nó mò mẫm vào từng cái đầm, chiếc váy của cô ta mà tay muốn rụng ra từng ngón, người gì đâu mà màu mè hoa lá hệ mặc đồ toàn lông chó, lông chồn, đã vậy còn đính kim cương, đá quý gì lên tùm lum, thiệt hết nói nổi. Nó bê cả thao đồ đi phơi rồi lên phòng đi tắm, vừa mới ló đầu ra khỏi nhà tắm đã nghe tiếng cô ta la hét om sòm, thấy lạ nên nó chạy qua xem. Cửa đã mở tung ra từ lúc nào, cô ta ngồi rút trên giường, vẻ mặt sợ sệt, ánh mắt láo lia nhìn xuống sàn nhà. Nó cũng hoảng hốt chạy sộc vào.

- Cô bị gì vậy? – Nó lo lắng hỏi.

- Có... có quái vật. – Thanh Thanh vừa nói vừa đưa tay chỉ xuống sàn, hai mắt nhắm híp.

- Đầu? – Nó khom người nhìn xuống.

- Ở kia... - Tay cô ta chỉ tùm lum hết làm nó muốn hoa cả mắt.

Nó cố đi đầu sát xuống để nhìn kĩ hơn nhưng chẳng thấy gì cả, nó lấy tay chống gối đứng lên, về mặt bất mãn nhìn cô ta.

“Không biết cô ta định giờ trò gì nữa đây? Không lẽ lừa mình vô phòng rồi lát nữa nói mình ăn cắp đồ cũng nên, tốt hơn mình nên đi ra.” Nghĩ rồi nó chặc lưỡi nói:

- Tôi chẳng thấy con quái vật nào cả, thôi tôi đi về phòng trước đây. – Nó vừa bước ra cửa cô ta đã thét toáng lên

.

Nó lại phải quay trở vào trong.

- Lại gì nữa vậy?

- Nó đến nữa rồi kia. – Thanh Thanh đưa tay chỉ con gián đang nằm im lìm trên vách.

Cuối cùng nó cũng thấy, nó thở phào một hơi chán nản.

- Hầy... Con gián thì nói con gián đi, bày đặt quái vật làm chi không biết. – Nó nắm lấy râu con gián xoay một trăm lẻ một vòng rồi quăng qua cửa sổ.

- Ai... ai... ai biết đó là con gì chứ? – Nhìn cô ta lúc sợ sệt mới thật sự giống người, hầy... nghĩ cũng lạ từ trước đến giờ chị Thu Vân ở không thấy gì đến khi cô ta dọn vào thì cái gì cũng có, đúng là có sức hấp dẫn.

- Con gián mà cô cũng không biết sao? Tôi cứ nghĩ những người giàu có lại học cao thì cái gì cũng biết ấy chứ. Hi... - Nó nhìn cô ta mĩa mai.

Cô ta biết nó đang cười mình nên đã lên tiếng đuổi nó ra ngoài.

- Không còn gì nữa rồi cô về phòng mình đi, đừng hờn chút là chế giễu người khác, đồ thất học, ăn nói mất lịch sự, biến ra khỏi phòng tôi đi.

- Cũng nhờ cô chỉ dạy thôi, không còn gì nữa thì tôi đi về.

Nó ung dung bước ra cửa, cười khoái chí, miệng thì cứ lẩm bẩm: - Thì ra cô ta sợ côn trùng, cứ tưởng trong phim mới có mấy cảnh này chứ. Mai mốt ăn hiếp tôi là cô chết chắc.

Nghĩ cũng lạ, sao phòng chị Thu Vân lại có gián, không thể nào, chắc chắn là cô ta mang vào chứ không đâu hết. Nó gật đầu mấy cái, há to miệng ngáp dài, tự nhiên thấy buồn ngủ.

Nó leo lên giường lăn đùng ra ngủ, nó ngủ đến tận mấy tiếng đồng hồ nó cũng không biết, lúc thức dậy trời đã tối mịt, nó vác cái thân nặng trĩu xuống lầu, mình mẩy ê ẩm, hình như bị mặt trời dè. Nó nghe tiếng tivi bật chói lọi, chắc là cái con mụ ăn không ngồi rồi kia chứ còn ai. Từ trên cầu thang nó vênh vào cất tiếng.

- Cô ăn không ngồi rồi suốt ngày chỉ biết mở tivi bộ không biết tốn tiền điện hả? Lo mà xuống bếp làm thức ăn đi, tối nay tôi sẽ ra ngoài ăn, không làm cho cô đâu.

Nó hí hửng cười, nghĩ cô ta đang tức điên lên và ngồi trên ghế khóc lóc van xin nó, nhưng không phải như nó nghĩ, khi tiếng nói nó vừa dứt không còn nghe thấy tiếng gì nữa, âm thanh tivi cũng biến mất thay vào đó là không khí yên lặng. Nó định đảo xuống bếp lấy gì đó lót dạ sẵn tiện làm thức ăn cho cô ta nhưng khi không còn nghe bất cứ điều gì nó mới ngoái đầu lại nhìn, Thanh Thanh chạy đâu rồi không biết chỉ còn thấy bốn con mắt đang trừng lên nhìn nó. Híc... hai tên đó về khi nào vậy ta? Hai người họ đã nghe hết những lời nó nói chưa? Cả ba mặt đối mặt nhìn nhau, nó cố tỏ ra bình tĩnh.

- Ủa. Hai người về khi nào vậy? Còn... còn cô ta đâu?

- Bọn tôi về lúc trưa, thấy cô ngủ nên không đánh thức, cô nói cô ta nghĩa là sao? – Toàn Phong nhìn nó bằng con mắt sắc lạnh.

- Ồ... - Nó cứng đờ họng. Sao hắn đột nhiên thay đổi thái độ vậy, mới hôm trước còn bênh vực nó mà.

Tùng Nhân nghiêm nghị nhìn nó, sắc mặt cậu ta cũng thay đổi từ khi nghe nó nói câu đó.

- Cô ta là Thanh Thanh phải không?

- À... mọi chuyện không phải như mọi người nghĩ đâu, thật ra tôi chỉ đùa thôi mà. Hi hi... - Nó cười gượng gạo, vẩy vẩy hai tay. – Thôi để tôi đi làm đồ ăn tối ha.

- Đùa? Vậy những lời cô nói trên cầu thang cũng là đùa. – Tùng Nhân cười nhếch môi.

- Ồ... ừ là đùa. – Nó thản nhiên lên tiếng.

- Dù gì Thanh Thanh cũng là khách và cô ấy lớn tuổi hơn cô nên đừng bao giờ xưng hô hay ăn nói thô lỗ như vậy hiểu chưa? – Toàn Phong nhỏ nhẹ khuyên nó.

Cái tên này ngộ chưa? Hắn không biết những ngày qua cô ta ức hiếp nó như thế nào mà còn ở đó kêu cô ta phải thế này thế nọ. Còn cái tên Tùng Nhân

nữa, cứ gặp Thanh Thanh là cứ như gặp mẹ cậu ta vậy, cái gì cũng Thanh Thanh. Có ai biết nỗi khổ của nó chứ. Sự thật là vừa rồi nó chỉ định chọc cô ta một chút thôi mà, có phải thật đâu vậy mà cứ làm cho lớn ra.

Thanh Thanh từ dưới bếp xuất hiện, vẻ mặt hiền hậu hẳn ra, không biết định tung chiêu gì nữa đây. Cô ta nhỏ nhẹ hơn hẳn lúc trưa.

- Không sao đâu anh. Ở nhà cô bé và em còn xưng hô mấy tao nữa là. – Thanh Thanh nhìn nó cười. – Đúng không Thảo Nguyên?

Nụ cười đắc ý của cô ta làm nó phát ói chết được, gì mà xưng hô mấy tao chứ? Định vu oan cho nó chứ gì? Không dễ đâu.

- Tôi xưng hô mấy tao với chị khi nào chứ? Ăn nói cho cẩn thận vào đó. – Nó tức tối thét lên.

- Ấy... sao em lại gọi bằng chị rồi. Thảo Nguyên đừng sợ, không có gì đâu. Chị em với nhau cả, thật cảm ơn em tạo cơ hội cho chị làm hết việc nhà như vậy khi chị ở đây chị sẽ không thấy khó xử vì mình phải ăn không ngồi rồi. – Từng câu từng chữ của Thanh Thanh như cổ ám chỉ rằng nó là người lười biếng để cô ta làm hết mọi chuyện.

Nó tròn mắt nhìn bộ mặt giả nai của Thanh Thanh mà máu muốn dồn hết lên não, nó không thể nhìn cô ta được nữa rồi, muốn tát cho cô ta một cái quai. Rõ ràng bắt nó làm hết mọi chuyện giờ lại nói như thể nó kẻ dao vào cổ bắt cô ta làm.

- Chị nói gì chứ? Tôi bắt chị làm việc nhà khi nào hả? Lúc trưa là tôi đã... - Nó chưa kịp nói hết câu đã bị cô ta chặn ngang họng.

- Chị nói là không sao đâu mà, hai người họ sẽ không la em đâu. – Thanh Thanh nhìn sang phía Toàn Phong cười dịu dàng. - Anh nói đúng không?

Cả Toàn Phong và Tùng Nhân đều không biết đã xảy ra chuyện gì, cách nói chuyện của hai người này làm họ rối trí, nhưng nghĩ kĩ lại lời nói, hành động của nó thì họ nghĩ rằng trong chuyện này người sai là nó, dù gì nó cũng không nên bắt Thanh Thanh làm hết công việc nhà như thế.

Nó thì đang sôi máu lẫn gan, nó thật chịu hết nổi với kiểu cách khua môi múa mép của cô ta rồi, nó giờ tay định tát vào mặt cô ta một cái cho hả con giận thì bị Toàn Phong giữ lại.

- Trong chuyện này người sai là cô nên đừng giờ trò bạo lực trong cái nhà này, mau xin lỗi Thanh Thanh đi. – Toàn Phong siết chặt tay nó.

- Tôi không có lỗi, là cô ta đã đổ oan cho tôi. – Nó nhất quyết không chịu xin lỗi, tính nó là vậy hễ bị vu oan là cứ ừng ực lên như trời sập.

- Tôi còn lạ gì cái tính đánh đá, bướng bỉnh của cô nữa. Tôi chỉ tin những điều mắt tôi thấy tai tôi nghe, quả thật là từ lúc về đến giờ tôi chỉ thấy một mình Thanh Thanh tất bật dọn dẹp còn cô thì tôi không thấy đâu chỉ nghe được những lời thô thiển thốt ra từ miệng cô khi cô thức dậy và tôi nghĩ Thanh Thanh chẳng có lý do gì để đổ oan cho cô cả vì tôi đã quen cô ấy từ nhỏ đến lớn nên hiểu rất rõ con người cô ấy.

Từ nhỏ đến lớn sao? Chuyện này hẳn đã nói không biết bao nhiêu lần rồi, giờ đang cố nói cho nó biết phải không? Hèn gì lúc trưa cô ta tự tin như vậy thì ra là biết hôm nay hẳn về. Nói thế chẳng phải hẳn sẽ tin cô ta chứ? Nhưng mà dù cho lúc nhỏ cô ta hiền hậu như thế nào thì có ai dám chắc rằng lớn lên cô ta sẽ không thay đổi, dù hẳn không biết đến điều này chẳng nữa thì cũng không nên bảo đảm như vậy, nói gì thì nó đã trải nghiệm con người hiểm độc của cô ta trước còn gì, nên nó sẽ không xin lỗi đâu.

- Anh chắc chắn đến vậy sao? – Không hiểu sao tim nó như bị ai bóp nghẹn khi nghe hẳn nói.

- Đừng nói nhiều mau xin lỗi đi, nhanh lên. – Hẳn vặn chặt cổ tay nó làm nó đau điếng đến nỗi roi cả nước mắt, nó không những khóc vì đau mà còn vì uất ức, tên này cứ như vậy mà tin cô ta hả?

Tùng Nhân thấy tình hình không ổn nên vội chụp ngay lấy tay Toàn Phong. – Dừng lại đi anh, cô ta đang khóc kìa.

- Em đừng xen vào, để xem cô ta cứng đầu đến mức nào. – Hẳn vẫn nhất quyết không buông. - Xin lỗi mau.

Hẳn cũng thấy nó đang khóc, nhưng vì bảo vệ nó nên hẳn phải làm vậy, hẳn biết sắp tới đây nó sẽ phải ở nhà một mình, chắc hẳn sẽ bị Thanh Thanh dồn ép, tính luôn nợ mới lần cũ, nên để nó được đối tốt một chút hẳn phải để Thanh Thanh vừa lòng.

Nó nhìn vẻ mặt đắc ý của Thanh Thanh mà không tài nào chịu được, mặt nó nhăn nhó vì đau còn cô ta thì cười tươi vì mãn nguyện, thật không công bằng. Tùng Nhân dí sát vào tai nó nói nhỏ:

- Thảo Nguyên nghe lời tôi mau xin lỗi đi, nhanh lên.

Nó nhìn Tùng Nhân thấy cậu ta gật đầu với nó, nó lại nhìn hẳn, vẻ mặt hẳn vẫn lạnh tanh. Được thôi, nếu không ai tin nó vậy thì nó cũng không cần giải thích cứ xin lỗi cho xong.

- Xin lỗi. – Nó lí nhí trong miệng, mặt úp thẳng xuống đất.

Hẳn nhìn sang Thanh Thanh thấy cô ta nhíu mày ngay lập tức quát lên.

- Cô xin lỗi ai thì phải nhìn thẳng vào mặt người đó nói to lên, đó là phép lịch sự cơ bản bộ cô không biết hả? – Hẳn vẫn cố làm khó nó trước mặt con mụ xấu xa kia, thật quá đáng mà.

Nó hít một hơi thật sâu, nuốt hết uất nghẹn vào trong, mở to mắt trừng Thanh Thanh, cô ta vẫn cười tươi tắn, từ nãy đến giờ cô ta không hề nói giúp nó một câu vậy mà không ai nghĩ ngờ chỉ biết đổ lỗi cho nó, không ai biết đằng sau nụ cười đó lại là một con ác quỷ thực thụ.

- Tôi... - Như có thứ gì nghẹn lại ở cổ nó, làm nó không thể nói tiếp nhưng nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Tùng Nhân nên nó phải. – TÔI XIN LỖI CÔ LÀ LỖI CỦA TÔI, TẤT CẢ LÀ LỖI CỦA TÔI, TÔI XIN LỖI ĐƯỢC CHƯA? – Nó hét lớn kèm theo nước mắt, hần cũng đột ngột thả tay nó ra làm nó hụt hẫng, chỉ vì câu xin lỗi mà ai cũng muốn dồn nó vào chân tường, thật không công bằng.

"Toàn Phong là tên xấu xa." Nó nuốt nước mắt nhìn hần như muốn ăn tươi.

Mất hết lòng tự trọng, chỉ vì câu nói của cô ta mà hần... hần không xem nó ra gì hết.

Thanh Thanh không thèm để tâm đến nó, cô ta kéo lấy tay của Toàn Phong: - Thôi không có gì nữa rồi, xuống ăn cơm đi, em nấu xong hết rồi đó. Trước khi đi cô ta còn quay lại cười khiêu khích nữa, tức chết đi được, cứ làm như cô ta là chủ không bằng.

Hần bỏ đi chẳng thèm đoái hoài đến nó, Tùng Nhân chỉ liếc nhìn nó rồi cũng lướt đi qua, hết rồi, không ai trong nhà này tin tưởng nó cả.

Lát sau, Thanh Thanh trở lại thấy nó ngồi thất thần trên ghế sofa, cô ta cười mỉa nó còn dí sát vào tai nó thì thầm: - Hừ... Mày không đấu lại tao đâu, con ranh.

Nó dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Thanh Thanh.

- Cô cũng đừng nghĩ rằng tôi sẽ sợ cô, có một ngày tôi nhất định sẽ lật bộ mặt giả dối của cô. Con trai có thể bị cô hút hồn vì vẻ đẹp giả tạo của cô nhưng tôi nghĩ... chị Thu Vân nhất định sẽ nghe tôi nói. – Nó nhếch miệng cười.

Thanh Thanh tức đến xanh mặt mày, cô ta nhảy bổ đến tát vào mặt nó, lại còn quật nó xuống nền nhà, lấy hai tay ghì chặt đầu nó, miệng thì cứ la hét om sòm. Đánh người ta mà còn chơi chiêu này nữa.

Hai tên đó vừa nghe tiếng la thất thanh của cô ta liền vội vàng chạy lên, ngay lập tức cô ta nhảy ra khỏi người nó, nằm la liệt dưới sàn nhà, khóc meo meo, cảnh tượng trước mắt hỗn loạn không thể nào tả. Nó cũng tức muốn sặc máu, rõ ràng là cô ta đánh nó trước mà, còn nắm tóc nó nữa, vậy mà... nó không thêm nhịn nhục nữa, nó lồm cồm bò dậy bay đến chỗ cô ta, tát cho cô chết luôn, đã chết thì phải chết chung, cả hai tên "mặt lạnh" xông vào kéo nó và cô ta ra. Tùng Nhân giữ chặt lấy tay nó, hần thì đỡ cô ta đứng dậy, hần nhìn nó quát lớn.

- Lại chuyện gì nữa đây hả?

- Là cô ta...

- Là em sai, đáng lẽ ra em không nên gọi con bé xuống ăn cơm trong khi con bé đang giận em. Em sai rồi, chị biết chị sai rồi Thảo Nguyên, em đừng giận. – Nó chưa kịp nói gì đã bị Thanh Thanh cướp mất lời nói.

Nó vừa meo meo vừa lắc đầu phủ nhận. – Không phải, không phải vậy, là cô ta...

- Im đi. – Hần lại quát nó, hần lại không cho nó giải thích, hần thật qua đáng sao nhẫn tâm với nó vậy chứ. – Cô quá đáng lắm rồi. – Hần nói xong liền đỡ Thanh Thanh về phòng, cô ta còn quay lại cười mỉa với nó một cái. Vậy mà không ai thấy sao? Đúng là mù hết cả rồi.

Nó quay lại nhìn Tùng Nhân nức nở: - Anh có tin tôi không? Thật sự không phải tôi đâu, tôi không...

- Được rồi, tôi không muốn nghe thêm bất cứ điều gì nữa đâu. Tôi về phòng nghĩ trước đây, cô cũng nên nghĩ sớm đi.

Cả Tùng Nhân cũng bỏ mặc nó, không ai chịu lắng nghe nó nói, giá mà lúc này có bà và chị Thu Vân ở đây thì cả hai sẽ tin nó, hai người họ sẽ nghe nó giải thích.

Tại sao chứ? Không ai chịu lắng nghe hết vậy hay tại vì nó chỉ là con ốsin nghèo hèn nên không ai tin nó, vậy ra từ trước đến giờ nó đã hiểu nhầm rằng họ đối tốt với nó vì thật sự xem nó như người trong nhà. Thật đáng buồn!

Thần may mắn ời! Ông đâu rồi, nó đang rất cần ông giúp nó nè, mà sao ông cứ trốn hoài vậy? Phải chăng ông cũng sợ bị liên lụy hay ông cũng xem thường nó. Sao không ai trong cái nhà này chịu nghe nó nói hết vậy? Nó vừa vò đầu bứt tóc vừa đấu tranh nội tâm mãnh liệt

Bạn đang đọc truyện *Ốsin May Mắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Âm Mưu Đen Tối

Hôm nay lại phải đi học, ở nhà thì chán, đến trường lại chán hơn, tự nhiên nó thấy không còn ham học nữa, giờ mà được nằm ngủ là sướng rồi. Nó đeo chiếc balô đi xuống lầu, mọi người đi đâu cả rồi, Tùng Nhân cũng không thấy, chắc lại phải đi xe buýt nữa, mà còn trông mong gì vô Tùng Nhân nữa, ngay cả cậu ta cũng không tin tưởng nó thì còn ai tin nó đây. Còn nhớ hôm qua cậu ta lơ nó đi mà nó chết luôn cho rồi, hi vọng cuối cùng cũng bị cậu ta quăng xuống đáy giếng. Nói ra thì cũng tại mụ Thanh Thanh lắm mưu nhiều mẹo, ngay cả hấn cũng tin tưởng cô ta, thật bất công với nó. Nhớ đến nó đưa tay ra trước mắt, cổ tay đã bị hấn vặn đến thâm tím, nghĩ sau trai trắng lại đối xử với một cô gái yếu đuối như vậy, thật không phải đàn ông mà, híc...

Nó sắp bước ra khỏi cửa lại dừng phải Thanh Thanh, cô ta ở chỗ nào chui lên không biết? Vừa nghĩ đến đã xuất hiện y như phù thủy. Cô ta vừa thấy nó liền tỏ ra vui vẻ, quả là giả tạo, muốn mà mai nó thì cứ làm ở đó mà ra về.

- Sao hôm nay nguyên đi học sớm vậy? Mới có 5 giờ thôi mà.

- Liên quan gì đến cô, đừng tỏ ra thân mật với tôi, kính tốn. – Nó bừm nhìn cô ta.

Thanh Thanh chỉ khẽ cười, tiến lại gần nó, cô ta dùng tay chạm nhẹ vào vai nó.

- Mày yên tâm đi, tao cũng không tài nào đối xử thân mật với mày được đâu.

- Hừ... tôi còn lạ gì cô nữa, chắc hấn cũng đang ở đâu đây chứ gì? – Nó nhếch môi.

Cuộc nói chuyện đang căng thẳng như lửa thì hai tên đó xuất hiện, nhìn thấy hấn mặt nó trở nên cứng ngắt, nó muốn mình biến thật nhanh ra khỏi tầm mắt hấn, ngược lại hấn thấy vẻ mặt của nó chỉ muốn chạy ngay lại mà hỏi thăm nó, không biết bộ dạng đó là đang sợ hay là ghét hấn. Nhìn về mặt Tùng Nhân không có gì gọi là giận, nhưng mà cũng hơi căng, hấn nhìn Thanh Thanh xong lại nhìn nó.

- Hai người lại có chuyện gì nữa vậy? – Hấn nghiêm nghị hỏi.

Thanh Thanh xua tay lia lịa, miệng thì cười tươi tắn như mới nhặt được vàng.

- Không có gì đâu, em chỉ định kêu Thảo Nguyên xuống ăn sáng thôi, nhưng chắc có lẽ là em ấy còn giận chuyện hôm trước nên hằm hằm với em.

“Cái con mụ này, đúng là ác mồm ác miệng mà, không hại tôi chết thì không cam tâm à!” Nó cong môi uốn mồm, mắt thì nhìn Thanh Thanh, cô ta cũng cười đáp lại nó bằng nụ cười hàm ý. Rõ ràng là muốn nó nổi điên mà.

Toàn Phong nhét tay vào túi, đưa mắt nhìn nó, hấn hạ giọng: - Sao? Còn giận chuyện tôi la cô hả?

- Không dám, dù sao mình cũng là thân phận người ở sao dám giận dai, anh nói phải không? – Nó thản nhiên trả lời cũng không quên nhún nhả hấn một cái.

Hấn nghe nói thế bỗng thay đổi sắc mặt, sự thật mà nói thì nó còn đang rất giận hấn. Hấn biết hôm qua mình có hơi nặng lời, nhưng cũng vì bất đắc dĩ.

Thanh Thanh nghe nó nói liền nắm lấy tay hấn, ổng a ổng ẹo, rõ ràng là làm cho nó thấy đây mà cái tên đó tại sao không nhút nhích mà cứ để yên cho cô ta đeo bám vậy hả? Dù có xem là bạn đi chăng nữa cũng không cần quá đáng vậy chứ, không hiểu sao tự nhiên nó thấy mình như bị bỏ rơi, cảm giác như bị ai đó cướp đi thứ quan trọng, thứ cảm giác này giống như lúc Thu Nguyên cười nói vui vẻ với Long vậy đó, không lẽ... trong đầu nó lại nghĩ đến những chuyện tầm phào, nó lắc đầu lia lịa, không, không thể nào đâu, làm sao có thể chứ, chỉ do nó thiếu sự quan tâm quá lâu nay được hấn và Tùng Nhân lo lắng quan tâm, trong phút chốc bị Thanh Thanh chiếm mất nên nó thấy hụt hẫng mà thôi, phải, là như vậy.

Nó đưa vén lại tóc kiêu như tránh né rồi nhìn sang hướng khác. - Không cản trở nữa, tôi đi học đây.

Hấn vẫn còn đang chăm chú vào vết bầm trên tay nó, đó là do hấn gây ra đúng không? Hôm qua hấn đã mạnh tay với nó phải không? Liệu nó có đau không? Hấn vẫn đứng yên một chỗ với đồng hồ hỗn độn chạy dọc qua đầu.

- Để tôi đưa cô đi. – Tùng Nhân ngược nhìn nó.

Tùng Nhân vừa nói gì? Cậu ta nói chở nó đi, vậy có nghĩa là không còn giận nó nữa, nó mỉm cười nhìn Tùng Nhân rồi gật đầu. - Được.

Hôm qua nhìn thấy bộ dạng của Tùng Nhân lo lắng cho nó thật làm nó xúc động, dù rằng sau đó cậu ta đã giận dữ với nó nhưng hôm nay thấy cậu ta chịu nói chuyện với nó, nó thật vui.

Cả hai cùng nhau đi ra khỏi nhà, người vui nhất khi nhìn thấy cảnh này không ai khác là Thanh Thanh, nhưng chắc một điều là cô ta cũng không muốn Tùng Nhân yêu nó đâu, còn hấn thì mặt trù ụ như bị ai lấy hết của.

Tùng Nhân vẫn chở nó đến trước cổng trường như mọi khi, cứ tưởng sẽ lạng lẹ ra về thành công như những lần trước, nhưng không... lần này thì không dễ dàng như vậy nữa, giờ thì trước cổng ai cũng bu lấy cậu ta, dù đã đội mũ bảo hiểm kín mít nhưng cậu ta vẫn bị phát hiện, thật tội tệ, lát nữa chắc chắn sẽ có một tin đồn dậy sóng cho coi. Không biết ai đã hé lộ chuyện nó đi học với thần tượng nữa, nó mà biết á hả... nó... nó sẽ quỳ lạy người đó luôn. Đúng là nhiều chuyện, lắm lời, một kẻ chết tiệt.

Nó nhìn Tùng Nhân nháy mắt ra hiệu, kêu cậu ta đi đi nhưng cậu ta cứ hờ hững nhìn lại nó, cũng không trách cậu ta được vì xung quanh đang bị bao vây bởi những đũa fan cuồng. Bây giờ làm sao mà chạy đây? đành cười cười nói nói với bọn nó thôi, cậu ta tháo chiếc mũ ra, tặng “fan” một nụ cười rất ư là dễ thương, đến cả nó mà còn bị hút hồn nữa là. Nó cứ nhìn Tùng Nhân cười đắm đuối, cậu ta cũng không biết lí do nó cười là gì nữa? Chỉ biết lắc đầu.

1 phút trôi qua...

Rồi 5 phút cũng trôi qua...

Tình hình vẫn như vậy, đám đông vẫn là đám đông, không ai chịu giải tán, cả bác bảo vệ cũng không lùa nổi đám nữ sinh vào trường, trời ơi! Lại còn mỗi lúc một đông hơn. Tùng Nhân không ngạt chết cũng bị phiền chết, mà sao cậu ta vẫn cười tươi như hoa vậy không biết? Chẳng lẽ là cười gượng, mà nhìn tới nhìn lui cũng đầu gượng lắm, thấy tự nhiên lắm mà, không lẽ cậu ta vui thật? Nó cứ đứng suy tư những chuyện không đâu.

Tùng! Tùng!

Trống đánh rồi! Được cứu rồi, ủa mà liên quan gì đến nó đâu. Chắc... vô học mà nó vui hơn lên trời nữa, cuối cùng cái bọn mê trai đó cũng giải tán hết phần nữa, lúc này nó mới có thể vẫy tay kêu cậu ta đi. Nó biết là bọn nữ sinh đó chẳng muốn đi một chút nào nhưng cũng may đây là trường danh tiếng và nghiêm ngặt nếu không đến ngày mai cậu ta cũng chẳng về được nhà.

Cậu ta phì cười với nó, lắc đầu mấy cái rồi cậu ta phi xe đi nhưng không quên nói vọng lại:

- Tan học chờ tôi trước cổng.

- Ồ... không ca... - Nó chưa kịp nói hết thì cậu ta chạy mất dạng rồi.

Nó thở phào một cái, định kêu trưa nay không cần rước, vậy mà chạy nhanh như ma đuổi ấy, trưa nay mà Tùng Nhân đến thiệt chắc cảnh kẹt xe lại tái diễn quá, trời ơi! Nó không muốn cứ phải phiền phức như người nổi tiếng đâu.

- Ấy chết! Vô học này giờ mà mình còn đứng đây. – Nó phóng như điên lên phòng học.

Từ lúc nó đi học hán cũng bỏ ra ngoài sớm, không biết hán đi đâu, làm gì? Thanh Thanh cũng muốn đi theo nhưng lấy tư cách gì? Trong nhà chỉ còn một mình cô ta, hết xem phim cô ta lại đọc sách, muốn chứng tỏ cho Toàn Phong thấy là cô ta rất giỏi, rất hiền, rất đảm đang, nhưng chờ mãi không thấy hán về nên đành phải ngồi đọc sách thôi. Đang dán mắt vào quyển sách, cô ta chợt nảy sinh ý định mới, cô ta cứ đưa mắt nhìn lên phòng nó, trong lòng thì ghen tức.

“Tại sao ngay cả phòng ngủ này cũng muốn ở cạnh Toàn Phong? Tao không để mày xỏ mũi anh ấy một cách dễ dàng vậy đâu.”

Nghĩ rồi cô ta quẳng luôn quyển sách xuống sàn nhà, đi hùng hổ lên phòng Toàn Phong, đứng trước cửa phòng, cô ta liên tục đảo mắt nhìn xung quanh, nhẹ nhàng đưa tay mở cánh cửa và đi thẳng vào trong. Thiệt tình! Đi vô dễ dàng quá, đi ra khỏi nhà hán cũng không khóa phòng lại nữa, vô ý quá, không biết cô ta lại có mưu đồ gì nữa.

Thanh Thanh đến gần hộp tủ, lục lọi đủ thứ, đến gần cuối cùng cô ta chợt phát hiện một chiếc vòng được đặt gọn trên một tấm hình, trong hình là một cô bé khoảng bốn hay năm tuổi, cũng có thể là lớn hơn nhưng con nhỏ này là ai? Mặc kệ cắt ki như vậy, cô ta nghĩ Toàn Phong rất quý thứ này nên đã đánh cắp chúng. Tiếp đến cô ta ra khỏi phòng hán và tiến vào phòng nó, cô ta dùng chiếc kẹp của mình rạch nát khuôn mặt của cô bé trong ảnh rồi thông thả cho vào sọt rác, còn chiếc vòng tay cô ta cho luôn vào ngăn tủ của nó. Vậy là đã rồi, ý định vu oan giá họa cho nó đây mà. Kế hoạch lường toàn kỉ mĩ đã được vạch ra một cách thành công không chút sơ suất, cô ta ung dung ra khỏi phòng.

Ở nhà cơm trưa đã được Thanh Thanh chuẩn bị sẵn, thường ngày cô ta làm biếng lắm, chỉ những lúc có hán cô ta mới trở nên siêng năng đến mức đó thôi, dù bị hán từ chối nhưng cô ta vẫn luôn tìm cách quay lại với hán, nụ hôn bất đắc dĩ lần trước của hán làm nó bị hiểu lầm nên giờ nằm trong tầm ngắm, chỉ tội cho nó thôi. Giờ này mà vẫn chưa thấy ai về, cô ta cứ đi đi lại lại.

Cạch!

Là tiếng mở cửa, Thanh Thanh chăm chú nhìn xem là ai? Thảo Nguyên từ ngoài cửa đi vào, ngay lập tức cô ta đổi thái độ, từ vui sướng sang lo sợ. Sao không phải là hán mà là nó.

- Mày lại trốn tiết nữa sao? - Thanh Thanh nhếch môi. - Biết ngay loại người như mày có cho ăn học cũng chẳng ra gì?

Nó chỉ liếc nhìn cô ta rồi đi thẳng lên phòng, có nói chuyện với loại người như cô ta chỉ tổ mệt hơi.

Vốn dĩ hôm nay lớp nó chỉ học hai tiết đầu nên về sớm chứ nào có như cô ta nói chứ. Ấy chết, nó đưa mắt nhìn quanh nhà, cả hán và Tùng Nhân đều không có nhà, nếu trưa nay Tùng Nhân đợi nó ở cổng trường thì sao đây? Sao nó sợ ý quá, cũng tại cậu ta, nó chưa kịp nói gì đã chạy biệt tăm, hầy... mặc kệ đi.

Nó ưỡ ỏi mở cửa phòng, tháo balô quẳng vào góc tủ rồi để bản thân rơi tự do trên giường. Oa... khỏe quá.

...

Thanh Thanh thì vẫn đang chờ mong sự xuất hiện của hán để âm mưu của cô ta được thực hiện không ngờ lại đúng lúc là nó về, nhưng như vậy cũng chả sao? Có bị cáo ở đây thì quan tòa chỉ cần xử, hơn nữa cô ta cũng tránh được nghi vấn.

- Em bị sao vậy? – Hán nghiêng đầu nhìn cô ta.

Cô ta nhìn hấn bằng vẻ khó xử: - Em... không biết... em có nên nói điều này với anh không nữa?

Hấn tò mò nhìn Thanh Thanh, hình như hấn đã linh cảm được điều gì đó không ổn sắp xảy ra.

- Em nói đi.

- Có vẻ như có điều gì đó không ổn trong phòng Thảo Nguyên. - Cô ta nhăn nhó, lắc đầu lia lịa. - Em sợ, em rất sợ. - Vừa nói cô ta vừa ôm chặt lấy hấn.

Đúng lúc Tùng Nhân cũng vừa về đến, vừa thấy hấn và cô ta đang ôm nhau giữa nhà liền mở to mắt đứng nhìn, cả không khí ngột ngạt như đang bao trùm lên toàn bộ căn nhà, Hấn đẩy nhẹ cô ta ra, khó hiểu, Tùng Nhân thì hết nhìn hai người họ lại cúi đầu ngượng ngùng, cả ba người cứ đứng đó nhìn qua nhìn lại, không chịu nổi nữa rồi, cậu ta phải nói gì đó thôi.

- Hai người có thấy Thảo Nguyên về nhà chưa?

- Em ấy đang ở trên phòng, nhưng...

- Nhưng cái gì? - Hấn hỏi lại.

Thanh Thanh tỏ ra khó xử: - Em thật không muốn nói nhưng vừa rồi em thấy Thảo Nguyên về mặt hậm hực đi lên phòng, lúc đó em không yên tâm nên đã lên đứng ngoài cửa xem chuyện gì, không ngờ còn nghe em ấy đập phá, gào thét, em sợ lắm.

Hấn và Tùng Nhân lo lắng. - Có chuyện đó nữa sao?

Cả hai cùng lo lắng sao? Thanh Thanh khẽ nhếch miệng, lát nữa đây e rằng sẽ không những lo không đâu.

Thanh Thanh nhú mày. - Ừm, em chỉ lo...

Cô ta chưa kịp nói hết câu hai tên đó đã đi như bay lên phòng nó, không thèm gõ cửa mà xông thẳng vào, nó đang khép hờ mắt định ngủ một giấc đã hoảng hồn mà bật dậy.

- Có chuyện gì vậy? - Nó hoảng loạn hỏi.

Hai người đến trước mặt nó, lật tay chân nó lên mà xem làm nó không hiểu gì hết.

- Có gì sao? - Hai tên này thật khó hiểu, đột nhiên bay vào phòng nó rồi giờ đủ trò.

- Cô thật không sao chứ? - Hấn lo lắng hỏi.

- Cô có chuyện gì phải không? hay bị bạn bè đánh, chắc tại nó thấy cô được tôi chở đến trường nên ganh tỵ phải không?

Gì vậy cả? Cậu ta đang lăm nhăm gì vậy cứ như bản thân thật có giá trị, nhưng nó cũng không dám phủ nhận rằng cậu ta đang lo lắng cho nó, cả hấn nữa.

- Tôi có bị gì đâu?

Thanh Thanh cũng đi lên phòng nó xem tường nhưng vừa lên đã thấy bọn họ đứng dãn ra đó, hai tên này vẫn luôn tin tưởng nó, không được cô ta phải ra tay trước. Cô ta thừa lúc bọn họ đang hỏi han nhau thì lượn qua lượn lại trong phòng, rồi giả vờ đến trước tủ mở ra rồi cứ như bất ngờ cô ta oa lên một cái để gây sự chú ý.

- Chiếc vòng đẹp quá, Thảo Nguyên ở đâu em có chiếc vòng vàng đẹp vậy?

- Gì chứ? Tôi làm gì có vòng vàng?

Nó tò mò nhìn Thanh Thanh đang đưa cái thứ mà cô ta gọi là vòng vàng ra trước mặt mình.

- Cái này... không phải của tôi. - Nó lắc đầu.

Hấn từ khi thấy cái vòng thì kinh ngạc không kém, sao chiếc vòng của hấn lại ở trong phòng nó.

Thanh Thanh thấy vẻ mặt hấn thay đổi liền giả vờ lơ đi chuyện chiếc vòng liền đi đến bên sọt đầy giấy nhặt lên tấm hình.

- Thảo Nguyên đây là ai vậy? Em ghét người này lắm sao?

ghét cái gì nữa, cô ta làm đầu óc nó rối tung lên rồi.

Nó đưa tay cầm lấy tấm ảnh Thanh Thanh đưa đến, ai đây? Khuôn mặt đã bị che lấp bởi những đường rạch sắc bén, nó không biết người trong ảnh này,

nhưng sao lại nằm trong sọt rác phòng nó.

- Chị nói gì tôi không hiểu? Tôi không biết người này là ai hết.

Hắn cũng đã biến sắc kể từ khi nhìn thấy tấm ảnh, hắn đã nhận ra từ giây phút nó cầm trên tay rồi. Tội cho nó chẳng biết cái quái gì đang diễn ra, càng tội hơn cho Tùng Nhân ngớ ngẩn hơn cả nó.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Vu Oan

- Cô giải thích sao đây? – Hắn thất thần nhìn nó.

- Tôi không... - Nó phải nói gì bây giờ?

- Mau giải thích đi. – Hắn tức giận quát nó, hắn muốn nghe nó nói là không phải nó làm.

Nó giật mình, nhìn hắn chằm chằm, hắn bị gì vậy chứ? Sao lại tức giận đến thế, hay những thứ này là của hắn, nó mất vài giây để kịp nhận ra, nếu đây thực sự là của hắn thì nó tiêu rồi.

Tùng Nhân cũng đang bắt đầu run sợ, chưa bao giờ cậu ta thấy hắn giận dữ như hôm nay.

Nó cũng không biết nên giải thích từ đâu bây giờ, nó còn không biết thứ này từ đâu có thì giải thích thế nào đây?

- Tôi không biết, tôi chưa từng thấy qua những thứ này, tôi cũng vừa về đến nhà thôi tôi không có làm.

- Đã làm thì phải nhận, tôi biết cô nghèo khó, nhưng cũng đừng vì vậy mà làm ra việc mất thể diện này chứ. - Thanh Thanh châm thêm dầu vào lửa.

Cô ta nói vậy là ý gì? Nó nói là không có làm sao còn vu oan cho nó, phải chăng đây là kế hoạch do cô ta bày ra nhằm hại nó. Đừng tưởng chỉ vài câu nói có thể khiến nó gục ngã, từ nhỏ đến lớn nó chưa hề nghĩ sẽ lấy đi bất cứ thứ gì của người khác, dù cho thứ đó có đặt ngay trước mặt nó đi chăng nữa, nó không cho phép bất kì ai si nhục nó như thế.

- Tôi đã nói là không có làm bộ cô điếc sao mà không nghe hả? - Con giận này nó thật không nuốt trôi nữa rồi.

Thanh Thanh tròn mắt nhìn nó, ngay trước mặt hắn mà nó cũng cả gan lớn tiếng với cô ta. Tùng Nhân thì kinh ngạc, đây thật sự là con thịnh nộ của một cô gái có vẻ ngoài nhếch nhác như nó hay sao? Đáng sợ quá.

Hắn khognó nói gì chỉ bước đến kéo tay nó đứng lên, hắn bắt nó phải đối diện với đôi mắt đang cuồng cuộn lửa giận của mình.

- Có phải vì chuyện lần trước tôi mắng cô nên cô tức giận và làm ra điều này hay không?

Hắn nói vậy nghĩa là không tin nó, hắn cũng cho rằng nó làm việc này sao? Vậy mà nó đã nghĩ hắn sẽ là người tin tưởng nó hơn bất kì ai khác, thì ra chỉ là do tự nó cho rằng như thế, hừ, đúng là mơ tưởng. Trước mắt nó hiện ra một màn hơi nước nhưng miệng thì vẫn nhếch cười, nó dùng nụ cười ấy để khinh chính mình.

Toàn Phong nhận ra sự khác lạ ấy nhưng hắn vẫn thản nhiên. Tùng Nhân thì lại cho rằng phải chăng nó đã bị sốc trước câu hỏi vô cảm ấy.

- Nếu tôi nói không thì anh có tin tôi không? - Nó nhìn hắn hi vọng.

-...- Hắn chỉ im lặng vì không biết nên cư xử thế nào, hắn cũng tự hỏi liệu bản thân có tin nó hay không?

Nó phì cười. - Không tin phải không? Vậy thì còn hỏi để làm gì? Anh nghĩ sao thì cứ cho là vậy đi.

Nó xoay người định bỏ đi thì bị hắn nắm mạnh lấy tay và lôi ngược lại.

- Chuyện này chưa giải quyết xong liền định bỏ đi, cô cho rằng mình không cần có trách nhiệm gì sao?

Hắn lại muốn gì nữa, nói không làm cũng không tin giờ nó đã thừa nhận hắn cũng không chịu, vậy thì hắn muốn gì chứ.

- Anh còn không hài lòng sao? Vậy thì anh dạy tôi đi, dạy tôi làm thế nào để anh vừa lòng, dạy đi. - Nó quát thẳng vào mặt hắn mà không hề né tránh.

Toàn Phong bị hóa đá trước những lời của nó, hắn cũng không biết phải làm sao?

Tùng Nhân há to miệng nhìn nó, gan thật ngay cả khi thấy hấn nổi giận nó cũng không chút lo sợ.

- Cô có biết thứ này quan trọng với tôi đến mức nào không? vậy mà cô lại làm như vậy, đây là thứ quý giá nhất trong cuộc đời tôi, cô có biết không?

Nó nghe hấn nói như vậy thì rất xúc động và cảm thông nhưng hấn cũng không được vì thế mà gán ghép tội cho nó được, vì nó thật sự không có làm.

- Tôi đã nói là tôi không có làm, anh nghe không hiểu sao? Hay anh muốn tôi xin lỗi, được thôi tôi sẽ làm theo ý anh muốn. - Nó cúi đầu miệng thì liên tục nói lớn. - Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, được chưa.

- Sao cô có thể cư xử kiểu như vậy chứ, cứ như cô không hề có lỗi.

- Vậy thì nói đi muốn tôi làm gì mới vừa lòng anh, nói đi. - Nó vô thức đẩy tay mình vào ngực hấn, hấn cũng vì vậy mà nắm lại được tay nó cứ thế mà siết chặt.

- Cô có lỗi còn không chịu nhận mình sai.

Hấn làm gì vậy chứ? Không biết là nó đau hay sao? Thật sự nó đau có làm, ép nó nói cũng có được gì đâu, nhưng chỉ tội cho nó là bị nghi ngờ một cách vô căn cứ, như hiểu ra điều gì đó nó hét toáng lên:

- Anh mau bỏ tay ra đi, tôi có lí do gì để lấy tấm hình của anh chứ? Không lẽ tron mắt anh tôi chỉ là loại người thích trả thù cá nhân, tham lam hẹp hòi hay sao?

Nói cũng phải, nó với hấn chẳng có thù hận gì sâu đậm cả với lại lí do gì nó lại đi lấy tấm ảnh mà làm những chuyện không đâu như vậy, nếu vậy thì ai đã làm nên chuyện này. Hấn từ từ thả lỏng bàn tay mình, nó cảm nhận được điều đó nên nhanh chóng rút tay về vừa xoa vừa vịn.

Tùng Nhân nhìn thấy biểu hiện khác thường của hấn cũng không khỏi tò mò, và lại, đây là lần đầu cậu ta biết đến bức ảnh và chiếc vòng quan trọng của hấn, từ trước đến giờ hấn có nhắc gì đến vụ này đâu, tự nhiên bữa nay lại ra thêm thứ quan trọng nhất đời nữa chứ? Tùng Nhân vừa nghĩ liền phì cười với nó.

“Bộ thấy mình bị ép vô tình thế tiến thoái lưỡng nan cậu ta vui lắm hay sao mà cười toe toét không biết?” Nó trừng mắt lại ngay lập tức cậu ta tắt luôn nụ cười.

Hấn nhận lấy chiếc vòng từ tay nó mà không biết phải làm gì nữa? Hấn không suy nghĩ ra được lí do nào khiến nó làm điều vớ vẩn này, hấn thờ dãi.

- Giờ thì cô có thể nói cho tôi biết lí do được không? – Hấn lắc đầu mệt mỏi. – Tôi thật sự không hiểu sao cô lại làm được điều này?

- Nói đi nói lại vẫn không tin tôi, anh không nghĩ ai đó muốn hại tôi sao? - Nó đưa mắt nhìn Thanh Thanh. - Từ đầu tôi không hề biết gì về chuyện này, tôi cũng không biết vì sao các người lại vội vã đến phòng tôi và phát hiện ra thứ này, tốt nhất các người nên hỏi lại kẻ đã đưa ra thông báo đi.

Tùng Nhân xoa cằm, nói cũng phải, người thông báo là Thanh Thanh khi họ chạy lên thì biểu hiện của Thảo Nguyên rất ngạc nhiên chứng tỏ cô ta không biết chuyện gì đang xảy ra, sau đó người phát hiện ra thứ này trong sọt rác cũng là Thanh Thanh, chẳng lẽ cô ta thật sự... Tùng Nhân đưa mắt nhìn Thanh Thanh, cô ta nhận thấy cậu ta nghi ngờ mình nên đứng ra chối quanh.

- Mọi người đang nghi ngờ tôi sao, tôi không biết hai thứ này ở đâu, cũng không có lí do gì để làm cả.

- Kẻ ngu cũng biết đi lục đồ mà, hơn nữa từ lúc tôi đặt chân vào căn nhà này mọi người đã bị mất thứ gì chưa? Chỉ khi cô ta đến thì mọi chuyện xáo trộn lên, với lại cô ta vốn dĩ không ưa tôi nên việc cô ta hại tôi cũng là chuyện bình thường. - Nó đồng dục như một luật sư bào chữa.

Nghe nó nói cũng đúng ha. Tùng Nhân cũng nghĩ là nó nói đúng nên gật đầu lia lịa, cậu ta quên mất Thanh Thanh từng là mẫu người yêu mà cậu ta hằng mong đợi, còn hấn nghe nó nói xong thì chẳng chút phản ứng nào cả, nó nghĩ hấn không thêm quan tâm đến lời nói của nó thì đúng hơn. Thanh Thanh tức đến sắp trào máu, định hại nó không ngờ lại bị nó bẻ chia, dĩ nhiên là cô ta không chịu đứng yên rồi.

- Tôi thật không...

Thanh Thanh chưa nói hết câu hấn đã nhảy xổ vào: - Tôi tin Thanh Thanh không hề làm chuyện này.

Nó và Tùng Nhân nghe hấn nói mà đứng hình. Anh ta vừa nói gì? Tin Thanh Thanh, một sự liên kết chặt chẽ như vậy mà anh ta cũng tin sao? Nó thấy lòng mình như bị ai cắn nát.

- Sao anh biết không phải cô ta? – Nó tức muốn chết được.

- Phải đó! Sao anh chắc chắn vậy? – Tùng Nhân cũng theo phe nó luôn.

Thanh Thanh ngớ ngàng trước câu nói của cậu ta, nếu là trước đây chắc chắn cậu ta sẽ bênh vực cô ta thay vì nó, còn bây giờ thì... mà nếu trong tương lai cũng rất là khó nói.

Hấn dập tắt suy nghĩ của nó và Tùng Nhân bằng một câu kết luận: - Không vì sao cả, đơn giản Thanh Thanh không có lí do gì để làm việc này, tôi hiểu

rất rõ con người cô ấy từ nhỏ đến lớn cô ấy luôn là một người thuần khiết.

- Nhưng cô ta muốn hại tôi. - Nó vẫn cố thuyết phục hẳn tin vào điều đó.

- Cô xứng sao? - Hẳn đột nhiên nói như thế làm nó xém chút sụp đổ.

Lúc này nó đứng còn không vững, nếu không phải Tùng Nhân kịp đỡ lấy nó thì nó đã nằm ngay dưới đất rồi.

Môi nó mấp máy đến không nói nên lời, nước mắt cũng không biết từ bao giờ đã ào ạt chảy ra không sao ngăn được. Hẳn có biết câu nói ấy còn đâu hơn sự si nhục hay không, nó biết gia cảnh nó không bằng cô ta, bất cứ thứ gì của nó cũng không bằng cô ta nên ý hẳn là nói nó đang đổ oan cho cô ta vì thực chất cô ta không có gì thua kém nó mà phải làm như vậy đúng không?

- Sao anh lại nói Thảo Nguyên như vậy? - Tùng Nhân không nhịn được mà lên tiếng.

Đúng sao hẳn lại thốt ra những lời như vậy, hẳn nói thế cũng đồng nghĩa là đang xem thường nó. Hẳn có chút áy náy, nhưng lời cũng đã nói ra rồi.

Thanh Thanh thấy hẳn bệnh vực mình liền được nước lấn tới.

- Thảo Nguyên, tôi biết cô thích Toàn Phong nên khi thấy anh ấy bệnh vực tôi và trách mắng cô trong phút tức giận nên cô mới làm như vậy, tôi cũng là con gái tôi có thể hiểu sự giận dữ trong lòng cô nhưng cũng không nên vì thế mà cô làm ra những chuyện như vậy.

- Cô nói gì vậy? - Nó phát hoảng, tròn mắt nhìn cô ta.

Còn Tùng Nhân và hẳn thì rằm một cái hóa đá, bọn họ không tin vào tai mình nữa, lời Thanh Thanh nói là sự thật sao?

- Cô đừng cô che giấu nữa, tôi có thể nhận ra điều đó, nếu bây giờ cô chịu thật lòng nhận lỗi biết đâu anh ấy sẽ tha lỗi cho cô.

- Chị nói đủ chưa hả? - Nó gơ tay định tát vào mặt cô ta một cái thì đã bị hẳn chụp lại.

Hẳn đưa đôi mắt đỏ rực nhìn nó, nó đã làm gì sai đâu, nó bị vu oan mà, mọi người không ai tin nó hết, không ai chịu nghe nó nói, nhất là hẳn đó, nó ghét hẳn. Đôi mắt đáng thương của nó cũng không làm lung lay được hẳn, trong mắt hẳn chỉ còn biết Thanh Thanh, tại hẳn chỉ còn nghe được mỗi tiếng của cô ta, nó không chịu đâu, nó cũng là con người mà, không ai có quyền sắp đặt hay vu oan cho nó, nhất định nó phải làm rõ chuyện này mới được.

- Anh là đang tức giận sao? Tôi nói lại lần nữa tôi không có làm và cũng chưa từng thích anh dù chỉ là một chút. - Nó không ngăn ngại mà nói.

Tiếng nó vừa dứt, hẳn có chút hụt hẫng, mặt hẳn bắt đầu đỏ dừ dội hơn, hẳn hất mạnh tay nó ra, lớn tiếng:

- Cô đi đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa. Cô cũng đừng nghĩ rằng tôi sẽ để mắt đến loại người như cô.

"Mày sao vậy Toàn Phong sao mày lại tức giận." Trong lòng hẳn đột nhiên dâng lên một nỗi niềm khó tả, hẳn không biết vì có gì lại tức giận, là tức giận vì nó đã nói không thích mình hay vì nó định tát Thanh Thanh? Lòng hẳn lúc này rối như tơ vò.

Nó lặng người trước những lời hẳn nói, nó đã cố giải thích nhưng hẳn hoàn toàn không muốn nghe, lại còn đuổi nó đi nữa, được rồi nếu không chịu tin nó, không muốn thấy mặt nó nữa, vậy thì... nó đi là được chứ gì? Không hiểu sao nó đau như vậy, nước mắt cũng không ngừng chảy, nó hận không thể lau hết thứ nước của sự đau khổ này.

Tùng Nhân lúng túng chẳng biết làm gì? Chưa bao giờ cậu ta thấy hẳn nổi giận như lúc này, có lẽ đó thật sự là món đồ quan trọng đối với hẳn.

Nó đưa tay vệt nước mắt nhìn hẳn rồi vụt chạy đi, môi hẳn khẽ hát nhẹ lên như muốn nói điều gì đó rồi khép hờ lại, Tùng Nhân gọi với theo nó rồi cũng chạy đuổi theo luôn, cô ta thì khỏi nói đi, vui đến sắp nhảy cẫng lên, nếu mà không có Toàn Phong ở đó e là cô ta còn quái hơn cả cái kiểu cười đùa như bây giờ.

Ngoài trời đã bắt đầu tối dần, không khí cũng lạnh dần lên, Tùng Nhân từ sớm vẫn loay hoay tìm nó đến tận đêm hôm, hết ngoài đường phố lại đến công viên, bờ hồ nhưng chẳng chút tâm hơi, nó chạy đi từ lúc sớm mà giờ này vẫn chưa về nhà, hơn nữa là vẫn không thấy nó đâu, cậu ta sắp đuối sức rồi, phải nói nó là siêu nhân hay sao mà chạy nhanh như gió, ngay cả Tùng Nhân đuổi theo cùng lúc mà vẫn không thấy. Cậu ta chỉ còn cách lui thủ về nhà.

- Sao rồi tìm thấy cô ta chưa? - Hẳn lo lắng hỏi.

"Lúc này mới biết lo sao?" Tùng Nhân xoay hướng khác bừa bãi.

- Em đi lòng vòng trong công viên, ngoài đường, nói chung là những nơi cô ta có thể đến nhưng chẳng thấy đâu cả. - Tùng Nhân mệt mỏi trả lời.

Thanh Thanh thờ dài, tay chấp đôi trước ngực: - Cầu cho Thảo Nguyên được bình an. - Cô ta xoay nhìn hai tên "mặt lạnh". - Cũng có thể là lúc trưa Toàn Phong hơi quá lời làm con bé tổn thương.

"Hừ... Cầu cho mày đi luôn cho rồi." Thanh Thanh nhếch một bên miệng, thích thú với những suy nghĩ của mình.

- Giờ anh cũng không biết phải làm gì? Thôi, mọi người chia nhau ra tìm đi. - Hẳn xua tay ra lệnh.

Rõ ràng là bản thân hắn gây ra lại bắt mọi người chịu khổ chung, thiệt là không công bằng. Tùng Nhân uể oải gạt đầu lia lịa, cô ta cũng tỏ ra lo lắng tiên phong đi trước, cũng không biết đi dạo hay đi tìm người đây.

Nói đến nó thì...

- Đói quá, tự nhiên chạy ra đây chi, trong túi lại không đem theo một đồng, giờ mà về là nhục chết luôn á. Biết vậy hồi sớm kiên quyết ở lại được rồi. - Nó bắt đầu bị con đói và mệt làm cho hối hận, đầu óc mơ hồ.

Nó xoa bụng liên tục, đi qua chỗ nào bán thức ăn nó cũng chêm chộp miếng, nuốt nước miếng ừng ực, thấy cũng tội, mà thôi kệ đi nhin ăn một ngày cũng đâu có chết được. Nó đi lon ton, đi đến hoa cả mắt mà cũng không biết đang đi đâu, thấy còn đường là còn đi thôi, nó chao đảo ngồi gục xuống bên đường. Nó đưa tay dụi mắt, nước mắt lại chảy ra khi nào không biết, nó nấc từng tiếng một, sau đó là dừ đôi hơn.

- Hu hu hu... bà ơi... con nhớ... nhớ bà quá, nếu bà có ở đây bà nhất định sẽ tin con, bà sẽ không để con một mình đâu.

- Làm gì khóc dừ vậy? – Một giọng nói của ai đó chọt vang lên.

“Cuối cùng mọi người cũng tìm ra mình.” Nó mỉm cười, ngẩng đầu lên.

Hả? không phải chứ? Cả... cả một bọn con trai, bọn họ muốn gì đây chứ? Nó sợ sệt nhìn họ. Những tên con trai cười ngợt ngoẻo với nó, chắc là không phải người đang hoảng gì đâu.

- Sao ngồi đây khóc vậy em gái? Bị bạn trai bỏ phải không? – Một tên trong nhóm ngồi xuống chọc ghẹo nó, còn nắm cả tay nó lôi dậy. – Đi theo bọn anh đi, bảo đảm hết buồn liền.

- Mấy người làm gì vậy? Buông ra coi. – Nó hất mạnh tay tên đó ra, nhưng càng hất tên đó càng siết mạnh.

Mấy tên đó cứ đẩy nó qua, đẩy nó lại, tưởng tượng nó giống như một con gấu bông vậy đó, còn liên tục đưa tay sờ lên mặt nó.

- Nhìn em đẹp như vậy mà bị bạn trai đá uổng vậy, thằng bạn trai của em nó bị đui chắc luôn, em yên tâm đi anh thì mắt còn sáng lắm, anh không có bỏ em đâu, đi chơi với tụi anh đi. – Tên trong nhóm cười lên ha ha.

- Buông ra coi, không tôi la lên đó. – Nó cố sức chống cự nhưng vô ích.

- La? Ha ha ha... Dù em có la cũng không ai cứu đâu, ở đây anh là có quyền nhất đó. – Tên đó lên mặt với nó.

Nó đang vùng vẫy, la ó thì đầu chọt xoay tròn như chong chóng, mắt khi thì không thấy gì, khi lại thấy mọi thứ hiện ra mờ ảo, không rõ ràng, nó đưa tay ôm lấy đầu gục xuống, chẳng còn chút sức lực gì để tiếp tục chống lại bọn này nữa, có lẽ do nó đói quá nên mới bị như vậy. Bọn chúng thấy nó đuối sức nên nhanh chóng kẻ nó đi, không ngờ phía sau lại có thêm một giọng nói.

- Bọn mày định làm gì với bạn gái tao vậy?

Bọn chúng có vẻ hoảng sợ khi nhìn thấy người trước mặt, nó chỉ nghe được tiếng của tên nào trong nhóm thốt lên: - Anh! Em xin lỗi, em không biết đây là bạn gái của anh.

- Biến đi, để tao thấy lần nữa là tao cho biết tay.

Tiếp đến nó chỉ thoáng thấy tên đó bị tát cho một cái, sau đó thì nó bị bỏ lại dưới đất lúc nào không biết, bọn chúng bỏ đi, người đó mới đỡ nó tựa vào tay, vỗ vỗ vào má nó.

- Nè! Tỉnh lại coi.

- Tôi... – Nó cố gắng nhướn đôi mắt lên để nhìn, chỉ nhìn thấy được gương mặt mờ mờ, ảo ảo của người đó rồi ngất lịm, bỏ ngoài ta những tiếng kêu ầm ĩ của người đó.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Một Kẻ Xa Lạ

Cả đêm một mõi cuối cùng nó cũng có thể tỉnh lại, trước mắt là trần nhà màu trắng xa lạ, nó đảo mắt nhìn xung quanh, mọi thứ ở đây đều xa xỉ, không

phải căn phòng quen thuộc hằng ngày. Mặc dù những gì hiện ra trước mặt đều bị nhòa đi nhưng nó khẳng định đây không phải là mơ mà hoàn toàn là thật, bởi nó biết chính con đối khiến nó trở nên mù tịt thế này.

Nó chống tay cố gượng dậy, đầu óc vẫn còn choáng váng từ tối hôm qua đến giờ, nghĩ đến tối qua nó hoảng hốt kéo chăn ra xem, phù... may mà đồ vẫn còn nằm trên thân thể, xem ra nó chưa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Nó rất mệt mỏi, đầu xoay tròn, bụng thì trống rỗng nhưng vẫn cố gắng để bản thân tỉnh táo và cảnh giác.

Thật ra đây là đâu? Nó đang ở cái nơi quái nào trên trái đất vậy nè?

Mọi người có đi tìm nó hay không? Toàn Phong có hối hận khi đuổi nó đi hay không? Haiz... sao tự nhiên nó lại nghĩ đến hán làm gì, loại người không biết lí lẽ như hán thì hối hận gì chứ, hôm qua còn bệnh vực Thanh Thanh, xem thường nó, không cần nghĩ đến làm gì. Ngu thì cũng biết bây giờ hai người họ đang vui vẻ vì đã tổng cô được con kì đà như nó, hứ nó không thêm quan tâm, nhưng sao trong đầu cứ hiện ra hình ảnh hai người đó ở cạnh nhau làm nó không thể nào chịu được.

Thảo Nguyên bỏ vào đầu liên tục cố xóa hình ảnh của hán đi nhưng càng làm vậy chỉ càng tổn thương bản thân mà thôi. Mặc kệ, quan trọng là nó muốn biết đây là đâu?

- Tỉnh rồi hả?

Nó chưa kịp dập tắt hoài nghi thì cửa phòng tắm đã mở tung ra, một tên đàn ông với mái tóc rũ rượi, trên thân thể chỉ quấn một chiếc khăn tắm từ thắt lưng trở xuống, tên đó bước ra trên môi còn ẩn hiện nụ cười tà mị, thu hút tầm mắt nó.

Anh ta... anh ta đẹp quá, cơ bắp thật đẹp, cơ thể hấp dẫn y như một người mẫu, thật muốn sờ vào anh ta một cái.

Nó nhìn đến há mồm, tròn mắt, anh ta thấy thể liền phì cười.

- Nè em, đây không phải lần đầu em thấy thân thể đàn ông đấy chứ?

- Ồ đúng. - Nó không dời tầm mắt cũng vô thức mà gật đầu càng khiến anh ta cười to hơn.

Lúc này nó mới thật sự bị tiếng cười của anh ta làm cho tỉnh táo, bất giác...

- Á... anh là ai? Anh mau mặc đồ vào đi, tôi không phải đâu. - Nó gân cổ mà hét, một tay che mắt tay còn lại thì chỉ về phía anh ta xua loạn xạ.

- Không phải cái gì? - Anh ta có chút khó hiểu trước lời của nó nên trở mặt hỏi lại.

- Tôi không phải làm nghề này, không phải đàn bà loại kia, anh hiểu chưa?

Nó đang nói gì vậy, gì mà loại kia loại này. Anh ta bị nó làm cho quẩn cả đầu óc, ngó ra một lúc anh ta mới hiểu nó nói gì liền bật cười, thú vị thật, anh ta hoàn toàn không nghĩ nó như vậy, chưa gì nó đã...

- Loại kia là loại gì? - Anh ta càng lúc càng đến gần nó.

- Anh... tôi... ý tôi không phải loại phụ nữ vì tiền.

- A... thì ra em không phải vì tiền, vậy là miễn phí sao? - Anh vẫn từng bước đến gần nó.

Mặc dù nó đang tức đến sắp điên lên nhưng cũng phải cố gắng giữ bình tĩnh, mặt nó, mặt nó nóng quá, tim đang đập liên hồi trong lồng ngực. Tên đó thật quá đáng, cư nhiên không mặc gì lại đến gần nó như vậy, còn nghĩ nó là loại phụ nữ rẻ tiền nữa.

Thú thực là anh ta đã hiểu lời nó nói, không hán là hiểu mà là quá rõ, từ hôm qua thì anh ta đã biết nó là người thế nào rồi, chỉ là nhìn thấy bộ dạng cuồng quýt của nó làm anh ta rất muốn trêu chọc.

- Sao vậy? Tôi nói đúng rồi phải không? - Anh ta đặt một chân lên giường rồi lại xoa cằm nhìn nó.

- Không phải, tôi còn đang đi học, tôi không phải. - nó ríu rít mà nói.

- Đi học thì không làm được sao?

Anh ta nhếch môi, trèo nhẹ lên giường đến gần nó giống như một con sư tử đang rình mồi làm nó hoảng hồn hất chăn nhảy tọt xuống giường chui ngay vào góc tường.

- Tôi... tôi đã nói không phải rồi mà, hơn nữa anh muốn nói gì thì... thì cũng phải mặc đồ vào trước đã.

Dễ thương thật, xem biểu hiện luống cuống kia thật khiến anh ta thích thú mà muốn trêu chọc. Anh ta lại nhẹ nhàng xuống giường càng lúc càng đến gần nó hơn.

- Anh... anh... sao anh lại... mau tránh xa tôi ra. - Nó vung tay múa chân lia lịa.

Anh ta đặt hai tay lên tường, dán chặt lòng ngực vào nó làm nó không tài nào dám thở mạnh, tim muốn chui ra khỏi lòng ngực.

- Nếu không muốn tránh thì sao? Đối với tôi phụ nữ lang thang trong hẻm vắng một mình thì chỉ có thể là...

- Anh biết gì mà nói- Chưa đợi anh ta nói hết câu nó đã lên tiếng phản đối.

- Vậy thì nói tôi nghe tại sao? - Anh nhếch môi nghiêng đầu nhìn nó.

- Tôi là bị đuổi đi, chứ không phải như anh nghĩ.

Anh ta hơi ngỡ ngàng một chút, động tác cũng trở nên cứng nhắc, từ từ rút tay về. Nó là bị đuổi, nhưng sao vậy chứ? Không biết vì lý do gì mà anh ta lại tò mò về nó.

Anh ta thông thả ngồi xuống giường ngược nhìn nó vẫn còn đang run rẩy co ro trong một góc liềm cười dịu dàng.

- Tôi chỉ đùa thôi có cần sợ đến vậy không?

Nó xua tay. - Không... không... tôi, ừ... - Trước mặt nó bỗng dưng tối sầm lại, nó đột ngột khụy xuống, cảm nhận được chân mình không còn chút sức lực nào nữa.

- Ô nè. - Theo quán tính anh ta nhào đến ôm lấy nó.

May thật, nếu không nhờ cánh tay của anh ta chắc nó đã nằm bẹp xuống sàn rồi. Lần này thật sự cảm ơn anh ta.

- Em sao vậy?

- Tôi đói quá, tôi chưa có gì vào bụng từ hôm qua đến giờ. - Nó yếu ớt trả lời.

- Từ hôm qua đến giờ? - Anh hoảng hốt hỏi lại.

Nó không còn chút sức lực nào nữa nên chỉ gật nhẹ đầu một cái.

- Sao không nói sớm - Anh ta vừa nói vừa đỡ nó ngồi xuống giường.

- Vậy ra anh là người giúp tôi tối qua?

- Chỉ là tiện đường nên giúp vậy thôi.

- Ừm. - Nó gật đầu.

Thật ra nó còn muốn hỏi tại sao hôm qua bọn người kia lại sợ anh ta như vậy, lại còn muốn hỏi anh ta tên gì, làm cái gì, hiện giờ nó là đang ở đâu,... nhưng chẳng còn chút hơi sức nào nữa rồi.

- Em dựa đủ chưa?

Hả? Anh ta nói gì? Dựa gì? Nó ngẩng đầu lên thì mới phát hiện này giờ bản thân vẫn còn đang nằm trong lòng ngực trống trải của anh ta.

- Á... anh đồ biến thái. - Nó chẳng cần suy nghĩ liền đẩy anh ta ngã nhào xuống sàn.

Quá bất cẩn khi mà chiếc khăn của anh ta lại rơi chót, đúng lúc anh ta không hay biết mà đứng lên.

- Không ngờ em vẫn còn hơi sức.

tèn tèn...

Cái khăn rơi ngay trên đất, nó vừa nhìn thấy ... liền kinh ngạc trở mắt, há miệng. Ôi má ơi khủng khiếp thật.

- Á Á Á Á... cái kia, cái kia mau đem nó đi ra chỗ khác. - Haiz... nó lại được một phen đổ mặt.

Anh khẽ cười, ung dung nhặt cái khăn lên quấn lại như cũ.

- Được rồi, tôi đã che nó đi rồi em không cần xấu hổ làm gì, ai mà chẳng có, sau này em có gia đình dù không muốn cũng phải nhìn, không chừng đến lúc đó em còn không nỡ từ chối, ha ha ha...

- Anh im ngay, thật kinh tởm, biến thái, dâm tặc,... - Nó úp mặt xuống gối luôn tục chửi rửa.

- Ha ha... tôi chỉ đùa thôi em có cần cho là thật không? Tôi đi thay đồ rồi kêu người chuẩn bị bữa sáng cho em, em đi rửa mặt đi.

Khi những âm thanh phía sau đã hoàn toàn biến mất thì nó mới bật đầu ngồi, khi này còn hăng hái la hét bây giờ mới cảm thấy mệt, nói chuyện với anh ta thật tốn năng lượng. Nhưng nó vẫn thật muốn biết anh ta là ai? Một người xa lạ sao lại tốt với nó như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Đối Tốt

Thảo Nguyên rút rề đi ra khỏi phòng, bên ngoài thật khiến người ta choáng ngợp, nhà cửa gì mà bề thế quá vậy, to hơn cả nhà của chị Thu Vân, không biết anh ta có làm ăn phi pháp gì không nữa?

Nó dường như cũng bị cái vẻ đẹp bên ngoài cuốn hút nên chỉ biết say xưa mà nhìn ngấm quên mất cả cái bụng đói của mình.

- Nè, mau xuống đây đi, đứng đó mà nhìn ngấm gì vậy? - Đột nhiên anh ta lên tiếng làm nó hoàn hồn trở lại, bỗng chốc bay ra khỏi cái giấc mộng xa hoa ấy.

- Ờ...

Nó bước xuống trong cái nhìn khác thường của vài người có mặt trong nhà, mấy người đó là ai vậy? Tự nhiên lại nhìn nó như vậy, bộ mặt nó dính gì hả?

Nó đưa tay phủi mặt, ánh mắt lại nhìn anh ta có vẻ nhút nhát, thấy thế anh ta liền cười đi đến kéo tay nó xuống.

- Nhanh đi thức ăn nguội hết rồi.

Nó ghé sát tai anh ta hỏi nhỏ: - Anh nhìn thử coi mặt tôi có dính gì không vậy?

Nghe vậy anh ta cũng ngoái lại nhìn nó, lắc đầu.

- Có dính gì đâu? Sao vậy?

Nó nhúm mày.

- Sao mấy người đó cứ nhìn tôi hoài vậy?

Thì ra nó đang ngại điều đó sao? Mấy người đó chỉ là những người làm trong nhà anh ta mà thôi.

- Vậy tôi kêu họ đi là được chứ gì? - Anh lại ghé sát tai nó nói, rồi lại quay về phía họ. - Mọi người có thể đi làm công việc của mình rồi.

- Dạ. - Mọi người đều đồng thanh trả lời rồi đi không nói thêm câu nào nữa.

Nó thấy anh ta thật oai nha, hình như có chút tiếng tăm thì phải, nếu không bọn lưu manh tối qua sẽ không sợ anh như vậy, hơn nữa trong nhà nhìn anh cũng rất nghiêm không thân thiện cho lắm, khác hẳn với cách chị Thu Vân và mọi người đối đãi với nó, chắc anh ta hẳn là một thế lực đen tối nào đó.

Nó gật đầu đồng tình với cái suy nghĩ bất chợt của mình, xong lại lẳng lặng theo anh ta ngồi vào bàn ăn.

- Ăn đi, tất cả đều chuẩn bị cho em.

- Cho tôi. - Nó trở mặt nhìn khối đồ ăn trên bàn, không tin mà hỏi lại.

- Phải, xem như chúng ta có duyên với nhau, bữa ăn này coi như tôi đãi. Ăn xong thì cho tôi biết nhà tôi sẽ cho người đưa em về.

Về nhà sao? Nó làm gì có nhà, nơi đó đâu phải nhà của nó, đã bị người ta đuổi đi từ lâu rồi. Nhưng chẳng lẽ lại ở đây mà đeo bám người khác, anh ta chắc cũng không muốn thu nạp một con đĩa như nó đâu ha. bắt đắ dĩ nó gật đầu vài cái rồi cặm cùi ăn. Ăn hết tất cả, ăn cho no luôn, ăn cho ngày mai và ngày mai nữa sau đó sẽ tìm một nơi khác để đi.

- Em ăn từ từ thôi, tôi không có thuê bác sĩ đâu, nếu lỡ em nghẹn chết tôi lại phải tốn tiền mai táng nữa đó.

Nó dừng lại trừng mắt, anh ta là loại người gì vậy chứ, đẹp trai, giàu có nhưng ăn nói thì thô lỗ, vô duyên hết sức, thật muốn nguyên rủa, nếu không phải nể tình anh ta đã cứu nó lại chiều đãi nó thì nó đã chửi cho anh ta một trận ra trò.

Không thèm để ý, nó lại ăn tiếp.

- Em tên là gì? - Anh ta đột nhiên hỏi.

- Thảo Nguyên. - Nó trả lời cộc lốc.

- Nghe hay đó, vừa nghe tên em liền thấy tinh thần trống trải, thoải mái liền.

Nó trở mắt nhìn anh ta, tên của nó nghe hay đến vậy sao? Anh ta có sạo không vậy, ai cũng nói tên của nó quê mùa, lần đầu tiên bước vào nhà Tùng Nhân cũng nói như vậy.

- Em nhìn gì vậy? Tôi đang khen thật lòng mà.

- Vậy còn anh tên gì? - Nó không nhin được liền hỏi tên.

- Tôi sao? - Anh ta tự chỉ tay vào mình như kiểu ngạc nhiên, cứ như là lần đầu tiên được người khác hỏi tên. - Tôi tên Vũ, là Thiên vũ, nhưng mấy đứa em của tôi thường gọi tôi là anh hai, cũng ít có ai chủ động hỏi tên tôi, em là người đầu tiên.

Đúng là như vậy, không ai, cũng chưa từng có ai gặp mặt mà hỏi tên của anh, không phải vì anh không có tên chi là ở đâu, bất cứ nơi nào anh đến họ sẽ tự khắc biết anh là ai mà không cần phải giới thiệu.

- Nói vậy anh có rất nhiều em sao?

Phụt... Anh ta không nhin được liền cười, con nhỏ này đúng là ngốc có trình độ nha, nói thế mà cũng không hiểu, lại phải giải thích rồi.

- Ha ha... không phải em của tôi, mà là đàn em đi theo tôi, tôi là đại ca của chúng, tôi nói vậy cho thân thiện thôi.

Nó nghe thế buông luôn cả bánh mì kẹp đang cầm trên tay.

- Anh là... đại ca, vậy chẳng phải anh là xã hội đen? Anh đem tôi về chắc chắn là có ý đồ phải không? Anh... anh muốn cho tôi ăn no rồi đem bán chứ gì? - Nó tức giận thét lên.

Hừ, nó biết ngay mà, quả như nó suy đoán, anh ta đúng là làm ăn phi pháp, chứ làm gì lại có một người giàu có, lại hào phóng như vậy chứ.

- Em nghĩ mình là heo sao? Cái gì mà ăn rồi đem bán. - Anh ta cười một cách nhẹ nhàng. - Nói thật thì tuy anh là đại ca nhưng cũng không hẳn là làm ăn phi pháp như em nói.

- Không phải... không phải thì là gì? Ai đòi làm ăn chính đáng lại đem theo nhiều người bên cạnh chứ?

- Haiz... giải thích với một đứa ngốc như em thật mệt, đơn giản vì tôi muốn có người theo bên cạnh cho an toàn, chứ thật ra tôi là làm ăn chính đáng. - Anh ta trườn lên bàn đưa mặt về phía nó, ngó trước ngó sau rồi nói nhỏ. - Và lại em cũng đừng nghĩ tôi có ý đồ gì với em nha, nếu em nghĩ vậy thì đã tự đề cao mình rồi, nhìn em phảng hệt chỗ nói, nếu tôi mà làm ăn phi pháp cũng không dám để mắt đến em đâu, mà nếu như tôi có để mắt đến em đi chẳng nữa thì khách hàng của tôi chưa chắc gì đã... Ha ha ha... thôi em tự hiểu.

Nó đã cố gắng để nghe anh ta nói hết, nhưng quả thật là lửa đã cháy đến chân mày không thể nhin được nữa rồi.

- Anh nói gì hả? - Nó đẩy ghế qua một bên bước sang hướng anh ta, chống nạnh, ưỡng ngực. - Nhìn đi, phăng chỗ nào hả, phăng chỗ nào?

Thiên Vũ bị đông đĩnh luôn trên ghế, trước mặt anh là con gái đây sau, cái gì mà lại thẳng thắn vậy cả, đưa ngay trước mặt lại còn cố tình tạo dáng thế kia, cho dù là quân tử cũng khó lòng mà qua được, tuy da mặt của anh ta có phần hơi dày, cũng từng thấy qua của lạ nhưng không hiểu sao đứng trước thứ đang trưởng thành này làm anh bối rối khủng khiếp, mặt nóng phừng phừng.

Thiên Vũ nuốt khan một cái, phì cười gượng gạo.

- Không biết bên trong có phải đồ giả hay không? Thật muốn xem thử. Ha ha...

- Anh... dâm tặc, biến thái. - Nó lúc này mới lấy tay che chắn trước ngực quay về chỗ cũ.

Cái gã trước mặt đúng là không phải tầm thường, không những bệnh hoạn mà còn vô duyên, nó tức chết đi được, nói ra câu nào cũng bị anh ta chạt chém cho đến không nói nên lời.

...

- Em đã ăn no rồi sao?

- Đúng vậy. - Nó ngoảnh mặt sang hướng khác mà nói.

Haiz... thật giống bà chủ người ta quá, được người ta cứu cơ mà.

- Vậy thì ra xe về đi, nhà em ở đâu thì nói cho họ lái xe đưa về, hôm qua đến giờ chắc người nhà của em đang lo lắng cho em đó.

-...

Lo lắng sao? Có thật là có người đang lo lắng cho nó không? Nó có nên đi về, nhưng hôm qua nó đã quyết định bỏ đi nếu lần này trở về thì xấu hổ lắm.

- Sao vậy? Không muốn về hay muốn ở đây với tôi. - Anh ta không bỏ lỡ cơ hội trên nó.

- Còn lâu, hử. - Nó không thèm đếm xỉa đến anh ta liền bước ra xe.

Nó kéo cửa xe định ngồi vào thì hoảng hốt đóng cửa xe lại chạy ngược vào nhà, bất ngờ đụng phải Thiên Vũ, nó bị ngã lăn quay ra đất.

- Sao vậy? Mau đứng lên. - Anh ta kéo tay nó lên. - Có sao không? Tôi kêu em ra xe về nhà mà.

- Không, tôi không đi đâu. - Nó lắc đầu lia lịa.

- Nhưng tại sao?

- Hắn ta ở trên xe, người ức hiếp tôi. - Nó hoảng hốt nói.

Thiên Vũ nghe vậy liền đi đến cửa xe, anh đưa mắt vào bên trong, đưa tay gõ cửa rồi lại ngoắc người ngồi trong xe ra ngoài.

Hắn ta cũng nghe lời mà bước ra, Thảo Nguyên vừa thấy hắn liền hoảng sợ chạy ra núp sau lưng Thiên Vũ.

- Chị hai, thật xin lỗi, tối qua em không biết nên đã dọa chị hai sợ, em xin lỗi. - Hắn vừa nói vừa cúi đầu trước nó.

Nó nhú mày, giật vạt áo Thiên Vũ.

- Anh ta đang nói gì vậy? Ai là chị hai?

Anh ta nghe nó nói liền cười. - Cậu ấy đang xin lỗi em chuyện tối qua. - Thiên Vũ ghé sát tai nó nói nhỏ. - bởi vì tôi nói em là bạn gái tôi.

- CÁI GÌ? - Nó không nhìn được mà hét lên.

- Nếu em muốn an toàn về đến nhà thì phối hợp một chút. - Nói rồi anh ta thổi nhẹ vào tai nó khiến nó không khỏi rung mình.

Cái tên biến thái, dâm tặc, hèn gì đàn em cũng chỉ là lũ háo sắc.

Thiên Vũ mở cửa nhét nó vào xe, còn thắt dây an toàn cho nó, tên xấu xa còn làm ra vẻ nữa, tại sao nó lại được người như hắn cứu vậy chứ. Nó nén lửa giận vào trong liếc nhìn hắn, miệng cười gượng gạo. Chớ trên thật, bên trái tên háo sắc còn bên phải là tên biến thái, nó thật muốn cắn lưỡi. Thấy biểu hiện của nó Thiên Vũ liền vỗ vỗ lên vai nó.

- Yên tâm đi, sẽ không xảy ra chuyện giống tối qua đâu.

Có thật là anh ta đang an ủi nó không? Nó đứng hình vài giây. Tuy ở gần anh ta chỉ mới mấy tiếng đồng hồ nhưng nó hình như đã hiểu đôi chút về con người anh ta, mặc dù anh ta nói có hơi lưu manh nhưng có lúc cũng trở nên thật đáng tin cậy. Như vừa rồi, anh ta đã giúp nó hoàn toàn yên tâm.

Thấy nó nghe lời mình nói không còn hoảng sợ như lúc nãy liền đắc ý kè vào tai nó thủ thỉ.

- Vì nhìn em rất phẳng, không chút hấp dẫn, he he...

- Anh... - Nó rít từng hơi qua kẽ răng.

Anh nhéo mặt nó một cái. - Tạm biệt em yêu. - Nói với nó xong sắc mặt anh ta liền thay đổi nhìn về phía bên cạnh. - Đưa em ấy về nhà an toàn, đừng để chuyện hôm qua lại tái diễn, nếu không tao không chỉ đánh mấy nhẹ như tối qua đâu.

Tên kia nghe vậy thì run sợ, gật đầu lia lịa.

- Dạ em biết rồi anh hai.

Nó trở mắt nhìn anh ta, ngay lập tức nhận được một nụ cười dịu dàng cùng cái vẫy tay, xem ra lần này anh ta đã thật nghiêm túc. Lúc này thái độ kia làm nó cũng có chút kinh ngạc và sợ hãi. Anh ta và nó nó chưa hề quen biết sao lại tốt với nó như vậy? Đằng sau phải chăng còn có âm mưu gì khác.

-----#@#-----

Rất cảm ơn các bạn đã đọc và phản hồi cho truyện của mình. Mong các bạn thông cảm và ủng hộ mình, ý kiến của các bạn chính là động lực để mình viết tiếp. Lần nữa mình thành thật cảm ơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Mây Mẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Trở Về

Tùng Nhân ngồi vật ra trên ghế, uể oải mà chop mắt, tội cho cậu ta suốt đêm thức trắng để tìm nó nên sáng ra đã vật vã như vậy.

Toàn Phong thì đi đi lại lại, dù nói hấn là người đã đuổi nó đi nhưng cũng là người cả đêm đều nghĩ về nó, hấn lo không biết nó có nơi nào để đi hay không, suốt đêm nó đã ở đâu? Trong đầu hấn cứ hiện lên hình ảnh nó lang thang ngoài đường, gương mặt tiêu tụy, chỉ nghĩ thôi cũng khiến lòng hấn đau như dao cắt.

Thanh Thanh cũng không tài nào ngủ được nhưng sáng ra mặt mày lại rất tươi tỉnh, đúng là cô ta ngủ không được, nhưng không phải vì lo cho nó mà là quá vui mừng vì tổng khứ được vật cản như nó.

Mọi người đã tập trung hết ra sảnh nhưng chỉ có hai tên đó là người chẳng ra người ngòm không ra ngòm.

Tùng Nhân đang chop mắt bị tiến bước chân làm cho tỉnh giấc, cậu ta mệt mỏi nhìn hấn. Haiz... người đuổi đi là hấn, người lo cũng là hấn, thật làm cho Tùng Nhân bức mình, đêm qua không có cơ hội ngủ vậy mà sáng ra mới nhắm mắt lại đã bị hấn phá đám, điều này làm cậu ta rất ư là khó chịu.

- Anh à, anh có thể ngồi xuống được không? Dù anh có đi tới đi lui như vậy thì Thảo Nguyên cũng không có về đâu.

Toàn Phong nghe vậy liền ngồi xuống nhưng tâm tình lại không ổn một chút nào.

- Không biết cô ta đã ở đâu từ đêm hôm qua đến giờ. - Hấn bức dọc nói.

- Anh đừng lo em nghĩ Thảo Nguyên chỉ đi đâu đó thôi chắc chắn sẽ về mà. - Thanh Thanh liền thừa cơ tiếp cận hấn.

Không hiểu sao Tùng Nhân lại vô cùng chú ý trước lời nói của cô ta, cảm thấy dường như có chút giả dối. Nhớ đến những nghi ngờ hôm trước càng khiến cậu ta chán ghét Thanh Thanh hơn, có khi đó thật sự là kế hoạch của cô ta, nếu thật là vậy thì chẳng phải Toàn Phong đã hiểu lầm nó hay sao?

Tùng Nhân ngược nhìn Thanh Thanh một cái, bữu môi đứng lên.

- Em đi tìm Thảo Nguyên. - Nói rồi không thèm nhìn thêm cái nào lập tức bỏ đi.

Hấn không nói gì, ngược lại Thanh Thanh thì thấy thái độ cậu ta rất lạ, cứ như là muốn tránh thứ nguy hiểm, mà thứ đó chính là cô ta. Không phải trước đây Tùng Nhân vô cùng thích cô ta hay sao? Chỉ cần thấy cô đến liền nhanh chóng mà đón tiếp vậy mà giờ lại vì một con nhỏ ôsin quê mùa mà lo cô đi, đúng là tên ngu ngốc.

Thanh Thanh liếc mắt theo bóng lưng của cậu ta khuất sau cửa liền nhếch môi ẩn ý.

"Tốt nhất là đừng tìm được, nếu không tao sẽ cho mày nếm trải đau khổ gấp mấy lần hôm qua nếu mày dám bước về nhà, hừ..."

...

- Chị hai đã tới nhà chị chưa? - Tên khang đàn em của Thiên Vũ hỏi nó.

- Um... nhà tôi... - Nó rất muốn chỉ là ở phía trước, rất muốn rất muốn nhưng lại không dám, nó chẳng đủ can đảm để về nữa, nó sợ sẽ làm Toàn Phong giận dữ, sợ sẽ gây thêm rắc rối cho họ.

- Nhà chị hai ở đâu? - Tên đó nghe nó ấp úng không nhìn được mà hỏi lại.

Nói sao bây giờ, nó bối rối nghiêng qua ngó lại, cuối cùng nhìn thấy trạm xe buýt ở gần chung cư.

- Anh có thể dừng ở trạm xe buýt được không, nhà tôi còn xa lắm, tôi muốn tự bắt xe về nhà.

- Không được đâu, anh hai sẽ mắng em chết. - Khang lắc đầu nhớ đến những lời lúc sáng của Thiên Vũ.

Nó cũng biết vậy, nhưng nếu không làm vậy thì e xe đi mãi cũng không thể dừng, dù sao thì nó và anh ta cũng không phải là chỗ quen thân, bắt quá chỉ là mối quan hệ giữa ân nhân và người bị hại, hơn nữa lại càng không thân thiết với cái tên lái xe này, và lại tới qua tên này còn định ức hiếp nó. Tên này bị chửi hay bị đánh thì có liên quan gì đến nó. Sai này cũng chưa chắc gặp lại anh hai của hấn nên nó không quan tâm.

- Tôi sẽ không nói lại anh hai của anh đâu, làm ơn đi, nhà tôi rất khó nếu biết tôi suốt đêm ở bên ngoài cùng anh hai anh, sáng ra lại có xe sang trọng đưa về thì tôi chết chắc. - Nó giả vờ nài nỉ.

- Nhưng...

- Anh thử nghĩ xem việc tôi bị trách mắng với việc anh làm theo đề nghị của tôi thì cái nào anh sẽ phải chịu tội nặng hơn? - Nó thấy anh ta lo lắng thì biết ngay anh ta đang nghĩ đến lời của Thiên Vũ sáng nay liền thừa cơ đánh vào tâm lý.

Quả nhiên thấy biểu hiện tên Khang có sự thay đổi.

- Thôi được, nhưng có gì chị tự chịu trách nhiệm đó nha. - Tên Khang mặt méo xệch nói.

- Ừm... - Nó thì vui vẻ gật đầu.

Chiếc xe dừng lại tại trạm xe buýt gần chung cư. Nó vừa bước ra khỏi xe tên Khang đã vọt ga đi mất. Đúng là... người gì nhìn bên ngoài cũng đâu có tệ vậy mà lại nhát như thỏ đế, đã vậy tối qua còn vỗ ngực nói mình lớn nhất, một tên khoác lác. Cũng không thể trách tên đó tại sao lại sợ nó như vậy dù gì thì nó cũng là chị hai mà, ha ha... Không thể ngờ được chỉ sao một đêm nó lại lên cấp như vậy, nhưng nói gì thì nói cho dù Thiên Vũ có đẹp đến mức không ai sánh bằng thì nó cũng sẽ không yêu loại người như anh ta, cái đồ ăn nói vô duyên, biến thái, tung tung lại còn là đại ca giang hồ, hừ có cho nó cũng không thêm.

Thật tội cho đàn em của hắn không biết chuyện giữa hai người lại còn bị hắn dọa cho thất kinh hồn vía, cũng tốt nếu tên đó mà biết chị e bây giờ nó còn đứng bên vệ đường, không chừng còn tái diễn việc tối qua. Haiz... tốt thật, giờ thì về đến nhà rồi, mong sao mãi mãi không gặp lại anh ta - Thiên Vũ biến thái.

Nó ngồi ở trạm xe buýt hết căn móng tay lại vò đầu, không biết có nên về nhà hay không, chắc gì họ đã lo cho nó, đi về có khi lại bị đuổi ra.

Bin! Bin!

Tiếng còi xe buýt từ xa đổ tới, dừng ngay trước mặt nó, cửa xe đã mở ra như chào đón nó, nhưng nó cũng chẳng buồn nhìn đến, chỉ lo lải nhải câu chuyện cũ của mình. Tài xế thấy nó vẫn gục đầu xuống đất lén nhép liếc không đủ kiên nhẫn mà rống lên.

- Cô gái kia có nhang lên xe buýt không, tôi chạy bây giờ.

Lúc này nó mới thất thần nhìn lên.

Ồ thì ra là gọi mình.

Nó đưa tay lên lắc nhẹ. - Không đi.

- Không đi thì ngồi đó làm gì, trạm xe buýt chứ không phải nơi hành nghề. - Bà soát vé, chanh chua nói.

Hành nghề? Hành nghề á? Nó lúc này mới ngốc đầu dậy trở mặt ra nhìn, bà ta định nói là nó đang làm nghề kia ớ hờ. Ôi giờ nó mới phát hiện lời nói lúc nãy cứ như nó và gã tài xế kia đang ngạ giá. Chứa ôi, sao nó luôn bị hiểu lầm thế này, bộ dạng của nó giống lắm sao?

Nó đứng lên định xin lỗi thì cửa xe khép lại, nó chỉ kịp thấy ông tài xế kia lắc đầu mấy cái rồi cho xe chạy đi, còn mấy hành khách trên xe thì đưa mắt nhìn chằm chằm vào nó kiểu như bắt mồn răng tại nó mà họ trễ công việc của mình. Đột nhiên nó thấy mình cứ như thành phần cách li ấy, đi đến đâu thì chỗ ấy liền xảy ra chuyện, chán nản làm sao.

Nó định đặt mông ngồi xuống thì đột nhiên khựng lại, đưa mắt nhìn cái ghế rồi lại tám biển đề chữ "trạm xe buýt" to tướng kia liền thờ dài rồi đi, nó sợ lại gặp mấy cái mụ soát vé hung dữ kia lại nói nó làm nghề không đàng hoàng.

Nó không biết đi hướng nào thì vô thức lùi thui về phía chung cư.

Tùng Nhân từ lúc ra khỏi cửa chung cư cũng chẳng biết phải đi đâu, cậu rất muốn đi tìm nó nhưng thật tình là không biết ở đâu mà tìm đành dạo qua dạo lại dưới chung cư. Giữa lúc tâm trạng rối bời như thế liền bắt gặp bóng dáng của nó.

Nhìn lắm sao? Cậu dụi mắt mấy cái như để chắc chắn rằng bản thân không hề bị hoa mắt.

Quả đúng là nó rồi, cho dù là nhìn nhầm cậu cũng không bỏ qua cơ hội. Tùng Nhân vui mừng vọt chạy về phía nó.

- Thảo Nguyên.

Nó đang rầu rĩ cầm đầu xuống đất vừa nghe ai đó gọi tên mình liền bắt giác nhìn lên. Thật sự lúc ấy cảm xúc như vỡ òa ra, phải nói thế nào đây? Giờ thì nó biết thì ra trên đời vẫn còn một người biết đến nó, nhớ đến nó và nhìn thấy nó.

Nó không biết làm gì nữa, Tùng Nhân đang lúc một gần nó hơn, còn nó thì đứng yên bất động, nó còn tưởng bản thân và Tùng Nhân đã xa cách từ rất lâu hôm nay mới vừa gặp lại, cảm giác vui từ bên trong cứ dâng tràn lên, nó chẳng biết tại sao mình lại vui đến vậy? Mối chỉ nấp máy nói không ra hoi.

- T.ù.n.g... Tùng Nhân, đúng là cậu ấy. - Nó bắt giác mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Đau Khổ Nhưng Phải Chấp Nhận

Tùng Nhân chạy ào đến ôm chầm lấy nó mặc cho nó cứ đứng đơ ra như khúc gỗ.

- Cô đi đâu vậy hả? Cô có biết tôi và mọi người đã rất lo lắng cho cô hay không?

Nó vùi đầu vào vai Tùng Nhân nức nở.

- Tôi xin lỗi... tôi xin lỗi... hức...

- Khờ quá xin lỗi gì chứ, có phải lỗi của cô đâu. - Tùng Nhân xoa đầu nó nói.

Bộ dạng này rất dễ hiểu làm nha, nó thấy mọi người ở đằng xa đang nhìn chăm chăm vào nó, liền nhẹ nhàng đẩy Tùng Nhân ra tuy có hơi hụt hẫng một tí nhưng không lâu sau đó cậu ta mới biết thì ra nó đang xấu hổ.

- Mau cùng tôi về nhà thôi. - Tùng Nhân kéo tay nó đi.

Về nhà? Nó bỗng thấy tim đập rộn ràng, vừa vui lại vừa sợ. Nơi đó có chào đón nó nữa không?

- Tôi... - Nó ghi tay lại, có chút ấp úng. - Tôi sợ.

- Sợ gì chứ? - Tùng Nhân cúi đầu nhìn nó khó hiểu.

- Toàn Phong? Anh ta...

- Tưởng gì, chuyện đó thì yên tâm đi, có tôi ở đây, không ai đụng được vào cô đâu.

- Nhưng... - Nó vẫn còn lo nếu nó xuất hiện ngay lúc này liệu hấn còn nổi giận nữa hay không.

Tùng Nhân mặc cho nó vẫn còn đang bị dày vò bởi đồng hồ đếm trong đầu liền kéo nó đi.

- Không nhưng với nhị gì hết.

....

Lúc Tùng Nhân rời đi thì lòng của Toàn Phong cũng đã nhảy theo khi đó rồi, mặc dù chân hấn thì không muốn bước nhưng mắt hấn thì cứ đảo đảo nhìn ra cửa, chỉ mong sao có thể nhìn thấy nó từ cửa mà bước vào, vẫn khuôn mặt tươi tắn mà mỉm cười với hấn, vẫn bộ dáng nhút nhát đứng trước mặt hấn. Mà vì có gì hấn lại mong mỏi điều đó, không phải chính hấn là người đã nói những lời tổn thương nó hay sao? Giờ hấn lại muốn nhận được nụ cười từ nó, thật là không đủ tư cách, hay đơn giản là vì hấn chỉ cảm thấy có lỗi.

Hấn còn không biết bản thân mình thật sự muốn gì?

Cạch!

Tiếng mở cửa thức tỉnh hấn, hấn chăm chú nhìn ra cửa, trong đầu lại hiện lên hình ảnh của nó, không biết sao từ sâu trong lòng hấn lại dâng lên một nỗi niềm khó tả đến vậy?

Tùng Nhân từ ngoài cửa dắt tay nó bước vào, trên môi còn đang nở một nụ cười tươi rói, nó thì lưỡng lự cúi đầu.

- Xem tôi đưa ai về nè. - Cậu ta rằng môi không thể khép chặt nhanh chóng nói.

- Thảo Nguyên. - Thanh Thanh có vẻ hơi sững sốt cùng chút kinh ngạc từ ghế sofa đứng bật dậy.

Hừ... giờ thì xem cô ta sẽ làm gì nó đây, đồ độc ác như cô ta còn có mặt mũi ở lại đây nữa, thật đáng xem thường. Thảo Nguyên liếc nhìn cô ta nhưng biểu hiện vẫn không thay đổi, vẫn đơn thuần như vậy.

Khi ánh mắt chợt rơi vào ánh mắt hắn thì đột nhiên vụt tắt, nó lại tiếp tục gục đầu xuống đất, hành động như vậy thật khiến cho hắn có chút khó chịu. Điều đó có nghĩa là nó đang rất sợ hãi khi nhìn thấy hắn, hắn không muốn một chút nào.

Toàn Phong từng bước đến gần nó, dừng lại trước mặt nó, nó nhận thấy đôi bàn chân rắn chắc đang uy nghiêm trụ trước mặt nó nhưng nó rất sợ, nó không dám nhìn, nó sợ là mình sẽ làm hắn nổi giận.

- Cô đi đâu cả đêm qua vậy? Có biết mọi người đã vì cô mà mất ăn mất ngủ hay không? - Hắn vẫn thần thái đó, vẫn giọng lạnh lùng như vậy mà hỏi nó.

- Tôi... - Nó phải nói sao đây? Nói là nó chút nữa bị ức hiếp, chút nữa thì chết vì đói, vì lạnh hay là được một người đàn ông xa lạ đem về nhà, nói như vậy có lợi ích sao? Rồi hắn sẽ lại cười nhạo nó, khinh thường nó mà thôi. - Tôi chỉ là đến nhà một người bạn ngủ qua đêm.

- Hừ... - Hắn đột nhiên cười một tiếng làm nó cảm giác như phong ba sắp kéo đến. - Xem ra mọi người đều lo vô ích rồi, tôi đã nghĩ cô phải ở một góc nào đó suốt đêm qua chứ.

Nó biết ngay mà, ngay cả nó nói ra điều dễ nghe nhất cũng bị hắn đem lật ngược lại, dù có như thế nào thì trong mắt hắn nó mãi mãi không là gì cả, nghĩ lại thì lời hắn cũng không sai, nếu đặt tình huống như tối qua không xuất hiện bọn lưu manh, không xuất hiện Thiên Vũ thì giờ nó đã nằm ngất ở một góc đường nào đó chứ không hẳn là lạnh lặn đứng đây, nên nó không có lí do gì để phản bác lời nói của hắn, vậy là nó cứ đứng yên, cứ như vậy mà nghe những lời chua chát đó.

- Anh đủ chưa Toàn Phong? Anh thật muốn Thảo Nguyên đi đến vậy sao? - Tùng Nhân không thể nào chịu đựng được khi mà hắn lại tiếp tục dùng những lời như vậy sỉ nhục nó.

Bất giác hắn cũng nhận ra mình vừa nói gì? Hắn thật không biết, hắn không hiểu bản thân muốn cái gì, rõ ràng là rất muốn nó quay về nhưng tại sao vừa gặp nó lại tiếp tục dùng những lời như muốn đuổi nó đi lần nữa, hắn sao vậy chứ?

Toàn Phong trút một hơi nặng nề nhìn nó.

- Được rồi, tôi sẽ không nói gì nữa hết, sáng nay trường có điện thoại đến tôi đã giúp cô xin phép, giờ thì đi tắm rửa nghỉ ngơi đi.

- Phải đó Thảo Nguyên. - Tùng Nhân cũng vội vàng đẩy vai nó.

Nó không dám ngẩng đầu nhưng cũng gật gật vai cái rồi lách qua người hắn mà đi, nhưng chân chưa kịp bước đã phải khựng lại vì âm thanh trầm bổng kia.

- Sao này đừng vì một vài câu nói như vậy mà bỏ nhà đi nữa, cho dù tôi có nói gì đi nữa thì đó cũng không phải lời thật lòng, hơn nữa tôi cũng không phải chủ nhà, không phải người thuê cô nên tôi không có quyền đó. - Toàn Phong lạnh lẽo đối diện với tấm lưng nhỏ bé đang từng khắc run lên mà nói.

Nó không hiểu sao nước mắt lại rơi ra bất ngờ như thế, dù biết lời nói đó là đang an ủi nó nhưng nghe qua thật chua xót. Gì mà chủ nhà? rồi người thuê cô? Đúng hơn là đang sỉ nhục nó. Nó không thêm để tâm đến đâu, nó tiếp tục về phòng của nó.

Toàn Phong nhìn theo bóng lưng của nó dần khuất đi liền nhận thức bản thân đã nói gì đó tổn thương nó. Tiếp tục rồi ư? Hắn, hôm nay sao vậy? Vô tình nói ra những lời tổn thương nó rồi sao đó mới kịp nhận ra, dù hắn rất muốn nói "Thảo Nguyên tôi xin lỗi" nhưng khi mở miệng lại chỉ toàn là mĩa mai nó.

không biết từ khi nào hắn đã dần quan tâm đến nó nhiều như vậy, cũng không biết từ khi nào nó đã thay đổi đến mức ấy, hoàn toàn khác hẳn, lúc nó mới đặt chân đến đây mọi thứ đối với nó đều lạ lẫm, cái vẻ nhút nhát đáng yêu ấy luôn làm người khác nao núng, khi đối diện với hắn nó luôn rút rè, nhưng mà mỗi hôm qua thôi hắn đã nhìn ra sự khác biệt trong nó, đứng trước mặt hắn không còn là một Thảo Nguyên mềm yếu, không còn là một người ai muốn nói thế nào cũng được, mà là một người đã trưởng thành, đã mạnh mẽ, nhớ lại ánh mắt đau khổ của nó khi không tránh né nhìn vào hắn hôm qua thì hắn đã biết nó thật sự đã khác. Có lẽ hắn nên nhìn nhận lại vấn đề ngay từ giây phút này rồi.

Nói đến nó thì từ lúc bước vào phòng nó cứ ngồi sau cánh cửa mà khóc, tại sao lại như vậy? Những người mà nó tin tưởng đều khiến nó thất vọng như thế, một người ghét nó rồi lại ưa nó, đối tốt với nó sau cùng lại khinh thường nó, chẳng phải nó lại quay về vị trí ban đầu của mình rồi hay sao? Vốn tưởng bản thân đã được xem trọng, được quan tâm, nhưng nó lầm thật rồi, nó quên mất bản thân chỉ là một người nghèo hèn, trong cái gia đình này nó chẳng là gì cả, có nó hay không có nó thì cũng chẳng sao, mọi người đều coi nó như người ở mà thôi. Ừ thì nó đúng là người ở, từ đầu đến cuối mọi người không ai sai cả, chỉ có nó là nhìn nhận sai vấn đề, nó luôn tưởng rằng bản thân là thành viên trong gia đình họ, vì họ luôn đối tốt với nó nhưng nó sai rồi, sai thật rồi. Bắt đầu từ hôm nay nó vẫn sẽ là một đứa ôsin thấp hèn như ngày đầu và sẽ an phận với vị trí này mãi mãi.

....

Người vui kẻ buồn và kẻ thứ ba thì đang tức giận.

Được gặp lại người mà mình không ưa thì đương nhiên Thanh Thanh không còn chút tâm trạng nào mà cười nổi, tuy nhiên vừa rồi khi thấy thái độ của Toàn Phong đối với nó như vậy làm cô ta cảm nhận được kế hoạch do cô ta bày ra căn bản cũng có chút khởi sắc, mặc dù không loại bỏ được cái gai trong mắt là nó nhưng cô ta đã thuận lợi khiến cho hắn mất đi niềm tin với nó, nếu cứ cái đà này thì không lâu nữa nó sẽ không thể nào tơ tưởng đến Toàn Phong của cô ta được nữa.

Thanh Thanh cũng đã trở về phòng để từ từ tính bước tiếp theo rồi, để xem lần này cô ta sẽ tung tiếp chiêu gì đây?

- Suốt đời của mày cũng chỉ đứng sao lưng tao mà thôi đồ con ranh chết tiệt, để tao coi lần sau có còn mày nữa vậy không? - Thanh Thanh chỉ tay về phía phòng đối diện rít từng hơi một.

Dù là cách một bức tường nhưng cô ta cũng có thể tượng tượng ra được hình ảnh nó đang đứng ở đó, cô ta rất khéo diễn xuất nên trí tưởng tượng cũng vô cùng phong phú như vậy đấy, đôi lúc cảm giác như cô ta không phải là người mà là một thứ gì đó vô cùng lợi hại, thâm độc lại cực kỳ nguy hiểm, nói đến cô ta thì không có từ nào để diễn tả ngoài hai chữ "tài năng", nói vậy thì hơi đề cao cô ta quá nhưng thực chất là vậy đó. (Cái này thì mọi người tự hiểu nha :D).

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Mày Mắm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Cô Gái Thú Vị

Đêm đã khuya ai cũng yên giấc chỉ có một người là không tài nào chợp mắt được, vì hễ cứ nhắm mắt lại là hình ảnh đáng yêu ấy lại hiện ra trong đầu và vây lấy tâm trí, đây vô anh ta từng khắc một.

Thiên Vũ rời khỏi giường đốt một điếu thuốc mà nhắm nhĩ. Đã qua mấy ngày rồi không biết con nhóc đó ra sao nữa, nó có nhớ anh ta như anh ta đang nhớ đến nó hiện giờ không, càng nghĩ lại càng khiến tâm tư rối bời hơn. Phả khói thuốc vào không trung anh lại hài lòng mà mỉm cười, nụ cười ở đây không phải vì nghệ thuật hút thuốc của mình mà khen thưởng mà là vì nghĩ đến những chuyện đã xảy ra tại chính ngôi nhà này, tại căn phòng này. Bộ dạng đáng yêu đó khiến anh khắc ghi trong đầu, vẻ dịu dàng, đôi lúc xấu hổ lại có khi thẳng thắn làm anh không tài nào quên được.

Sao anh lại nghĩ về nó lúc này nhỉ? Không phải chỉ là vô tình mà giúp đỡ hay sao? Lúc đó anh cũng chỉ là đơn giản muốn giúp nó lại không có ý định giữ nó lại, sau khi cho nó ngủ nhờ, còn đãi một bữa nó nê thì cho nó rời khỏi, mặc nó muốn đi đâu về đâu, vậy mà bây giờ anh lại nghĩ đến rồi lo lắng là sao?

Nhìn con nhóc đó cũng chỉ mới 17, 18 tuổi thật sự không hợp với một người đã trưởng thành giống như anh thì có gì lại muốn bảo vệ nó đến như vậy?

Anh sắp điên lên rồi, không hiểu được bản thân vì sao lại nghĩ đến nó, anh quẳng điếu thuốc, đi về giường tiếp tục ngủ nhưng khi nằm xuống lại cảm giác nó đã từng nằm qua chiếc giường này nên cũng không thể nào ngủ được, đành đổi sang phòng khác vậy.

Lúc đi qua hành lang lại bất chợt thấy hình ảnh nó đứng dưới cầu thang ngầy người, lại còn nhớ nó kể vào tai anh hồi nhỏ, bắt giấc mặt anh lại nóng phừng phừng. Nói thật một đại ca như anh từng nếm qua không biết bao món ngon của lạ, cũng chưa từng phải bận tâm bởi bất kì một cô gái nào, thật không thể tin được lần này chỉ vì một con nhóc đáng tuổi em mình mà tương tư mấy đêm liền, nếu đồn ra ngoài không biết thể diện sẽ phải chôn ở nơi nào.

Lắc đầu mấy cái anh lại trở về căn phòng cũ ngồi hồi tưởng lại hình bóng nó, vậy là thao thức luôn đến sáng.

...

Hôm sau Thiên Vũ vác cái bàn mặt gấu trúc của mình xuống nhà, cũng may sáng sớm anh có thói quen ở một mình không thích làm phiền chứ nếu không để người làm thấy được bộ dạng anh lúc này chắc họ sẽ phải thẳng trắng ba ngày ba đêm để cười. Đường đường là một ông chủ giàu có trong mắt mọi người lại phải có lúc hao gầy tiêu tụy đến thế.

Anh nhắc điện thoại nhấn một dãy số do dự nhấn vào nút gọi

Đội từng hồi chuông qua đi khi mà đầu dây bên kia vừa có tín hiệu anh đã vui đến sắp nhảy cẫng lên nhưng sau đó lại trở nên ấp úng.

- Mày hả Khang? - Anh vẫn với giọng uy nghiêm hỏi.

- Thăng nào vậy? Mới sáng sớm đã điện hỏi tên. - Cái giọng nhóp nhép của một kẻ chưa tỉnh ngủ, lại còn gọi anh là thăng này thăng nọ càng khiến anh điên hơn.

- Hôm nay mày ăn gan hùm rồi phải không? - Thiên Vũ gắng lên từng chữ một.

- Haiz... cái thăng này, sáng mày rảnh quá phải không ranh con, phá giấc ngủ của ông một lát ông cho ăn đấm nghe chưa nhóc, biến đi. - Gã chẳng thèm mở mắt nói, vẫn cái giọng nhẹ nhàng đó làm anh ta khó chịu.

Gã không để tâm đến lửa đã sắp cháy đến chân mày vẫn ung dung ngáy ngủ.

- Tao là gió của trời đây con à. - Anh thông thả nói.

- Gió của trời là thăng... ơ... anh hai. - Đột nhiên cái giọng ngáy ngủ ấy rõ ràng hẳn ra. - Em xin lỗi anh hai, em tưởng thăng mất dạy nào phá.

- Mày còn dám nói.

- Dạ tại còn sớm vậy mà anh hai gọi nên...

Thiên Vũ nghe Khang nói thế liền đưa mắt nhìn đồng hồ, quả như tên đó nói chỉ mới 5 giờ 30, bình thường anh ta cũng không thức sớm như vậy chả trách thằng em anh lại hiểu lầm, nghĩ lại thì việc anh tức giận với nó cũng không đúng, hơn nữa đàn em của anh, anh biết rất rõ, chỉ toàn là những đứa háo sắc, ăn ngủ như heo. Haiz... thật bất hạnh khi mà bên cạnh anh ta chẳng có lấy một nhân tài.

- Tao có chuyện muốn nói với mày.

- Dạ anh hai cứ nói, em đang nghe đây.

- Ừm... Hôm bữa mày đưa chị hai về đến nhà an toàn chứ? - Anh ấp úng hỏi.

Tên Khang nghe hỏi liền bật cười ha hả.

- Tưởng gì chứ chuyện đó anh hai yên tâm, ủa mà chị hai không báo bình an với anh hai sao? - Gã tò mò hỏi.

Anh nên nói sao đây? Sự thật thì đâu phải là gì của người ta đâu mà báo bình an, vả lại nói tiếng người yêu chứ ngoài tên nó ra anh ta hoàn toàn không biết thêm gì về nó. Nhưng mà cũng không thể mất mặt được.

- Ồ... đương nhiên là có rồi, tao chỉ lo nên hỏi vậy thôi.

- Ờm... mà anh hai nè, em hỏi thật anh hai nha, cô gái đó thật sự là chị hai hả?

Ôi trời! Cái thằng, đã biết anh ta đang lo về chuyện này lại cứ đâm đầu vào mà hỏi, anh lắc đầu mấy cái trấn tĩnh.

- Sao mày hỏi vậy?

- Tại em thấy không giống một chút nào, chị hai đẹp thì đẹp thật, nhìn bốc thì có chút chút nhưng mà ngó tới ngó lui cỡ nào cũng ra dáng nữ sinh nghe. - tên Khang nói đến đâu thì lòng anh lại lo lắng đến đó, ngay cả gã cũng nhìn ra rồi.

-Thôi đi mày ơi, dù chị hai mày có là gì thì cũng là người tao để mắt đến cho dù chị hai mày là trẻ sơ sinh tao cũng thích chứ đừng nói nữ sinh.

Chúa ơi, trẻ sơ sinh mà đại ca cũng không tha luôn, ghê quá. gã nuốt khan một cái liền cười.

- Ha ha... phải phải, anh hai là một người chung tình ai cũng biết mà.

- Khỏi nịnh đi, tao còn một việc muốn hỏi.

- Dạ anh hai cứ hỏi.

- Um... chắc... - Cái này khó nói quá, nói sao giờ ta. - Thật là mày đưa chị hai về đến nhà chưa?

Tên Khang gãi đầu, há miệng. Đại ca sao vậy? Hỏi một câu hỏi quai, hôm nay anh ta có uống lộn thuốc hay không?

- hê... anh hai này giỡn quai, em đưa chị hai về đến nhà rồi.

- Thật hả? - Anh ta lại cố hỏi lại.

- Em nói thật mà.

- Ừm... vậy... a. - Thiên Vũ đưa tay vuốt tóc, mắt nhìn láo lia trên trần nhà, giọng nhỏ dần. - Vậy... nhà chị hai mày... ở đâu á?

Cái gì? anh ta đang hỏi nhà nó hả? Tên Khang có nghe lầm không, hai người quen nhau mà không biết nhà là sao, chắc là đang thử gã chứ gì.

- Anh hai hôm nay kì quá nghe, em đưa chị hai về nhà an toàn rồi. - Gã chắc chắn nói.

- Không phải anh hai đang nghi ngờ mày mà là..., . anh hai hỏi thiệt. - Anh ta biết là khó nói nhưng cũng phải nói, vì để tìm ra nó anh ta buộc phải dẹp bỏ thể diện qua một bên.

- Anh hai hỏi thiệt luôn á hả? - Gã liú cả lưỡi.

- Thú thật với mày, anh hai đến giờ vẫn chưa biết nhà chị hai, chị hai mày giấu kĩ quá, ha ha... - Anh ta cười gượng gạo.

Trời đất ơi cái ông này, người yêu mà không biết nhà là sao? Khang vò đầu bứt tóc, ngay cả gã là người đưa nó về còn không biết nhà nó thì làm sao mà nói cho anh ta biết được. Haiz... rồi rồi đây.

- Ô... nhà chị hai... ở... ở... gần trạm xe buýt hay gì đó tại bữa chỉ không cho em đưa về đến nhà. - Gã ái ngại nói.

Khốn kiếp vậy mà nó vừa nói với anh đã đưa đến nhà, đúng là không thể tin tưởng được, xem ra anh phải tự mình tìm thì mới có thành ý.

- Vậy mày còn nhớ trạm xe buýt đó chứ?

- Dạ nhớ. - Gã sợ đại ca trách tội nên gật đầu lia lịa.

- Thay đồ qua chờ tao đến đó, nhanh. - Anh ta không nói thêm gì liền ngắt máy.

Để xem chúng ta có duyên gặp lại hay không? Thiên Vũ khẽ cười gõ điện thoại vào lòng bàn tay, trong đầu lại tiếp tục hiện ra hình ảnh của nó. Cũng mong lần này có cơ hội gặp lại. Cô gái thú vị, nghĩ xong anh ta thông thả đi lên phòng, chắc hẳn là đi chỉnh chu quần áo, tút lại một chút nhan sắc chớ còn gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Người Không Muốn Gặp Thì Lại Gặp

Để bù đắp những ngày đi lưu diễn mệt mỏi nên sáng nay hai tên mặt lạnh đã dành hẳn một ngày để nghỉ ngơi, tắt hết điện thoại, máy tính tránh lại có kẻ gây phiền toái. Haiz... cũng thật tội cho nó, lại không ai chờ đi học, đành phải tự đón xe buýt. Mà nó cũng thật là... đang trông mong gì vậy chứ, người ta là người nổi tiếng sao có thể thức sớm mà đưa nó đến trường, haha... đúng là vọng tưởng.

Nó lủi thủi rời khỏi chung cư, đi đến trạm xe buýt ngồi ngầy người trên ghế.

Đã nhiều ngày trôi qua như vậy mà hán cũng chẳng thêm ngó ngang gì đến nó, nghĩ đến đây nó liền tự cốc đầu mình mấy cái rồi tự khinh thường mà cười. Nghĩ đi đâu vậy chứ? Chỉ là ôsin, trước sau gì cũng chỉ là người giúp việc lại muốn được quan tâm đến ư? Suy nghĩ ngu ngốc, khờ thật... đừng nghĩ nữa, đừng nghĩ nữa. Nó giận bản thân vì không ngừng nghĩ về điều đó nên không cam tâm mà trút giận lên bản thân.

...

- Nè mày có đi làm không vậy? Chạy xa như vậy vẫn chưa đến.

Thiên Vũ ngồi trên xe mắt không ngừng nhìn ra bên ngoài, miệng hỏi đi hỏi lại một câu duy nhất. Tên Khang ngồi phía trước cũng cảm thấy nhàm chán, trong lòng thầm than trách, giờ phút này gã đang nghĩ "liệu theo tên đại ca này là đúng hay sai" người đâu mà đại gái không thua gì gã, lần đầu thấy đại ca luống cuống vì một người con gái như vậy thật khiến gã tò mò, đại ca trước nay chỉ nhân theo đuôi nhiều đến không sao tả được nhưng đại ca có thêm nhìn đến đâu vậy mà giờ lại... rơi trúng bẫy tình. Haiz... cũng thật tội cho đại ca lụy tình ai không lụy lại lụy một con nhóc chưa hiểu sự đời, phải tả như thế nào? Nên nói con nhóc đó xui xẻo hay đại ca của gã xui xẻo đây? Ôi thôi đi, dù như thế nào thì cũng đều đáng trách cả vì đã kéo gã vào cuộc, nếu thường ngày gã được thoải mái nằm trên giường hưởng thụ thì hôm nay trời chưa có nắng đã phải ngồi lái xe trong trạng thái vật vờ thế này, tuy vậy gã cũng đành phải cam chịu, bởi anh ta là đại ca, anh ta có quyền.

- Đại ca cứ yên tâm đi, em đã đi đến nơi nào thì sẽ nhớ ngay nơi đó, đặc biệt là những nơi có mỹ nhân giống chị hai, he he...

Thiên Vũ nghe nói thế liền nhếch môi, không nói thêm gì, bởi anh ta còn lạ gì cái tật khó chữa của đàn em anh nữa, cũng chính nhờ vậy mà bọn nó cũng có nhiều người đeo theo không thua kém gì anh.

Khang thấy anh không trả lời liền nhìn kính chiếu hậu, môi anh tùy ý mà nhếch lên như vậy làm gã cũng yên tâm đôi phần, cứ sợ bản thân đã nói gì không phải làm anh phật lòng. À mà hán để ý sao anh cứ đeo kính từ lúc ra khỏi nhà, đây cũng không phải điều gì lạ lắm, tuy nhiên thường ngày anh rất ít khi đeo kính, trừ những lúc đi gặp đối tác, đối thủ và kẻ thù thì mới đeo, để tùy ý mà quan sát. Vậy mà hôm nay đi gặp chị hai lại đeo kính là sao? Không lẽ chị hai cũng thuộc tip người khó đoán. Gã lắc đầu mấy cái để xua đi suy nghĩ vớ vẩn của mình rồi tập trung vào việc lái xe.

Ây cuối cùng cũng đến cái trạm xe buýt kia, gã giảm tốc độ lái xe tấp vào ven đường gần trạm xe.

- Đến rồi sao? - Anh ta cảm nhận xe đã dừng lại liền nhóm người hỏi.

- Dạ, là ở đằng trước. - Cánh tay tên Khang đang mạnh mẽ chỉ về phía trước ngay lập tức đã từ từ rơi xuống, chòm người về phía trạm xe, hai mắt nheo liên hồi. - Ủa... ủa... đó không phải là chị hai sao?

Cái gì? Không phải là có duyên đến mức ấy chứ? Ngay lúc không biết phải từ trạm xe buýt mà tra tung tích của nó thế nào thì nó lập tức xuất hiện ở đó.

Thiên Vũ nghe thấy vậy theo phản xạ mà đưa đầu ra hàng ghế trước. - Đâu? Chị hai mày đâu?

Khang thấy có chút kinh ngạc xoay đầu nhìn anh, cái gì mà lại hấp tấp vậy chứ, mất hết hình tượng một đại ca lạnh lùng, một soái ca đáng ngưỡng mộ trong lòng gã rồi. Anh cũng nhận ra gã đang nghĩ gì nên hắng giọng, ngồi lại chỗ cũ.

- Ủm... mau cho xe lại gần chị hai mày đi.

Hết nói nổi tên đại ca này.

- Nhưng đằng trước là trạm xe buýt, đậu chỗ đó e là... - Gã lưỡng lự.

- Ai kêu mày đậu ở đó hả? Tao kêu mày đưa tao lại đó sau đó thì mày chạy xe về chỗ cũ.

- Ồ... dạ.

Đúng là, lúc cần gã thì hối thúc liên hồi, lúc không cần thì lại đuổi không thương tiếc, gã giận.

...

Hôm nay là ngày gì vậy chứ? Xui xẻo, trong nhà không ai để tâm, ra đường thì cũng giống như không khí, ngay cả người qua đường cũng không buồn nhìn đến nó lấy một cái, thật đúng là cái xã hội nhàn tâm mà. Ngay cả chiếc xe buýt cũng muốn chống lại nó, muốn nó trẻ học để bị phạt phải không? Chúa ơi... khổ quá.

Nó hét đứng lên rồi lại ngồi xuống, hét vò đầu rồi lại bứt tóc.

- Đò xe buýt chết tiệt, chị đây không thèm nhờ đến mày chị đây sẽ tự có cách đến trường. - Nó lira giận phùng phùng định qua bên kia đường thuê chú kia chở đến trường, vừa lúc muốn băng qua thì một chiếc xe hơi đã chắn ngang trước mặt.

Một tên đeo kính vóc người cao lớn đẩy cửa xe bước ra mỉm cười với nó, nụ cười không hề đơn thuần là nụ cười xã giao mà xuất phát một cách tự nhiên, hẳn là anh ta đã nhìn thấy những hành động ngớ ngẩn vừa rồi của nó, ôi xấu hổ quá đi. Nó che mặt ngồi lại chỗ cũ.

- Em định đến trường sao?

Giọng nói này là? Nó bỏ tay xuống nhìn về phía người đối diện, giọng nói bá đạo rất quen thuộc. Nó từ trạng thái cứng đờ sang kinh ngạc, nó nhớ rồi, người đàn ông đã ép nó vào tường, là tên chề nó phăng hết chỗ nói. Hừ... nó đã mong không gặp lại anh ta vậy mà giờ anh ta lại cả gan đứng ngay trước mặt nó, quả là khiến người ta nổi điên. Nghĩ lại cũng thật trùng hợp, nó luôn xui xẻo mỗi khi gặp phải anh ta, lần trước là xem chút bị ức hiếp, cũng được anh ta cứu nhưng anh ta cũng thật đáng trách, bởi lẽ anh ta là đại ca, bọn họ là đàn em của anh ta, nếu anh ta không đi đến đó thì sao lại có lũ đàn em kia đi theo, nên anh ta cũng cần có trách nhiệm. Lần này nó không thể bắt kịp xe buýt đến trường rất có khả năng anh ta đã ở gần đây từ sớm, anh ta đúng là sao chổi. Nó trừng mắt, dồn hết căm thù từ trước đến nay, cả lớn lẫn nhỏ vào anh.

- Tại sao anh lại ở đây hả? Mỗi khi anh xuất hiện thì không có chuyện gì là tốt.

- Nè, em thật vô ơn nha, em quên ai là người cứu em rồi hả? Hơn nữa... - Thiên Vũ nói đến đây liền đặt tay lên vai nó, miệng kề vào tai nó nói nhỏ. - Em lại là người yêu của tôi, sao có thể ăn nói nặng lời với người yêu mình thế hả?

Ồ... cái bộ dáng này rất dễ làm người ta hiểu lầm nha, gì mà đầu áp đầu, vai kề vai thế kia, lại còn nói cho nó nghe những lời tóm như vậy nữa.

Nó rung mình đẩy hắn ra.

- Cái tên biến thái này ăn nói vớ vẩn gì vậy, ai yêu anh hồi nào đâu chứ, nói cho mà biết, cho dù anh có đẹp trai đi chăng nữa cũng không thể tùy tiện đi nhận người yêu như vậy chứ. - Nó bốc hỏa nói.

Thiên Vũ nhìn bộ dạng của nó không khỏi ôm bụng cười.

- Ha ha... nhìn em cứ như mấy bà bán rau ở ngoài chợ ấy. Mà vừa rồi em cũng đã thừa nhận tôi đẹp trai rồi còn gì? - Thiên Vũ lại ghé vào tai nó lần nữa. - Nói cho mà biết người muốn tôi để mắt đến nhiều không sao đếm hết, em may mắn lắm mới không cần phải tranh giành với họ đấy nhé, em nên trân trọng điều đó mới phải.

Thảo Nguyên nghe thế thì càng xấu hổ hơn, anh ta nói cứ như nó thích cùng những người phụ nữ kia giành lấy anh không bằng, xem ra anh ta đã quá đề cao mình rồi, anh ta hả... có cho cũng khọng thêm.

Nó lúc này đã lên đến một ngàn độ điên, không thể nào chịu được nữa, không thể cứ đứng đây mà nghe anh ta nhảm nhí như vậy. Nó nhin không được chỉ tay vào người anh ta làm anh ta vô thức mà lùi lại.

- Chú à, nói cho chú biết, con đây vẫn còn là trẻ vị thành niên, con có thể làm cháu của chú nhưng làm người yêu thì không thể, à mà nếu là người yêu thì cũng được nhưng không phải với một tên dâm tặc, biến thái, vô duyên, tự cao, tự đại, tự cho mình là đúng như chú. ĐÃ BIẾT CHƯA HẢ? - Nó hét vào tai anh ta.

Nhìn dễ thương chưa kìa, anh ta chẳng biết phải làm gì ngoài cười. Hành động của nó chỉ càng khiến anh thích thú thêm thôi. Một cô gái, lại chưa bước vào đời, có thể nói là ranh con vất vả chưa sạch lại to gan lớn mật đứng ở ngoài đường chỉ chỗ còn mắng anh thậm tệ như thế, nó hẳn là người đầu tiên.

Rất cảm ơn các bạn đã góp ý kiến cho mình, các bạn nêu ra cái gì mình cũng xin tiếp thu hết. Có một vấn đề là lỗi chính tả ý, cho mình xin được nói chút xíu, chuyện là mình thì thức rất khuya nên đa phần mình viết truyện trên điện thoại đi động chứ không ngồi gõ máy tính được nên có một số chỗ sai chính tả, có thể là do mình không nhìn hoặc là do bấm nhanh gì đó... nhưng mình cũng không phủ nhận là có một số từ mình quên luôn cách viết, không biết ghi thế nào cho các bạn hiểu vậy là lại sai chính tả nên mình rất mong các bạn có thể thông cảm, mình chỉ có thể cải thiện vào những chương sau chứ còn việc phải đọc lại rồi mò từng lỗi một thì mình xin chịu. Vẫn muốn đọc được nhiều góp ý của các bạn hơn, mong là không gây phiền cho các bạn

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mắm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Thêm Món Nợ Mới

Anh ta thật ra có nghe nó nói gì không? Gì mà cứ đứng đó cười hoài vậy, nụ cười của anh ta tuy rất đẹp nhưng đối với nó thì hoàn toàn chán ghét, nó còn mong sao nụ cười đó đừng xuất hiện trước mặt nó nữa.

- Anh có nghe tôi nói gì không hả? - Nó bực mình rồi nha, người đầu mà khủng hết chỗ nói hà.

- Tôi nên nói em là dễ thương hay hung dữ đây? Hờ chút là quát vào trong mặt người ta, nhưng mà... - anh nghiêng đầu xuống. - Tôi rất thích, ha ha...

- Cái tên này, sao anh cứ theo ám tôi vậy hả? Mặc dù anh là người đã giúp tôi nhưng anh cũng không thể đeo bám tôi như thế, nói thẳng ra là tôi không thích loại người giống như anh. - Nó hung hăng nói.

Thiên Vũ xoa xoa chóp mũi, mỉm cười nhìn nó.

- Vậy em thích loại người sao nà?

Cái giọng này là sao thì có, cái bản mặt uy nghiêm thường ngày khiến người ta sợ hãi đầu mất rồi, trước mặt nó bây giờ không còn là một đại ca nữa mà là một bà chị đang lựa lời mai mối.

- Anh thui cái giọng điệu đó ngay cho tôi.

- Sao á? Chẳng lẽ tôi ăn nói nhỏ nhẹ em cũng không thích. - Anh ta nửa đùa nửa thật, nửa nghiêm túc nói.

- Ai... ai cần anh nhỏ nhẹ, tốt hơn hết anh nên sống thật với chính mình.

- Ha ha... ý em là tôi không phải đàn ông hả? - Thiên Vũ vừa nghe nó nói vậy liền phá lên cười.

Trời đất, nó lại nói bậy bạ gì nữa không biết, nó đưa tay đập vào trán mấy cái để tự trách bản thân đã ăn nói ngu ngốc, càng nói càng làm mình mất mặt. Nói sai lại càng chứng tỏ nó run sợ trước anh ta nên mới nói năng loạn như vậy.

- Ý tôi là... anh hãy như bình thường, đừng có mà nịnh nọt tôi. - Nó chu môi một cái rồi xoay mặt sang hướng khác.

Đúng là con nít, Thiên Vũ lắc đầu cười, anh thật không hiểu anh là thích nó ở điểm nào nữa, chỉ biết khi ở gần nó cảm giác rất thoải mái, rất muốn trêu chọc, rất muốn bảo vệ nó, tóm lại là vậy.

Anh ta thấy nó tránh mặt sang nơi khác, liền di chuyển ra trước mặt nó, nghiêng đầu ngó trái ngó phải.

- Em mặc đồng phục trông khác hẳn ha, thấy hơi nhô ra một chút rồi đó. - Anh ta gật đầu, đưa tay xoa cằm. - Hỏi thật em có độn thêm không vậy?

Nó nghe anh ta hỏi vậy thì mặt đỏ lên như gấc, dùng hai tay chắn trước ngực, miệng chửi rủa.

- Đồ biến thái, dâm tặc, già dê, khốn kiếp, không biết xấu hổ.

- Tôi mới nói có một câu mà em đã giận vậy rồi sao?

- Tôi không có rảnh mà giận loại người như anh, vì thực chất tôi không để tâm đến anh, đối với anh chỉ có thể miêu tả bằng từ chán ghét.

- Thật sao?

Lại nữa rồi tên này cả gan áp mặt gần nó như vậy, hai tai của anh ta chắc không phải làm từ giấy chứ. Còn có cái mắt kính kia nữa, nó rất muốn biết ánh mắt anh hiện giờ đang quan sát cái gì, tất cả là do cái kính đó che mất ý nghĩ của anh ta nên nó mới không tài nào biết được mà đáp trả, nó hận. Nó bị anh ta đùa cợt lại không thể chống trả nên mới dồn hết ảm ức vào kính của anh ta, đúng là trẻ con.

- Đừng có áp sát vào tôi. - Nó vừa quát vừa hung hăng đẩy mặt anh ta ra.

Có hơi mạnh tay nên kính của anh ta đã chổng gong trên đất, nó có chút vui lại có chút lo sợ, rồi rít xin lỗi nhưng khi ngược nhìn anh ta thì ngay lập tức không nhìn được cười.

- Ha ha ha... gấu trúc.

Thiên Vũ sáng nay đã phát hiện ra nhan sắc mình có chút xuống cấp nên khi nghe nó nói thế cũng không mấy ngạc nhiên, tất cả cũng do nó ban cho mà giờ nó lại cười anh thế đấy, nhưng anh không để tâm chỉ khẽ cười khom người nhét chiếc kính nhét vào tay nó.

- Vui lắm sao? Xem thành quả của em đây này.

Nó vừa ôm bụng cười vừa ngó qua cái kính một cách sơ sài, ày... có mấy vết trầy xước thôi mà lại muốn nó bồi thường á. Được thôi, mấy loại kính này bán đầy dãy ngoài đường, nó thừa sức nhé.

- Muốn tôi đền phải không? Bao nhiêu tiền?

- Nhìn kĩ đi rồi nói tiếp đừng có ở đó mà nhe răng ra cười.

Nó nghe vậy bình tĩnh đưa kính lên soi tới soi lui. Đùng một cái đã bị dòng chữ màu vàng ở gần gọng kính dọa cho đứng hình.

- Po... Porsche? - Nó trở mặt lấp bắp.

" - Thưa quý khách đây là mắt kính đến từ thương hiệu nổi tiếng thế giới Porsche - Italy có giá gốc là 250 đô la."

Bỗng nhiên nó nhớ đến những lời cô nhân viên nói trong lần nó cùng Tùng Nhân vào cửa hàng để mua đồ hóa trang cho chuyến đi chơi bất đắc dĩ lần đó, lúc đó nó không để ý giờ thì tiêu rồi.

- Sao hả? Giờ thì em biết sai chưa, món đồ đắt tiền như thế cũng bị em làm cho không đáng một đồng.

- Tôi... um... tôi đâu có cố ý. - nó nhỏ giọng nói.

- Cái gì? vừa rồi tôi đâu phải nghe như vậy, hình như có người mạnh miệng nói sẽ đền mà. - Thiên Vũ nhướn một bên chân mày nhìn nó.

Nó lúc này mới biết mình lại tiếp tục ăn nói ngông cuồng không thêm suy nghĩ, tự mình chuốt họa, cách tốt nhất bây giờ là giả điên, đúng, phải tìm cách chuồn nhanh.

- Ày... chết rồi, trễ học rồi. - Nó nhét kính vào lại tay anh. - Chuyện này tính sao đi giờ tôi phải đi học rồi.

Nó mới quay lưng chưa kịp chạy đi thì cổ áo đã bị anh ta giữ chặt.

- Em định đi vậy sao? Định nói trễ học rồi trốn đi, ý định sao này không gặp lại phải không?

wow! Anh ta đúng là hay thật nha, đoán trúng phóc luôn. Ế... nó sao vậy? Sao lại ngây ngốc nhìn anh ta, ý định trong đầu cũng đã bị phá sản, phải tung tiếp chiêu thứ hai.

- Hừc... coi như tôi van anh, tôi chỉ là một học sinh, tôi không có nhiều tiền như vậy đâu, anh tha cho tôi lần này đi mà. - Nó trốn không được liền giả bộ đánh thương.

Thiên Vũ đã nhận ra cũng rất muốn cười nhưng anh vẫn muốn dọa nó thêm lát nữa.

- Em không có tiền?

- Phải đó, nhà tôi rất nghèo, tôi không có tiền đền đâu.

- Nếu không có tiền thì tôi sẽ cho em nợ.

- Nợ? - Nó tròn tròn mắt, thái độ cũng thay đổi. - Anh đang giỡn chơi phải không? Tôi đã nói không có tiền thì cho dù có nợ lại cũng không có tiền trả, và lại nhà anh giàu có như vậy lại không thể bỏ hay sao? Hơn nữa trên cái kính chỉ có mấy vết trầy xước anh có cần làm quá lên vậy không?

Nó vừa dứt lời Thiên Vũ liền vỗ tay ầm ỹ mỉa mai nó.

- Hay, nói rất hay, vậy ý em là không muốn nợ mà muốn trả ngay bây giờ phải không?

Ồ... nó lại bị đứng hình, cái tên này là loại người gì dạ, rõ ràng nghe hiểu lại cố tình không hiểu, ép người quá đáng. Nhưng mà... là nó làm rơi kính hàng hiệu của anh ta nên nó có trách nhiệm sửa chữa, nếu cứ tiếp tục nói chỉ e ngay cả vợ hội thương lượng cũng không có. Thôi thì cứ chấp nhận trước, dù sao anh ta cũng đâu biết nhà nó, biết đâu mà đòi. Nghĩ đến đây nó vô thức mỉm cười.

- Ha ha... làm gì có, tôi xin được nợ lại.

- Đừng tưởng tôi không biết em đang nghĩ gì, nơi ở của em tôi nắm trong lòng bàn tay, là ở khu chung cư phía trước chứ gì? Em đừng hòng trốn.

Thánh thần ơi, lại để anh ta nhìn thấu tâm tư nữa rồi, tên này đúng là không hải người (thường), ha ha... thiệt ra thì anh ta cũng tùy tiện đoán không ngờ lại đúng.

- Không phải nói trễ giờ đi học sao? Còn đứng ngây ngốc ra đó làm gì? Lên xe tôi đưa đến trường.

Nó nghe đến đây liền tỉnh táo hẳn ra, xua tay lia lịa.

- không cần, tôi có thể tự đến trường.

- Sợ cái gì tôi có ăn thịt em đâu,, nên nhớ giờ em không chỉ mang ơn tôi mà còn là con nợ của tôi nên em phải nghe lời tôi.

Mặc nó thì nói không,, anh kéo thì vẫn kéo.

Khi đã thành công nhét nó vào xe trên môi anh lập tức nở ra một nụ cười, đúng là chuyến đi có lợi.

Nói đến tên Khang từ lúc nhìn thấy mặt anh cuối cùng cũng hiểu được vì sao hôm nay đại ca lại đeo kính, suốt đường đi gã cứ nhìn vào kính chiếu hậu rồi cười một mình.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Một Ngày Xui Xẻo

Em không phải định ngồi đây tâm sự với tôi luôn đó chứ? - Thiên Vũ nở một nụ cười trêu chọc, xem ra hôm nay anh ta cười hơi bị nhiều.

Nó đang thất thần nghĩ đến những lời hôm trước của Toàn Phong thì bị câu nói của anh ta làm cho tỉnh táo, nó đưa mắt nhìn ra cửa xe, cuối cùng cũng đến trường rồi, nó mở cửa xe bước ra, đã vào tiết học rồi, thật may cho nó, nếu không lại bị mấy đứa bạn dị nghị.

- Khoan đã. - Thiên Vũ chưa đợi nó bước ra khỏi xe đã nhanh tay nắm váy nó.

- Anh... - Nó xoay lại tròn mắt.

Anh ta cũng bất ngờ buông tay.

- Ổ... thật xin lỗi em, tôi vô ý quá, ha ha...

- Hừ, vô ý? Anh là có tình thì có, tôi đã trễ học rồi, anh có gì nói nhanh đi. - Nó nhăn nhó.

- Haiz... thật là, em ngay tiếng cảm ơn cũng không có còn ở đó mà khó chịu với tôi. - Thiên Vũ làm ra bộ dạng giận lẫy y như con nít khiến tên Khang chỉ biết bụm miệng cười.

Phải rồi, nó chưa cảm ơn anh ta mà bỏ đi như vậy thật không phải, dù sao thì cũng nhờ có anh ta nên nó mới đến được trường, tuy nó thì chẳng ưa anh ta tẹo nào, giữ...

Nó cúi đầu nhỏ giọng. - Cảm ơn, vậy tôi đi nha.

- Được rồi đi đi, ra về tôi đợi em.

Nó khựng lại. - Ổ... không cần, tôi có thể tự về.

- Em không được phép lựa chọn. - Nói rồi mỉm cười kéo cửa xe. - Khang mau chạy.

Chưa nói được lời nào chiếc xe đã lao đi.

- Nè... cái tên bá đạo này. - Nó đứng dậm chân tức giận.

Anh ta làm như nó là nô lệ của anh ta không bằng, bắt nó làm theo mệnh lệnh của anh ta, thật quá đáng, bắt quá chỉ là mang ơn và làm hư cái mắt kính thôi mà, có cần ép người quá đáng vậy không? Nó lửa giận phùng phùng đi lên lớp.

- Khi chúng ta đến tuổi kết hôn thì cả hai bên gia đình thường tìm hiểu kĩ càng mới tiến hành cưới gả, nhưng các cặp vợ chồng sau khi cưới thường nảy sinh rất nhiều mâu thuẫn, vậy nên trong hiến Pháp của ta mới có luật hôn nhân gia đình, vậy thì theo các em luật hôn nhân nói về điều gì?

Tiếng oang oang kia chẳng phải là của cái bà mê trai kia sao? chết rồi sao nó lại quên mất bà ta dạy tiết đầu chứ, đầu năm đã bị bà ta làm cho nhục mặt mà có Long nói đỡ, bây giờ mà bước vào chắc chắn sẽ bị ném cho cú nhục thứ hai, và lại cái bà đó lại còn không ưa nó, chỉ sợ bà ta không đơn giản chứ nó rồi cho qua đầu, sao giờ?

Thảo Nguyên vốn dĩ muốn vào lớp lại gặp ngay kẻ thù truyền kiếp làm nó muốn lùi không được mà muốn tiến cũng không xong, đành phải núp núp ló ló ngoài cửa lớp. May là hôm nay thầy giám thị phải đưa học sinh 12 đi tham gia tư vấn tuyển sinh nếu không thì nó tiêu rồi.

- Thảo Nguyên.

Nó ngoái đầu lại nhìn. Oh My God!

Thầy... thầy giám thị, không phải thầy đi rồi sao? Nó lập tức đứng im như trời trồng, trên đầu lúc này chỉ toàn vạch đen. Chúa ơi! Không phải số mệnh nó lại đen đui vậy chứ, chỉ trong vòng một tháng mà bao nhiêu chuyện xảy đến với nó, thật ra đã rơi trúng vận hạn gì, có phải nó bị sao chổi chiếu rồi không? Ngay cả suy nghĩ trong đầu cũng linh nghiệm như vậy, thôi thì nó chỉ mong lát nữa sẽ không bị mắng cho một trận te tua.

- Giờ học mà em đeo ba lô đi đâu vậy? Định cúp tiết phải không? - Thầy nghiêm mặt hỏi làm nó tim đập chân run, toát cả mồ hôi.

- Dạ... không phải đâu ạ, em... em chỉ là đi trễ nên không dám vào lớp.

- Thật không?

- Dạ thật, thật. - Nó gật đầu lia lịa.

- Lại đây thầy xin cho. - Nói rồi thầy đứng ngay cửa lớp gật đầu chào cô giáo một cái. - Dạ cô cho em Thảo Nguyên được vào lớp học, em ấy đi trễ không dám vào đứng trước cửa lớp từ nãy giờ.

Cô giáo ngưng giảng bài bước ra tươi cười.

- Dạ có gì đâu, vào lớp đi Thảo Nguyên. - Cô vẫy tay với nó, đột nhiên nó lạnh cả người, bà này mà thêm đấm xia nó thì trời cũng sắp sập.

Nó nuốt khan một cái, run rẩy bước vào lớp, không quên đưa cho thầy giám thị cái nhìn căm kích, tự nhiên yêu thầy chết đi được, giờ nó mới biết không phải giám thị nào cũng nghiêm khắc và chột nhận ra trường này không phải chỉ có một giám thị.

- Dạ vậy thôi cô tiếp tục giảng bài, tôi xin phép. - Nói rồi thầy đi mất dạng.

Nó rề rà đi về chỗ, vừa vào chỗ ngồi đã thấy những ánh mắt chết người đang nhìn mình, ác hơn hẳn là cặp mắt hình viên đạn chứa đầy lửa kia, cô... cô không phải giống như lời đồn đó chứ?

Lúc mới vào học ở đây nó quen với rất nhiều thầy cô, cũng nắm không ít thông tin về họ, đặc biệt là cái người trước mặt nó, Phan Ngân Liên, mê trai chứa đảo, ghét những học sinh nổi trội, đặc biệt là nữ, những ai không lấy lòng đều ghét. Thường kiểm những cố vớ lí để ghi tên những ai chống lại mình vào sổ đầu bài, học trong lớp phải im lặng tuyệt đối, họ cũng không được, nếu đã ghét ai thì luôn để ý đến những sai phạm của họ, không ghi được vào sổ thì trừ điểm kiểm tra. Nói chung là vô cùng quái dị. Mà nói đi cũng phải nói lại, hình như ai tên Liên cũng có đôi chút ác hay sao ấy, cũng như cái bà Phan Ngân Liên này, hình như là chị em của Phan Kim Liên thì phải, ác quá hừ.

- Em làm tôi không còn chút hứng thú nào để dạy nữa hết đó Thảo Nguyên, tôi là dạy giáo dục công dân, tôi đã dạy các em là học sinh phải như thế nào? - Vừa nói mụ ta vừa đập vào tấm bảng nội quy. - Đây, là đây. Nội quy học sinh, đi học đúng giờ, nằm ngay điều một nè. - Cái giọng sư tử rống kia khiến cả lớp một phen thất kinh hồn vía.

"Sao lần đó Long đi trễ cô không nói như thế"

Nó âm ức trong lòng nhưng chỉ dám dùng suy nghĩ để đáp trả.

Cô thật không công bằng, rõ ràng là đang trả thù cá nhân.

Thu Nguyên thấy nó gục mặt cứ sợ nó khóc nên nhỏ đã nắm lấy tay nó, có chút kinh ngạc nhưng nó cảm thấy rất ấm áp liền cười với nhỏ.

- Còn ở đó mà cười nữa hả? - cô giận dữ hét lên.

Nó chỉ là đang cảm kích nhỏ thôi mà, có phải không vậy chứ.

- Tôi là đang nói em đó ngo ngác cái gì? - Phan Ngân Liên chỉ tay vào mặt nó. - Đi, đi xuống cuối lớp đứng hết hai tiết cho tôi.

Nó không nói gì liền nghe lời đi xuống cuối lớp đứng nghe giảng bài. Lúc này cả lớp không cười ầm lên như trước kia nữa mà có chút thông cảm nhìn nó, cũng an ủi. Ngược lại người lúc đầu luôn thông cảm với nó là Long thì chẳng thèm ngo ngàng nó, đơn giản chỉ nhếch môi với nó. Thái độ đó là sao? Vẫn còn giận nó? Cũng phải thôi, lúc ngoài công viên nó xúc phạm cậu ấy như vậy biểu sao không giận.

Cả lớp dần bị tiếng giảng bài kia vây lấy, không ai để ý đến nó nữa. Nó chỉ còn biết đứng đó mà suy nghĩ lung tung.

Đáng trách nhất vẫn là Thiên Vũ, cứ mỗi lần gặp anh ta là mọi xui xẻo đều dồn dập đến với nó, nếu không phải sáng nay gặp được anh ta, không đứng đó nói chuyện nhảm nhí với anh ta thì nó đã kịp bắt xe đến trường, đã không bị phạt như bây giờ, trăm sai ngàn sai đều do anh ta mà ra, đã vậy còn giả bộ tốt bụng đưa nó đến trường còn bắt nó nói cảm ơn nữa chứ, đúng là hồi hận khi nói cảm ơn anh ta.

- Thiên Vũ chết tiệt, Thiên Vũ đáng chết, tất cả cũng tại anh, tôi căm thù anh, cầu trời cho anh uống nước cũng bị sặc chết, gừ... - Nó tức mình lắm lắm.

* Trong lúc đó, Thiên Vũ đang ung dung ăn sáng, vừa lúc uống nước thì lời nguyền ứng nghiệm (nhưng chưa chết, chỉ là xém chết)

- Khụ... ặc.. ặc..

- Đại ca có sao không? - Khang hoảng hốt chạy đến vỗ lấy vỗ để trên lưng anh.

- Tao sặc không chết nhưng mầy vỗ một hồi là tao chết thật đó.

- Xin lỗi đại ca. - tên Khang gằm mặt quay lại chỗ cũ, đúng là lòng tốt không được báo đáp.

Haiz... cũng thật là, miệng nó hôm nay nói gì cũng trúng, nhưng chuyện hên không trúng mà chuyện xui thì xảy đến ngay lập tức hà. *

- Thảo Nguyên em đang nói gì đó. - Cô giáo nghe được tiếng nó luôn kìa.

- Dạ không có, em đâu có nói gì?

- Tốt nhất là như vậy.

....

Mặt trời mọc lên mấy sào nắng thì hai tên đó mới chịu thức, còn Thanh Thanh mới sáng ra đã tắt bật nấu ăn, dọn dẹp, làm một cô gái đảm đang trong mắt hần.

Cả hần và Tùng Nhân đều mệt mỏi mấy đêm nên cũng không còn tâm trí đâu mà khen ngợi cô ta, chỉ vừa thấy đồ ăn để trên bàn thì ăn ngay. Đang ăn thì nhớra điều gì đó Tùng Nhân bỏ đũa xuống, vén tay áo lên nhìn đồng hồ.

10 giờ 30! Ấy chết... hôm nay lại quên đưa nó đi học, giờ này sắp tan học luôn rồi. Tùng Nhân tặc lưỡi, lắc đầu, chắc nó lại đi bằng xe buýt, cậu ta thật là đáng trách, hể đi diễn mệt mỏi về thấy chiếc giường là cậu ta quên luôn trời đất. Tội nghiệp cho nó quá, trước mắt Tùng Nhân hiện ra hình ảnh nó ngồi chờ ở trạm xe buýt rất đáng thương, không hiểu sao đón xe buýt là một chuyện vô cùng bình thường nhưng khi cậu ta nghĩ đến nó đang chờ ở trạm xe buýt trong lòng lại dâng lên những cảm xúc khó tả. Không được chỉ ít thì cũng phải đi đón nó về.

- Đến giờ đi đón Thảo Nguyên rồi em đi trước đây, anh cứ từ từ ăn. - Cậu ta đứng lên rời khỏi bàn ăn.

- Hay là để tôi đi cho, cậu vẫn còn mệt mà. - Toàn Phong cũng vì vậy mà bỏ đũa.

- Không cần đâu, em khỏe rồi, hơn nữa Thảo Nguyên chắc cũng chưa muốn đối mặt với anh đâu. - Nói rồi cậu ta bước luôn ra cửa, cậu ta coi việc đưa đón nó là trách nhiệm của mình, cũng không muốn người khác thay mình gánh vác trách nhiệm.

Hần nghe Tùng Nhân nói như vậy cũng không nuốt nổi nữa, đi về phòng, hần cho là Tùng Nhân nói đúng, nó căn bản là không muốn gặp hần vậy thì cố gặp để làm gì.

Thanh Thanh trong bếp dọn dẹp, nghe được hai người nói về nó vừa định ra xem đã thấy hần thất thần đi lên lầu, cô ta vì vậy mà đứng dưới chân cầu thang nhìn theo bóng lưng hần, trong lòng cuồn cuộn lửa giận. Hần lại vì Thảo Nguyên mà buồn bực, vì con nhỏ quê mùa đó mà mất hết hồn vía, vậy thì trong mắt hần cô ta là gì, cô ta không muốn hần nghĩ đến nó, không muốn hần lo cô ta đi, hần mãi mãi chỉ là của một mình cô ta, chỉ có cô ta mới có tư cách được hần yêu thương. Thanh Thanh máu long sọc trong mắt, tay bấu nghiến thanh cầm của cầu thang, đến nỗi bàn tay đỏ rực nổi đầy gân xanh, nếu tay cầm kia là giấy thì đã bị cô ta xé nát từ lâu rồi.

Cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện#

Chương 36: Tức Giận

Trời oi ra về rồi phải không, đứng nghe giảng suốt hai tiết đầu làm nó không còn hơi sức đâu mà tập trung vào những môn học sau nữa. Tay chân gì cũng trở nên tê liệt hết rồi, đi thôi cũng không nổi, nếu không nhờ Thu Nguyên dìu xuống thì tới một nó cũng chưa xuống được cầu thang.

- Được rồi Thu Nguyên, đến sân trường rồi mình có thể tự đi, cậu về trước đi người nhà cậu đang đợi đó. - Nó đẩy tay Thu Nguyên nói.

- Cậu thật ồm chứ Thảo Nguyên, đứng lâu như vậy mà. - Thu Nguyên lo lắng.

- Được mà. Cậu yên tâm đi. - Nó mỉm cười xua tay.

Thu Nguyên nhũn mảy, nói gì thì nói nhỏ vẫn lo lắng cho nó, cô giáo cũng thật nhẫn tâm quá, phạt nó nặng như vậy, nhỏ rất muốn dìu nó ra cổng nhưng nó đã nói vậy rồi nhỏ cũng không muốn làm trái lời nó, chộc giận nó.

- Vậy cậu cẩn thận nha, mình về trước. - Nhỏ cười tươi vẫy tay với nó, nó cũng vẫy tay tươi cười với nhỏ để nhỏ yên tâm.

Ày... Thu Nguyên đi rồi ai giúp nó đây, chân vừa tê vừa bủn rủn, khó chịu chết đi được, nó đi cà nhấc trong sân trường, mắt nhìn xung quanh, cầu mong ai đó sẽ giúp đỡ nó. Ánh mắt chợt rơi ngay vào Long đang đứng nhìn nó ở hành lang lầu một, cậu ấy sẽ giúp nó chứ? Nó đưa đôi mắt trong suốt, đầy hi vọng nhìn cậu ấy.

Long đã bắt gặp điều đó nhưng không có chút biến sắc mà nhìn trực diện vào nó, sau cùng là xoay người bỏ đi.

Haiz... nó thờ dài ngán ngẫm, thái độ đó cũng đủ làm nó hiểu rồi, cậu ấy căn bản đâu để tâm đến nó, nó vì có gì lại mong đợi nhận được sự giúp đỡ từ cậu ấy, nó không cần, nó có thể tự mình đi được. Lắc đầu mấy cái nó lại tiếp tục đi, mới có mấy bước thì phía sau lại truyền đến tiếng của Long, nó bắt giác xoay lại nhìn, cậu ấy đang đi về phía nó bên cạnh còn có một bạn nữ vô cùng xinh đẹp, là bạn gái cậu ấy sao? Đẹp quá, nó có chút ngây người nhìn cô gái đó.

- Chân của cậu coi bộ không ổn nhì? - Long nghiêng đầu nhìn, trên gương mặt thoát ần nộ cười mỉa mai.

Nó nghe nói thế bắt giác xua tay lắc đầu.

- Không sao? Không có gì chỉ là hơi tê một chút thôi, hi hi...

- Vậy sao? như thế thì tốt rồi, xin lỗi mình có hẹn với bạn rồi, chào nhé.

Ồ... Long... cứ như vậy mà đi á, không thèm giúp đỡ nó luôn hả? Cái tên thù dai này, đến bây giờ vẫn còn giận nó ư, xem ra phải tự mình lết ra trạm xe buýt rồi, hức... làm bạn cũng không được sao.

- Thảo Nguyên.

Sao Tùng Nhân lại đến đây, chẳng phải cậu ta bị một từ tối qua đến giờ sao?

Nó chậm rãi bước đến chỗ Tùng Nhân, về mặt có chút áy náy.

- Cậu... ừm... cậu không được khỏe đến đây làm gì?

- Tôi ổn lắm, tôi sợ có đợt nên đến rước cô nè. - Tùng Nhân nhìn nó cười híp mắt.

- Tôi có thể đoán xe buýt về được mà. - Nó cúi gầm mặt xuống.

- Làm sao để cô đi xe buýt được, tôi đã hứa với chị Thu Vân sẽ lo cho cô thì phải giữ lời chứ, thôi lên xe mau đi, tôi đói lắm rồi nè. - Tùng Nhân xoa bụng cười với nó.

Thảo Nguyên thấy cậu ta vô tư như vậy cũng không muốn nói thêm gì, nhanh chóng leo lên xe để cậu ta đưa về.

Nó Không hề hay biết có một người đã dõi theo nó từ đằng xa, đó không ai khác mà chính là Thiên Vũ, vốn dĩ anh ta định chờ nó sau đó thì đưa nó về nhưng khi nó vừa bước ra khỏi cổng trường đã vội vã ngồi lên xe của người con trai khác làm anh ta vô cùng khó chịu, cũng không biết tại sao lại thế nữa.

Khang thấy vẻ trầm mặc của anh ta liền lo lắng hỏi:

- Anh hai, anh... có ổn không vậy?

Tuy gã rất lo lắng cho anh ta nhưng cũng không dám mạnh dạn mà hỏi vì từ trước đến nay gã chưa từng thấy đại ca bày ra bộ mặt này, sợ đại ca gã tự kiêu thì nguy.

Thiên Vũ nghe gã hỏi vậy không nói gì chỉ phớt tay ra hiệu cho gã cho xe chạy.

....

Nói về Long thì mặc dù rất bức tức chuyện lần trước nó hạ thấp cậu ấy trước mặt người khác cũng rất muốn đòi lại muốn nợ này, không muốn quan tâm gì đến nó nhưng vừa rồi khi ý định đã thành cậu ta không hề vui mà ngược lại rất buồn bức, sao phải vậy chứ? Rõ ràng cậu ấy không muốn đối đầu với nó, vậy thì hà cớ gì lại có ước muốn trả thù, muốn thấy nó đau khổ. Phải chăng cậu ấy không hề thù hận gì nó mà là do nó vì bệnh vực bạn trai mà hạ thấp cậu ấy?

- Cậu sao vậy Long? - Ngọc Yến thấy cậu ấy về mặt thất thần, liền hỏi.

- À... không có gì? - Cậu ấy lắc đầu mỉm cười, rồi lại diện có. - Thôi chết rồi, mình bỏ quên đồ trên lớp rồi, cậu về trước đi mình quay lại lấy rồi về sau.
- Nói xong chưa đợi Ngọc Yến trả lời cậu ấy đã chạy đi.

- Ô... nè... - Ngọc Yến ngây người khó hiểu, người như Long trước nay đều vô cùng cẩn thận sao lại có thể quên bất cứ thứ gì được.

Long đã lơ nó đi, đã thành công khiến nó khó chịu nhưng lại không hề vui một chút nào, lúc này cậu ấy chỉ đang lo lắng cho nó mà thôi.

Cậu ấy dùng hết sức để chạy về phía công trường, thật hệt hăng khi thấy sân trường không một bóng người, nhìn sang trạm xe buýt cũng không có ai, chắc là nó về nhà rồi. Đột nhiên trong lòng cậu ấy dâng lên một nỗi trống trải khủng khiếp.

....

Nó về đến nhà đã thấy Thanh Thanh đứng tươi cười với nó, trời sắp sập phải không? Hay cô ta định giờ trò gì nữa?

Nó không thèm cười với cô ta lẳng lặng đi về phòng nhưng cô ta đâu có cho nó đi dễ dàng như vậy. Nắm lấy tay nó kéo đến chỗ bàn ăn.

- Chắc em đói lắm rồi phải không?

- Không đói. - Nó trả lời cộc lốc.

- Chị biết là thời gian ở đây đã làm em không vui, vài ngày nữa chị dọn về nhà rồi, nên em đừng để bụng nữa mà, chị nấu bữa cơm này coi như xin lỗi em

Nó nheo mắt nhìn cô ta, không phải tốt bụng vậy chứ?

Dù sao thì cô ta cũng sắp rời khỏi căn nhà này trả lại sự bình yên cho nó rồi, nó cũng không hỏi đâu mà chấp nhất cô ta, haiz... nhiều lúc nó thấy mình thật giống chủ nhà ha.

Nó từ từ ngồi xuống nhưng trong lòng mang theo chút hoài nghi, liệu cô ta có bỏ độc trong thức ăn? Sau đó nó lại lắc đầu, không đời nào đâu, trong nhà còn có hân và Tùng Nhân sao cô ta dám công khai hại nó chứ hay đây thật sự là thành ý của cô ta, nó ngược nhìn Thanh Thanh đầy nghi ngờ, chỉ thấy cô ta nhìn nó tươi cười, trong nụ cười đó cũng không chút gì khác lạ.

- Tôi cũng đói lắm rồi hay để tôi ăn với cô. - Tùng Nhân thấy nó không chịu động đũa liền biết trong lòng nó đang nghĩ gì, nói thật là kể từ giây phút nó chạy ra khỏi nhà thì anh cũng không hề tin tưởng Thanh Thanh nữa, đối với cô ta chỉ có sự nghi ngờ.

Nó nhìn Tùng Nhân ăn ngon lành như vậy mới an tâm mà cầm đũa, nó không nghĩ cô ta dám hại luôn Tùng nhân đâu.

Cô ta đang cười với nó nhưng thực chất trong lòng đã tràn đầy dã tâm, nụ cười tuy không có ẩn ý nhưng lòng thì lại cười thầm nó ngu ngốc.

" Ăn đi, đây chắc hẳn là bữa ăn cuối cùng tao dành cho mày, thật ngu ngốc khi tin tưởng tao, ha ha..."

Hắn nghe mọi người đang nói chuyện bên dưới thì biết ngay nó đã về, muốn gặp nó lại sợ nó tránh mặt mình, ngồi đấu tranh nội tâm một lúc lâu mới dám lấy hết can đảm mà đi ra khỏi phòng, Thanh Thanh thấy hắn chịu ra khỏi phòng liền cười không khép được miệng.

- Toàn Phong, anh cũng mau lại đây ăn đi.

Nó bất giác nắm chặt đôi đũa trên tay. Không lẽ phải đối diện với hắn thật sao?

Tùng Nhân đã phát hiện ra sự biến đổi trong ánh mắt nó, cậu ta biết nó rất khó lòng mà đối mặt với hắn nhưng là người cùng chung một nhà không thể cứ mặt nặng mày nhẹ với nhau mãi được. Cậu ta gấp thức ăn bỏ vào trong chén nó.

- Ăn đi, mọi người đều là người một nhà không phải sao? - Cậu ta kêu nó ăn rồi lại thêm vào câu nhắc nhở phía sau làm nó phải mở to mắt.

Ý gì? Cậu ta kêu nó tha thứ cho hắn? Nó không hiểu cũng không muốn hiểu, những lời hắn nói trước đó luôn khiến nó ghi nhớ, giống như vết dao đã đâm xuyên tim còn để lại vết sẹo, mãi mãi cũng nằm ở chỗ đó làm sao mất đi được.

Hắn bước đến kéo ghế ngồi sát bên nó, nó cúi gầm mặt không ăn tiếp, nó đang nghĩ phải chăng hắn không có chút hối hận cùng tội lỗi khi đã nói với nó những lời như vậy nên mới thản nhiên mà ngồi cùng nó trên một bàn ăn thế này lại còn ngồi cạnh nhau. Nó không hiểu nổi con người hắn, đối với hắn mọi chuyện xảy ra không có gì đáng nhớ và hắn có thể coi nó như chưa từng xảy ra hay sao? Riêng nó thì không chấp nhận được.

Nó đứng lên. - Tôi no rồi, tôi đi trước. - Nó rời khỏi bàn ăn mà không thèm nhìn hắn lấy một cái.

- Khoan đã. - Mặc chó hắn nói nó vẫn vội vã mà đi.

Hắn thật sự không nghĩ nó lại có thể phò ra thái độ đó với hắn, ngay cả lời của hắn nó cũng bỏ ngoài tai, không được, hắn không muốn nó tỏ ra không quan tâm đến hắn, hắn phải bắt nó đối diện với hắn. Nghĩ vậy hắn liền chạy ngay đến chỗ nó nắm tay nó lại.

- Anh làm gì vậy, bỏ tay ra. - Nó giãy nảy muốn hất tay hắn ra nhưng không được.

Hắn làm cho mọi người có mặt đều một phen kinh ngạc, Tùng Nhân cảm nhận có chút không ổn cùng rời khỏi bàn ăn đi nhanh về phía nó.

- Anh à, có gì từ từ nói, anh làm vậy Thảo Nguyên sẽ đau đó. - Tùng Nhân lo lắng bàn tay to lớn của hắn sẽ bẻ gãy bàn tay nó mất.

Toàn Phong không để ý đến lời cậu ta nói vẫn cứ nắm lấy tay nó như vậy.

- Tôi muốn nói chuyện rõ ràng với cô.

- Buông ra, tôi không có gì muốn nói với anh hết.

- Đi theo tôi. - Hắn mặc nó muốn sao vẫn không chịu buông mà còn lôi nó về phòng.

- Buông ra, anh đang làm gì vậy? Tôi không muốn đi. - Với sức của nó cho dù có cố gắng cỡ nào cũng không thoát được.

Nó bất lực bị hắn hung hăng kéo đi chỉ còn biết đưa đôi mắt cầu cứu về phía Tùng Nhân, mong rằng cậu ta sẽ giúp nó giải vây. Cậu ta đã thấy điều đó và cũng muốn giúp nó.

- Anh à...

- Nếu ai can thiệp thì đừng trách. - Hắn chưa đợi Tùng Nhân nói hết đã lạnh lùng lên tiếng.

Tùng Nhân nghĩ hắn chỉ là đang muốn nói rõ ràng với nó sẽ không có ý gì khác đâu nên cậu ta cũng yên tâm đôi chút.

Thanh Thanh lúc này vẫn còn đứng ngó ra đó nhưng khi thấy hắn lôi kéo nó liền không chịu nổi mà chạy theo với mong muốn kéo hắn lại.

- Toàn phong...

- Cô điên rồi phải không? Cô không nghe anh ta nói không ai được can thiệp sao? - Tùng Nhân cũng nhanh tay mà nắm cô ta lại không cho cô ta chạy theo.

- Nhưng... - Thanh Thanh méo mào như sắp khóc, cô ta sợ nó sẽ giành mất hắn sao?

- Làm ơn đi chỉ là giải quyết mâu thuẫn.

Rầm!

Cả hai đang nói chuyện thì đứng lặng người nhìn về phía cửa phòng Toàn Phong, xem ra có nói gì cũng vô dụng, đã hết cơ hội rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chuyến Đi Thực Tế

Trong đôi mắt tràn đầy lửa giận, hắn đẩy nó xuống giường. Nó trở mặt, tình huống như thế này thật giống những cảnh gay cấn trong phim nha, hắn muốn làm gì, không lẽ... Nó giật mình dùng hai tay che chắn trước ngực, đôi mắt cảnh giác nhìn hắn.

- Đầu cô ngoài những thứ linh tinh đó ra còn nghĩ được gì khác không? - Hấn thực chất đã nhìn thấu suy nghĩ của nó rồi.

Nghe hấn nói mặt nó bắt giác đỏ lên, xấu hổ xoay mặt sang hướng khác, đầu phải nó có tình muốn nghĩ đến những chuyện đó chứ, đương không hấn đẩy nó lên giường còn giận dữ mà đóng cửa làm nó nghĩ đến chuyện... ờ thì là nó không đúng nhưng một phần cũng là lỗi của hấn.

- Anh... anh mới là đang nghĩ đến mấy thứ linh tinh thì có, tôi chỉ là...

- Là thế nào? - Hấn tiến đến gần nó.

Nè nè... khoan đã, dừng lại đi, sao cảnh này thấy quen vậy chứ, phải rồi thái độ và hành động lúc này của hấn thật giống với Thiên Vũ trước đây, không lẽ tất cả đàn ông dù tốt đến mấy cũng có lúc biến thái như vậy.

- Dừng... dừng có... qua đây. - Nó đặt tay hình chữ X chắn trước mặt.

Hấn chép miệng kéo ghế ngồi xuống cạnh giường.

- Cô làm ơn đi, rõ ràng trong đầu đều nghĩ tới những chuyện linh tinh còn nói không.

- Ai nói chứ. Tôi... tôi chỉ không muốn anh lại gần tôi thôi. - Nó nuốt khan một cái, trong đầu tràn ngập cảm giác lo sợ.

- Oh! Là vậy sao? - Hấn nhướn mày.

- Ủ. Có gì anh nói mau đi.

Phù... cũng may mọi chuyện không như nó nghĩ nhưng xem ra anh ta đã nhìn ra tâm tình của nó từ lâu rồi đành đánh trống lảng sang chuyện khác.

- Tôi chỉ muốn hỏi cô định trốn tránh tôi đến bao giờ. - Hấn hỏi bất ngờ như vậy làm nó có chút lúng túng.

- Ủm... ơ... tôi... tôi tôi... - Nó sao vậy chứ? Có gì mà phải ấp úng. - Tôi vốn dĩ không có tránh mặt anh.

- Vậy tại sao lại ấp úng?

- Tại vì anh hỏi bất ngờ nên làm tôi có chút... có chút không... không biết phải trả lời thế nào.

Hấn nghe qua câu trả lời của nó thì lắc đầu cười, nó rõ ràng là đang trốn tránh, ngay cả trả lời cũng không dám nhìn thẳng vào anh.

- Tôi biết đã nói ra những lời khiến cô buồn nhưng đó chỉ là những lời trong lúc nóng giận, tôi thật không có ý xem thường cô.

Trong lúc nóng giận? Vậy lúc nóng giận hấn muốn chửi ai tùy ý mà không cần nghĩ đến cảm giác của người đó hay sao?

- Tôi biết bản thân khiến anh nổi giận nhưng anh không thể vì vậy mà xúc phạm tôi, hơn nữa chuyện đó cũng đâu phải do tôi gây ra, anh đã không tin tưởng tôi thì còn nói những lời này làm gì? - Nó cuối cùng cũng chịu giành lấy quyền lợi cho mình.

- Tôi biết là tôi không tin cô nhưng mọi chuyện bày ra trước mắt như thế cô kêu tôi phải làm thế nào?

- Nói tới nói lui anh vẫn nghi ngờ tôi, mọi chuyện dù cho có bày ra trước mắt cũng chưa hẳn là thật, nếu anh tin tưởng tôi thì đã bình tĩnh mà làm sáng tỏ mọi chuyện chứ không phải nổi nóng với tôi. - Nó thật sự rất giận hấn, hấn không phân biệt đúng sai đã đuổi nó đi.

Hấn cúi gầm mặt xuống, thực sự là hấn không muốn như vậy nhưng nó có biết những thứ đó có ý nghĩa đặc biệt với hấn thế nào không? Hấn đã chịu một cú sốc, một cú sốc rất lớn, rất đau đớn có liên quan đến thứ đó.

- Tôi xin lỗi vì những chuyện đã xảy ra, tôi thật sự tin tưởng cô nhưng cơn giận khiến tôi mất đi lý trí. - Hấn ngược nhìn nó trong sự tuyệt vọng. - Cô có biết đó là tấm ảnh cuối cùng còn sót lại của em trai tôi trên thế giới này hay không? Nên tôi đã rất đau khi người khác phá hủy nó.

Àm một cái nó nghe như tim mình đang vụn vỡ ra từng mảnh, còn sót lại nghĩa là sao? Nói vậy em trai hấn đã... Nó bắt giác thấy được sự đau khổ trong mắt hấn.

- Tôi... tôi xin lỗi. - Giọng của nó bắt đầu nhỏ dần và chìm vào không khí.

Hấn lắc đầu. - Không phải lỗi do cô, cho dù cô có thật sự giận tôi mà làm điều đó đi chăng nữa cũng không đáng trách, chỉ tại tôi chưa buông bỏ được hình ảnh của em trai mình trong ký ức. Vì đối với tôi em ấy là người bạn thân thiết cũng là nguồn động lực nhưng mà đã không còn nữa.

Nó hiểu những gì hấn nói, bởi lẽ nó cũng từng như hấn, mất đi một người bạn thân thiết, một người mà nó đã đem lòng yêu thương, nếu như người đó còn sống chắc cũng rất đẹp trai và cao lớn, vì lúc nhỏ bạn ấy đã đẹp sẵn rồi, nó thì kêu là bạn chứ thật ra người ta lớn hơn nó đến ba, bốn tuổi, nó cũng không biết tên cậu bạn đó là gì nhưng thật sự đã yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Nó quay trở về với cảm xúc hiện tại, nó cứ nghĩ hấn là người coi chuyện xảy ra như không khí, cũng nghĩ hấn là loại người không biết đến hai từ xin lỗi

nhưng coi bộ mọi chuyện hoàn toàn ngược lại. Hắn chẳng những day dứt vì chuyện đã qua còn thành tâm xin lỗi nó, nó không phải loại người ích kỷ nên sẽ không chấp nhất hắn nữa nhưng không hẳn là tha thứ hoàn toàn đâu.

- Tôi không giận anh nữa, sau này tôi sẽ không buông bình chọc giận anh nữa.

Nhìn nó lúc này cứ như một con mèo con đang khép nép trên tay chủ, một biểu hiện rất đáng yêu.

- Được rồi, tôi cũng chỉ muốn chúng ta làm hòa với nhau thôi, giờ thì ổn cả rồi cô về phòng thay đồ nghỉ ngơi đi.

Hắn... hắn đang mỉm cười đó sao? Từ trước đến nay nó rất ít khi thấy hắn cười, đây chắc hẳn là một nụ cười hiếm hoi lại khiến cho người ta có phần điên đảo.

- Ừm... vậy tôi về phòng trước đây. - Nó gật đầu tươi cười bước ra khỏi phòng, gánh nặng được vứt bỏ thì trong lòng ngay lập tức trở nên nhẹ nhõm và thoải mái.

Trong mắt hắn nó mãi mãi cũng chỉ là trẻ con, muốn được vỗ ngọt, được đối xử dịu dàng. Anh đưa tấm ảnh đã bị gạch nát lên nhìn vào nó hồi lâu sau đó vò nát.

" Xin lỗi em trai, đã đến lúc em nên bị giam giữ trong lòng anh hai rồi."

Anh mỉm cười, một nụ cười dịu dàng trước nay chưa từng có. Anh cũng cho rằng mình đã tìm thấy một người sẽ mãi tồn tại trong lòng mình rồi. Một người có quyền năng nắm giữ chìa khóa của trái tim anh.

...

Lần này sẽ nhờ ai đây? Từ trước đến giờ nó chưa từng tham gia các hoạt động thực tế như vậy, không biết nó như thế nào, thật sự rất muốn đi nhưng trường lại yêu cầu có người thân đi theo, nó không biết nên nhờ người nào, hai tên đó chắc gì đã rảnh mà đi cùng nó, hơn nữa những hoạt động sống thân thiện với bà mẹ thiên nhiên thế này chắc gì hai tên đó chịu đi vì hai tên đó vốn dĩ không thể chịu khổ. Haiz... rắc rối thật.

- Hay là cậu cứ thử nhờ cái anh hay đưa đón cậu đến trường ấy, mình thấy anh ta là người rất thích hợp để đi cùng cậu. - Thu Nguyên đẩy vai nó vừa nói vừa cười hề hề.

- Cậu ta không đời nào chịu tham gia đâu, cho cậu ta ngồi không ăn bát vàng thì được, chứ bắt cậu ta chịu khổ thì thôi đi, còn lâu. - Nó ừ rừ nói.

Cả lớp ai cũng nhốn nháo vì chuyến đi này vì từ trước đến giờ chỉ có tổ chức đi du lịch vào dịp hè chứ chưa từng có một chuyến đi nào giúp học sinh tự lập như vậy, nên mọi người đặc biệt thích thú.

Nó nằm dài xuống bàn nghe mọi người bàn tán mà đau lòng quá, ai sẽ là người đi với nó, bỗng...

- Long à cậu dự định đi với ai chưa?

- Phải đó mình rất tò mò cậu sẽ đi với ai á?

Những tiếng nói ồn ọ của đám mê trai lớp này phát ra làm nó nổi hết da gà, nhưng nó cũng tò mò muốn biết câu trả lời của Long.

- Tôi không đi.

Hựt hẫng! Hựt hẫng!

Nó ngẩng đầu lên nhìn về phía cậu ấy, có thật là cậu ấy không đi?

- Sao vậy Long?

- Phải đó đi chung với bọn mình đi.

- Tôi không thích. - Cậu ấy lạnh lùng nói.

Nó chột nhận ra, cũng đúng. Đời nào một thiếu gia lại thích thú với mấy hoạt động này, nghĩ rồi lại gục mặt tủi thân. Người không muốn đi lại có người đi cùng còn người muốn đi lại không có ai đếm xỉa, hức...

- Thảo Nguyên cậu nhất định phải đi đó, đây là chuyến đi vô cùng hiếm hoi nếu cậu không đi sẽ không thể nào trải nghiệm được cuộc sống hoang dã là như thế nào đâu. - Thu Nguyên ngồi bên cạnh dùng hết lời lẽ dụ dỗ nó, rót vào tai nó những điều li kì nhất làm nó không kim lòng được.

Vừa nghe nói được đi tắm suối, bắt cá nước ngọt, hái rau dại trong rừng thì hai mắt nó đã sáng rực, lấp lánh ngôi sao.

Không được bằng mọi giá nó phải đi.

Chương 38: Bắt Đầu Cuộc Hành Trình

Nó cầm thư mời trong tay lưỡng lự, không biết có nên đưa cho hai tên đó xem không nữa, nhưng nó thật sự rất muốn đi.

Hắn đang ngồi cùng Thanh Thanh trên ghế sofa mắt vẫn dán vào màn hình, miệng nói cười vui vẻ, hình như hắn vẫn chưa phát hiện ra nó đã về, có điều Thanh Thanh đã thấy nó từ xa nên nụ cười có hơi nhạt một chút, dù vậy cô ta vẫn cố tỏ ra niềm nở và thân mật với hắn trước mặt nó, rõ ràng là đang cố tình chọc tức, mà tại sao nó phải tức cơ chứ.

- Ủa Thảo Nguyên về rồi đó hả?

Hắn nghe tiếng Thanh Thanh liền xoay lại ngay lập tức.

- Cô về rồi à. – Giọng điệu hắn có chút gì đó rất lạ, nghe như đang chờ đợi nó vậy.

- Ừm... tôi vừa về đến. – Nó cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. – Thôi tôi đi thay đồ đây.

- Khoan đã.

Tiếng hắn vội vã thốt lên làm nó giật cả người, nó đưa cả tấm lưng về phía hắn mà không thèm quay lại.

- Có... có chuyện gì nữa hả?

- Thư đâu? – Giọng hắn trầm bổng thanh thoát thả vào không trung làm nó đứng hình.

Nó nuốt khan một cái, giọng run rẩy.

- T...h...ư... gì? Tôi mới đi học về làm gì nhận được thư gì?

- Thư mời ở lớp cô đâu?

“Minh vừa về chưa nói gì sao anh ta lại biết được?” Nó trầm ngâm với những thắc mắc chưa kịp giải đáp thì hắn đã đứng ngay trước mặt từ lúc nào không biết.

- Tôi biết cô đang nghĩ gì, có phải cô đang thắc mắc vì sao tôi lại biết đúng không?

- Ồ...

- Trường đã thông báo cho tôi từ trước rồi, cô cũng biết trước khi đi chị Thu Vân đã giao toàn bộ quyền hành lại cho tôi rồi, từ việc trong nhà đến ở công ty và hơn nữa là cả việc quản lý cô.

Hắn cứ thao thao bất tuyệt làm nó không thể nào trả lời được, chỉ biết há hốc mồm nhìn hắn. Không hiểu sao hôm nay hắn lại nói nhiều đến vậy, nhưng mỗi câu nói đều đánh đúng trọng tâm, dù nó không thích cũng chẳng thể phản kháng, đúng là một con quỷ có ý thức hơn người, nó xin bó tay thôi, đành phải giao nộp chứ biết sao bây giờ. Mặc dù nó rất muốn đi nhưng không nghĩ sẽ đi chung với hắn.

Nó rút thư mời từ trong túi ra đưa cho hắn, mặt vẫn cúi gầm xuống đất.

- Nè... - Miệng lí nhí thêm mấy câu. – Nếu không phải cái gì anh cũng biết thì tôi cũng không thèm đưa nó cho anh.

Hắn đưa tay nhận lấy thư mời mà mắt vẫn không rời khỏi nó. – Cô nói gì vậy? Nói lớn chút đi tôi không nghe.

- Ồ... không có gì hết, tại tôi chỉ hát nhầm vậy thôi à. – Nó hoảng hồn chối bay.

- Hát hả? Nhớ bữa nào hát tôi nghe nha. – Hắn đắc ý chèn thêm vài câu chọc ghẹo.

- Thôi tôi đi thay đồ. – Nó biết ý của hắn nên xấu hổ chạy như bay lên phòng.

Hắn nhìn theo lắc đầu cười khế.

Từng hành động, cử chỉ của hắn và nó đều được Thanh Thanh quan sát và theo dõi, nhìn thái độ của hai người thì cô ta đã nhận ra ngay họ có tình ý với

nhau, giờ cô ta chẳng thể nào hành động được, chờ thêm thời gian nữa nhất định sẽ có kế hoạch vẹn toàn, lần này phải cho nó hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của hắn.

...

Hai ngày nữa chuyến đi sẽ khởi hành, nó đang lo mọi người sẽ biết chuyện Toàn Phong, đây đến lúc đó mà không diện được lí do gì thì nó chết chắc. Hay... khổ quá, làm sao? Làm sao đây?

Nó đi qua đi lại trong phòng, suy nghĩ hết cách này đến cách khác đang lo sợ thì Tùng Nhân ở đâu xông vào làm nó giật mình hồn muốn lìa khỏi xác.

- Anh làm gì mà mạnh tay vậy? Làm tôi hết hồn. – Nó đưa tay vuốt lên lồng ngực.

- Ô... tôi xin lỗi, ừm... có phải cô sắp tham gia chuyến đi không? – Tùng Nhân lưỡng lự hỏi nó.

Tự nhiên cậu ta hỏi vậy làm nó không thể nào trả lời được, nhìn mặt cậu ta kia... giận không giận mà vui không vui, thật là không biết nói sao? Vốn dĩ là ban đầu nó định chọn đi chung với Tùng Nhân nếu không phải vì cái tên Toàn Phong kia thì...

- Tôi... tôi...

- Xin lỗi Thảo Nguyên, thật sự tôi rất muốn đi cùng cô nhưng vì hôm đó tôi có buổi họp fan lại đúng ngay ngày chị Thu Vân về nên tôi phải đi đón chị ấy. – Tùng Nhân cười đặt tay lên vai nó. – Đi chơi vui về nha.

- Ừm... - Nó gật đầu, cũng may cậu ta không giận.

Tùng Nhân vui vẻ cười với nó rồi bước ra khỏi phòng, sau khi đóng cánh cửa lại thì sắc mặt cậu ta đã thay đổi từ vui sang buồn, vậy mà nó còn tưởng cậu ta vui thật ấy chứ.

Vậy là đỡ lo được một phía, còn về hắn thì sao? Nó có nên đi cùng hắn? Nhưng nó thật sự muốn đi. Khổ quá mặc kệ đến đâu thì đến. Trước mắt đi ăn cái đã. Có thực mới vực được đạo mà.

Nó lén ténh xuống bếp nhìn thấy Thanh Thanh đang dọn thức ăn nó đã chạy ngay đến phụ giúp, cô ta cũng vui vẻ chào đón nó không như lúc trước hai người gặp nhau thì cứ như nước với lửa, xâu xé suốt ngày, thời gian dài nên nó nghĩ Thanh Thanh cũng đã thay đổi, không còn để bụng chuyện cô ta đối xử không tốt với nó nữa. Hai tên đó cũng thấy lạ trước cảnh tượng này nhưng chẳng dám nói chỉ biết nhìn nhau rồi nhìn hai người đó bằng cặp mắt khác thường, hiểu ý, nó lên tiếng.

- Hai người làm gì cứ nhìn bọn tôi chăm chăm vậy?

- Ô... không phải hai người đang... ừm... a...ơ... - Tùng Nhân múa tay múa chân để ra dấu hỏi nó. Hắn cũng gật đầu đồng tình.

Nó cười tươi nhìn sang Thanh Thanh rồi tiếp lời. – Bộ hai người không muốn chúng tôi sống hòa hợp với nhau sao mà hỏi.

- Phải đó, bọn em thân nhau lạ lắm à. – Thanh Thanh cũng thuận nước đẩy thuyền.

Hai tên đó nghe vậy lắc đầu lia lịa. – Không. Không phải vậy, thấy hai người hiểu nhau vậy là mừng rồi.

Cơm canh đã dọn sẵn lên bàn, cả bốn người vừa ăn vừa nói chuyện rôm rã làm không khí sôi nổi hẳn lên, đây là lần đầu mọi người được vui vẻ ăn một bữa cơm biết rằng việc này chỉ là tạm phù để che lấp sự giả tạo nhưng vẫn chấp nhận được.

...

Mới đó mà hai ngày rồi sao? Nhanh kinh thật, vừa vui vừa lo nữa.

- Cô làm ơn đi nhanh lên được không? – Toàn Phong thúc nó đến không kịp mang giày.

- Được rồi, được rồi mới có 5 giờ thôi anh làm gì gấp vậy? Tôi cũng đi chứ có trốn đâu. – Nó nhăn nhai trả lời.

- Hừ... cô dám trốn sao? – Hắn cười khẩy một cái rồi trở về với vẻ mặt nghiêm túc. – Tôi kêu cô đi sớm là có lí do, không chừng sau chuyện này cô còn phải cảm ơn tôi đó.

- Hừ, mơ đi. – Nó bĩu môi với hắn.

Cả hai đi xe đến trường, nó ngồi phía sau lo lắng, sợ rằng sẽ bị đám học sinh trong trường phát hiện ra chuyện này, nói đúng ra thì nó chẳng sợ gì việc nó làm ôsin cho nhà hắn mà là ảnh hưởng đến hắn, nếu để họ biết ngôi sao như hắn với Tùng Nhân đưa ôsin đi học sẽ khiến người khác cười rộ cho coi. Nó cắn tay, nhắm mắt, làm đủ kiểu, hắn cũng hiểu điều này nên chỉ khẽ cười.

Đến nơi nhưng trường vẫn chưa có ai xuất hiện, sân trường vắng lặng như bãi đất hoang, bên trong một số phòng còn để đèn sáng tỏ, nó nhìn thấy thầy cô đang bận rộn đi lại bên trong, có lẽ đang sắp xếp cho chuyến đi đây mà.

Hắn đi đầu xe rồi còn mình nó đứng đó suy tư, nó cứ vịn rồi lại bẻ những đầu ngón tay, miệng không ngừng lẩm bẩm vài từ gì đấy. Hắn bước ra chỗ nó, nhìn thái độ của nó hắn chỉ khiêm tốn mỉm cười.

- Bộ mặt đó là sao? – Hắn trả lại cho mình vẻ mặt nghiêm túc.

- Tôi... - Nó chẳng biết phải nói gì ngoài cái mặt nhăn nhó. – Tôi nghĩ hay là...

- Là sao? Bây giờ cô đang hồi hận không muốn đi nữa sao? – Hắn nhếch miệng cười. – Yên tâm đi, tôi với cô cũng chẳng có gì với nhau đâu mà sợ. – Hắn trấn an nó.

- Nhưng...

- Tôi nói thôi mà.

Nó tròn mắt nhìn hắn rồi lại cụp xuống thờ phào, vẻ mặt vẫn không thay đổi, chẳng chút lạc quan hay có chút thần thái vui tươi của một người sắp được đi chơi.

Hắn bảo nó đợi bên ngoài rồi đi vào trong phòng hiệu trưởng làm gì đó hồi lâu lại trở ra. Trời cũng đang sáng dần lên, hắn vén tay áo nhìn vào chiếc đồng hồ điểm ngay 6 giờ 30 phút, hắn lại đưa tay vào túi lấy ra chiếc kính đen và đeo vào, hành động này là gì đây? Làm như sắp chạy show đến nơi. Nó nhìn hắn bĩu môi nhưng chỉ là sau lưng thôi nha, chứ trước mặt là hắn bụp cho một cái chết liên luôn.

Đã xuất hiện bóng dáng của một vài phụ huynh và học sinh, lớp nó cũng đang dần xuất hiện ngày một đông đúc, nó đang run lên vì sợ, trong lúc đấy lại gặp ngay Thu Nguyên, nhỏ đang chạy ngay về phía nó, còn nó thì đang cầu trời cho nhỏ hãy dậm chân tại chỗ, vai nó nhảy lên bần bật, mắt nó không thể nào mở to hơn được nữa mà chỉ nhúu lại như sợi chỉ.

“Đừng qua đây, làm ơn đi, đừng qua đây!”

- Hey! Thảo Nguyên.

Đã kêu đừng qua mà, lại còn vẫy tay, chắc bị phát hiện rồi còn đâu. Nó lưỡng lự đưa những ngón tay đang run rẩy chào lại, miệng nhoẻn cười gượng gạo.

- Người nhà cậu đâu? Sao lại đứng đây một mình? – Thu Nguyên hỏi nó một câu chẳng khớp.

“Hả? Một mình gì chứ? Anh ta đứng bên cạnh kia không thấy sao?” Nó khó hiểu nhìn Thu Nguyên.

- A... - Thu Nguyên đột nhiên la lên đưa ngón trỏ chia về phía nó.

“Không lẽ phát hiện ra ai rồi hả trời?”

- Cậu không chịu thông báo cho gia

đình phải không?

Phù... vẫn chưa phát hiện, hắn đeo kính mà chắc nhỏ không nhận ra đâu ha.

- Thật ra hôm nay mình đi với... - Nó xoay sang phía hắn. – O...

“Anh ta đâu rồi?” Nó đưa mắt nhìn xung quanh và dừng lại nơi phòng giáo viên, hắn đang đứng ngay đó, hình như đã biết nó tìm mình nên hắn lập tức nhe răng cười. Thật là. Nó cong một bên miệng nhìn lại. Thôi vậy cũng tốt, tránh xa ra cho đỡ phiền.

- Cậu nói ai? – Thu Nguyên vẫn đang dõi theo tay nói.

- À... chẳng ai cả. – Nó mỉm cười, nhúng vai với nhỏ.

- Cậu đi một mình luôn hả? Sao không rủ anh chàng hay đưa cậu đến trường.

- Ồ... mình có rủ nhưng cậu ta không chịu đi. - Vì bắt dắc dĩ nên nó mới nói dối thôi.

THÔNG BÁO TẤT CẢ HỌC SINH HÃY TẬP TRUNG VÀO SÂN TRƯỜNG!

THÔNG BÁO TẤT CẢ HỌC SINH HÃY TẬP TRUNG VÀO SÂN TRƯỜNG!

Tiếng loa phát thanh của trường nhắc đi nhắc lại lời thông báo, tất cả học sinh và phụ huynh nhón nháo đi vào sân, lớp nào đứng theo lớp đó ngay ngắn chỉnh tề, quả là trường quý tộc, tập trung nhanh gọn lẹ mà rất trật tự. Bên cạnh mỗi học sinh là một phụ huynh kể bên kèm cặp, hoi... chỉ tội cho nó đứng có một mình, cũng tốt đỡ phiền.

Aaaaaa..... ! Hú.....

Gì mà la ghê vậy trời, nó ngược mặt nhìn lên thì chao ôi hần đang đứng ngay trước mặt, mắt nó nhìn hần đăm đăm đuổi không rời. Trời đất quý thần ơi không lẽ đời ý định xuống đứng cạnh nó sao?

- Tôi biết bạn rất hâm mộ tôi nhưng cũng không cần phải nhìn vậy đâu. – Hần cười để lộ hàm răng trắng tinh khô thu hút, các học sinh được dịp hét lớn hơn.

Nó trấn tĩnh, lắc đầu một cái rồi nhếch miệng với hần. Hần mỉm cười đi lên phía giáo viên, tay vẫn không quên chỉnh lại chiếc áo khoác cho ra dáng ngôi sao. Gì kì vậy? Không phải hần đi chung với nó sao? Bây giờ lại đứng cạnh giáo viên mà họ cũng chẳng nói gì, chuyện này là thế nào.

- Trời ơi anh Phong đẹp trai quá! Tôi muốn xin chữ kí quá đi.

- Sao không thấy anh Nhân vậy.

- Đẹp trai quá đi.

Xung quanh ồn ào náo loạn, đầu đó cũng chỉ nghe được mấy câu quen thuộc thế đấy. Nó đưa về mặt biểu cảm nhìn xung quanh về khinh bỉ, trong đầu chợt loáng thoáng suy nghĩ: “Qua là một bọn mê trai, hứ... tên này mà cũng mê đúng là không có mắt.” Xong rồi nó lại trở về trạng thái ban đầu, mặc kệ đời.

- Xin giới thiệu với các em đây là Toàn Phong, chắc mấy em cũng biết hết rồi, anh ấy là khách mời sẽ cùng tham gia chuyến đi thực tế này, nhằm giúp các em có thêm tinh thần, ha ha...

Tay thầy hiệu trưởng chưa kịp chỉ tới hần thì xung quanh đã la ó lên. Thật là...

- Thì ra đi sớm là có dụng ý. – Nó lén nhép trong miệng rồi nhìn hần cười ngọt ngào, có vẻ như nụ cười lúc không kiểm soát ấy đã bị hần phát hiện nên ngay lập tức nó đứng hình. Nó hắng giọng rồi đứng gục mặt xuống đất.

Chuyến đi bắt đầu, mọi người trèo hết lên xe chỉ có nó là còn uốn lượn bên dưới, phải đến lúc hần lòi nó đi thì nó mới chịu lên, hần đợi đến lúc mọi người ổn định chỗ ngồi thì mới lay hoay tìm ghế trống, đương nhiên là ghế đôi chỉ dành cho học sinh và phụ huynh, nhà trường đã chuẩn bị hết trước khi đi nên chỗ duy nhất còn trống chỉ có thể là chỗ có nó thôi, hần cũng thoải mái ngồi xuống mà không sợ ai nói, chỉ hơi ghen tỵ với nó thôi. Ha ha...

- Ủm... anh cũng cáo thật nhì? – Nó lí nhí nói vào tai hần.

- Sao cơ? Tôi làm vậy cũng chỉ muốn giúp cô thôi mà. – Hần cũng lí nhí nói lại.

Nó mỉm cười nhìn hần và đương nhiên hần cũng như vậy, lúc cả hai quay lại mới phát giác ra mọi người đang nhìn mình, chắc họ nghĩ nó với hần đã quen biết từ trước nên cả hai mới có thể nói cười vui vẻ như vậy hay lại nghĩ nó quyến rũ bày trò với hần cũng nên. Nó tắt ngúm nụ cười quay mặt ra phía cửa sổ, hần cũng không quên nhìn xung quanh mỉm cười thân thiện để giao lưu, nhờ vậy mà hần mới phát hiện ai nấy cũng đang nhìn mình, chắc tại hần đẹp trai quá đó mà, hà hà... nếu mà không có phụ huynh ngồi cạnh thì hần có thể đoán trước điều gì sẽ xảy ra đến với mình.

Chuyến đi khởi hành đã hơn 3 giờ rồi, không biết trường chọn địa điểm nào mà xa vậy nữa, tất cả học sinh đang nháo nhào vì hồi hộp thì nó lại ngủ thẳng cẳng không thèm để ý xung quanh nhưng chắc chắn đang có người để ý đến nó. Đường xa nhưng có trai đẹp thì mọi căng thẳng, mệt mỏi đều xua tan hết, bọn học sinh kia cứ mãi mê nhìn hần còn hần thì mãi mê nhìn nó, do hần đeo kính đen nên cũng ít ai phát hiện ra ánh mắt hần đang dán trực tiếp vào nó. Cái con nhỏ ngốc này ngủ đến nổi cả hống lại còn lật qua lật lại. Hần khẽ cười.

Từ trước đến giờ đây là lần đầu tiên hần thấy được gương mặt nó một cách tỉ mỉ như vậy, xem ra hần chậm hơn Tùng Nhân một bước rồi, lần đó do nó say và cứ tung tung lên như còn khùng nên Tùng Nhân mới được dịp bị nó hút hồn bởi nụ hôn bất đắc dĩ, không biết lần này hần có bị nó hút hồn không ha?

Sau mấy tiếng chờ đợi thì cũng đến nơi, chiếc xe thắng lại tất cả học sinh hét lên sung sướng, nó đang ngủ gật thì bị chúi đầu đập vào băng ghế phía trước làm hần được một phen cười sáng khoái. Nó xoa đầu nhần nhó nhìn hần.

- Mắc cười lắm hả?

Do học sinh chưa xuống xe nên hần mới tiết chế lại. – Um... không... không mắc cười chút nào, chỉ thấy thú vị. – Hần xoay sang nó hạ chiếc kính xuống nhếch nhếch hàng lông mày.

Ý gì vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Máy Mắn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tôi Cho Bạn Ở Cùng

Nó bước xuống xe ngơ ngát nhìn xung quanh, nhà trường chọn nơi khi gió gì vậy, đằng trước là bãi đất hoang tàn, đằng sau là rừng núi âm u, bên phải cỏ lau, bên trái là suối chảy chẳng khác gì trở về đại Cổ sinh, cái nơi gì mà vắng tanh chẳng có một bóng người, không có lấy một cái nhà. Ít nhất cũng phải có một nơi để tắm, một nơi nấu ăn, một nơi để ngủ nghỉ chứ.

Nó cũng thật là đã nói là chuyển đi thực tế, sống hòa nhập với bà mẹ thiên nhiên thì làm gì có những nơi như vậy chứ, cũng thật là không phải nó rất thích chuyển đi này hay sao, chưa gì đã lo nhiều như vậy, hay là... vì có hẳn đi chung nên mới e ngại nhiều thứ như vậy, ha ha...

- Cô định đứng đây nhìn đến bao giờ hả? Mọi người đã tập trung ra bãi đất trống hết rồi kìa, đi mau. - Hẳn thấy ba lô cho nó rồi đi trước.

- Ồ nè... - Định hỏi hẳn phải làm thế nào, chưa gì đã đi mất, thôi kệ đến đâu thì đến.

Cô Tổng phụ trách nhanh chóng điểm danh lại rồi phân đất trống chia cho mọi người dựng lều, mỗi một học sinh cùng phụ huynh của mình sẽ ở riêng một lều, nó ngồi đó phì cười, nhìn cô Tổng phụ trách cứ như các quan thời xưa đang chia ruộng cho dân cày, cô cứ cậm cụi làm đầu, đúng là có tâm, haiz... bao giờ mới đến lượt nó đây? Nó ngồi chống tay lên cằm chán nản.

Cô thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng chia xong. Lúc cô quay lại thấy nó liền giật mình phát giác còn nó chưa được chia đất. Mà thôi chết rồi, cũng vừa lúc đủ chỗ, không dư mảnh nào. Cô vuốt mồ hôi trên trán nhìn nó áy náy.

- Xin lỗi Thảo Nguyên, vì em không có phụ huynh đi theo nên cô đã không để ý, với lại hiện giờ cũng đã hết đất trống rồi.

Hờ? Cô giỡn chơi sao? Không dựng lều vậy tối nay nó ngủ ở đâu? Cô định xin lỗi rồi không chịu trách nhiệm nữa ư? Nó ngó quanh một lượt, quả thật như cô nói hết chỗ trống rồi, nó phải làm sao? Ngay lúc nguy khốn thế này lại bắt gặp đám bạn đang xì xào, cười nhạo nó càng khiến nó nổi điên hơn.

- Vậy em phải ở đâu tối nay?

- Hay em hỏi thử các bạn ai không phiền cho em ngủ nhờ tối nay vậy. - Cô bắt lực nói.

Lũ bạn nó vừa nghe nói vậy liền lui về, kẻ xua tay người lắc đầu.

- Mình không được, mình không có thói quen ngủ chung với người khác, cậu hỏi những người còn lại đi

Hừ, đã không cho thì thôi còn làm ra vẻ tốt bụng, có giỏi thì đừng có ngủ chung với mẹ cậu, nó bấu môi một cái đem hi vọng đặt lên những người khác nhưng khi ánh mắt nó vừa lướt qua ai thì nản từ chối được tiếp tục lặp lại.

- Xin lỗi nha mẹ mình không thích có thêm người lạ.

- Mình cũng vậy, mình đem rất nhiều đồ.

- mình cũng thế.

- Bọn mình là con trai chỉ đi chung với ba nên rất bất tiện. - Bọn con trai cùng đồng thanh lên tiếng.

Gi vậy hả? Ai cũng có lí do từ chối nó, lí do ở đâu mà nhiều quá vậy, nó đã thực sự rơi vào tuyệt vọng rồi, nó là người chứ có phải ma quỷ hay thành phần cách li đầu mà xa lánh nó ghê vậy. Hức... nó trong lòng than trách, mong sẽ có một tia hi vọng dành cho nó.

- Hay là qua ở chung với mình và mẹ mình đi, dù lều hơi nhỏ nhưng tạm thời cũng chứa được ba người. - Thu Nguyên mỉm cười đứng ra nói.

Híc... đúng thật chỉ có Thu Nguyên là tốt với nó nhất thôi.

- Ủm, mình cảm ơn cậu. - Giữa lúc không ai để tâm đến nó chỉ có Thu Nguyên đứng ra giúp nó làm nó cảm động muốn chết đi được.

- Không được đâu Thu Nguyên, mẹ đem theo nhiều đồ lắm, mẹ sợ không đủ chỗ để.

- Mẹ. - Thu Nguyên nhú mày nhìn mẹ mình.

Bác ấy cũng tiến lên kéo tay Thu Nguyên về vừa lúc xoay qua mỉm cười với nó. - Bác xin lỗi.

Có phải không vậy bác ấy nhăn tâm vậy sao? Thật không công bằng mà, ai cũng có chỗ riêng nó thì không, nó không chịu đâu, cứ như nó là thành phần cách li ấy, ai gặp cũng lánh xa hết.

- Tôi có thể cho bạn ở cùng.

Lời nói vừa thốt ra thì cả đám nữ sinh kia đều tắt ngúm nụ cười, cùng nhau trở mắt nhìn, nó cũng kinh ngạc không kém.

Hắn từ nãy đến giờ vẫn ở đây, nó quên mất điều đó, vậy ra hẳn đã thấy hết cách các bạn nó đối đãi với nó rồi, đáng thương thật. Nó cúi đầu không biết

phải nhìn hán thể nào nữa, chắc từ trước đến nay hán và mọi người cứ nghĩ nó đi học rất tốt, rất ổn, có nhiều bạn mới, được mọi người quan tâm, không ngờ hôm nay lại để cho hán thấy tình cảnh này, nhục chết quá.

- Sao vậy? Bạn không muốn hả? - Hán đứng ngay trước mắt nó nhướn mày với nó, trên môi còn hàm ý mà để lại nụ cười.

Hán đúng là chỉ giỏi chọc tức nó, lại còn ép nó vào thế tiến thoái lưỡng nan như vậy, rõ ràng biết nó đang phân vân giữa việc lựa chọn vậy mà còn... Hừ, thôi được dù gì cũng không có chỗ ngủ thôi thì liều một phen, dù sao nó cũng ở chung nhà với hán một thời gian rồi nên đã quá hiểu con người hán thể nào rồi, nó chỉ lo hán bị đánh phải tai tiếng nhưng nếu hán không sợ thì mắc gì nó phải sợ. Được thôi, muốn ở cùng chứ gì, nó đồng ý.

- Ai nói là không, mừng còn không kịp hưởng hồ từ chối. - Nó mỉm cười, hất mặt nhìn hán. - Đầu phải ai cũng may mắn được ở cùng một nơi với người nổi tiếng đương nhiên là phải nắm bắt rồi.

Câu ấy nó cố tình nói lớn để lũ bạn hám trai một cách mù quáng của nó nghe, một phần là để chọc tức, một phần thì khiêu khích. Quả như nó đoán, bạn của nó đưa nào nghe xong cũng bốc khói lên tận đỉnh đầu, càng khiến nó đắc ý trong lòng, hán thì rõ là cũng biết ý đồ của nó rồi nên chỉ lắc đầu cười.

- O như vậy có hơi bất tiện thì phải. - Cô Tổng phụ trách nói còn mặt thì đã đỏ như tôm luộc.

- Phải đó, hai người họ là một nam một nữ mà.

- Ừm... đúng đó với lại họ cũng đâu có biết nhau như vậy thì bất tiện thật.

Cái gì vậy cả? Cô như vậy là đang xấu hổ thay nó phải không? Cô đang nghĩ gì mà lại đỏ mặt hả? Bấy bạ hết sức, cô nghĩ vậy thì không nói đi, cái đám nữ sinh kia cũng hùa theo làm gì? Đừng tưởng nó không biết bọn họ sợ nó lấy được lòng hán nên mới nói như vậy, còn tỏ ra bán thân đảng hoàn lắm vậy đó, theo như nó đoán nếu mà không có phụ huynh ở đây thì họ sẽ thi nhau nhường chỗ cho nó sau đó thì xấu xí hán đến chết. Nó nhếch môi một cái định nói lại thì liền bị hán giành trước.

- Nếu cô nói vậy không biết cô có thể cho bạn ấy ngủ cùng không?

- O... chuyện này thì... chắc là không được rồi, lát nữa sẽ có thêm hai giáo viên mang thực phẩm đến đây và sẽ cùng tham dự nên... - Cô Tổng phụ trách khó xử.

- đành chịu vậy. - Hán giả vờ tỏ vẻ bất lực sau đó lại cười. - Nhưng mà mọi người yên tâm đi, thật ra Thảo Nguyên đây cũng là một fan cuồng nhiệt của tôi, chúng tôi cũng đã gặp nhau cùng tâm sự nhiều lần rồi nên rất hiểu nhau, ha ha... phải không Thảo Nguyên? - Hán nhìn sang nó nhếch môi đá chân mây.

Nó cong vành môi đánh tia lửa về phía hán. Cái gì mà fan cuồng nhiệt, ai thêm hâm mộ hán nhưng nếu bây giờ không phối hợp với hán thì nó đêm nay phải nằm bìa rừng rồi, và lại nhìn mấy cái vẻ mặt cứng đờ của bọn nữ sinh càng làm cho nó muốn hạ nhục họ hơn, cả lũ ngốc, cứ thấy trai đẹp là rợn rợn lên, churong mắt. Nó sẽ cho họ từ thiên đường rơi xuống tận địa ngục, cho tất hi vọng luôn.

- Đương nhiên rồi, anh Toàn Phong mãi mãi vẫn là thần tượng trong lòng em. - Nó bắt chước mấy cô à kia ông ẹo nói, tuy nhiên trong lòng thì đã tự nôn từ lâu rồi.

- Vậy thì xem như mọi chuyện ổn rồi, chúng ta ai thì tập trung về lều của người ấy đi. - Cô Tổng phụ trách nghe hán nói vậy thì cũng không biết nên nói gì nữa, dù gì thì cô cũng không tìm ra chỗ nào để sắp xếp ổn thỏa cho nó, vậy nên đã có người đứng ra chịu cho nó ở cùng thì cứ như vậy đi.

Nó tiến đến kéo tay hán. - Mau đi về lều của chúng ta thôi.

Hán ngo xuống nhìn người con gái chỉ đứng ngang vai mình đang cười không khép miệng liền không nhìn được mà cười theo. Bộ dạng chọc tức người khác của nó cũng đáng yêu như vậy à, hôm nay hán mới thực sự biết thì ra nó nhiều chiêu trò như vậy, đúng là con nhóc lanh chanh.

Xin lỗi đã để các bạn phải chờ nhưng mà gần đây mình hơi bận, bài trên lớp nhiều quá các bạn ạ năm cuối rồi nên mình cũng phải chuyên tâm vào việc học, mong các bạn thông cảm. Khi nào mình rảnh mình sẽ viết 2 3 chương một lượt để bù đắp cho mấy bạn. Mình hứa đấy, hứa thật luôn

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Sự Cố Ngoài Ý Muốn

Nó vừa về đến lều đã vội đẩy hán sang một bên rồi đi vào. Hán đàn mặt ra nhìn, con nhóc này là sao đây hả? Vừa rồi còn nắm tay hán thân mật, mới đặt chân vào lều đã không xem hán ra gì, lợi dụng xong thì coi hán như cỏ rác, ít nhất cũng phải có một tiếng cảm ơn chứ. Bao nhiêu người muốn hán nhìn còn chưa nhìn đến nhé, vậy mà nó lại đối xử thế đấy, tức không.

- Cô xem người mới giúp cô là không khí sao?

Nó đang ngồi sắp xếp lại đồ, nghe hần hỏi thế liền ngược đầu nhìn, vẻ mặt mang theo chút khó hiểu.

- Anh đứng đó làm nhằm gì vậy?

Trời đất, con nhỏ này, dám nói anh thế à, nó là đang cố tình không hiểu hay thật sự không hiểu đây hả.

Anh đi đến ngồi gần nó, mặt của anh sắp dán chặt vào mặt nó đến nơi mà còn thản nhiên như vậy, chỉ có nó tim đập thình thịch. Nó không nghĩ đến việc một gã con trai da dẻ lại đẹp và mịn đến vậy, chà bù với nó toàn mụn với tàn nhang, hức... oa oa...

Nó đưa tay ra so với tay hần rồi lại nhìn hần mỉm cười.

- Tuy có đẹp nhưng hơi đen cùng nha.

- Cô đang nói khuôn diện gì vậy? - Hần thật không biết trong đầu nó chứa đựng hủ hay sao í, chả suy nghĩ việc gì ra hồn, nó đang nghĩ hần lại gần chỉ muốn độ sắc đẹp với nó hay sao? Nhìn sơ cũng thấy hần đẹp hơn nó rồi. :D

- Anh mới là diện, tự nhiên lại ngồi gần tôi làm gì, anh là đang muốn tiếp cận tôi đúng hôn? - Nó làm ra vẻ mặt ngây thơ khiến hần chỉ muốn cốc cho nó một cái để nó cháu Diêm Vương liền luôn, đầu óc nó suốt ngày chỉ hoang tưởng những điều đó thôi hả?

- Cô hình như đã quên nói gì với tôi thì phải. - Hần đứng lên đưa mắt nhìn ra cửa lều.

- Nói gì trời? - Nó gậy đầu ngược nhìn hần.

một ngàn độ diện...

Hần cúi xuống, giả ngu à? Hần vừa giúp nó mà ngay cả tiếng cảm ơn cũng không nói được, cứ phải ép hần nói rõ ra hả?

- Cô không định cảm ơn tôi sao?

- Cảm ơn? - Nó quăng luôn đồ trong tay đứng bật dậy. - Ý anh là tôi phải cảm ơn anh á? - Nó chỉ tay vào người hần.

- Ừ. Tôi vừa giúp cô ngoài kia mà. - Hần hất mặt, kiểu như bản thân đã vừa cứu vớt một sinh linh, và điều nó phải nói là cảm ơn hoàn toàn hợp lí.

Nhưng mà mọi người cũng biết rồi đó, nó là người thế nào? Có ơn dù không còn nói nó cũng sẽ cảm ơn. Hần khi nãy mặc dù đã giúp nó nhưng suy cho cùng hần vẫn chưa hoàn toàn giúp nó, đợi nó bị bạn bè hạ nhục mới đứng ra nói đỡ, nếu thật muốn giúp thì giúp từ đầu rồi. Chẳng những vậy nó còn đang nghi ngờ liệu đây có phải là chỉ thị của anh ta không nữa, vì vốn dĩ nhà trường chỉ cho những học sinh có phụ huynh cùng tham gia, vậy hần là đã sắp xếp đâu ra đó rồi, với lại đến phút cuối hần mới nói với nhà trường rằng hần là khách mời, đương nhiên là nhà trường không hề dự liệu trước việc này vì quá đột ngột cho nên hần mới bày ra kế sách này bởi hần đã tính toán trước là mọi người sẽ không cho nó ở cùng, đến phút cuối thì hần sẽ đường đường chính chính giúp đỡ nó, vừa tránh được nghi ngờ lại vừa đi đúng hoạch định ban đầu của trường, ha ha... chắc chắn là vậy rồi, nhưng... sao hần biết được mọi người sẽ không cho nó ở cùng, bắt đầu từ lúc nào mà hần phát hiện ra mấy đứa bạn của nó không ưa nó, khi nào ta? Ui... thôi kệ dù thế nào cũng không cảm ơn.

- Anh đừng mơ tưởng, đừng cho rằng tôi không biết kế hoạch của anh. - Nó cho rằng suy đoán của mình đúng nên chỉ khoanh tay mà cười đến mức run cả bà vai.

Ôi thiệt là... sợ chị này quá mức, suy nghĩ cứ như người khác phải dùng trăm phương ngàn kế để có được chị không bằng ấy. Mà giỏi đấy chứ, giỏi suy đoán (tào lao :D)

- Có thật là không cảm ơn? - Hần ức chế lắm rồi nha.

- Không. - Nó phồng má lên, chắc nịch nói. - À mà ngộ chưa, anh bình thường có thèm quan tâm đến lời tôi nói đâu, hôm nay còn bày đặt tính toán một câu cảm ơn.

Cũng phải, hần chớp mắt xoa cằm, tự dung lại muốn nó cảm ơn, bộ hần muốn nghe nó cảm ơn đến vậy hả? Bị nhồi nhét trong đồng suy nghĩ không thể lí giải, một giây sau đó hần đã thông suốt, đơn giản vì hần muốn vậy, hần cũng không biết lí do.

- Đầu cô chỉ để nghĩ xấu cho người khác thôi hả, tôi không có bày kế hoạch gì như cô nói.

Đúng là vậy luôn, từ đầu đến cuối hần chẳng bày kế hoạch gì cả, sở dĩ thiếu chỗ là do nhà trường ưu tiên cho khách mời trước mà lí ra là chỗ đó là của nó và hần nên chuyện này không thể cho rằng do hần đề xướng.

Nó thì không biết phải nói sao, trong học tập nó vô cùng nhạy bén nhưng trong cuộc sống thì đầu óc nó cực kì đơn giản, rất dễ bị người khác dẫn dắt, cũng dễ khiến người khác nổi điên.

- Còn lâu tôi mới tin anh, tôi không cảm ơn anh đâu, tránh chỗ khác để tôi sắp xếp lại đồ đạc, tránh ra. - Nó đẩy hần ra nhưng hần cứ như pho tượng

cứng rắn có đầy cũng không lay động.

- Đừng có cứng đầu, mau nói cảm ơn tôi nhanh lên. - Hấn nắm bàn tay đang làm càn của nó kiên quyết nói.

Tên này đã nói không rồi còn cố tình gây khó dễ, được lắm, tưởng với sức lực của nó không đẩy ngã được hấn hả? Cho hấn biết mùi lợi hại.

- Tránh ra chưa.

- Không.

- Tránh.

- Không..

Không chứ gì? Nó rút tay lại, hà hơi vào tay rồi lại chà hai tay, là hấn ép nó đẩy nhé, nó đánh tia lửa vào hấn. Hấn không tránh né mỉm cười, đợi xem nó sẽ làm gì hấn đây?

- Cho anh chết nè. - Nó dùng hết sức đẩy hấn.

Ha ha... lần này thì quả thật đã thành công bởi hấn không phòng bị mà ngã xuống, nhưng tiếc thay cho nó là lúc hấn ngã xuống đã nắm theo tay của nó. :P

Bịch!

Nó và hấn cùng rơi tự do sau cùng thì bị lực hút của trái đất hút xuống, nó nằm đè lên hấn, chu cha... nặng chết hấn rồi, dù nó có nhỏ con thật nhưng không hoàn toàn là nhẹ đâu, và lại bộ dáng bây giờ của hai người rất rất là gây hiểu lầm luôn, lỡ như ai vô tình thấy được thì khó mà giải thích.

- Ui da, ngực anh làm bằng đá sao? xẹp mắt của tôi rồi đau quá đi. (Mọi người tự hiểu là xẹp gì đi nha)

- Cô mới là đồ không có lương tâm, đẩy mạnh như vậy, lưng của tôi sắp nứt ra rồi, đã vậy còn bị con heo như cô đè lên, bộ muốn tôi chết hay sao. - Hấn nằm đó xuyết xoa.

Nó nhăn nhó. - Anh còn dám nói, nếu không phải anh kéo tôi thì đâu ra thế này, được nằm dưới tôi là vinh hạnh cho anh rồi.

- Còn cô nằm trên tôi thì theo lí không đúng cho lắm. - Hấn nói xong liền phụt lên cười.

Cái tên này đang nói bậy bạ gì đó, cái gì mà nằm trên nằm dưới? Chúa ơi muốn trách cũng nên trách nó, tự nhiên lại ăn nói không suy nghĩ như vậy giúp cho hấn được nước lấn tới, đáng trách, đáng trách.

- Tên biến thái này... - Nó ngóc đầu lên vừa lúc hai ánh mắt chạm nhau, nó đơ luôn tại chỗ, phải mất mấy giây sau nó mới phát giác mặt mình chỉ cách mặt hấn có vài xen ti mét.

Cơ thể đang lúc không chút sức lực bỗng đột nhiên tràn ngập năng lượng mà bật dậy, mặt đỏ phừng phừng, nó xoay sang hướng khác, trong lòng tràn ngập cảm giác bối rối. Khi này vừa chạm vào ánh mắt của hấn thì như có một luồng điện chạy vào cơ thể nó khiến tim nó cứ đập liên hồi, cảm giác này là gì? Phải chăng... Nó không dám nghĩ đến lúc đầu một cái, len lén đưa mắt nhìn hấn rồi lại nhanh chóng quay lại.

" Anh ta đang nhìn mình"

Nó hồi hộp, tay ướt đầm mồ hôi, đầu thì lại ong ong. Hấn không thấy ngại hay sao mà vẫn nhìn nó. Không được, cứ đối diện thế này lát nữa chân nó sẽ nhũn ra mất.

- Ồ... um... tôi... tôi đi ra ngoài xem thực phẩm mang đến chưa? - Nói xong nó ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi lều.

- Ồ nè...

Hấn lắc đầu cười, nụ cười pha chút thích thú. Con nhỏ này hấn là đang để tâm, không phải chỉ là sự cố ngoài ý muốn thôi sao? Thật là...

Lát nữa đợi nó vào hấn phải vịn có này để trêu nó một mẻ, nhưng mà sao trong lòng hấn lại dâng lên một thứ cảm xúc khó tả thế này?

Rất cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Máy Mắn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Xấu hổ

Nó hót hải chạy đến đám cỏ lau ở gần đó ngồi phịch xuống, đưa tay vuốt ngực lia lịa, nó nghe tiếng nhịp tim đập mạnh đến nỗi như sắp chui ra khỏi lồng ngực. Không phải nó xấu hổ thật đó chứ? Chỉ là sự cố thôi mà nhưng sao mỗi lần nghĩ lại ánh mắt lúc đó của hắn thì mặt nó giống như bị thiêu đốt rất khó chịu. Nó vỗ vào mặt mấy cái để trấn tĩnh bản thân, không cho mình nghĩ về hắn.

- Chỉ là sự cố, không có gì xấu hổ hết, đúng, không có gì xấu hổ cả. - Nó cứ lảm nhảm trong miệng mấy câu ấy.

- Thảo Nguyên.

Nó nghe sau lưng có tiếng gọi thì giật mình xoay phắt người lại. Là Thu Nguyên, sao nhỏ lại ra đây? Không biết liệu nhỏ có nghe nó nói gì không nữa.

- Ồ... cậu ra đây khi nào vậy?

Thu Nguyên thấy biểu hiện khác lạ của nó liền chun mày.

- Cậu có bị sao không? mặt cậu sao đỏ quá

vậy? - Nhỏ đưa tay sờ trán nó. - Có phải bị sốt rồi không?

Nó mím môi, ngượng ngịu cười, may mà nhỏ không nhận ra, nhưng chẳng lẽ mặt nó đỏ thật hả? Nó đưa tay áp lên mặt hòng che đi bộ mặt xấu hổ của mình mà vừa rồi Thu Nguyên cứ nghĩ nó bị bệnh.

- Ha ha... làm gì có, mình rất bình thường, chắc là tại nắng nóng thôi.

- Ồ. - Nhỏ gật đầu một cái nghi hoặc rồi lại ngẩn đầu nhìn nó thắc mắc. - Nhưng sao cậu không ở trong lều mà chạy ra đây.

- Mình...

- Có phải anh ca sĩ đó ức hiếp cậu không? Nếu là vậy mình sẽ thay cậu đi cho anh ta một bài học ngay bây giờ.

Nó chỉ mới áp ứng định diện có thì Thu Nguyên đã hùng hổ ra mặt làm chữ nghĩa trong đầu nó cũng bay mất. Nhưng nghĩ lại, nó có một người bạn không chê vào đâu được, ai cũng ra sức bắt nạt nó chỉ có nhỏ là luôn bên vực nó, hơn nữa nhỏ cũng rất tốt bụng, chưa nhìn nhận ai qua vẻ bề ngoài. Nếu đổi ngược là lũ bạn hám trai kia của nó thì chắc chắn một điều sẽ hỏi hắn có bị gì không? Sau đó sẽ đem nó ra băm dằm thành tương.

Nó đang rất là cảm động luôn nè, hức... nhưng mà mọi chuyện không phải như nhỏ nghĩ nó phải giải thích rõ ràng.

- À không, thật ra...

- Cậu đừng sợ gì cả sẽ không ai dám động đến cậu đâu.

À... biết rồi, cái đó thì nó biết nhưng phải nghe nó nói hết đã chứ. Chưa gì đã nhảy vào miệng nó rồi.

- Không phải, ý mình là...

- Cậu không cần nói nữa mình hiểu rồi, nhất định là anh ta đã làm gì cậu nên cậu mới giận đỏ mặt như vậy, lại còn một mình chạy ra đây mắng thăm. - Nhỏ kéo tay nó đi mặc cho nó miệng lắp bắp, vung múa tay chân không nói nên lời. - Đi mau đi theo mình.

- Ồ nè...

Trời ơi lời nó đi đâu vậy, chậm thôi chứ, nó còn chưa kịp nói gì nữa mà, không thể tin được lúc nhỏ bắt bình thay nó lại ghê như vậy, chẳng những không nói lí lẽ mà còn rất ngang ngược, không thèm nghe nó nói mọi chuyện rõ ràng đã tự suy đoán mà kéo nó đi, thật là...

Nó bị lời đến trước lều còn chưa kịp hít thở thì nhỏ đã như tên lửa mà xông vào lều.

- Anh ca sĩ kia đứng dậy cho tôi. - Nhỏ chống nạnh liếc nhìn hắn đang nằm nhón nhơ đọc sách.

- Có chuyện gì sao? - Hắn khó hiểu trả lời.

Nó hốt hoảng chạy vào lều. - Đừng tính toán nữa Thu Nguyên không phải như cậu nghĩ đâu.

Nó kéo tay nhỏ liên tục ý định lôi nhỏ ra ngoài nhưng nhỏ cứ như pho tượng đá trụ cứng một chỗ. Không xong rồi, nếu không nhanh chóng đưa Thu Nguyên ra khỏi chỗ này thì lát nữa hắn sẽ không chịu được mà giải thích chuyện vừa xảy ra khi này chỉ e đến lúc đó nó độn thổ không kịp.

- Thu Nguyên nghe mình nói nè, cậu hiểu lầm rồi mọi chuyện không phải như cậu nghĩ đâu.

Thu Nguyên xoay lại nhìn nó với vẻ mặt đùng đùng sát khí, nó chưa từng thấy thái độ này bao giờ. Nhỏ bất chợt nắm lấy tay nó làm nó giật mình nuốt

khan một cái, nhỏ nhìn mặt nó ánh mắt liền dịu xuống.

- Thảo Nguyên không cần sợ mình sẽ bảo vệ cậu, dù anh ta có nổi tiếng đến đâu đi nữa mình cũng sẽ xử đẹp anh ta cho cậu, tin ở mình đi.

Ôi chúa ơi!

Mình biết rồi, cậu là bạn tốt nhất của mình, mình hiểu mà nhưng mọi chuyện không phải vậy đâu. Nó nhủ thầm trong bụng rồi đưa tay vuốt khuôn mặt đang méo mó của mình. Làm ơn đi, ai đó làm ơn đem nhỏ ra khỏi đây giùm nó đi. Nó rất muốn giải thích nhưng lại không thể giải thích được, thật tệ hại mà.

- Tôi hỏi hai người là đang nói gì thì đúng hơn.

Hắn đang nằm đọc sách nghe hai người họ cứ ầm ĩ liền bỏ sách mà đứng lên. Thu Nguyên trấn an nó vừa nghe tiếng hắn đã xoay lưng lại, đập vào mắt nhỏ chỉ là khuôn ngực rộng rãi của hắn. Nhỏ hừ một tiếng trách bản thân không cao bằng hắn sau đó thì hiện ngang ngắn cao đầu. (Thật ra là lùn hơn người ta nên phải ngắn đầu mới nói chuyện được

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Âm Ảnh Của Ký Ức

Nó thu xếp lại đồ đạc đầu vào đó rồi đi lấy sách ra đọc, lần này đi nó đem theo rất nhiều sách, đủ thể loại, mấy quyển sách này là trước đây chị Thu Vân mua cho nó, còn mấy quyển ngôn tình kia là do Thu Nguyên tặng cho nó đọc cũng hay hay.

Nhìn mấy quyển sách này thấy nhớ chị Thu Vân quá, bây giờ chắc Tùng Nhân đã đi đón chị ấy rồi. Nghĩ tới nghĩ lui thì nó vẫn cảm thấy bản thân có một cảm giác rất lạ khi ở cạnh chị Thu Vân, một thứ tình cảm lạ nhưng quen thuộc, cứ mỗi lần buồn hay gặp rắc rối gì thì chị Thu Vân luôn là người xuất hiện đầu tiên giúp nó giải quyết, giống như giữa nó và chị có thần giao cách cảm vậy đó, phải chăng sống gần chị được hưởng thụ sự dịu dàng của chị nên đã sinh ra cảm tưởng, tưởng rằng chị là người thân của nó, nó gạt gù, chắc là vậy rồi.

Nó bất giác thấy mình hôm nay lo nghĩ nhiều quá rồi khi nhìn lại hiện tại mới thấy thật trống vắng và cô độc. Tuy bây giờ nó được rất nhiều người quan tâm và chăm sóc nhưng thứ thật mà nó chỉ là cách quan tâm theo kiểu khách sáo giữa những người xa lạ mà thôi, vì vốn dĩ nó không phải họ hàng hay người thân ruột thịt của họ, dù sao có cha mẹ và anh chị em vẫn tốt hơn, hừ... khổ nỗi con người sinh ra đã không có quyền để lựa chọn cho mình một gia đình hoàn chỉnh, ngoại trừ ba nó ra thì nó không còn một người thân nào nữa, từ nhỏ bà đã rất yêu thương nó, cuộc sống đầu có khó khăn đến mấy bà cũng yêu thương chiều chuộng nó, đôi lúc chính sự ảm áp của bà làm nó quên đi sự bất hạnh khi không có ba mẹ, rồi điều mà nó luôn sợ hãi cũng xảy đến, người thân duy nhất cũng bỏ nó mà đi, bà nó vẫn phải đi về một thế giới an vui khác, vĩnh viễn rời khỏi nó. Trước khi rời xa nó bà lại để cho nó biết một sự thật tàn nhẫn hơn rằng bà không phải người thân ruột thịt của nó mà là một người xa lạ, một người trước đó không hề quen biết nó, nói rằng một người đàn ông đã để nó lại trước cửa nhà của bà rồi vội vã rời đi khi mà nó chỉ mới được vài tháng tuổi.

Khi nó nghe được những điều đó từ chính một người nó yêu thương nó đã òa khóc, nó không hiểu, một người xa lạ lại yêu thương nó hơn chính ba mẹ của mình, thật khiến người ta buồn cười cùng chua xót, nó luôn tin rằng nó không có người thân nào khác ngoài bà, bởi trước đây bà chưa từng nhắc đến ba mẹ nó, nó luôn tự hỏi sao bà không giấu nhem mọi chuyện đi mà phải đợi đến lúc xa rồi nó mãi mãi thì mới cho nó biết. Phải chăng bà không biết rằng đứa cháu đáng thương của bà đã quá đủ tội nghiệp và không còn đủ can đảm để đối mặt với những điều tồi tệ hơn nữa hay sao? Vừa nghĩ đến đây sự căm hận trong nó lại trỗi dậy, nó hận ba mẹ nó, hai người họ sinh nó ra lại nhẫn tâm đem nó cho người khác, để nó phải sống trong những ngày buồn tủi, phải đối mặt với những cảnh ngọt ngào, tràn đầy hạnh phúc của những gia đình khác, hức... nó không hiểu sao mọi chuyện trong quá khứ lại ào ạt kéo đến như vậy khiến tim nó đau thắt như sắp bị bóp nghẹt.

- Ba mẹ... hức... con hận hai người, hức...

Trong lòng nó bỗng chốc tràn ngập bi thương, nó ngẩng mặt thầm hỏi ông trời sao lại bất công với nó như vậy, ông để nó được sinh ra trên đời này lại không cho nó hưởng thụ tình cảm yêu thương của gia đình mà để từng người từng người bên cạnh nó rời xa nó. Ngay cả người bạn duy nhất của nó, người chịu lắng nghe nó tâm sự, người mà lần đầu tiên trong cuộc đời nó yêu mến cũng bị ông cướp mất, còn bao nhiêu bất hạnh và đau khổ dành cho nó nữa đây? Ai đó giúp nó trả lời đi. Nó phải nếm bao nhiêu chua chát nữa thì mới có được niềm vui thật sự. Tuy rằng bây giờ cuộc sống cũng không tệ, được sống trong một gia đình tốt bụng, ăn ngon mặc đẹp, còn được đi học nhưng dù thế nào cũng chỉ là một người ngoài, rồi sẽ có một ngày nó bắt buộc phải rời đi, nó không muốn, mãi mãi cũng không muốn điều đó xảy ra.

- Mình không muốn, hức... không muốn đâu.

Bình thường mọi người thấy nó vui vẻ lạc quan nhưng thật ra đó chỉ là cái vỏ bề ngoài giúp nó che đi cảm xúc và những đau buồn trong quá khứ. Họ không biết rằng có những đêm nó giật mình tỉnh giấc thấy mình cô đơn trong căn phòng tối mà nó ngỡ mình lại bị bỏ rơi, ám ảnh đó cứ đeo đẳng theo nó theo năm tháng, nó đã luôn trách bà nó, vì sao bà lại cho nó biết nó vẫn còn người thân trên cuộc đời này, sao bà lại nói cho biết nó không phải cháu ruột của bà mà là do người khác từ bỏ? Tại sao chứ?

- Sao bà không nói dối rằng con là cháu của bà, sao bà không nói rằng con không có cha mẹ? Hức... hức... sao phải cho con biết sự thật.

Nó úp mặt xuống đầu gối nức nở, tự trách bản thân không đủ dũng cảm để đối mặt với mọi chuyện, trách bản thân vô dụng yếu hèn luôn tìm cách trốn tránh sự thật, người nó nên hận nhất vẫn là chính bản thân mình.

....

Hắn tự hỏi vì có gì giận nó, tại sao lại bỏ ra ngoài và đứng đây nghĩ ngợi những thứ linh tinh, trước đây hắn chưa từng để tâm đến những lời nó nói và rồi hôm nay đầu biết đó là lời nói đùa nhưng vẫn vô cớ mà giận. Toàn Phong thật không hiểu bản thân đang khó chịu cái gì, suy đi nghĩ lại thì lời nó nói hoàn toàn bình thường, nó muốn trêu chọc thì trêu chọc, hắn sao lại để tâm, phải rồi, đúng là dần hết sức.

Hắn lắc đầu, tặc lưỡi cho qua rồi quay trở lại lều.

Toàn Phong vừa đặt chân vào lều thì nhìn thấy nó co ro ở một góc, đôi vai nhỏ đang lật bật run. Hắn có chút chột lạng, nhiều thứ cảm xúc chột dồn nén nghẹn ứ, nó sao vậy? Nó... nó bị gì rồi? Nhiều câu hỏi ủa đến vây lấy hắn, hắn đang lo lắng cho nó, hắn không thể chờ đợi thêm nữa.

- Cô... cô sao vậy? - Hắn tuy rất lo lắng nhưng bước chân lại do dự. - Cô bị đau ở đâu hả, nói tôi biết đi.

Nó nghe tiếng hắn trong lòng liền vui mừng khôn siết nhưng lại không biết phải nói thế nào. Nó ngẩng mặt, trong đôi mắt vẫn còn đang ứ đọng đau xót nhìn hắn khiến tim hắn như vụn vỡ.

- Tôi... hức... tôi...

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mắm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Nói Ra Những Lời Trong Lòng

Hắn lo lắng bước đến gần nó, hắn dịu dàng đặt tay lên vai nó, cùng với ánh mắt chứa đựng sự quan tâm.

- Cô khó chịu ở đâu phải không? Mau nói với tôi được không?

Thảo Nguyên bất giác lau nước mắt, nó nhận thấy bản thân vừa làm một chuyện gì đó rất ngu ngốc, đó là khóc trước mặt hắn, nó không muốn hắn thấy nó trong bộ dạng nhút nhát như vậy, nếu nó cứ tỏ ra hèn yếu thì hắn sẽ lại lo lắng cho nó. Ấy... nó vừa nghĩ gì thế, sao nó cho rằng là hắn đang lo lắng mà không phải là cảm thấy phiền phức. Nó ngẩng mặt nhìn hắn, bộ dạng hắn lúc này đúng là đang quan tâm nó, lo cho nó, từ trước đến giờ đây là lần đầu nó thấy hắn dịu dàng như vậy.

- Tôi... tôi không sao đâu. - Nó lắc đầu lia lịa, làm sao mà nó dám nói với hắn việc nó vừa trải qua, chắc chắn hắn sẽ cười nó, làm gì có ai như nó bị ám ảnh bởi sự bỏ rơi, hắn sẽ không tin đâu, nói ra chỉ làm trò cười.

Hắn nghi hoặc nhìn nó, nó ngay lập tức cúi đầu tránh né, hắn cho rằng không hề đơn giản như vậy. Thường ngày nó rất vui vẻ và tinh nghịch, một người như vậy thì không có lí do gì để khóc một cách đau khổ như vậy, hắn không tin là không có chuyện gì.

- Thật ra là có chuyện gì? Nói với tôi có được không?

- Không... không có gì cả.

- Nói dối, nếu vậy tại sao khóc hả? - Hắn bắt đầu cảm thấy bức bối, hắn không thể nào chịu nổi cái tính ương bướng của nó.

- Tôi đã nói là không có. - Nó hất tay hắn ra và đứng xoay lưng về phía hắn.

Làm ơn đừng hỏi nữa, rất khó để nó nói với hắn cũng rất khó để hắn tin những lời nó nói, hắn sẽ nghĩ nó rảnh rỗi quá nên dựng lên một câu chuyện làm nhảm rồi tự mình xúc động.

Toàn Phong luôn dõi theo nó, hắn không biết nó gặp phải điều tồi tệ gì nhưng hắn biết dù cho có chuyện gì xảy ra thì hắn vẫn sẽ luôn là người che chở cho nó, phải, không ai khác mà là hắn. Việc này, hắn thật sự đã xác định từ trước rồi.

Hắn nhẹ nhàng xoay người nó lại, nó cũng bị sự đồng cảm của hắn mua chuộc, nó chẳng những không phản kháng mà còn dễ dàng bị hắn dẫn dắt. Hắn buộc nó phải đối diện với hắn, dùng đôi mắt đau khổ kia mà nhìn hắn để hắn có thể chia sẻ những đau khổ kia với nó.

- Nói với tôi có được không?

- Tôi... - Thú thật là nó cũng không biết mình nên nói gì, trong đầu nó lúc này rất hỗn loạn.

Sự do dự ấy nói lên điều gì? Phải chăng là không tin tưởng hẳn?

- Tin tôi có được không? - Hẳn không hiểu vì sao bản thân lại trở nên như vậy? Vì điều gì lại muốn nó tin hẳn, chỉ có điều hẳn không chịu được trước khi thấy nó như vậy, giờ phút này hẳn chỉ muốn đi theo những gì con tim mách bảo. - Làm ơn, hãy nói với tôi, dù cho... cho có chuyện gì xảy ra tôi cũng sẽ ở cạnh em.

Có phải vừa rồi nó nghe lầm không? Hẳn vừa nói những điều ngọt ngào với nó, không những vậy còn gọi nó là "em" nữa, phải chăng hẳn đã... đã có ý với nó. Nó lắc đầu, không phải đâu, hẳn là đã nghe lầm.

- Tôi biết em rất bất ngờ nhưng những gì tôi nói đều xuất phát từ sâu trong lòng, tôi không biết sao phải nói với em những điều này, tôi chỉ biết nếu không nói ra tôi sẽ rất khó chịu nên... tôi chỉ xin em hãy tin tôi.

Nó nghĩ lần này thì nó đã hoàn toàn nghe rõ, không hề lầm hẳn quả thật vừa tỏ lộ với nó, trong lòng nó cũng vì vậy mà xẹt qua một cảm giác lạ lẫm, khó tả, có chút vui, chút bối rối, cùng chút khó xử... lẽ nào nó cũng đã thích hẳn? Không đời nào đâu, con gái mà khi có người tỏ lộ thì ai cũng sẽ có cảm giác như nó thôi, đúng, nó nghĩ là vậy.

- Anh đang nói gì vậy? Tôi...

Hẳn chưa đợi nó nói hết đã bất ngờ mà ôm lấy nó, đôi mắt vô hồn của nó bỗng chớp chớp kinh ngạc mà mở to, nó không tưởng đến hẳn lại... lại làm như vậy.

- Anh yêu em - Hẳn thì thào vào tai nó. Câu này hẳn đã lấy rất nhiều can đảm để nói.

Đột ngột quá, sao có thể? Người hẳn yêu là Thanh Thanh không phải nó, không phải nó.

- Buông ra, người anh yêu nên là chị Thanh Thanh không phải tôi.

Nó tuy đã bị những lời của hẳn làm cho ngáng người nhưng sao đó đã kịp tỉnh táo trở lại. Nó đã cố gắng đẩy hẳn ra nhưng càng đẩy thì hẳn lại càng ôm chặt hơn. Hẳn làm vậy là có ý gì? Người hẳn yêu là Thanh Thanh, có phải là nó đâu, tại sao lại làm vậy? Có phải hẳn cũng giống như những người khác, muốn trêu chọc nó. Đầu tiên sẽ làm cho nó tin tưởng đến mức không thể tách rời sau đó sẽ giống như những người thân của nó, bỏ rơi nó. Nghĩ đến đây nước mắt nó lại rơi, nó chẳng thà để hẳn căm ghét nó, mỗi ngày đều đấu khẩu với nó cũng không muốn hẳn lơ nó đi, từ bỏ nó.

- Coi như tôi xin anh, đừng cư xử như vậy mà, hức...

- Anh sẽ không buông nếu như em không nói cho anh biết mọi chuyện. - Hẳn vẫn kiên quyết giữ lấy nó.

- Tôi... tôi rất sợ... hức...

- Em sợ điều gì có thể nói với anh.

- Tôi sợ... hức... anh sẽ giống như những người khác bỏ rơi tôi, hu hu... - Nó như vỡ òa, vô thức tựa đầu vào vai hẳn, đôi tay bầu chặt tấm lưng áo của hẳn mà khóc.

Thì ra nó sợ cảm giác một mình, vậy ra trước đây hẳn sẽ có lúc nó cũng đau buồn như lúc này, nhưng nó nói sợ hẳn sẽ giống như những người khác là sao? Không lẽ nó từng bị người ta bỏ rơi, nhưng là ai? Ai lại có thể để lại cho nó nỗi ám ảnh lớn như vậy.

- Không đâu, anh sẽ không như vậy, cho dù chuyện gì xảy ra anh cũng sẽ luôn ở bên cạnh em, đừng khóc mà. - Hẳn xoa nhẹ lưng nó như để tiếp thêm cho nó sự đồng cảm cùng an ủi nhưng giờ phút này nó chỉ biết đem những đau buồn biến thành nước mắt nên không hề để tâm đến lời hẳn nói.

...

- Ày... mình làm vậy có phải là không có nghĩa khí hay không? Dù sao cũng là do bản thân không hỏi rõ ràng đã tự ý gây chuyện, giờ lại đẩy hết cho Thảo Nguyên, lại còn trách cậu ấy nữa.

Từ lúc trở về lều của mình Thu Nguyên luôn bị day dứt bởi những chuyện vừa xảy ra, nhỏ thấy mình có lỗi khi đã gây ra phiền phức khiến bản thân mất mặt lại làm cho nó phải khó xử trước hẳn, nhỏ đoán là hai người họ hẳn là không biết phải đối mặt như thế nào nên nhỏ quyết định sẽ sang bên đó nói tiếng xin lỗi nhân tiện giúp hai người đó hòa nhau.

Bước chân đã di chuyển đến cửa lều thì bắt đầu do dự, có nên bước vào hay không?

Đứng bên ngoài suy nghĩ hồi lâu cuối cùng nhỏ quyết định phải bước vào, nhỏ là người gây ra nên nhỏ phải là người giải quyết.

- Thảo... ơ...

Cảnh tượng vậy? Nhỏ không nghĩ hai người họ sẽ... vừa rồi bên ngoài nhỏ còn cho rằng hai người họ nhất định là đang ngoảnh mặt với nhau, thật không ngờ... chúa ơi... lại để cho nhỏ thấy những điều không nên thấy.

- Thu Nguyên... - Nó bắt gặp bóng dáng của nhỏ ở ngay cửa lều liền nhanh như cắt đẩy hấn ra. - Minh...

- Ha ha... không sao, mình không thấy gì cả, mình đi trước. - Nhỏ đỏ mặt, xua tay cười gượng gạo rồi chạy đi. Có trời mới biết lúc này nhỏ đang xấu hổ cỡ nào.

Hấn dường như cũng đã bình tĩnh trở lại, đã dần nhận thức được việc mình làm, hấn không nghĩ rằng mình có thể nói ra những lời trong lòng bấy lâu nay một cách lưu loát như vậy.

Giờ phút này cả hai đang cực kỳ ái ngại, tránh né, xấu hổ, nói chung là không thể cư xử như bình thường.

Cảm ơn đã theo dõi

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mẩn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Tôi Đến Tìm Bạn Gái Tôi

Bên ngoài trời đã dần tối, mọi người cũng đang tắt bật chuẩn bị bữa tối, họ không nấu cùng nhau, không ăn cùng nhau mà mỗi người sẽ tự túc phần ăn riêng cho mình, cô tổng phụ trách cùng những giáo viên khác đang phân phát thực phẩm cho mọi người để họ nấu.

Thảo Nguyên cũng đi xếp hàng để lấy thực phẩm, nó biết Toàn Phong sẽ chẳng đòi nào mà chịu đi ra lấy, và lại nó cũng muốn đi, một là để tránh phiền phức cho hấn, hai là để tránh mặt hấn, từ trưa đến giờ cả hai đã rất là khó xử, nó không nghĩ hấn lại nói ra những lời đó với nó, nó thề rằng lúc đó nó đã thật sự rung động, nó không biết liệu có phải nó cũng thích hấn?

Quay trở lại lều của mình nó cảm nhận nhiệt độ trong cơ thể đã không ngừng tăng lên vùn vụt, nhịp tim cũng đột ngột nhanh hơn, đặc biệt là khi nhìn thấy hấn.

- Um... tôi... tôi đem thực phẩm về rồi nè, anh... anh chế biến đi. - Nó đưa thức ăn ra trước mặt hấn, cố gắng làm bộ dạng tự nhiên thường ngày.

- Ủ,... - Hấn gật đầu, hấn không như lúc trước sai bảo nó nữa.

Nó thấy tình hình không mấy khả qua liền cười làm thân với hấn.

- Hay để tôi giúp anh cho.

- Được. - Hấn lại gật đầu, thật ra hấn sao vậy chứ, lại giống như lúc mới gặp nó, kiêu lời à?

- Anh... - Hấn ngước nhìn nó. - Ý tôi là anh bị làm sao vậy?

- Chẳng sao cả. - Hấn không đếm xỉa nó xoay người đi.

Gi vậy chứ? Người khởi xướng là hấn, chủ động nói ra những lời trong lòng cũng là hấn giờ thì lại làm ngơ với nó, có phải là nó ngò lời đầu chứ? Thật khó chịu mà.

- Chúng ta có thể cư xử như bình thường không? - Nó lấy hết dũng cảm đề nghị.

Hấn dừng lại, đáng vẻ như đang trầm ngâm, sau cùng thì ngoái đầu nhìn nó, trên môi lộ ra nụ cười như mĩa mai.

- Tôi chỉ là không muốn cô khó xử, hãy quên chuyện lúc sớm đi, tôi chỉ dùng những lời đó để an ủi cô thôi, toàn lừa gạt cả đấy. - Nói rồi không lưu luyến mà nhìn nó dù chỉ một cái, bước đi.

Nó như chết đứng ngay tại chỗ, đôi mắt vô hồn ngày một trùng to hơn để ngăn thứ cảm xúc không tên ập đến.

"Anh ta vừa nói gì..."

Quên á? Những lời an ủi sao? Lừa gạt, dối trá cả, hấn xem nó là gì? Đồ chơi rẻ tiền hay một thứ tiêu khiển, vậy mà tim nó đã rung động, rung động trước những lời dối trá. Đáng lí ra nó nên hiểu rõ thân phận của mình, muốn được hấn yêu? Còn lâu đi, đúng là mơ tưởng, nó quên rằng bên cạnh hấn vẫn còn Thanh Thanh sao? Ngày nào chị ta còn tồn tại thì ngày đó nó sẽ không bao giờ có một vị trí nào trong lòng hấn, dù rằng giờ đây hai người họ đã chia tay nhưng nó nhận ra hấn còn rất yêu cô ta, lúc hấn kể về kỉ niệm giữa hấn và Thanh Thanh cho nó nghe thì nó đã biết hấn không thể quên được cô ta, dù bây giờ cô ta có thay đổi hay phạm phải một sai lầm gì thì cho đến cuối cùng hấn vẫn sẽ tha thứ, sẽ có một ngày hai người họ sẽ lại tìm đến nhau, sẽ sớm

thời.

- Hừ, mình chẳng buồn, chẳng buồn gì cả, dù sao thì từ nhỏ đã bị bỏ rơi rồi, đã thường bị trêu chọc và giờ bị trêu tiếp cũng chẳng sao? - Dù nó nói thế nhưng trong lòng lại rất đau, đau đến không thể tả.

...

Hôm qua không ăn gì nên sáng ra đã đói đến rã ruột, cũng tại tên Toàn Phong chết tiết làm nó không thể nào nuốt được thứ gì vào bụng, cả đêm phải ôm cái bụng đói đi ngủ, đã thế hắn còn ngồi trước mặt nó hưởng thụ thành quả, còn tự nhiên mà mời, hắn có thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra nhưng nó thì không thể. Sáng sớm nó đã không thấy nó đâu, chả biết đi đâu rồi nữa, thôi mặc kệ hắn, để ý đến hắn làm gì? Lo cho cái bụng đói trước đã.

Nó đi lang thang kiếm chút gì đó ăn, nhưng ở nơi khi họ cò gậy này thì làm gì có thứ nào có thể nhét vào bụng chứ, đi sang những lều bên cạnh may ra còn chút thức ăn tối qua, nhưng xem ra số nó thật xui xẻo, lều ai cũng khép kín, chắc hắn tối qua ai cũng ngủ ngon ngoại trừ nó. Haiz... nó thở dài một cái rồi quay trở về lều của mình.

- Xui xẻo, cứ như mình bị sao chổi chiếu hay sao ấy? - Nó vừa đi vừa lẩm bẩm.

Về đến định vào trong đánh một giấc nữa cho xong thì bỗng nó dừng lại, nó thấy bóng lưng của ai đó phía sau lều thì phải, trời cũng chưa sáng lắm, chả lẽ là ăn trộm?

Nó rón rén bước lại gần.

- Anh đến đây để làm gì? Có phải mẹ tôi lại nhấn nhủ gì anh nữa không?

Phù...thì ra là Toàn Phong, cứ ngỡ là tên nào, anh ta đang nghe điện thoại sao?

Mặc kệ, vào trong nghỉ ngơi cho khỏe thân, chẳng thèm để ý đến anh ta làm gì.

- Tôi đến đây đâu nhất thiết là tìm cậu.

- Ngoài chuyện này thì còn chuyện gì khác.

- Tôi đến tìm bạn gái tôi không được sao?

Khoan đã... giọng nói này...

Nó xoay lưng chưa kịp bước thì giọng nói kia đã làm cho nó đứng hình. Thì ra không phải là hắn đang nghe điện thoại mà là đang nói chuyện với ai đó mà cái giọng nói kia rõ ràng là nghe rất quen tai, nó ngẩn người một lúc lâu sau đó thì tròn trợn mắt.

- Là Thiên Vũ.

- Ai đó?

Nó bị câu hỏi kia làm cho hồn bay phách lạc, cũng tại nó đương không lại hết lớn như vậy làm gì? Nhưng mà cũng không thể trách nó được, nó không nghĩ là tên đó lại có thể đến tận đây, anh ta sao cứ theo ám nó không biết.

Hắn và Thiên Vũ cũng bị tiếng hét của nó làm cho nao núng, cứ nghĩ ai đó nghe lén nên lập tức phát ra tiếng động, nó cũng phải nhanh chân mà chuồn nhưng lại muộn mất rồi.

- Thảo Nguyên... - Thiên Vũ có chút ngạc nhiên mà gọi tên nó.

"Trời ơi, chết mình rồi, hắn là anh ta đến đây đòi nợ, đã vậy còn quen biết với Toàn Phong, tiêu thiệt rồi."

- Hi hi... - Nó nhe răng xoay người nhìn anh ta cười. - Thì ra là anh Thiên Vũ đấy à?

- Hai người quen biết nhau. - Hắn có chút ngờ ngàng nhìn họ, nhưng xem ra thái độ của nó rất lạ, cứ như là muốn trốn tránh.

Thiên Vũ nghe hắn hỏi thế liền nhếch môi, tiến đến chỗ nó, tay vòng qua cổ nó, kéo nó lại gần mặc cho nó không hiểu gì vẫn ra sức giãy giụa.

- Quên giới thiệu với cậu, đây là bạn gái của tôi.

"Cái gì? Anh nói sao hả?" Nó trừng mắt nhìn anh ta rồi lại nhìn hắn.

Anh ta sao có thể tùy tiện nói thế được chứ, cái tên này, ai cho phép, ai đồng ý khi nào hả?

- Ai là bạn gái của anh chứ? - Nó cuối cùng nhịn không được đành phải nói,

Thiên Vũ nhanh tay bóp chặt miệng nó làm miệng của nó trông rất đáng yêu, ha ha...

- Em yêu không cần phải ngại đâu, đây có phải là người xa lạ đâu. - Nói xong anh ta lại nhìn về phía hấn. - Ha ha... bạn gái tôi rất xấu hổ, cậu không trách chứ.

Hấn không trả lời, tỏ vẻ làm ngơ, nó thì hươ tay múa chân bảo anh ta buông ra, thật không ra làm sao, anh ta không biết nó và hấn ở chung một nhà hay sao mà nói thế hả? Tên khôn kiếp.

- ui... mau... mau... bỏ ra... - Nó cố gắng gạt tay anh ta ra nhưng không được.

- Tôi có chuyện muốn nói riêng với anh. - Hấn đột ngột lên tiếng khiến Thiên Vũ không còn tí hứng thú nào để trêu chọc nó, tuy nhiên nhìn bộ dạng nó lúc này trong rất dễ thương, đúng là không uổng phí chuyến đi lần này nhỉ.

- Được. - Thiên Vũ gạt đầu rồi cúi nhìn nó. - Anh đi với cậu ta một chút, lát sau sẽ quay lại tâm sự với em, nhớ em chết đi được. - Nói xong liền bỏ tay ra đi theo hấn.

- Tên chết bầm - Nó lí nhí.

Nó đứng chỉnh sửa lại khuôn mặt méo mó, ê ằm của mình rồi nhìn theo bóng lưng hấn trầm ngâm, phải chăng vừa rồi hấn vừa giải vây cho nó.

Nghĩ thế nó lại lắc đầu, không đời nào đâu, thái độ hấn vừa rồi đâu thêm để tâm đến nó, hơn nữa lúc này nó cũng nghe hai người họ đang nói chuyện gì đó rất khác thường, tính tò mò trong người nó lại nổi lên rồi.

- Hai tên này nhất định là có chuyện gì đó mờ ám, phải đi theo xem mới được.

#Thật xin lỗi đã để mọi người chờ lâu# @-@

- Cat.md-

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Lạc Đường

Giờ cả hai đang quay lại nơi cắm trại. Cả hai vừa từ rừng cây trở về thì đã bị một đám “fan” cuồng nhiệt của hấn bu lấy.

- Bạn anh hả? Đẹp trai quá!

- Anh Phong sao quen toàn người đẹp thế này?

- Anh tên gì vậy? Cho em làm quen với.

Suốt ngày hấn cũng chỉ nghe được bấy nhiêu nghe riết rồi sinh ra nhàm chán, hấn cố cách li mình ra khỏi đám hào sắc này nhưng coi ra hơi khó khăn, tên Thiên Vũ thì ngay cửa của anh ta rồi, thường ngày đã lảng nhãng, nhẩn nhít, giờ lại gặp được nữ sinh trường này vậy lấy thì sướng không sao tả được, nhưng cũng nhờ thế mà hấn mới rời khỏi được vòng vây này.

Hấn nhanh chân về lều, mừng đến độ tim đập sắp rớt ra ngoài, hấn bay ngay vào lều nhưng lại không khỏi hụt hẫng khi nhìn thấy cái lều trống không, nó chẳng ở trong đó, bên ngoài cũng chẳng thấy, hay nó buồn quá nên sang lều của Thu Nguyên rồi? Chưa kịp đợi suy nghĩ người xuống hấn lại chạy ngay đến lều Thu Nguyên, hấn chỉ nhìn thấy nhỏ đang ngồi cùng mẹ thì lại tuyệt vọng, về mặt trầm xuống chuyển sang lo lắng. Nó đâu rồi chứ? Hình như Thu Nguyên đã bắt gặp hấn đứng bên ngoài nên nhanh chóng ra khỏi lều để tiếp chuyện.

- Sao anh đứng đây?

- Anh tìm Thảo Nguyên, em có thấy Thảo Nguyên đâu không? – Hấn lo lắng hỏi.

- Ồ... Thảo Nguyên hả? – Nhỏ ập ứng.

- Đúng rồi là Thảo Nguyên đó, em có thấy cô ta chạy đi đâu không? – Hấn chăm chú chờ đợi câu trả lời. gương mặt tuy có chút bình tĩnh nhưng nhỏ vẫn nhận ra hấn rất bồn chồn trong dạ.

Nhỏ nhăn nhó không biết nói thế nào vì nhỏ có biết nó chạy đi đâu đâu mà chỉ, hai người ở cùng nhau, giờ lạc một người thì làm sao nhỏ biết hay nó xảy ra chuyện gì? Nhỏ bắt đầu lo cho nó.

- Từ sáng đến giờ em chẳng thấy Thảo Nguyên đâu cả, mà có chuyện gì rồi phải không?

- Anh cũng không biết, lúc này anh gặp một người bạn của mình nên cả hai ra ngoài nói chuyện một lúc quay lại đây thì chẳng thấy Thảo Nguyên đâu cả, không biết xảy ra chuyện gì với cô ta nữa? – Toàn Phong cuống cuống lên.

- Anh đừng lo lắng quá em nghĩ Thảo Nguyên chỉ tò mò nên đi đâu đó thôi, giờ ta chia nhau tìm thử xem.

- Ừm – Hấn gật đầu rồi đi trước.

Nhỏ cũng lo lắng cho nó không thua kém, nên đi nhanh vào lều nói với mẹ một tiếng rồi chạy khắp nơi tìm nó, nhưng giữa cái chốn đồng không này thì chỉ cần nhìn lướt qua là có thể thấy hết rồi nên khả năng chỉ có thể là rừng cây bên cạnh. Nhỏ cũng chẳng dám đoán mò nên đi gặp hấn trước, hấn cũng đã nỗ lực nhưng chẳng thấy đâu giờ thành bất lực, hấn ngồi bệt xuống trước lều, vừa lo vừa ủ rũ, nhỏ chạy như điên về phía hấn.

- Sao rồi? Anh tìm thấy bạn ấy chưa?

- Nếu tìm được anh đâu ngồi đây. – Hấn thất thần trả lời.

- Em nghĩ có khi nào Thảo Nguyên tò mò nên đi vào rừng cây bên cạnh không? – Nhỏ lưỡng lự nói ra.

Hấn trầm tư một lúc rồi gật đầu. – Anh cũng nghĩ như thế, hay chúng ta vào đó xem sao?

- Ừm

Nhỏ và hấn cùng nhát trí đi vào rừng, trong lòng thì đang lo sợ không biết trong rừng đó liệu có nó hay không? Hay là một thứ khác chắc lúc đó cả hai chỉ biết khóc ròng, nhưng vì lo lắng nên phải quyết tâm vào. Đang đi thì gặp một nữ sinh chặn đường, cô này chắc cũng nằm trong thành phần hảo sắc kia đây mà.

- Anh với Thu Nguyên đi đâu vậy? Cho em đi với. – Cô này cứ ồ ồ a ồ ồ ẹo ẹo đeo riết vào tay hấn làm hấn khó chịu nhưng gỡ hoài không được.

Học sinh gì mà chẳng những mê trai mà còn mặt dày nữa chứ, nhỏ nhìn thấy mà phát gợn. Da gà nổi cả lên nhưng cũng chẳng dám phát ngôn bừa bãi nên cứ nhệ giọng.

- Cậu làm ơn buông tay anh ấy ra giữ được không giữ chút thể diện cho trường đi, anh ấy là khách mời đó. – Nhỏ liếc nhìn cô ta.

Cô ta bỏ tay hấn ra nhưng vẻ mặt cay nghiệt. – Bộ cậu không nắm tay anh ấy được nên tức hả? Còn ở đó mà dọa nói với nhà trường à, tôi không sợ đâu, hứ.

- Nếu cậu không sợ thì nắm tiếp đi.

Hấn thấy tình hình căng thẳng nên lên tiếng giải hòa. – Đừng cãi nhau nữa, tìm Thảo Nguyên quan trọng hơn.

- Hai người nói tìm ai? – Cô nữ sinh trở mặt hỏi.

- Là Thảo Nguyên. – Nhỏ nói lại nhưng vẻ mặt có chút ngờ vực. – Cậu biết Thảo Nguyên ở đâu hả?

- Ừm – Cô gật đầu, vừa nghe xong cả hai mừng hóm nên cũng hỏi lại và cô bạn cũng thật thà trả lời. – Lúc này em thấy Thảo Nguyên lén lút đi vào rừng cây bên cạnh, hình như là đi theo ai đó thì phải.

Ôi trời... cuối cùng hấn cũng hiểu, hấn là nó đi theo hấn và Thiên Vũ, cái con cóc này, tính tò mò vẫn không bỏ.

- Cảm ơn em.

- Ồ... nè!

Cô bạn chưa kịp nói hết thì cả hai đã rồi rít cảm ơn rồi biến mất dạng.

Biết Thảo Nguyên đã có chuyện gì đó nên cô bạn này cũng chạy thật nhanh về báo tin, vừa đúng lúc cả đám học sinh đang tụm lại một chỗ nên cũng tiện thông báo.

- Nè! Mọi người biết tin gì chưa Thảo Nguyên đi lạc vào rừng rồi đó, từ sáng đến giờ vẫn chưa quay lại, mình thấy Thu Nguyên và anh Phong chạy vào rừng rồi đó. Coi bộ không xong.

- thật hả? – Cả bọn nháo nhào lên.

- Trong rừng sao? – Thiên Vũ cũng hốt hoảng.

Bọn nữ sinh đua nhau bàn tán, Thiên Vũ vừa nghe thấy cũng tức tốc chạy đi.

- Anh vũ ơi. – Cả đám thấy Thiên vũ chạy đi thì tỏ ra nhón nháo hơn.

- Hay bọn mình đi giúp một tay đi.

- Phải đó, đi thôi.

Cả bọn cùng kéo nhau vào rừng đi tìm nó, thường ngày bọn này có hơi không ưa gì nó và hay nói móc nó nhưng đến lúc hoạn nạn cũng nghĩ cho nhau nhiều lắm, xem ra bọn họ cũng tốt chứ không hẳn là xấu hoàn toàn.

Nói về nó thì bây giờ cũng không biết bản thân đã đi tới đâu rồi nữa, nó chỉ biết đi theo lối mòn đi một hồi lại không biết đường ra, xung quanh bốn bề đều là cây cối, nhìn còn không thấy được mặt trời nữa là, lạy chúa cho nó ra được khỏi nơi này, có trách thì cũng phải trách hai tên đó chọn địa điểm nói chuyện gì mà khó lần lại còn xa, xem ra hai tên quý đó có bí mật gì rất khủng khiếp đây này, nếu thoát được ra khỏi đây nó sẽ điều tra đến cùng, một khi tính tò mò của nó đã trỗi dậy thì dù trời có cản cũng không thể được.

Càng đi lại càng xa càng tối hơn, chân nó sắp rụng ra đến nơi rồi, phải tìm chỗ nào ngồi xuống tí đã, nó tìm được một gốc cây và ngồi phệt xuống, cảm giác vừa mệt vừa đói cứ chạy lẩn quẩn trong người, nó tựa đầu vào thân cây chop mắt một tí, chưa gì đã ngủi được mùi gì đó.

- Khìc... mùi gì vậy ta. – Nó đảo mắt nhìn xung quanh. – Ở nơi vắng vẻ này sao lại có mùi này, hình như là có người đang đốt cái gì đó thì phải.

Nó đứng dậy và đi theo phía mùi hương phát ra, chen qua những rậm cây to và mùi hương mỗi lúc một gần hơn, nó đưa tay gạt nhánh cây chắn trước mặt, đối diện với nó là ánh lửa đang bập bùng, còn có hai người mặc đồng phục đen đang ngồi nhâm nhi điều thuốc lá, nhìn mặt hai người này lạ quá, chưa từng thấy bao giờ mà họ đốt gì sao thơm thế không biết? Hay họ đang nướng thức ăn, nghĩ đến thức ăn tuyến nước bọt của nó lại không thể kiềm chế, nó lấy tay xoa xoa cái bụng đói meo của mình rồi nuốt nước bọt ừng ực.

- Hay mình ra đó xin họ ít thức ăn rồi nhờ họ đưa mình ra ngoài. – Mắt nó sáng rực ý muốn vừa thốt ra.

Nó vừa định bước ra thì như có một lực gì đẩy kéo chân nó lại.

- Nhưng giữa khu rừng hoang vu này sao lại có hai người ngồi đó? Lại mặc đồ đen nữa, có khi nào họ là lâm tặc hay xã hội đen đang âm mưu chuyện xấu xa gì cũng nên, nếu bây giờ mình chạy ra đó liệu họ có tha cho mình không ta?

Nhìn khẩu hình của họ hình như là đang nói chuyện gì đó, tốt hơn hết nó nên nghe thử họ nói gì rồi hãy xuất đầu lộ diện, phải, nên như thế. Nghĩ rồi nó tiến gần hơn một chút để nghe rõ về cuộc trò chuyện này.

- Lần này nhất định phải bắt được nó. – Một tên lên tiếng hâm he.

- Lần này mà tìm thấy nó thì chúng ta cứ tiễn nó về châu trời rồi đem xác trình diện cô ta để khỏi phải mất công nó lại nghĩ ra chiêu trò gì thoát thân.

- Không được, phải bắt sống.

- Sao chứ? Cô ta định ăn tươi hay sao mà chẳng dám trừ khử.

- Việc đó thì tao không biết nhưng tốt hơn hết là nên thực hiện đúng nhiệm vụ đã giao, còn việc ăn tươi nuốt sống gì đó thì mặc kệ, cho dù cô ta có đem nó chặt ra trăm khúc cũng không liên quan đến mình.

Nó nghe hai tên đó nói mà hai chân như chẳng còn chút sức lực, nhấc lên cũng không nổi, cả người cứ run lên bần bật, thì ra ở thời đại này vẫn còn có kẻ âm mưu giết người.

Nó vô thức lùi người giẫm lên cành cây khô làm phát ra tiếng rôm rốp.

- Ai? – hai tên đó đã nghe thấy và lớn tiếng hỏi.

Nó giật mình, trợn tròn mắt, lấy tay bịt kín miệng. Không được, phải thoát thân trước đã, nó xoay người bỏ chạy, phía sau vẫn nghe lờng lờng tiếng bước chân đang đuổi theo nó.

- Đứng để nó chạy thoát.

Cũng vì tò mò mà nó lại chuốt họa nữa rồi, lạy chúa đừng để hai kẻ xấu xa đó đuổi kịp nó, híc...

Ánh nắng mặt trời đang dần tắt lịm và nhường chỗ cho màn đêm buông xuống, sương đã đọng trên lá cây từ lúc nào, xung quanh chỉ toàn là một màu đen, tiếng côn trùng cũng bắt đầu kêu inh ỏi, chỉ còn bóng vai nhỏ bé đang thấp thỏm vì bị rượt đuổi, không biết đã chạy đến đâu và bao xa rồi nhưng nó vẫn cảm nhận được những cú va chạm xuống đất mỗi lúc một dữ dội hơn, tiếng những nhánh cây khô bị giẫm nát kêu lên răng rắc, tiếng những con cú đêm thét lên rừng rợn, tất cả tạp âm trộn lẫn vào nhau làm cho ai nghe thấy cũng phải khiếp sợ.

Nó đã đuối sức rồi chẳng còn chạy nhanh hơn được nữa, tiếng bước chân thì mỗi lúc một gần cũng dần dịu lại, có lẽ hai tên đó cũng như nó đã cạn kiệt năng lượng rồi, nhưng chỉ trong gang tấc nữa thôi là nó sẽ bị tóm được, chẳng lẽ nó phải chết tại chỗ này thật sao? Nó ngoái lại phía sau chẳng thấy ai ngoài cái màu đen thẫm của đêm, vẫn nghe âm thanh lá khô nát vụn đang gần nó hơn, nó lùi từng bước và quan sát về phía sau.

Á á á á!

Soạt!

Tiếng la khiếp đảm ấy là do nó đã bị trượt chân và rơi xuống vách đá, nhưng thật may mắn là nó đã nắm được thứ gì đó, giúp cho nó không rơi tự do, nó cũng chẳng biết từ đây rớt xuống là bao nhiêu mét nhưng nó cảm nhận dưới chân trống rỗng, lạnh lẽo, dù thế nào nó cũng chẳng muốn buông tay ra đâu. Hai kẻ xấu xa đó nghe thấy tiếng la thì chạy đến, bóng họ đang lù lù trước mắt nó, làm ơn đừng phát hiện. Làm ơn hãy cho ai đó đến giúp nó, lạy chúa!

- Vừa nghe tiếng la đây mà, sao không thấy nữa.

- Có lẽ nó nấp ở gần đây, dù thế nào cũng không thể tha cho nó được.

“Làm ơn, hãy tránh xa chỗ này và đừng nhìn xuống đây.” Nó nhắm mắt lòng thầm nói.

Có lẽ lời cầu xin ấy đã ứng nghiệm, hai kẻ xấu xa đó đã dời đi khỏi chỗ đó, lúc này nó mới nắm chặt sợi dây để lần lên.

- Ấy... ầy... ráng lên đừng bỏ cuộc. – Dù rất mệt nhưng nó vẫn tự trấn an bản thân.

- Thì ra mây ở đây. – Hai kẻ xấu thì ra vẫn chưa đi xa mà vẫn lẫn quần gần đó để tìm nó, cuối cùng đã bị phát hiện.

Tieu tùng! Giờ làm sao đây?

- Làm ơn hãy tha cho tôi, tôi chẳng nghe thấy gì hết. – Nó khẩn thiết van xin.

- Dù có nghe hay không thì mây vẫn phải chết, đó là nguyên tắc của bọn tao. Chặt đi. – Một tên ra hiệu cho tên còn lại.

Nó lấp ba lấp bắp. – Nè! Nè mấy người không được làm vậy, đó là phạm pháp, giết người sẽ bị tử hình đó.

- Đợi xuống địa ngục rồi nói tiếp nha con ranh. Chặt!

Cạch! Cạch!

Mỗi tiếng chặt phát ra là sợi dây leo của nó lại rung rinh, làm nó sợ đến thót tim.

- Dừng lại mau, ai đó làm ơn cứu tôi với.

- Ha ha... mà sẽ đến cứu mày ngay thôi.

Mỗi nhát dao đưa xuống là mỗi lần tim nó thóp lại, bàn tay nhỏ bé vẫn cố bám dúi vào cái dây leo sắp lìa kia, trời ơi nó thật sự chưa muốn chết mà, còn nhiều thứ nó phải làm, nó phải thực hiện ước mơ rồi tìm lại hoàng tử của nó, chưa kể đến bí mật của hai tên kia nó chưa kịp khám phá nữa, làm ơn.

Dường như lời cầu xin này không có chút thuyết phục nên trời cũng không thể đáp ứng, nó cảm nhận sợi dây leo chỉ còn vài cái sơ nhỏ bé sắp lìa đến nơi và quả như dự đoán.

Bụt!

Á a a a!

Bịch!

Sợi dây leo đứt, tiếng la thất thanh của nó và cuối cùng là cái tiếp đất, nghe như bịt muối từ trên cao rớt xuống, tan nát, có khi nào tan xác rồi không?

- Liệu nó có chết không?

- Tao nghĩ chỗ này rất cao, dù không chết cũng còn nửa cái mạng, trời tối như vậy nó cũng không thấy được mặt tao với mây đâu, đi thôi.

Độ cao nó rơi xuống chỉ tầm hai mét mấy, biết vậy nó buông tay cho rồi. Mặc dù không chết nhưng vì đã kiệt sức và còn phải rơi tự do nên nó đã ngất đi.

Mọi người vẫn đang nỗ lực tìm kiếm nó, vừa đi họ vừa gọi tên nó nhưng cũng chẳng nghe được tiếng trả lời, tuy nhiên cũng chẳng ai bỏ cuộc mà vẫn hết mình cho việc đi tìm nó, một số phụ huynh thì cùng nhau lên phía trên cao hơn để kiểm.

Hắn vừa lo lắng lại vừa mệt, không biết nó đi bằng mấy chân mà tìm từ sáng đến tối vẫn không thấy được hay tại khu rừng này quá lớn.

- Sao rồi Toàn Phong? – Thiên Vũ từ xa chạy đến.

- Vẫn chưa có tin tức. – Hắn ủ rũ trả lời.

Cả hai đang thờ dài ngán ngẩm thì một nam sinh từ đâu cũng chạy đến thờ hỗn hển.

- Tòì... tôi... nghe tiếng một cô gái la.

- Ở đâu? – Hấn chưa đợi cậu học sinh nói hết thì hỏi ngay, tay nắm chặt vai cậu ta như muốn bẻ gãy từng khúc xương vậy.

- Ở... ở bên đó.

Tay cậu học sinh vừa chỉ ra phương hướng thì hấn đã cầm đầu chạy quyết liệt bỏ lại Thiên Vũ với khuôn mặt ngơ ngáo, anh ta đẩy vai cậu học sinh.

- Cậu nghe tiếng la sao không xem thử có phải Thảo Nguyên không?

- Lúc đó tôi đang đi trút bầu tâm sự một mình, vừa nghe thấy tiếng la thì hồn vía tôi đã lên mây rồi làm sao tôi dám xem nên mới chạy về báo lại. – Cậu học sinh e dè.

- Gần đây sao không đi mà đi chi xa vậy? Không chừng cô ấy thấy của cậu nên la lên đó, ha ha...

- Hà? Thật... thật sao? – Cậu học sinh vò đầu.

Tên Tiểu Vũ này cũng thật là, đang lúc nguy cấp mà cũng còn đùa được.

Hấn đi nhanh đến nơi cậu học sinh chỉ, dội đèn xung quanh chẳng thấy nó đâu, hấn cố đi thêm chút nữa, bất ngờ có thứ gì đó ngán chân hấn lại làm hấn ngã lăn quay ra đất.

- Ui... khúc cây chết tiết này,... – Hấn lồm cồm ngồi dậy quay lại định bẻ cái mà hấn cho là khúc cây thì thật bất ngờ là nó, nó đang nằm bất động trên đất. – Hà? Là Thảo Nguyên.

Hấn bẻ đầu nó lên vỗ vào má nó liên hồi. – Thảo Nguyên! Cô sao rồi? Tỉnh lại đi. Tỉnh lại cho tôi. – Hấn cứ gào lên.

Nó nheo nheo đôi mắt dùng chút sức lực còn lại để trả lời hấn.

- Tôi đau lắm... - Nói rồi nó ngất lịm đi.

- Thảo Nguyên! Nè ai cho cô ngủ.

Thấy lời nói chẳng có tác dụng nên hấn thôi bỏ luôn cái hành động kiêu ca ra lệnh ấy.

Hấn bế sóc nó lên cùng lúc mọi người cũng vừa đến nơi và tập hợp đầy đủ tại chỗ hấn, ai cũng hỏi thăm nó thế nào? Ổn không? Nhưng hấn chẳng còn chút tâm trạng nào để trả lời họ, tìm thấy nó là hấn đã mừng lắm rồi nhưng nhìn tình trạng của nó thì hấn lại buồn não ruột giờ hấn chỉ biết đem nó về thôi còn những chuyện khác hấn chẳng quan tâm đến.

Nó được đem về lều và còn được hấn chăm sóc một cách tận tụy, thú thật là hấn đã thích nó từ khi nó vừa đặt chân vào nhà, từ cái hôm nó làm cho nhà bếp rối tung lên, lúc đó hấn đã cảm nhận được chút gì đó quen thuộc, nhưng chẳng thể nào chứng thực được. Khoảng thời gian hấn tìm gặp được Thanh Thanh là ngần ấy thời gian hấn bị Thanh Thanh lừa gạt, tuy người trước mặt nhận là người xưa nhưng trực giác cho hấn biết là không phải, có thứ gì đó cản trở hấn và Thanh Thanh, cảm giác mỗi khi ở gần Thanh Thanh đều rất xa lạ, cũng nhiều lần phát sinh mâu thuẫn và chia tay nhau, nhưng rồi hấn lại cố nhân nhượng quay lại vì nghĩ đó là người đã cứu vớt mình ra khỏi bóng đen của địa ngục, cho rằng cô ta yêu hấn và nếu làm thế là quá tàn nhẫn với cô ta nên hấn đã không thẳng thắn nói ra sự thật của lòng mình. Những lúc Thanh Thanh ôm ấp hấn, dịu dàng với hấn, hấn lại thấy khó chịu và muốn xa lánh, ngược lại nó thì khác, dù chẳng bao giờ nó nói chuyện với hấn một cách lịch sự, nhưng không bao giờ hấn giận được, có lúc nó làm hấn bực bội vì hành vi trẻ con của mình và hấn quát tháo nó nhưng khi thấy đôi mắt mờ mờ nhuu lại, ánh mắt nó dịu xuống thì hấn lại thấy hối hận, đến giờ phút này hấn mới hiểu vì sao lại thế. Hấn biết lúc sớm hấn đã nói ra những lời làm nó buồn nhưng hấn thật không muốn nói thế, hấn sợ nó sẽ xa lánh hấn, khi thấy Thiên Vũ kể vai nó hấn như muốn điên lên nhưng vẫn phải kiềm chế.

Nhìn nó nằm đó với những vết bầm khắp cơ thể mà tim hấn như thắt lại, chẳng thà người nằm đó là hấn còn hơn để người con gái hấn yêu phải vật vã vì những cơn đau.

- Ặc... Ặc... Khát quá! Nước... nước... - Tiếng nó kêu sầu thảm làm sao ấy.

Hấn vừa nghe thấy tiếng nó thì hốt hoảng tìm chai nước, Thiên Vũ ngồi đó chỉ biết cười, mặc dù anh ta cũng lo lắng không kém nhưng nhìn hành động cuồng cuồng của hấn trông ngờ nghệch khác xa vẻ lạnh lùng, điển trai hằng ngày, cả một đêm nó làm hấn chẳng tài nào chợp mắt được nên sáng ra nhìn hấn quần quai y như cái giẻ lau, đầu tóc rối bời, khuôn mặt nhợt nhạt, đáng thương, nhưng như vậy cũng đáng đời hấn vì khoảng thời gian qua cứ ức hiếp nó, hi hi...

- Nước nè, uống đi. – Hấn bế đầu Thảo Nguyên lên và cho nước vào.

Nó cũng uống ngon lành giống như bị bỏ khát nhiều ngày, có lẽ do hôm qua nó dùng hết sức để chạy trong khi chẳng có gì trong bụng lại phát sốt cả đêm nên thành ra mới khát dữ dội như thế.

Cuối cùng nó cũng có thể mở đôi mi nặng trĩu của mình ra để nhìn mọi thứ xung quanh, thứ đầu tiên nó nhìn thấy là khuôn mặt hấn, nó vui mừng đến không sao tả được, nhìn sắc mặt thiếu sức sống của hấn thì nó cũng biết được tối qua chắc hấn đã rất vất vả chăm nom nó, vì con người này sẽ chẳng bao giờ để mình phải xuống sắc vậy đâu, nó nhìn hấn bằng con mắt cảm kích, hấn cũng đáp trả nó bằng ánh mắt ngọt ngào, sự quen thuộc của ngày nào bỗng chốc trở lại trong hai tâm hồn.

- Hai người thôi tia nhau được không làm tôi ngứa mắt quá. – Thiên Vũ ngồi cạnh mĩ mai.

Nó giật mình ngồi bật dậy, nghe thấy tiếng của Thiên Vũ thì mọi bệnh tật như tan biến mà thay vào đó là cảm giác bức mình dữ dội.

- Sao... sao anh lại ở đây?

- Sao vậy? Thấy anh bộ em không vui hả em yêu? – Thiên Vũ cố pha thêm một chữ, ầy thế mà thay đổi cả câu, mặc kệ hấn đang nhìn mình bằng đôi mắt ghen tuông.

- Làm sao tôi có thể vui nổi khi thấy mặt anh chứ. – Nó tức tối đáp trả.

- Dù gì anh cũng là bạn trai của em mà. – Thiên Vũ chòm người đến đưa môi về phía nó.

- Ấy... anh làm gì vậy? Tránh ra. – Nó đưa tay ra cản ngang anh ta.

- Thật không? Để anh hôn một cái là khỏe liền. – Thiên Vũ vẫn khư khư chòm đến.

Mi mắt hấn ngay lập tức chùn xuống, hấn không buồn vì hành động của Thiên Vũ mà hấn buồn chính bản thân mình. Hấn hối hận vì đã nói những lời khiến nó buồn, giờ lại thấy Thiên Vũ đối với nó như thế lại tức giận hơn nhưng không thể trách được.

Hấn lắc đầu, cười.

- Được rồi đừng đùa nữa.

- Sao vậy? Đang vui mà. – Anh ta nhăn nhó với hấn.

Nó thấy cách nói chuyện của hai người này mà khó hiểu, hai tên này quen nhau từ trước á? Khi nào?

- Hai người nói gì tôi nghe chẳng hiểu gì cả? – Nó tò mò hỏi lại.

- Cô thì cần gì phải hiểu? - Hấn lạnh nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Máy Mắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Chương Sự Thật Dần Hé Mở

Hai ngày sau...

- Các em chuẩn bị mọi thứ đi rồi chờ xe đến chúng ta tập hợp ra về nhé!

Tiếng cô giáo lại vang vang bên ngoài làm nó ngủ cũng chẳng đủ giấc, cả đêm qua hai tên đó cứ ngồi ôn tâm sự làm nó chẳng chút hứng thú đi ngủ, nói đúng hơn là tại nó nhiều chuyện, hề hề... mà nghe hai tên đó kể cũng thấy vui vui, mà có một điều làm nó cảm thấy tò mò, thật ra thì hai tên đó có mối quan hệ như thế nào? Trông hấn có vẻ rất khó chịu khi Thiên Vũ nhắc đến gia đình hấn, mà cái tên Thiên Vũ kia với gia đình hấn là sao?

Cô giáo vẫn đang hỏi thúc các học sinh dọn đồ đạc, nhưng e với tình hình này thì đến trưa xe mới tới, gấp gấp làm gì cơ chứ? Dù gì thì cũng có đem theo cái gì nhiều đâu ngoài mấy cái dụng cụ linh tinh chẳng đâu vào đâu. Mà chẳng hiểu sao nó cũng nôn nao về nhà quá, nghe nói chị Thu Vân sắp về, lâu rồi không gặp chị nó nhớ chị quá, chẳng biết chị đã về đến nhà chưa nữa, nó ngồi suy nghĩ băng quơ rồi lại cười.

- Sao em không lo dọn đồ đi mà ngồi thừ ra đó. – Thiên Vũ quay sang hỏi nó.

- Mặc kệ tôi, đồ nhiều chuyện, khôn ai mời cũng đến. - Nó bĩu môi.

Thiên Vũ nhìn thái độ của nó liền cười.

- Nơi nào có em anh đều đến, tiếc thật nhỉ?

- Tiếc gì? - Nó trở mắt.

Thiên Vũ ghé sát vào tai nó. - Tiếc là chúng ta không được ở cạnh nhau lâu hơn.

Ôi trời cái tên này, đúng là mặt dày, không biết xấu hổ mà.

- Tránh xa tôi ra. - Nó đẩy Thiên Vũ một cái rồi đi đến ngồi gần chỗ hắn.

Hắn không nói gì chỉ ngược nhìn nó một cái rồi thôi, cái vẻ lạnh lùng của hắn luôn có gì đó đặc biệt thu hút nó, càng tiếp xúc lâu mới nhận ra hắn không hề đáng sợ một chút nào ngược lại còn rất tốt với nó, chỉ tại lúc trước hắn hay làm khó nó nên nó mới tỏ ra khó chịu mỗi khi nhìn thấy hắn, ghét hắn trong từng suy nghĩ, với lại thời gian đó nó cũng đang bị cảm giác mới làm cho choáng ngợp tâm trí, đó là Long.

Tuy rằng cậu ấy chẳng hề thua kém ai, tốt bụng thì cũng có nhưng mà cảm giác ở cạnh Long cũng chỉ là tình bạn, dù có đôi lúc nó hay mơ mộng một chút nhưng mà khi không chú tâm vào nữa thì cũng chẳng còn quan trọng, nói đúng hơn thì nó và Long chỉ có thể là bạn bè tốt không thể nào vượt hơn được nữa, sao đến giờ nó mới nhận ra nhỉ?

Bất chợt nó lại nghĩ đến Tùng Nhân, người luôn khiến nó phải bận tâm nhiều nhất, không phải vì nó có tình cảm gì đặc biệt với cậu ấy mà chỉ vì cậu ta quá tốt, tốt đến mức khiến bản thân nó không hiểu được, nếu là trước đây khi mới biết nhau nó nghĩ là bản thân sẽ ghét cậu ta hơn là lo lắng, còn mới đặt chân vào nhà, cậu ấy cứ nhần nhó với chị Thu Vân suốt ngày bảo chị đuổi nó đi. Nghĩ đến đây nó lại phì cười một mình, nhớ Tùng Nhân sao ấy, ở gần cậu ấy có cảm giác quen thuộc, không phải tình yêu hay tình bạn mà là tình thân, cậu ấy như một người anh trai quan tâm nó mỗi khi nó gặp khó khăn, giả mà có phép màu thì nó mong mình và Tùng Nhân là anh em thật sự, nhưng không biết cậu ấy có nghĩ như nó không ha?

“- Em không chấp nhận nó là ôsin cho nhà mình đâu, chị xem...” - Tùng Nhân tiến lại gần nó nắm vạt áo lật tới lật lui. – Nhìn lúa không sao tả được.

-Thay đổi. Làm sao thay đổi hả? Nhìn nó đi...Toàn là mùi bùn đất, chắc là ở dưới quê đi chăn heo thì phải, còn nữa nó tên gì? Á... Thảo Nguyên, nghe tên thôi đã thấy được chữ lúa hiện lên rồi huống chi là thay đổi. Nếu chị thích thì thu nạp nó đi. Xổ... Gớm ghê. – Nói xong cậu ta bỏ đi một mạch.”

Quả thật khi ấy những lời cậu ta nói làm nó muốn bốc hỏa, nhưng vì thân phận của mình nên mới cố gắng nhịn nhục, cũng không biết sao này vì nguyên nhân gì mà cậu ta trở nên thân thiết với nó, cảm giác lúc đó giống như anh em trùng phùng và cũng chẳng thể nào vượt khỏi mức độ đó, mặc dù không biết nguyên nhân ra sao nhưng mà càng gần gũi cậu ta nó mới phát hiện ra tâm địa cậu ta chẳng hề xấu một chút nào, ngược lại nó thấy cậu ta rất tốt bụng và còn trẻ con nữa, những lúc buồn phiền mà ở gần cậu ta thì cứ như lạc vào thế giới khác chẳng còn đau buồn hay đau đáu, cảm giác như đang ngồi trước một sân khấu hài. Bây giờ thì nó đã tìm được tình cảm đích thực của mình, nó nhất định sẽ trân trọng, dẫu sao nó cũng rất cảm ơn những người bạn thân yêu luôn kề sát bên nó, giúp cuộc sống của nó nhiều trải nghiệm và niềm vui hơn, giờ thì trong lòng nó chỉ tồn tại một hình bóng duy nhất là hắn.

Nó nhìn hắn cười mê say làm hắn thấy là lạ, hôm nay nó khác hắn mọi ngày, vẻ đanh đá, ương ngạnh biến đâu mất, hơn nữa lại rất dịu dàng, nụ cười ẩn chứa nhiều bí mật.

- Nè! Nè, anh nói gì em có nghe không vậy? Sao em cứ nhìn cậu ta vậy? - Thiên Vũ huơ tay lia lịa trước mặt nó.

Nhờ thế mà hồn phách nó mới được trở về. – Cái tên này sao anh cứ đeo bám theo tôi vậy hả? - Nó quát lên.

- Ai đeo bám em chứ anh chỉ là đang làm theo những gì con tim mình bảo thôi. - Thiên Vũ cười hi hi nhìn nó. - Lúc nãy anh thấy em nhìn cậu ta rất khác, rất mê đắm nha.

- Anh... anh im ngay.

Nó thấy hắn vừa nghe câu ấy đã chú tâm nhìn nó, liền dựng cả người nhào đến chặn miệng Thiên Vũ nhưng vô ích, anh ta cao thế mà dù nó có dùng hết sức bình sinh để nhảy lên thì cũng không làm được gì? Vô dụng ai bảo nó quá thấp bé làm gì.

Thiên Vũ vừa vỗ tay vừa cười hí hửng. – Mày này hay đó, năng công chúa bị hoàng tử hút hồn.

Tên chết tiệt còn ở đó mà trêu chọc, nó bực mình rồi đấy.

Nói đúng hơn là nó sợ hắn khinh thường thì có.

- Đừng có ở đó mà cười nhạo tôi nữa, anh thật là bất lịch sự, hử. – Nó nguyệt ngang anh ta một cái.

- Gì hả? Dám nói anh bất lịch sự hả?

- Thì anh vốn dĩ đâu có lịch sự. - Toàn Phong đứng lên nhếch môi nhìn Thiên Vũ.

Nó trở mặt, còn Thiên Vũ bình thần cười, anh ta thừa biết hắn để tâm đến nó, phần khác vì hắn không ưa gì anh ta nên không chút ngạc nhiên khi nghe được những lời như vậy.

- Vậy à? Sao giờ tôi mới nhận ra nhỉ? - Thiên Vũ giả ngờ nghệch nhìn hắn.

Nó thật không hiểu hai tên này đang làm trò gì nữa, cứ gặp mặt nhau lại móc méo nhau là sao? Còn tên Thiên Vũ biến thái kia nữa hử chút là chọc điên người người khác, nhưng xem ra anh ta cũng không có ác ý gì, mà sao vẫn ghét thế cơ chứ?

Hay tại anh ta khó ưa quá, không lí nào, cậu ta cũng đẹp trai lắm mà, nguyên nhân là gì? Hay là do còn tức vụ lần trước anh ta dọa nạt nó, chắc vậy

- Xe đến rồi các em ơi! Mau tập trung ra xe đi.

Cả ba đang điên lên vì cuộc trò chuyện đi đến đỉnh điểm không thể giải quyết thì tiếng cô giáo lại vang lên bên ngoài làm cho không khí có phần nhẹ nhõm, cũng vì thế mà câu chuyện mới có hồi kết thúc, hắn và Thiên Vũ nhanh chóng dọn đồ ra xe, nó thì thu gom tất tần tật mọi thứ còn sót lại trong lều, nhưng nó càng dọn lại càng bừa hơn. Những thứ lặt vặt vốn dĩ đã được để gọn gàng trong chiếc balô vậy mà nó còn cố lôi ra cho bằng được, để đến khi bên ngoài âm thanh vội vã dồn dập đến nơi thì nó mới cuống cuống chạy ra.

Đang định lên xe nó mới phát giác ra hình như đã quên thứ gì đó rất quan trọng, nó đứng thừ người ra và chẳng thèm lên xe.

- Sao cô còn chưa chịu lên xe hay là chưa muốn về. - Hắn tiến đến trên nó.

- Đừng đùa nữa, tôi để quên một thứ rất quan trọng, tôi vào lấy rồi quay lại ngay.

- Thứ gì? Để tôi lấy giúp cho. - Hắn nắm tay nó lại.

- Không cần đâu, tôi lấy rồi ra ngay thôi mà.

- Ủ, vậy cô đi lấy đi, rồi quay lại nhanh nhé.

Hắn vừa dứt lời nó đã cắm đầu chạy như ma đuổi, anh ta có cảm giác hơi bất an, Thiên Vũ đang phụ mọi người để đồ lên hành xe, nhìn thấy cái bóng thoăn thoắt của nó nên chạy ngay đến chỗ hắn, anh ta không biết đã xảy ra chuyện gì nên rất lo lắng.

- Nè Phong! Thảo Nguyên chạy đi đâu vậy?

- À... cô ấy bỏ quên vài thứ, lát nữa quay lại thôi.

Nó chạy vào lều lục tung lên, không biết thứ gì mà khiến nó lo lắng như vậy, tay thì bối rối, mắt thì lảo lảo, nó nhìn đảo đảo rồi dừng lại ở một góc lều, chắc là thứ nó đang tìm, nó không ngần ngại tiến thẳng đến chộp ngay thứ đó, thì ra là gấu con của bà nó tặng, lúc nào nó cũng đem theo bên người, không biết từ bao giờ con gấu bé tẹo ấy đã trở thành người bạn quan trọng với nó, những lúc buồn nó thường tâm sự với gấu con, cảm giác như bà đang ngồi đó lắng nghe những lời nó nói. May mà tìm được, nếu không chắc nó không chịu về đâu nhỉ?

Nó lấy tay phui sạch gấu nhỏ rồi nâng niu trong lòng, miệng cười mãn nguyện, định đứng ngẩn hơi lâu một chút nhưng nó chợt nhớ ra hắn và Tiểu Vũ đang đợi bên ngoài nên nhanh chân chạy ra, vừa bước ra khỏi lều đã va phải hai tên to tướng, chưa biết là ai nhưng nó vẫn cúi đầu xin lỗi.

- Xin lỗi, xin lỗi, tôi gấp quá nên vô tình đụng phải hai người.

- Cô bé chạy đâu gấp vậy, xem chút bọn anh té theo em rồi.

Giọng nói nham nhở này là? Sao quen vậy? Tò mò nó ngẩng mặt lên nhìn. Thì ra là hai tên sát nhân hôm trước, bọn chúng xuất hiện gần đây làm gì?

- Hai... hai... hai anh làm ơn cho em đi qua. - Giọng nó run lên vì không kiềm được sự sợ hãi, lần trước mém nữa là chết dưới tay bọn chúng rồi, nó nhìn tới nhìn lui, hình như hai tên đó không nhận ra nó, có lẽ hôm trước do trời tối quá nên bọn chúng không thấy được mặt nó.

Một tên khều tên còn lại. - Nè cho cô bé đi kìa.

- Ủ, làm việc chính quan trọng hơn. - Tên kia gạt đầu tán đồng.

“Việc chính gì chứ? Âm mưu giết người mà còn dám nói, hai tên chết tiệt.” Nó vừa cảm phẫn lại vừa lo sợ.

Hai tên đó né sang hai bên để nhường đường cho nó, nó e dè lách qua rồi đi một cách từ tốn, hai chân run rẩy đến nơi cũng phải giả vờ bình tĩnh.

- Phù... may mà không bị phát hiện. - Nó lí nhí trong miệng.

- Khoan đi đã. - Hai tên đó đột nhiên lên tiếng làm chân nó cứng ngay tại chỗ.

Nó hít thở, hít thở, tim đập loạn nhịp. - Chẳng lẽ phát hiện rồi.

Hai tên đó bước đến vỗ vai nó, còn lấy trong túi ra hình gì đấy, hết nhìn nó lại nhìn hình, xong rồi cả hai nhìn nhau gật đầu về gian trá.

- Là nó.

Nó thấy có gì đó bất ổn nên cũng nhanh chóng mở lời:

- Ồ... hai người nói gì vậy? Nó nào? Ở đây làm gì có ai?

- Người bọn tôi nói là cô em đó. – Cả hai cười đều cán rồi đưa hình lên trước mặt nó.

Nó chỉ biết trố mắt, há họng, không nói nên lời, người trong bức ảnh thật sự là nó nhưng rõ ràng là ai đó đã chụp lên nó lúc nó đứng chờ ở trạm xe buýt.

Nó nghe răng cười gượng gạo. – Hề... thì sao chứ? Chắc ai đó ngưỡng mộ tôi nên chụp hình thôi mà.

- Ha ha ha... cô em thật khéo đùa, có người mướn hai anh em chúng tôi hộ tống cô em đến một chỗ. – Nói vừa dứt lời hai người họ đã ghì chặt tay nó lôi đi.

- Ch... ồ... chỗ gì chứ? Thả tôi ra, thả ra... - Nó hét òm lên lại dây giữa.

Thì ra người mà bọn họ muốn chặt chém, ăn tươi, nuốt sống lại là nó, đúng là chạy trời không khỏi nắng, khổ thân nó rồi.

Hắn và Thiên Vũ đợi mãi vẫn không thấy nó ra nên đi trở lại chỗ lều coi thử, nhưng chẳng thấy ai cả, quay trở ra kiểm cũng chẳng thấy ai.

- Máy người bắt tôi đi đâu vậy chứ? Thả tôi ra. Có ai không cứu tôi với. – Vừa nhảy đồng lên nó vừa la làm hai tên sát nhân đó muốn điếc tai, cứ như đụng phải ô kiển lửa.

Hắn hình như đã nghe loáng thoáng tiếng ai đó hét kêu cứu nhưng không rõ, hình như cách đó khá xa, hắn đẩy vai Thiên Vũ.

- Anh có nghe tiếng gì không? Tôi có linh cảm như Thảo Nguyên đang kêu cứu thì phải.

Thiên Vũ nghe nói cũng lắng tai lên nghe, quả thật cũng nghe thấy. Cả hai kéo nhau chạy về phía phát ra tiếng hét cầu cứu và đã nhìn thấy phía xa xa thấp thoáng bóng hai gã mặc áo đen đang lôi kéo một người, nếu hắn đoán không lầm thì cái đang đang giãy giữa ấy là nó.

- Nè anh thấy gì không? Đó là Thảo Nguyên thì phải. – Hắn chỉ tay đến chỗ nó.

- Không chừng Thảo Nguyên bị hai tên đó bắt cóc, mau lên mau đến cứu đi. – Thiên Vũ thúc giục hắn.

Nó vẫn đang bị kéo lê như bao tải, đời nào nó lại khua phục hai gã đó, nên cứ liên tục la lên rồi lại nhảy nhót, giãy điên cuồng, thừa lúc hai gã đó đang mất cảnh giác vì chịu không nổi tính cách của nó thì nó đã cấn cho một phát, làm một tên đau điếng, bất ngờ buông tay ra, tên còn lại vẫn dính chặt như sam, nó phải tung thêm chiêu còn lại.

- Thả ra coi tên khốn. – Nó gạt tay ra nhưng càng cố gắng lại càng bị siết chặt hơn, lúc đó tư duy như phát triển thêm chút xíu, nó bất ngờ tung ra cú đá vào chân tên còn lại. – Không buông này.

- A... con nhỏ hung dữ này. – Hắn ôm chân nhăn nhó.

Một tên thì đang cầm tay xuyết xoa, còn một tên thì vật lộn với cái chân, nó thì tranh thủ chạy, có vẻ như chân nó cũng bắt đầu đau vì cú đá khi nãy nên chỉ chạy được lác nhắc thì đã bị hai gã đó tóm lại.

- Chạy đi đâu hả con chết tiệt.

- Thả ra. – Nó vung tay múa chân nhưng lần này thì tiểu tòng rồi hai gã này đã cảnh giác, dù gì nó cũng không chịu thua nên đã định phập hắn thêm phát nữa nhưng hắn đã nhanh chóng túm lấy tóc nó giật lại. – Á... đau quá, bỏ ra.

- Định cấn tao hả con khốn. – Một gã xoay nó lại và cho nó một tát như trời giáng. – Cấn này, xem mày còn dám nữa không?

Ui... nó có cảm giác như hàm sắp rớt ra đến nơi, chỉ biết ôm lấy cái mặt tội nghiệp mà thút thít, nhưng nếu im lặng cũng sẽ không thoát được, thôi thì đầu tranh đến cùng, làm gì với chúng bây giờ? Biết làm gì chứ?

- Thảo Nguyên!

Cứu tinh đến rồi, nó xoay lại thì thấy dáng hai tên đó đang loắt thoát chạy đến, miệng nhoeo cười lúc nào không biết, không được phải kéo thời gian. Hai gã đó đã thấy hắn và Thiên Vũ, dường như cũng biết ý định của nó nên kéo nó đi quyết liệt hơn.

- Nè, nè, đi chậm lại chút coi. – Nó vùng vằng.

- Mày là người bị bắt mà còn hơn bà nội bọn tao nữa, ra điều kiện rồi còn cấn xé bọn này, ngoan ngoãn chút đi con khốn. – Một gã siết chặt cổ tay nó nói.

“Bọn người khốn kiếp này làm mình sắp phải lia cánh tay, hai tên đó làm gì mà đi chậm dử vậy, chắc mình e mạng mình không giữ được rồi.” Nó nhủ thầm nhỏ.

- Thảo nguyên! Hai người kia mau thả Thảo Nguyên ra nhanh. – Hấn ở phía sau thét lên dữ dội.

Hai gã đó vừa nghe tiếng của hấn mỗi lúc một gần hơn thì cuống cuồng chẳng biết làm gì.

- Hấn sắp đuổi kịp chúng ta rồi, làm sao bây giờ? – Một gã run lên bần bật.

Gã còn lại nhìn dáo dác, ánh mắt bấn loạn không dừng được. – Giờ ta cũng không biết làm gì nữa. – Rồi đột nhiên gã dừng lại ở một chỗ. – Mấy thấy bụi cỏ lau đó không? – Gã đó chỉ tay.

- Ờ rồi sao? – Gã còn lại dờ dằng.

- Thằng ngu đương nhiên là chạy vào đó rồi. – Gã kia chưa kịp hiểu thì nó đã bị kéo đi.

“Bụi cỏ lau đó cao ít nhất cũng gần mét mấy, đi vào đó thì mình chết chắc.” Nó nhìn lại phía sau lưng, bóng hai tên đó vẫn còn thoát ần thoát hiện. “Lạy chúa cho hai người đó đến kịp lúc, không được mình không thể để hai tên ác ôn này dắt đi được.”

Nó gạt tay thật mạnh, đẩy hai tên đó ra, hai gã đó cũng chưa kịp đề phòng thì đã ngã sòng soài trên đám cỏ, còn nó thì nhanh chân chạy.

- Ui da... con chết tiệt. – Cả hai gã đều chau mày thét lên. – Định chạy hả?

Nó dùng hết phần hơi sức cuối cùng để chạy thật nhanh, hai gã kia cũng đuổi theo quyết liệt, khoảng cách chỉ còn trong gang tấc, cuối cùng nó vẫn bị tóm (Sao số xui quá vậy nà!)

- A... - Nó đã bị chộp lại. – Thả ra, thả tôi ra.

- Để xem mày còn chạy được nữa không? Lần này bọn tao sẽ không dễ dàng để mày chạy nữa đâu.

- Buông ra. – Nó hết công qua lại uốn éo đủ kiểu. – Buông...

- La nữa đi.

Có vẻ như thần may mắn không hỗ trợ nó nữa rồi, con dao sắc nhọn đang nằm ngay bên hông nó, với sự uy hiếp này thì sao nó dám hó hé cho được, đành im lặng đi theo thôi, dù gì cũng chưa muốn chết.

Nó bị lôi vào đám cỏ, bọn chúng bắt nó ngồi im không được động đậy, sau đó thì bắt nó phải bò lẩn trong đám cỏ, điều này cũng không hề khó hiểu vì hấn và Tiểu Vũ đã chạy đến nơi, ý đồ của bọn chúng là muốn hai tên đó không thấy được nó.

- Mới vừa này còn ở đây mà. – Hấn đứng ngó qua ngó lại.

- Bọn họ vừa lúp xúp trong cỏ đây mà, sao giờ chẳng thấy ai? – Thiên Vũ thì ngẩng cả người.

Nó muốn thét lên thiệt lớn để hai tên đó phát hiện ra mình nhưng ngặt nỗi con dao vẫn đang kề kề một bên, có khi hai tên này lại làm thật chứ không phải đùa, nhớ vụ đêm trước là nó đủ kinh hoàng rồi, còn có việc gì mà hai gã không dám làm, nhưng cũng không biết ai đáng ghét đi sai người bắt nó. Nó đang bò mỗi lúc một xa hấn hơn, giờ làm gì để hấn chú ý đây?

Nó liếc mắt quan sát hai gã sát nhân, khi thấy bọn chúng chủ quan thì ngay lập tức nó hất tay gã ra làm cây dao vung lên rồi rút lệch sang hướng khác, thừa cơ nó định đứng lên nhưng lại bị néo chân xuống làm nó ngã ụp mặt.

- Bọn xấu xa, thả tôi... um... um...

Chưa kịp nói hết thì đã bị bịt chặt miệng.

- Mày còn nhìn gì nữa cái khốn đâu? – Gã cầm đầu hỏi gã còn lại.

- Khăn gì?

Vừa hỏi xong gã đã bị ăn bộp tay từ gã kia. – Thằng ngu, mày không thấy tao đang rất cực khổ bịt miệng con ranh này sao? Con nhò này không phải người đâu là con cáo đấy, sơ suất một tí là nó trốn ngay.

- Ý anh là khăn tắm thuốc hả?

- Chứ còn gì nữa thằng đàn, lấy ra mau.

Nó vừa nghe đến tắm thuốc thì đã dựng lên, tay hươ búa xua. Hai gã đó dùng khăn bịt kín mặt nó làm nó ngộp đến ngất đi, hai gã đó nhanh chóng lôi nó ra xe và phóng đi, còn hấn và Tiểu Vũ vẫn còn đang loay hoay tìm nó.

- Đầu mất rồi, khi này vẫn còn đây mà. – Hấn lo lắng lại muốn điên lên.

- Cậu bình tĩnh đi, tôi nghĩ Thảo Nguyên vẫn còn ở quanh đây thôi. – Thiên Vũ trấn an hấn.

Hấn gạt tay Tiểu Vũ ra. – Làm sao bình tĩnh, Thảo Nguyên bị bọn xấu đó bắt đi không biết có nguy hiểm không nữa, lúc này nếu tôi và anh chạy nhanh hơn một chút thì đã kịp rồi, giờ Thảo Nguyên bị bắt đi đâu tôi còn không biết anh kêu tôi bình tĩnh sao đây? – Hấn điên tiết gào lên.

Thiên Vũ thấy hấn kích động như vậy thì không nói thêm nữa chỉ biết im lặng nghĩ cách. khi cố lấy lại bình tĩnh hấn mới nhận ra mình hơi quá với Thiên Vũ nên quay lại xin lỗi anh ta.

- Xin lỗi anh tôi nóng nảy quá.

- Không sao đâu, tôi hiểu mà. – Thiên Vũ vỗ vỗ vai hấn.

- Chúng ta quay lại thông báo cho xe về trước đi rồi dùng xe của tôi đuổi theo tìm bọn chúng.

- Ừ, đi thôi.

Cả hai quay lại chỗ xe và bảo mọi người về trước, còn mình và Thiên Vũ thì dùng xe riêng chạy khắp con đường tìm nó nhưng cũng chẳng thấy đâu.

.....

Lúc nó tỉnh lại đã thấy bản thân bị trói chặt trên ghế, cũng chẳng biết đó là chỗ quái quỷ gì nữa, khắp nơi đều là mạng nhện, bên ngoài cửa sổ có cây um tùm, bàn ghế bám đầy bụi bẩn, căn nhà này có lẽ đã bị bỏ hoang nhiều năm. Thật ra nó đang ở chỗ quái quỷ gì vậy nè, đầu vẫn còn xoay xoay, nhớ lại chuyện hôm qua làm nó sững sốt, nó đã bị bắt rồi sao? Hai tên kia không đuổi kịp ư?

Nó nhích qua nhích lại cố tìm cách thoát ra khỏi cái ghế quái quỷ này nhưng dây buộc chặt quá nó có cố gắng cũng vô ích, là ai muốn bắt nó chứ, nó mà thoát ra được thì kẻ đó biết tay.

Rầm!

Âm thanh đập cửa từ bên ngoài làm nó giật mình, xem nữa là lật ghế rồi may mà nó kịp định thần. Ánh nắng từ bên ngoài hắt vào chiếu vào mắt nó, nó không nhìn rõ mọi thứ xung quanh, sau đó là tiếng khép cửa nhẹ nhàng, luồng ánh sáng biến mất trả lại bóng tối ma mị trong phòng.

- Tỉnh rồi hả?

Nó ngước mặt lên nhìn và cũng không khỏi kinh ngạc.

Là Thanh Thanh, sao cô ta biết nó ở đây mà đến nhưng dù gì nó cũng vui thầm.

- Chị đến đây cứu tôi phải không?

- Ha ha ha... - Tiếng cười ngân dài của Thanh Thanh nghe như tiếng một con thú dữ đang vồ lấy mồi.

Giọng cười mỉa mai, đầy ác ý khiến nó lo sợ. – Chị sao vậy?

- Mày nghĩ rằng tao đến đây để cứu mày sao? – Cô ta kẻ sát vào mặt nó nói.

Nó trở to mắt không hiểu chuyện gì đang diễn ra, đây là màn kịch cho bọn bắt cóc xem hay là... mọi thứ suy nghĩ chạy loạn trong đầu nó.

- Chị bị sao vậy? – Nó nhìn xung quanh rồi hỏi nhỏ. – Có phải chị sợ bọn chúng nghi ngờ không?

- Xi... mày đừng ở đó mà ảo tưởng nữa, tại sao tao phải cứu mày trong khi tao là người bắt mày đến đây.

Nó lại há to miệng không nói nên lời, câu nói ấy như một tảng đá giáng xuống đầu nó, âm thanh vỡ vụn, nhịp tim như dừng lại, cô ta nói gì thế? Người... người... bắt nó ư? Sao cô ta phải làm thế?

- Tại sao chứ? – Nó nghẹn ngào.

- Đừng sụt sùi với tao. – Cô ta quát lên chan chất.

- Tôi đã không nói ra những việc làm xấu xa trước đây của chị với anh Phong và đã cố gắng thân thiết hơn với chị, tại sao chị còn làm vậy chứ? – Nó không thể kìm nén được cơn uất nghẹn của mình, một cảm giác như bị bán đứng, tìm nó như bóp nghẹn.

Thanh Thanh tròn trừng mắt nhìn nó, môi vẫn đang cười nhạt nhẽo, tiến đến gần nó.

- Anh Phong sao? Nghe thân mật quá nhỉ? – Cô ta dùng tay mình giữ chặt miệng nó. – Sao? Chuyến đi thực tế có vui không? Mày cũng thật có tài, chỉ

mấy ngày gần ngủ đã quên rồi được bạn trai của tao. – Cô ta vừa nói dứt câu đã bất ngờ hất tay ra làm xương hàm nó muốn bay ra ngoài.

- Tôi không biết chị và anh Phong quen nhau thế nào, nhưng anh ấy nói với tôi chị lừa dối anh ấy suốt thời gian qua.

Thanh Thanh cười đều, vỗ tay như khiêu khích.

- Hay thật, đã đi đến bước này rồi sao? Nếu vậy tao cũng nói mọi chuyện ra cho mày biết để khi mày xuống địa ngục đoàn tụ với bà già đó cũng không hối tiếc.

Cô ta đang nói gì thế? Bà già đó là sao? Ai là bà già? Mọi suy nghĩ một lần nữa lại đổ dồn vào đầu nó. Thanh Thanh quay lưng về phía nó, trút một hơi thở dài.

- Chắc mày không nhớ đến người chị như tao đâu hả?

Câu nói ẩn ý gì nữa đây?

- Làm sao tôi biết chị là ai cơ chứ? Một người bản hàn như tôi sao sánh được với người cao quý như chị mà nhớ với quên. – Nó chẳng để tâm cũng không thèm suy nghĩ.

- Hừ... làm sao mày có thể nhớ nổi cái gai trong mắt như tao chứ? – Cô ta quay lại nhìn nó bằng ánh mắt cay nghiệt. – Từ nhỏ tao đã đối xử tốt với mày như thế nào vậy mà mày lại giành giết người yêu với tao, lúc nhỏ tao đã nhường cho mày, không ngờ lớn lên mày vẫn muốn cướp cho bằng được, tao không biết vì lý do gì Phong lại yêu mày như vậy trong khi còn nhỏ anh ấy đã rất yêu tao, là mày, tất cả cũng tại mày. – Thanh Thanh gồng lên từng chữ, tay cũng đang siết cổ nó theo thanh âm the thé gọn người ấy.

Nó ngạt đến nơi rồi. – Um... um... ừm... ừm làm vậy mà.

- Hừ... - Cô ta đẩy nó ra. – Mày cũng sợ chết sao?

Nó cố bình tĩnh và suy nghĩ về câu nói của Thanh Thanh, từng câu từng chữ in vào tâm trí nó rồi như có điều gì đó làm nó sực tỉnh.

- Chẳng lẽ chị là...

- Phải. Tao là Trang Thanh Thanh là chị của mày.

Chuyện gì đang diễn ra vậy chứ? Tại sao mọi thứ xung quanh nó đều rối tung cả lên, lúc đầu là Toàn Phong, Thiên Vũ bây giờ lại là cô ta, cô ta sao có thể là chị nó được, chị nó rất dịu dàng không thể nào nhẫn tâm như vậy được, hơn nữa chị đã bỏ đi từ nhỏ cùng với mẹ rồi sao có thể ở đây được.

- Cô không phải, mau thả tôi ra.

- Mày đừng khẩn thiết để tao tha cho mày.

- Không, tôi không có người thân nào ngoài bà hết, mau thả tôi ra đi.

- Hừ... mở miệng ra là bà, mà cũng chửi trách bà già đó thương mày như thế mà. – Cô ta cười nhạt nhẽo.

Chị ta đang nói đến bà nó sao? Chị ta sao lại biết bà nó sao lại xúc phạm bà nó.

- Chị muốn trách thì trách tôi đi, đừng nói bà tôi như vậy.

- Yên tâm đi vì tao sẽ không trách mày đâu, ngày trước là do tao quyết định ra đi để về sống bên cạnh mẹ, vì tao không muốn phải sống chui rút với bà già xấu xa đó. – Lại là câu nói dai dẳng đó.

- Mẹ? Mẹ sao? Mẹ như thế nào rồi. – Mặc dù trong lòng nó không thừa nhận Thanh Thanh là chị nhưng khi nghe đến mẹ nó lại không kiềm lòng được.

Thanh Thanh lắc đầu, tặc lưỡi. – Thật đáng thương cho mày, tao xin nói lại là mẹ tao không phải mẹ mày.

- Chị hận tôi đến vậy sao? – Nó thút thít.

- Không chỉ hận mà tao còn muốn băm, dầm mày ra nữa là khác. – Cô ta tròn trĩnh mắt nhìn nó.

- Dù gì chúng ta cũng là chị em ruột, chẳng lẽ chị...

- Im ngay.

Nó chưa dứt câu đã bị Thanh Thanh tát cho một cái, có vẻ như cô ta rất là tức giận.

- Ai là chị em với mày, đến giờ mày vẫn chưa biết mày chỉ là đứa con bị rẻ rúng hay sao? Ba mẹ của mày đem mày vứt cho nhà tao nuôi đó đồ con ngu.

Vứt bỏ? Cô ta đang nói gì vậy? Càng nói càng làm nó mơ hồ.

- Chị đang nói gì vậy? tôi không hiểu gì cả.

- Mày thật không hiểu hay cố tình không hiểu, thôi được rồi để tao nói lại cho mà nghe. – Thanh Thanh đảo qua nó vài vòng, cô ta có vẻ trầm ngâm, nửa muốn nửa không. – Thật ra mày là con của hai vợ chồng của một công ty lớn nhưng tao cũng không biết vì lý do gì họ lại bỏ rơi mày, đêm đó họ chạy như sắp chết đến nơi ấy, đến đập cửa nhà tao, van xin nhà tao nhận nuôi mày còn để lại cho nhà tao một số tiền rồi biệt tăm từ đó, giờ mày hiểu chưa?

- Không... không... không phải như vậy. – Nó không muốn chấp nhận sự thật phũ phàng này, nó quá sốc, hồn phách như không còn, nước mắt đã tràn ra rồi mà nó vẫn không muốn chấp nhận. – Hu hu... không đâu... hức hức... chị nói dối, rõ ràng bà đã nói em là cháu ruột của bà, là em ruột của chị mà, hức hức...

- Ha ha ha... đến bây giờ mà mày con ngu ngốc vậy sao? Đi tin lời bà già đó, bà ta chỉ nói láo mày thôi. không lẽ đến lúc chết bà ta cũng chưa cho mày biết.

Không. Bà đã nói nhưng nó không tin cũng không muốn tin.

Cú sốc này quá lớn, nó chẳng thể nào đối diện được, nó không muốn tin những lời của Thanh Thanh, toàn là giả dối, tất cả chỉ là giả dối. Đầu nó đang ong ong “mày chỉ là đứa con bị rẻ rúng”, không. Không phải như vậy.

- Chị nói dối, chị đang nói dối.

- Học cách chấp nhận đi em gái à. – Thanh Thanh vỗ tay vào má nó, miệng cười mỉa mai.

Nước mắt nó cứ tràn ra, thể xác thì cứ bất định, dù đã cố gắng để bản thân không tiếp nhận những lời cay độc đó, nhưng càng cố gắng lại càng nghe rõ hơn và đau lòng hơn, đến thời điểm nguy nan như vậy nó mới biết được mình không phải con ruột của họ Trang, lại càng đau hơn khi người muốn nó chết lại chính là chị hai của nó. Tại sao nó không nhận ra chị của nó sớm hơn để kịp vung đao tình cảm với chị nó, để bây giờ nó phải nằm trong cái bẫy tử thần mà chị nó gấp tâm dân xếp, mọi chuyện cũng do lòng đố kỵ, sự ghen ghét mà ra.

Nhưng mà sao cô ta nhận ra nó.

- Giờ chị muốn làm gì với tôi hả? – Nó liếc nhìn Thanh Thanh về ám ức.

- Tao sẽ tiễn mày đi gặp bà già đó chứ còn làm gì? – Thanh Thanh cười gian trá.

Giờ chị ta điên rồi dù nó có nói gì cũng không lọt vào tai chị ta được, số phận nó có thật sẽ chấm hết ở đây không? Không được, nó không thể để chuyện này xảy ra, nó chỉ vừa mới tìm được người nó thật sự yêu thương, nó chỉ mới biết được một nửa bí mật của cuộc đời mình, nó còn phải tìm ba mẹ ruột của nó, nó không muốn chấm dứt tại đây, đúng, sẽ có ai đó đến cứu nó, nó tin như thế. Phải kéo dài thời gian.

#Chương này max dài luôn, mình viết bù đắp cho thời gian mình bận thi không viết được, rất cảm ơn các bạn vì đã luôn ủng hộ truyện mình, đặc biệt là những bạn đã vào fb khuyến khích mình, iu mấy pn nhiều lắm

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Con Ác Mộng

- Sao chị lại nhận ra tôi? Chị biết từ khi nào?

- Ha ha... - Thanh Thanh điên cuồng mà cười. - Lần đầu tiên gặp mày thì tao đã nhận ra rồi, chỉ có mày là không nhớ đến người chị như tao thôi.

Thì ra là vậy, nhưng sao cô ta lại ghét nó đến vậy, từ nhỏ nó đã rất tôn trọng người chị này, thật không ngờ cô ta lại hận nó như vậy, nó không biết bản thân đã gây ra lỗi lầm gì hay tại vì nó không phải e gái ruột của cô ta, nếu thật là vậy thì nó đúng là rất đáng thương rồi, bản thân nó không hề muốn như vậy, nó thà rằng mình chính là con nhỏ quê mùa, nó thà rằng mình suốt đời cũng không biết được sự thật, còn hơn bây giờ muốn cười không được mà khóc cũng không xong.

- Mày đừng nhìn tao thế chứ? Tao biết là mày không tin nhưng hãy để tao nói tiếp cho nghe.

“Con bé này là em nuôi chị tên Thảo Nguyên, chỉ mới mười bảy tuổi thôi, Thanh Thanh cứ gọi là em”

- Khi tao nghe chị Thu Vân nói thế thì tao đã bắt đầu nghi ngờ mày là Trang Thảo Nguyên, con em gái đáng nguyên rủa của tao rồi, cái tên ẩn tượng này

chỉ có thể là bà già đó đặt cho mày.- Thanh Thanh cười to.

- Chị đừng quá đáng như vậy có được không dù sao bà cũng là người thân ruột thịt của chị mà.

Chát!

Nó lại bị tát nữa rồi, không hiểu sao mỗi lần nói đến câu “người thân ruột thịt” thì nó lại bị đánh.

- Khôn hồn thì câm miệng mày lại, bà già đó sẽ chẳng bao giờ là người thân của tao.

“Thật ra đã xảy ra chuyện gì giữa bà và chị thế? Sao chị hận bà như vậy? Chị ơi hãy quay đầu lại đi đừng tiếp tục nữa.” Nó chẳng dám hó hé chỉ biết nói thầm với chính mình.

Thanh Thanh nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của nó liền cười lên một cách sung sướng.

- Sợ lắm phải không? Tao vẫn chưa nói hết mà, chuyện còn dài lắm. – Thanh Thanh vuốt ve mặt nó cứ y như kẻ bệnh hoạn. – Lúc đầu tao chỉ cho rằng đó là sự trùng hợp, có lẽ do tao quá đề phòng mày nên mới trở nên yếu bóng vía như vậy, nhưng từ khi tao biết mày họ Trang giống như tao thì tao đã không còn yên lòng nữa, tao đã tính toán tuổi của mày, không ngờ là khớp đến vậy. không ngờ trái đất này quá nhỏ bé đi một vòng lại gặp nhau, bà già đó chắc đã đoán trước là tao sẽ giết chết mày nếu hai chúng ta chạm mặt nhau nên mới khổ tâm đuổi mẹ con tao đi nhỉ? ha ha ha... Làm gì trên đời lại có sự trùng hợp quái gở như vậy nên tao biết đó chắc chắn là mày.

- Chị thật là nhẫn tâm.

- Chưa đâu, tao kể mày nghe chuyện này thú vị hơn nữa. – Thanh Thanh kẻ sát tai nó. – Là tao phá đồ trong phòng Toàn Phong rồi giả họa cho mày đó. Ha ha ha...

- Chị đúng là bỉ ổi. – Nó cố trấn tĩnh bản thân. – Tôi và Toàn Phong vốn dĩ không có gì cả, nếu không phải tại chị đa nghi, ích kỷ thì Toàn Phong cũng không cần quan tâm đến tôi như vậy. - Nó là đang khiêu khích hay giúp cô ta nhận ra cái sai đây chứ.

Chát!

Híc... lại bị đánh.

- Mày còn dám nói, hừ... nếu không phải mày xuất hiện thì tao và anh ấy không chừng bây giờ đã kết hôn luôn rồi. – Thanh Thanh đang giận giữ chột cười phá lên. – Nhưng mà mày cũng đừng trách tao, dù cho kết quả hôm nay có thể nào cũng là do mày tự tạo ra.

- Chị nói vậy là sao? – Nó nghi hoặc.

- Là sao ư? Từ nhỏ mày đã luôn muốn tranh giành với tao, từ đồ chơi cho đến tình thương, ngay cả người tao yêu cũng bị mày chiếm mất.

- Có phải chị đang nói đến Vương hay không? - Ký ức trong đầu nó chột dâng lên cuồng cuộn, bao trùm cả không khí.

- Mày đủ tư cách nhắc đến sao? - Thanh Thanh trừng mắt với nó.

- Nếu chị thật nghĩ như vậy thì chị đã sai hoàn toàn rồi, tôi và Vương chỉ là bạn của

nhau, hơn nữa bây giờ anh ta cũng không còn, tôi cũng như chị rất đau lòng.

- Ha ha.... đau lòng à? Đồ ngu, thực chất không có Vương nào cả, anh ta chính là Toàn Phong, anh ta chỉ dùng tên của em anh ta để gạt mày thôi, cũng giống như lúc đó mày dùng tên của tao để tiếp cận anh ta vậy, nói đến cũng nên cảm ơn mày một tiếng nhờ mày mà mấy năm sau tao mới có thể dùng thân phận là một Trang Thanh Thanh để gặp anh ấy, vì vốn dĩ Toàn Phong chưa hề thuộc về ai ngoài tao.

Nó tuy có sốc một chút nhưng vẫn có thể kìm chế được.

- Thì ra là vậy. – Nó cười trong vô thức. – Tôi thật không ngờ...

- Giờ mày hiểu ra cũng còn kịp mà, ha ha ha...

- Dù gì tôi cũng là em của chị, dù không phải ruột thịt đi chăng nữa chị cũng không nên làm thế với tôi, tôi chưa từng làm điều gì xấu xa với chị cả, sao chị có thể...

- Mày im ngay, nếu mày nói thêm câu nào thì tao sẽ cho biết tay. – Cô ta dùng tay bóp chặt miệng nó. – Mày quyến rũ người yêu của tao đẩy tao vào tình cảnh này giờ lại nói không làm gì à? – Vừa dứt câu cô ta đã hất mạnh tay làm cho mặt nó cũng trở nên méo mó.

Nó thấy tình thế bất lợi với mình nên cũng không dám hó hé, nếu kích động cô ta thêm nữa chỉ e rằng nó chết sớm hơn dự định ban đầu, tốt nhất là nên im lặng.

Cô ta cứ lượn qua lượn lại trước mặt nó, nói diên nói hùng, nó sợ quá đi, y như kẻ bệnh hoạn có lẽ vì yêu quá sinh ra hận. Kể ra cũng tội nghiệp cô ta, đang yên đang lành bên cạnh Toàn Phong thì nó xuất hiện và cướp đi thứ tình cảm mà cô ta ấp ủ bấy lâu hồi sau cô ta không tức giận, nếu đôi ngược là nó thì chưa chắc gì nó bỏ qua cho nên nó rất thông cảm với hoàn cảnh này. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, dù có hận nó đến đâu thì cũng không nên dùng biện pháp ghê rợn này chứ, hưởng hồ gì nó lại là em của cô ta, không phải ruột thịt thì cũng còn tình nghĩa chứ, thật là ác độc, nói ra lại tức.

Nó đang thừa lúc cô ta nói chuyện vớ vẩn một mình để gỡ dây trói, nhưng cái dây buộc chặt quá mà cô ta cũng kì, đang lúc tập trung thì lại quay người lại làm nó xém rụng tim mấy lần, không được, nó phải bình tĩnh giả vờ như đang lắng nghe cô ta nói.

- Những gì mày muốn biết tao cũng đã cho mày biết, giờ thì hãy yên tâm mà lên đường nhé. Ha ha ha... - Cô ta lấy trong túi ra con dao và bung nó ra y như phim hành động, miệng cười nham hiểm và tiến lại gần nó.

- Chị làm gì vậy? Chị bình tĩnh lại đi, làm vậy là phạm pháp đó. - Nó run lên bần bật, nói ra cả tràn. - Chuyện không phức tạp như chị nghĩ đâu, đừng mù quáng như vậy mà.

- Ha ha ha... đang sợ ư? Yên tâm đi chỉ đau một chút thôi.

- Chị đúng là kẻ bệnh hoạn, nếu chị làm thế Toàn Phong sẽ càng hận chị hơn đó. - Nó chỉ biết nhúng qua nhúng lại trên ghế, miệng thì cứ liên tục nói.

Dường như Thanh Thanh chẳng thích câu này tí nào nên về mặt cô ta chuyển từ trắng sang đỏ bừng, cầm dao lao đến không chần chừ.

- Mày chết đi.

- Á... đừng mà.

Vừa chút nữa là đâm nó rồi nhưng bên ngoài lại nghe tiếng ồn ào, hơn nữa một tên lại thông báo là có người đến nên trong lúc lơ là cô ta chỉ đâm sượt qua cánh tay của nó, vết thương cũng không sâu lắm nhưng máu thì vẫn chảy. Nó thì vừa mừng vừa sợ, cái chết trong gang tấc, nó mừng vì cuối cùng cũng được cứu, sợ vì cô ta đã điên đến hết thuốc chữa, chỉ tí nữa thôi là nó châu trời rồi. Không ngờ cô ta vì yêu mà trở nên điên loạn như vậy.

Hai tên bắt nó chạy vào thờ hồng học. - Cô hai có hai tên đang đến đây.

- Làm sao có người biết được chứ? - Cô ta hoang mang quát lên.

- Bọn tôi cũng không biết nữa.

Thanh Thanh đẩy hai tên đó qua một bên rồi hé cánh cửa nhìn ra bên ngoài.

“Hả? Là Toàn Phong. Sao Toàn Phong biết được.” Trong đầu Thanh Thanh đang hoang mang tột độ khi nhìn thấy Toàn Phong. Nó nhìn thấy về mặt cô ta đang lo lắng hình như đang suy tính điều gì đó, ngay lập tức cô ta lao đến cời trói cho nó.

Nó còn đang bất ngờ lại tò mò, động lực nào khiến cô ta làm vậy? Ai đến đây mà cô ta sợ như thế? Nhưng mà cời trói cho nó thì cũng tốt lắm rồi.

“Cuối cùng cũng chịu thả mình đi, hãy... tay chân cứng hết rồi.” Nó giữ giữ đôi bàn tay, định bước ra cửa thì Thanh Thanh đã lôi đầu nó lại.

- Mày đi đâu vậy hả? - Thanh Thanh một tay câu chặt cổ nó, một tay ghì dao vào lưng nó.

- Nè chị làm gì vậy? Không phải thả tôi đi sao?

- Ai nói hả? - Cô ta nói chuyện mà không hé răng, dai nguyền nói vào tai nó.

Nó hoảng loạn, miệng lắp bắp. - Vậy... vậy... chị cời trói làm gì?

- Tao không thể để ai đó cứu mày được, tao phải để mày chết. - Nói rồi cô ta xoay sang hai tên đó. - Hai người chặn những tên đó lại, đừng để họ đuổi theo tôi.

- Dạ. - Hai tên đó rậm rập nghe lệnh.

“Cô ta định mang mình đi đâu?” Nó cứ liếc mắt về phía sau, sợ con dao lại đi sai đường, híc... khổ quá.

- Đi. - Cô ta ra lệnh cho nó và kéo nó đi bằng cửa sau.

- CỨU TÔI VỚI. - Nó không can tâm nên đã hét lên như cháy nhà.

- Câm miệng lại ngay. - Thanh Thanh ấn dao vào mạnh hơn làm nó im bật. - Con ranh khôn kiếp, đi mau.

- Um... cô... cô đừng làm vậy nha.

“Cái nhà chết tiệt, có cửa sau để làm gì cơ chứ?” Nó sợ hãi nhích theo Thanh Thanh.

Hắn và Thiên Vũ đang lúng túng bên ngoài vừa nghe tiếng nó đã chạy nhanh đến, tung cửa vào nhưng chỉ thấy hai tên bắt cóc đang ngồi đó phì phèo thuốc lá, hắn nghĩ bọn này đã biết hắn đến nên định đánh lạc hướng.

- Mấy người đem Thảo Nguyên đi đâu rồi hả? – Hắn đồng dục lên tiếng.

- Bọn tao không biết ai là Thảo Nguyên hết. – Hai tên đó vẫn điềm tĩnh ngồi hút thuốc.

Hắn nhìn xung quanh và phát hiện ra sợi dây trời còn dính máu nằm trên đất, cánh cửa sau đã mở tung, chứng tỏ có người vừa đi ra từ đường đó, hắn liếc sang Thiên Vũ ra hiệu cho anh ta đi ra phía cửa sau, ngay lập tức anh ta thừa lúc bọn chúng không để ý mà chạy ra, hai tên đó hoảng hốt đứng bật dậy, một tên đuổi theo còn một tên ở lại ngăn hắn, hai bên xảy ra xung đột, hắn cao hơn tên đó nên nắm rất chuẩn, hắn né hết đòn này đến đòn khác, sau đó là đánh lại, hơn nữa thể lực của tên đó cũng không bằng hắn, cho nên sau một hồi dần co thì hắn đã cho tên đó đo ván. Hạ được một tên, ngay lập tức hắn chạy ra để tiếp ứng cho Thiên Vũ, anh ta vẫn còn đang miệt mài đánh đánh, tư thế cùng động tác đẹp mắt được phô bày, kiểu đánh mèo vờn chuột nữa thật nửa đùa khiến người xem chường mắt, hắn nhanh chân đến đánh một cú chắc gọn làm tên kia ngã lăn ra đất bất tỉnh.

- Ấy... không vui nữa rồi. – Thiên Vũ lắc đầu cười.

- Anh còn ở đó mà vui, mau đi tìm người đi.

- Ở đúng rồi.

Cả hai nghĩ Thanh Thanh chắc cũng ở gần đây nên chia nhau ra tìm, xung quanh cũng không hẳn là um tùm cho lắm, nhưng mà hoang sơ chẳng thấy ai, cả hai đi một vòng cũng gặp nhau ở chỗ cũ, họ không nghĩ là cô ta có thể trốn được ở nơi trống rỗng như vậy, cả hai nhìn sơ một lượt quang cảnh rồi như nảy sinh chung ý nghĩ đó nên hai người bất thành lời “à” lên một tiếng.

- Tôi biết rồi.

- Tôi cũng nghĩ ra rồi.

Hắn và Thiên Vũ nhìn nhau cười đắc ý. – Núi. – Hai người đồng thanh.

Ban đầu họ không nghĩ rằng Thanh Thanh có thể đeo thêm nó để mà lên núi, nhưng khi họ phát hiện ra đường mòn thì mọi suy nghĩ đều thay đổi. Họ bắt đầu đi theo con đường đó để tìm nó.

Nói về nó thì quả thật đã bị cô ta bắt lên núi thật, ngọn núi đó đường lên thì rất dễ dàng nhưng bên trên thì lại trơn trượt, nhiều góc ngách, không bằng phẳng, đỉnh núi cheo leo, lở lĩng, nhìn thôi đã thấy choáng váng rồi, hơn nữa lại không còn lối nào khác ngoài con đường đi lên, nếu lỡ trượt chân một cái thôi là tan xác, híc... nó sợ quá đi.

- Ngồi xuống. – Thanh Thanh đẩy vai nó xuống.

- A... Chị có thể nhẹ tay một chút không, đau quá. – Cô ta đẩy ngay vết thương của nó làm nó rát đến không chịu nổi.

- Khôn hồn thì im ngay đi, còn la ó thêm nữa tao sẽ cho mày chết sớm hơn đó.

Nó nhìn xung quanh sao mà hoang sơ quá, liệu có ai đến cứu nó được hay không? Bao trùm lấy nó chỉ toàn là cây cỏ, đất đá, làm gì có người mà cứu, hơn nữa đợi đến lúc hắn và Tiểu Vũ tìm đến nơi thì liệu rằng nó còn sống để trở về hay không? Ai mà biết trước cô ta sẽ điên lên vào giờ nào, vậy nên trong đầu nó đã có một kế sách đó là chuẩn bị cho nhanh, trước khi cô ta nổi điên lên và giết nó.

Nó nuốt khan một cái, đưa mắt nhìn Thanh Thanh, hơi lưỡng lự một chút nhưng nó cũng phải liều, cô ta lấy điện thoại ra để gọi cho ai đó thì phải, hơn nữa lại quay lưng về phía nó, cơ hội tốt như vậy ngu gì mà không tẩu, nó thừa lúc cô ta không chú ý đến mình liền chậm rãi đứng lên đi một cách nhẹ nhàng, khúm núm, miễn sao cô ta không phát hiện.

Thanh Thanh vẫn chưa phát hiện ra, cô ta vẫn mãi lo cho cái điện thoại mà quên mất nó, lát sau dường như đã xảy ra chuyện gì đó nên cô ta rất tức giận.

“Bốp!”

Cô ta đập luôn chiếc điện thoại của mình. – Khốn kiếp, toàn một lũ ăn hại, có hai người bình thường cũng không cần nổi. – Cô ta nheo mắt về nham hiểm. – Được, nếu mấy người thương nó như vậy thì tôi cho nó đi châu trời sớm hơn vậy.

Lúc Thanh Thanh quay lại thì nó đã cách cô một khoảng khá xa rồi. – Con khốn định chạy hả? – Thanh Thanh đuổi theo nó quyết liệt.

Nó thì vừa nghe thấy tiếng cô ta hét lên đã ba chân bốn cẳng chạy với tốc độ tia chớp.

Thanh Thanh như một siêu nhân thần tốc chỉ thoáng một cái là cận kề sát bên nó, nhưng nó vẫn cố sức chạy khỏi bàn tay ma quỷ của cô ta, thật không may nó lại bị té và thế là đã bị tóm.

Chát!

Cái tát mãnh liệt đó lại dành cho nó, khổ thân chưa? Biết vậy không chạy cho rồi, vừa tổn sức lại bị đánh.

- Định chạy hả?

- Học... học... - Nó chỉ kịp thở chứ chưa nói được lời nào, đúng là sức đề kháng hơi yếu.

- Được rồi muốn chết thì tao cho mày chết, đi theo tao. – Vừa nói cô ta vừa nắm tóc nó kéo đi.

- A... thả tay cô ra, đau quá.

Mặc cho nó la hay hét thì cô ta vẫn không buông, cô ta lôi nó đến chỗ khi nãy rồi đẩy đầu nó xuống làm nó chúi người ụp mặt vào đất, thậm thật biết vậy nó ngồi một chỗ cho xong.

- Muốn chạy lắm phải không? – Thanh Thanh nhìn nó bằng cặp mắt lạnh như băng.

- Chị định làm gì hả? – Nó sợ hãi.

Thanh Thanh từ từ tiến về phía nó. – Sợ lắm phải không?

Nó vẫn chăm chú dõi theo từng cử động của cô ta, chẳng biết lại gây bất lợi gì cho nó nữa đây, hành vi thật đáng ngờ.

Chát!

Lại bị đánh, cuộc đời nó chỉ toàn ăn đấm thôi sao?

- Sao chị lại đánh tôi, chị đánh mãi không hà giận hay sao? – Nó tức tối hét lên.

- Không. Không đời nào tao lại hà giận khi chỉ mới bấy nhiêu đó, trừ phi...

- Trừ phi thế nào?

Cô ta ngồi bệt xuống cạnh nó nhẹ nhàng đặt bàn tay nắn nạc sát khí của mình lên cổ nó. Nó như bị mê hoặc nên không phản kháng.

- Trừ phi... mày chết. – Cô ta siết chặt cổ nó.

Lúc này nó mới tỉnh con mòng, cổ nó đang thắt lại, con đau len lõi vào trong xương, mắt nó nóng bừng lên, một cảm giác ngột rất khó chịu, đôi chân nó giãy giụa để cố thoát ra khỏi bàn tay ma quỷ của cô ta, đôi tay nó nắm chặt lấy tay Thanh Thanh mong mỏi được tháo nó ra khỏi cổ mình nhưng vô ích. Mặt nó từ trắng chuyển sang hồng rồi từ từ thành màu đỏ rực, sau cùng là trở nên tím tái, miệng thôi thóp cầu mong ai đó sẽ cứu lấy nó, không chịu nổi nữa rồi, nó thật không chịu nổi nữa, ánh mắt nó đang dần lịm đi.

- Đúng rồi, mau chết đi, chỉ cần mày chết đi thì sẽ không ai tranh giành với tao được nữa, ha ha ha...

Giọng cười của cô ta thật đáng sợ, như một con ác quỷ đang gầm gừ, nuốt chửng lấy nó. Có thật là nó sẽ chết ở chỗ nào không? Làm ơn ai đó hãy giúp nó, người nào cũng được, nó không muốn chấm dứt tất cả khi mà cuộc đời nó đã có chút hi vọng, làm ơn.

- NÈ! CÔ LÀM GÌ VẬY HẢ? – Hấn vừa thấy cảnh đó đã gào lên và chạy bỏ đến như tên lửa.

Nghe thấy tiếng Toàn Phong dữ dội như thế, chẳng những cô ta không buông mà còn siết mạnh hơn, dường như đó là động lực của sự ghen tỵ và lòng ích kỷ, trong đầu cô ta lúc này chỉ muốn nó chết. Hấn và Thiên Vũ một người lôi một người kéo nên cô ta mới chịu buông ra.

Hấn hất cô ta ra và đỡ lấy nó, nó thở hồng hộc y như con cá mắc cạn, chẳng tin nổi là giữa ranh giới của sự sống và cái chết thì thần may mắn đã kịp thời mang hấn đến để cứu lấy nó, không thì chỉ một giây nữa thôi là nó đã tiêu rồi. Hấn và Thiên Vũ đỡ lấy nó bỏ đi, bỏ mặc cô ta đang ngồi đó tức tối.

“Tao không để mày sống dễ dàng như vậy đâu.” Nghĩ đoạn Thanh Thanh rút trong túi ra cây dao khi nãy đã làm tổn thương nó, cô ta chần chừ, nhưng rồi tâm ma của cô ta lại trỗi dậy, cô ta đứng dậy lao về phía nó, do cả ba đang đi và quay lưng lại nên không thể đề phòng được.

- MÀY CHẾT ĐI.

Thanh Thanh hét lên bổ dao vào người nó, lúc cả ba phát hiện ra và quay đầu lại nhìn thì con dao đã cận kề nó, cuối cùng là nằm trọn trên người nó.

- Thảo Nguyên! – Hấn lạng người trước hành động đó, hấn chỉ kịp đỡ lấy nó.

Thanh Thanh như người say vừa tỉnh, cô ta hốt hoảng buông tay ra khỏi cán dao, bàn tay vẫn còn đang run lên, khuôn mặt trắng bệch không còn giọt máu, miệng thì lắp ba lắp bắp.

Nó thì dần cạn sức và gục xuống, tay đang ghì chặt lấy vết thương, nhưng đôi mắt vẫn không rời khỏi hấn, chỗ vết thương liên tục rỉ máu, loang lổ trên

áo.

- Toàn... Phong... chắc em...

- Đừng nói gì hết. – Hấn lấy tay che miệng nó lại, có vẻ như hấn biết nó định nói gì.

Thiên Vũ đứng bên cạnh cũng đau xót cho nó, anh ta đến chỗ Thanh Thanh, chớp ngay lấy tay cô ta, như bị ai đó nhập vào, anh ta không ngừng dẫn vật cô ta.

- Cô hà dạ chưa? Giờ cô đã giết chết em ấy rồi đó cô hài lòng chưa?

-...- Cô ta im lặng đưa đôi mắt thương tâm nhìn nó, dường như cô ta cũng nhận ra rằng mình đã sai.

- Ngay cả em ấy mà cô cũng không tha, cô là loại người gì vậy hả? – Tiểu Vũ bức bối thét lên.

Cô ta đã biết mình sai đã muốn xin lỗi, cũng đã khóc nhưng rồi không biết điều gì đó lại khiến cô ta trở lại vẻ mặt điềm tĩnh như ban đầu, thậm chí là tàn bạo hơn.

- Không. Không đúng, nó không phải em tôi, nó chết đi thì sẽ không ai tranh giành mọi thứ với tôi nữa, ha ha ha... - Cô ta cười lên hả hê, điều này càng khiến hấn và Thiên Vũ khó chịu hơn.

- Cô điên rồi, đến mà nhận lỗi đi. – Thiên Vũ hét cô ta xuống ngay cạnh nó.

- Anh mới là đồ điên, tôi thì có lỗi gì phải nhận chứ. – Nói xong cô ta quay sang gỡ tay hấn ra khỏi nó. – Anh buông nó ra đi, đừng để nó lừa gạt.

Hấn nhất quyết không chịu bỏ nó, cô ta càng kéo ra thì hấn lại càng ôm chặt hơn.

- Cô mới là người đã lừa gạt tôi đó. – Hấn đẩy Thanh Thanh ra. – Cô còn định lừa dối tôi đến khi nào nữa hả... Trang Thanh Thanh? – Hấn nhấn mạnh cái tên đó làm cô ta hụt hẫng ngã ngay ra đất. - Cô không phải người đó, cô không phải.

Cô ta lắc đầu, vẻ mặt đầy kích động. – Không... ai đã nói điều đó chứ? Không phải.

- Tại sao cô phải làm như vậy chứ? Lòng dạ cô thật độc ác. Tránh xa chúng tôi ra, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, thật đáng kinh tởm. – Hấn đem hết giận dữ trút ra.

- Anh đừng nghe người khác nói bậy, em là Trang Thanh Thanh là người anh vẫn yêu từ trước đến giờ mà, tin em hãy tin em đi. – Vừa nói Thanh Thanh vừa đi đến chỗ hấn.

- ĐỪNG ĐẾN GẦN TÔI. – Hấn quát lên. – Đến bây giờ mà cô còn muốn tôi tin cô hay sao? Đến bây giờ mà cô vẫn chưa chịu thừa nhận hay sao? Tôi thật không thể tin nổi một người như cô, bề ngoài thì xinh đẹp như tiên nữ nhưng bên trong thì mục rỗng chẳng khác gì miếng giẻ lau, cô quá độc ác, giờ tôi nghĩ lại có lẽ những việc xảy ra trước đó đều do cô làm hỏng đồ oan cho Thảo Nguyên phải không?

- Không phải, không phải... híc... tin em đi.

- Đừng nói gì thêm nữa, sau này tôi không muốn nhìn thấy cô nữa.

Hấn bế nó lên và bỏ đi, Thiên Vũ nhìn theo hấn rồi ngược nhìn cô ta, hình như anh ta có điều gì đó đang vướng bận, không hiểu sao anh lại không thể nào ghét bỏ cô ta được, mặc dù cô ta đã làm ra những chuyện động trời như thế nhưng anh ta vẫn thấy cô ta tội nghiệp và đáng thương.

“Hây... mình có bị điên không vậy trời? Tự dưng lại đi tội nghiệp hạng người như cô ta.” Thiên Vũ rùng mình rồi quay đi.

Cô ta đứng đó suốt mướt nhìn theo hấn. – Nếu anh không muốn thấy mặt em nữa thì em có sống trên đồi này cũng vô nghĩa. – Nói xong cô ta nhìn xuống vách núi cheo leo không chần chừ mà nhảy xuống.

Thiên Vũ cũng vì lòng dạ không yên mà cứ ngoái lại nhìn nên mới bắt gặp. – O này cô.

- Chuyện gì vậy? – Hấn quay sang hỏi.

Thiên vũ nhú mày nhìn hấn, tay chỉ về phía cô ta khi nãy.

- Cô ta... cô ta nhảy xuống rồi.

- CÁI GÌ? – Hấn hoảng hốt la lên.

Nó đang đuối dần sức khi nghe tin dữ cũng chợt tỉnh táo. – Sao có thể... hơ... không thể được, mau quay lại cứu chị ấy đi.

- Nhưng... - Hấn nhìn nó chần chừ.

Tiểu Vũ thấy vẻ mặt tím tái của nó chỉ e sắp chịu không nổi. – Cậu mang Thảo Nguyên đến bệnh viện trước đi tôi sẽ quay lại và gọi người đến giúp.

Hắn gật đầu rồi bế nó chạy một mạch, vừa lo cho an nguy của nó vừa lo cho tình hình của Thanh Thanh, hắn thật không an lòng chút nào, dù hắn nói ghét cô ta nhưng hắn cũng đâu muốn cô ta chết chứ, sao lại khờ dại như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Hồi ức

Hôm sau...

Thanh Thanh đã dần hồi phục, vết thương không nghiêm trọng lắm, có lẽ ai cũng thắc mắc tại sao té ở đỉnh núi cao như thế mà cô ta vẫn không chết hay tại vì cô ta phước lớn mạng lớn. Cô ta đã khỏe hơn hôm qua rất nhiều, đôi mắt đang cử động nhẹ nhàng và từ từ mở ra, điều đầu tiên cô ta làm là nhìn xung quanh một cái.

- Đây là đâu, tôi chưa chết sao?

- Cô chỉ bị trầy xước nhẹ làm sao chết được. – Vị bác sĩ cười nói.

- Um... vậy ai đã đưa tôi đến đây?

- Một anh chàng, um... rất đẹp trai, hi hi... - Vị bác sĩ này thật vui tính.

Cô ta cũng mỉm cười xấu hổ.

- Thôi cô nằm nghỉ nha tôi phải qua phòng bên cạnh xem bệnh nhân thế nào?

Cô ta gật đầu. Vị bác sĩ bước ra ngoài trên môi vẫn còn vương nụ cười, hiếm khi ông gặp một người lạc quan như cô ta, tự tử không thành mà vẫn có thể cười được trước câu đùa cợt ấy, sao ông ta biết là tự tử nhỉ? Đương nhiên là Thiên Vũ nhiều chuyện rồi, he he... nếu cậu ta không nói thì còn ai đây. Cô ta cũng đang tò mò không biết ai đưa mình đến bệnh viện.

- Có lẽ là Toàn Phong đã đổi ý quay lại cứu mình. – Cô ta mỉm cười đắc ý. – Nhưng nếu không phải anh ấy thì sao? – Nụ cười lại vụt tắt.

- Cô đang làm nhắm gì vậy?

Thiên Vũ từ bên ngoài bước vào miệng cười méo xệch. Vừa nhìn thấy anh ta thì Thanh Thanh đã dựng lên như gặp phải kẻ thù.

- Anh đến đây làm gì? Toàn Phong của tôi đâu? – Cô ta hốt hoảng, nhớ lại chuyện hôm qua bị anh ta dẫn vật cô đã uất hận đến sắp chết, vì nó mà dám đối xử với cô ta như vậy, thật không công bằng.

- Toàn Phong của tôi đâu? – Giọng anh ta ồm ồm để trêu ghẹo cô. – Yên tâm đi, anh ta đi mua thức ăn cho chị Thu Vân rồi sẽ lên ngay để gặp kẻ sát nhân như cô. – Trong lời nói có chút mỉa mai, nhưng cô ta đâu thèm để ý đến vì mặt cô ta dày lắm.

Thanh Thanh nheo mắt. – Anh nói vậy là sao? Không lẽ chị Thu Vân cũng đến thăm tôi.

- Hô hô hô... đừng có mơ nữa, chị đến đây vì Thảo Nguyên, không phải vì cô, mà nói đi cũng phải nói lại cô đáng ghét như vậy mà sao tôi lại cứu cô cơ chứ.

Thanh Thanh trở mặt. – Là anh cứu tôi sao? – Trong giọng có chút chanh chua.

- Vậy thì cô nghĩ ai? – Thiên Vũ ngược mặt nhìn cô ta đắc ý.

Thanh Thanh tức tối, nhăn răng, thờ ơ.

- Ai cần anh cứu tôi, sao không để tôi chết đi, cứu tôi làm gì? – Cô ta gào lên như kẻ điên.

- Nè nè... - Thiên Vũ bỏ tay vào túi, cúi người nhìn cô ta. – Cô tưởng tôi muốn cứu cô làm hả? hừ... – Anh ta nhếch môi. – Muốn chết cũng phải lựa chỗ nào tron tru một chút để đi thẳng xuống gặp diêm vương luôn, lựa kiểu gì mà bên dưới còn một bậc đá cao chưa đến hai mét nữa, tôi đã thao thức suy nghĩ không biết đây có phải quỷ kế của cô nhằm ý định lôi kéo bạn tôi không nữa?

- Anh... - Thanh Thanh cứng họng không nói được lời nào.

Cô ta xấu hổ nên cũng không định nói thêm lời gì, cố tình tránh né để không nhìn thẳng vào mặt của Tiểu Vũ, anh ta cũng biết thế nên chỉ khúc khích cười.

- Tôi nói trúng tim đen của cô rồi phải không? - Thiên Vũ chen thêm câu nữa.

Thanh Thanh biết dù bản thân có nói gì thì cũng không lại anh ta nên chọn cách im lặng, cô ta cứ cúi gầm mặt xuống, mắt đảo qua đảo lại, cô ta liếc nhìn về phía Thiên Vũ, khuôn mặt vẫn đang đơ ra vì sợ và xấu hổ, bất thành linh cô ta thay đổi thái độ, mắt tròn tròn khi nhìn thấy sợi dây đeo trên tay Thiên Vũ.

- Sợi dây này ở đâu anh có? - Thanh Thanh nắm ngay lấy tay Thiên Vũ, ngược nhìn Tiểu Vũ bằng ánh mắt hoài nghi.

- Cô này ngộ chưa, nằm trên tay tôi thì là của tôi.

- Không đúng, đây là sợi dây tôi tặng cho Toàn Phong tại sao lại nằm trên tay anh, chẳng lẽ là anh tự ý lấy nó đeo.

Thiên Vũ neho mắt nhìn Thanh Thanh. - Nè cô, cô bị hâm hả Vương Thiên Vũ tôi bộ nghèo đến nỗi phải đi xin sợi dây tí tẹo này để đeo vào tay hả? Nói cho mà biết sợi dây này còn đáng giá hơn tính mạng cô rất nhiều lần đó. - Thiên Vũ nhếch môi cười. - Tôi thấy từ khi rút xuống núi hình như cô đã mắc bệnh khôn thì phải, biết không có kết quả với Toàn Phong nên quay sang quyến rũ tôi hả? Đã vậy còn nhận đồ bù bả. - Thiên Vũ cười gian manh.

Thanh Thanh nghe Thiên Vũ nói mà tức muốn trào máu, cô ta lập tức buông tay Thiên Vũ ra, bức xúc.

- Anh đừng có mơ, dù cho con trai trên đời này chết hết tôi cũng không bao giờ thích anh.

Thiên Vũ cười phá lên. - Hô hô... tôi cũng nói cho cô biết, dù thế giới này chỉ có một mình cô là con gái và thỏa thân đứng ngay trước mặt tôi gọi tôi một tiếng: “Anh vũ à!” Tôi cũng không thèm nhìn đến hướng chi là thích, đồ phụ nữ độc ác.

- Anh... - Thanh Thanh sắp bị máu dồn lên đến não, cô ta cố tỏ ra bình tĩnh. - Hơ... Anh đừng có ở đó mà ảo tưởng, vì tôi sẽ chẳng bao giờ phải thỏa thân để quyến rũ anh đâu. Hơn nữa tôi yêu Toàn Phong thật lòng từ trái tim mình, bởi vì anh ấy có trái tim tràn đầy sức sống chứ không phải lợi dụng như anh nói, dù sao nhà tôi cũng đâu thiếu tiền.

- Bởi vì Toàn Phong đẹp trai lại là một ngôi sao nổi tiếng nên cô mới bám lấy cậu ấy. - Thiên Vũ kiểm mọi lí do để mỉa mai Thanh Thanh.

Thanh Thanh cười nhạt. - Đồ trẻ con, anh cũng đẹp trai vậy.

- O... - Thiên Vũ nhìn cô ta ngượng nghịu. Không nghĩ đến cô ta lại nói như vậy

- Ha ha... nhưng tôi đâu có yêu anh. - Thanh Thanh thờ dãi. - Tôi nói rồi tôi yêu Toàn Phong thật lòng từ tận trái tim mình.

“Có lẽ cô ta nói thật.” Anh ta thầm nghĩ, nhưng mà cũng không thể vì vài câu nói ấy mà xiêu lòng được.

- Thật không đồ ác quỷ- Thiên Vũ chọc què cô ta làm cô ta sắp tức chết vì thấy thái độ anh ta chẳng xem lời nói của mình ra gì nhưng cũng phải giả bộ điềm đạm.

- Anh đừng có hóng hách lát nữa thì sẽ biết ai là người lấy đồ người khác.

- Được thôi, ai sợ ai?

Cạch!

Tiếng mở cửa, là Toàn Phong, hắn đem theo cả giỏ trái cây bước vào, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì lập tức đứng hình, hai con người đó đang cãi nhau inh ỏi, cảm thấy bức quá nên đành lên tiếng.

- Hai người làm gì mà cãi nhau ỏm tỏi vậy.

- Toàn Phong! - Thanh Thanh vừa thấy hắn đã cúi đầu xuống, có lẽ cô ta còn xấu hổ về chuyện hôm qua.

Thiên Vũ nhìn Thanh Thanh hất môi một cái rồi quay sang hắn.

- Cậu đến thật là tốt. - Anh ta đưa tay lên. - Cậu xem sợi dây này phải của cậu không?

Toàn Phong liếc nhìn điệu bộ không quan tâm lắm rồi lắc đầu. - Không ấn tượng.

Thiên Vũ cười phá lên. - Thế mà có người lại nói là của cậu đấy.

Thanh Thanh vừa nghe thế đã ngóc đầu dậy, tức giận.

- Toàn Phong sao anh lại nói vậy chứ, cái đó là của em tặng anh mà, cho dù không thích em nữa thì anh cũng không nên đem nó cho người khác đeo chứ.

- Em đang nói gì vậy? Em tặng anh khi nào? Sợi dây này là của Thiên Vũ mà, cậu ta đeo nó từ nhỏ đến lớn làm sao có thể là của anh được chứ.

- Anh nói gì? – Thanh Thanh ngờ vực hỏi lại.

- Thì anh nói...

Toàn Phong chưa nói hết câu thì Thiên Vũ đã đẩy vai hắn một cái. – Cậu đừng nói nhiều với cô ta làm gì, cô ta chỉ muốn nín kéo thôi, để tôi giải thích cho. – Anh ta nhìn về phía Thanh Thanh cười gian. – Nè cô! Đừng nghĩ tôi không biết kế hoạch của cô nhé, nói cho mà biết sợi dây này là người yêu tôi tặng cho tôi đó, vậy nên không có phần của cô trong đó đâu.

“Không lẽ là trùng hợp hay anh ta là...” Thanh Thanh cứ nhìn anh ta không chớp mắt.

“Không đâu, chắc là do trùng hợp.” Cô ta lắc đầu phủ nhận nhưng tâm trí vẫn nghĩ về chuyện đó.

- Sao hả? Từ bỏ chưa? – Thiên Vũ hách mặt lên.

- Vậy... - Thanh Thanh ngập ngừng, anh ta cũng đang hóng xem cô ta định nói gì, hắn thì chỉ ngồi bên cạnh xem tuồng. – Vậy anh kêu cô người yêu của anh ra đây để đối chất với tôi này.

- Ồ... tại sao tôi phải kêu, cô là gì chứ? - Thiên Vũ nhếch môi cười.

- Hơ... nói cho đã đến cuối cùng vẫn là con số không. Tôi thấy anh đang nói dối thì đúng hơn.

- Nhưng tôi đã nói sợi dây này không phải của cô. Hơn nữa Toàn Phong cũng đã phủ nhận tại sao cô vẫn còn cố chấp. – anh ta bật dậy quay lưng về phía cô ta như để cố tránh đi thứ cảm xúc vốn không thuộc về mình.

Cả căn phòng lặng đi, trả về không gian yên tĩnh, Thanh Thanh nhìn theo dáng lưng của Thiên Vũ mà xúc động, không hiểu sao anh ta lại phản ứng như thế đối với cô hình ảnh của anh ta bất chợt trở nên quen thuộc Thanh Thanh chợt nhìn sang hắn, cảm giác xa lạ quá, chẳng lẽ từ trước đến giờ cô ta chỉ theo đuổi cái bóng của hắn hay sao?

“Toàn phong không biết về sợi dây, anh ta thì đeo trên tay từ nhỏ, chẳng lẽ...” Thanh Thanh chợt nghĩ.

Hắn nhìn về phía Thiên Vũ, vẫn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra, làm gì mà hai người họ cứ lặng im không nói, không khí cũng trở nên căng thẳng.

- Nếu người yêu anh xuất hiện trước mặt anh thì sao? - Thanh Thanh đột ngột lớn tiếng phá vỡ sự yên tĩnh.

Thiên Vũ hơi giật mình xoay lại nhìn cô ta, trong đáy mắt hiện lên tia lửa đỏ.

- Cô đang nói nhằm gì vậy hả?

- Tôi nói...

- Im ngay. - Trong đầu anh ta thoáng chút nghi ngờ nhưng sau đó đã tự mình dập tắt.

Hắn ngồi đấy chẳng hiểu cơ sự gì cả.

- Hai người đang nói gì vậy? Gì mà anh là, cô là, tôi nghe mà chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Thiên Vũ cười, nụ cười đánh lừa, ngược nhìn hắn. – Không thể nào, đúng không.

- Anh sao vậy? Ổn chứ? – Hắn lo lắng hỏi.

Anh ta vẫn cười. – Không phải thế. – Vừa nói anh ta vừa lui bước ra ngoài và chạy đi.

- Nè, anh đi đâu vậy?

Hắn chẳng biết gì nữa, chỉ một câu nói của Thanh Thanh đã làm anh ta kích động đến vậy, chắc chắn có điều gì bí ẩn trong chuyện này, sao anh ta phải chạy đi chứ?

Hắn ngó sang Thanh Thanh, thấy cô ta chỉ cúi gằm mặt xuống, vẻ mặt cũng chẳng mấy vui vẻ.

- Ồ... Anh ra ngoài xem cậu ấy thế nào? – Cô ta nghe thấy nhưng vẫn ngồi im lặng, hắn thấy vậy chỉ biết thở dài rồi đứng lên bỏ đi.

Thanh Thanh thật sự chẳng hiểu nổi bản thân, cô ta đang mong đợi điều gì cơ chứ? Chứng minh điều đó để làm gì? Khi biết được sự thật thì sao, càng cố chứng tỏ cô ta đã sai, cái sai quá lớn. Bản thân đã không tìm ra sự thật trước đó mà càng cố dán thân vào để bây giờ đối diện nhau chỉ là sự ghét bỏ,

bản thân đã trách lẫn người khác còn cho mình là đúng, giờ nghĩ lại cô ta mới thấy mình quá độc ác.

“- Ngay cả em gái mình mà cô cũng không tha, cô là loại người gì vậy hả? – Thiên Vũ bức bối thét lên.”

“- Cô điên rồi, đến mà nhận lỗi đi.”

- A... tại sao? Tại sao? Hức... tôi là hạng người gì cơ chứ? – Cô ta đấm tay xuống giường thét lên.

Nỗi đau, sự dằn vặt, hối hận đang bao trùm lấy Thanh Thanh, cô ta tự thấy mình quá đáng sợ, lúc đó cô ta y như một con dã thú vì sự ghen tỵ, ích kỷ mà trỗi dậy.

“- Đến bây giờ mà cô còn muốn tôi tin cô hay sao? Đến bây giờ mà cô vẫn chưa chịu thừa nhận hay sao? Tôi thật không thể tin nổi một người như cô, bề ngoài thì xinh đẹp như tiên nữ nhưng bên trong thì mục rỗng cô quá độc ác,...”

- Anh nói chẳng sai một chút nào? Em không phải là người nữa. Hu hu...

Cô ta cứ ngồi đó vò đầu bứt tóc, cũng may mà không ai đi ngang nếu không lại nghĩ cô ta là kẻ tâm thần.

Chẳng tha Toàn Phong đừng tha thứ cho cô ta thì cô ta còn nhẹ lòng hơn, hiện tại đối diện với anh ta mà còn phải cố tỏ ra bình thường thật khiến cô ta khó chịu.

...

Tiểu Vũ đứng một mình bên bệ hoa của bệnh viện, dường như anh ta đang rất khó xử, một bên là người bạn cũ ngày xưa một bên là người thân thiết, anh ta cũng thật không ngờ người bạn cũ ngày thơ, giản dị ngày nào giờ lại thành một kẻ ích kỷ, kiêu căng, chẳng xem ai ra gì, nếu giờ anh ta chọn cách tha thứ thì lương tâm cũng không cho phép, những người bị cô ta hại sẽ không tha thứ cho anh ta. Nhưng nếu làm lơ như thế thì có khác gì anh ta là người nhẫn tâm, chóng quên như thế.

Hắn chạy ra ngoài nhìn quanh để kiếm Thiên Vũ, gặp anh ta đang đứng đó trầm tư một mình thì ngay lập tức hắn chạy đến ngay.

Hắn vỗ vai Thiên Vũ. – Nè, anh sao vậy? Sao tự nhiên lại chạy ra đây?

- Vậy cậu nghĩ tôi đủ can đảm để đứng đó đối mặt với mọi thứ sao?

- Anh nói chuyện gì mà khó hiểu quá vậy, thật ra đã có chuyện gì rồi? – Hắn tò mò hỏi tiếp.

Đầu Thiên Vũ ơ ơ, mọi thứ trở nên xáo trộn, thử hỏi một con người ngày xưa ngây ngô đáng yêu biết đường nào giờ lại thành một mụ phù thủy đầy những mưu mô, vốn dĩ anh ta cũng chẳng thèm để tâm đến những chuyện ấy làm gì, nhưng dù sao cũng đã biết được sự thật nên cũng chẳng thể bỏ mặc thế được.

- Nè, nghĩ gì vậy? – Hắn lại vỗ vai để trấn tĩnh anh ta.

Anh ta nhìn hắn cười nhạt. – Tôi thật không hiểu, tại sao cậu có thể tha thứ dễ dàng cho một người như cô ta chứ?

- Cậu đang nói đến Thanh Thanh sao? – Hắn mở to mắt để chờ sự đáp trả, nhưng đổi lại chỉ là cái nhìn hờ hững, nhưng hắn cũng biết rồi, hắn khẽ cười, nụ cười như trút bỏ. – Sao lại không thể tha thứ.

- Nhưng... sau những gì cô ta đã gây ra, dối trá, lọc lừa, thậm chí là có thể lấy đi tính mạng của người khác vậy mà cậu vẫn tha thứ, chẳng lẽ cậu không nghĩ đến Thảo Nguyên sao?

- Có chứ, tôi đã rất oán hận Thanh Thanh vì cô ta làm hại đến người tôi yêu thương nhất nhưng mà suy cho cùng thì tình yêu đã làm cô ta mù quáng, hướng hồ gì Thảo Nguyên cũng không muốn tôi căm ghét cô ta đâu.

- Cậu cao thượng quá rồi đó. – Giọng Thiên Vũ bức bối.

Hắn nghe thế cũng sững sốt không kém, tên Thiên Vũ này hôm nay lại nổi khùng nổi điên gì chả biết, một đại ca không sợ trời không sợ đất thường ngày anh ta luôn tỉnh táo xử lý mọi chuyện theo từng góc độ khác nhau vậy mà lần này lại kích động đến vậy, xử sự theo cảm tính, hắn càng tò mò thì càng muốn làm rõ.

- Thật ra anh bị sao vậy? Cứ y như anh và Thanh Thanh có thù kiếp trước.

Thiên Vũ nghe câu này thì bỗng giật mình, có lẽ trước mặt Toàn Phong cậu hơi quá đà và không thể kiềm chế được cảm xúc của mình.

- Tôi... tôi chỉ là...

- Là thế nào? – Hắn chưa đợi anh ta nói hết cậu đã đấm ngang.

- ừm...

- Ừm... thế nào? – Hấn gật đầu có vẻ không để tâm lắm.
- Tôi đã tìm được người bấy lâu tôi luôn tìm.
- Tôi cũng chẳng thể tin quả đất này tròn đến vậy? – Hấn khẽ thờ dài.
- Cậu nói chuyện phản khoa học quá, người ta chứng minh trái đất tròn từ lâu rồi, hà hà... - Thiên Vũ khẽ cười chọc quê hấn.
- Ồ ha... hình cầu mới đúng chứ. - Hấn nhếch môi khẽ gật đầu, hấn chỉ vì thấy anh ta vui nên không nói tiếp chứ thực chất hấn đâu ngu ngốc đến nỗi không biết trái đất hình cầu chứ, chỉ là ý hấn nói hơi khác chút thôi.

Dù hấn có cố chiều theo ý anh ta đi chẳng nữa thì anh ta cũng hiểu mà, có điều cố giấu thôi, cảm xúc lúc này thật lẩn lộn. Thiên Vũ giương mắt lên trời khẽ thờ dài, ánh mắt có hồn kinh khủng khiếp cứ như một con dao sắc nhọn đang lao vào người khác.

Hấn nhìn Thiên Vũ, khuôn mặt cũng không mấy vui, hấn muốn giúp Thiên Vũ thoát ra khỏi vòng lẩn quẩn này. Nhưng sao lại muốn giúp anh ta chứ, bình thường hấn với anh ta như nước với lửa cơ mà, có lẽ là đồng cảm.

- Nè.
 - Hừm. – Thiên Vũ xoay ngang nhìn hấn về mặt ngơ ngác.
 - Tôi phải đi xem Thảo Nguyên thế nào? Anh đi cùng không?
 - À, nhắc Thảo Nguyên mới nhớ, em ấy sao rồi.
- Hấn nghe hỏi đến nó đã xụ mặt xuống.
- Ổn rồi, giờ đang nằm ở phòng hồi sức.
 - Hừ... cậu nói ổn sao mặt thảm vậy? – anh ta nhếch môi.
 - Dù bây giờ không sao nhưng nếu cô ấy chưa tỉnh lại thì tôi vẫn chưa hết lo.

Ang ta cười nhẹ một cái, lòng lại nghĩ đến Thanh Thanh, mọi suy nghĩ trái chiều lại hiện ra vậy lấy anh, thật không hiểu nỗi hai từ tha thứ đối với anh là khó lắm hay sao? Hấn mà còn có thể làm được tại sao anh thì không? Giờ nhìn hấn chẳng vương bận gì vô tư thoải mái, còn bản thân anh ta lại cố tình buộc chặt mình trong suy nghĩ. Buông bỏ khó thật vậy ư?

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Tha Thứ

Chị Thu Vân ở lại phòng chăm sóc nó, nghe tin nó như vậy chị đau lòng lắm, cũng không biết là cảm giác gì? Đột nhiên thấy tim mình đau nhói như muốn đứt lìa ra.

Nó vẫn còn đang ngủ ngon lành trong giấc mộng dài mê man, một vết thương lớn ở phần bụng và nhiều vết trầy xước lớn nhỏ khác trên người nó, chị Thu Vân thấy thật thương cảm, hấn là nó đau lắm, chị ước mình có thể gánh thay cho nó phần đau đớn. Nhưng sao hôm nay chị lạ thế không biết? Cứ thấy đau lòng.

Nhìn Khuôn mặt nó lúc này trông giống như một đứa trẻ đang say giấc, không chút oán thù, bất chợt chị nghĩ đến Thanh Thanh. Chị không giận cô ta, chị không hiểu sao cô ta lại thay đổi đến như vậy, có thể nhẫn tâm mà xuống tay như vậy, dù có ghét nó chẳng nữa cũng không thể làm điều tàn nhẫn ấy được.

Nói đến nó thì giờ vẫn còn hôn mê, chắc có lẽ bác sĩ đề thuốc mê hơi mạnh nên đến giờ nó vẫn chưa tỉnh, chị Thu Vân thì luôn trực hờ bên cạnh hai bốn trên hai bốn, nghe nói lần này chị về không đơn giản là thăm nó mà còn việc khác quan trọng hơn.

Chị Thu Vân dường như rất quan tâm nó, chị còn lo sợ hơn cả Toàn Phong chẳng biết có ẩn tình gì nữa đây?

Thời gian đã trôi qua từng khắc một, hết nhìn đồng hồ rồi lại nhìn nó, chị rất muốn kéo nó dậy để nói hết sự thật nhưng mà không thể lờ mững như thế, huống hồ gì bác sĩ đã nói giấc ngủ cũng rất quan trọng đối với bệnh nhân, nhưng nói gì đi nữa chị cũng muốn nó lập tức tỉnh lại. Dường như nó cũng hiểu được tâm lòng của chị Thu Vân nên gương mặt có chút chuyển biến, vết nhăn ở giữa trán chợt hiện ra, tiếng cũng dần rõ lên.

- Um...

- Thảo Nguyên, em tỉnh rồi hả? – Chị Thu Vân mừng rỡ đứng bật dậy.

Nó nheo mắt nhìn, mọi thứ trước mắt vẫn chưa rõ cho lắm, đến khi nhìn thật kỹ. – Là chị Thu Vân, có thật là chị không?

- Là chị, là chị đây, em khỏe chưa?

- Em ổn mà chị đừng lo, mà sao chị biết em ở đây? chị đang ở Mỹ cơ mà. Mọi người đâu hết rồi. – Nó vừa tỉnh dậy đã không kiểm được mà hỏi một tràng.

- Chị vừa về đến hôm qua, nghe tin dữ chị chạy đến ngay đến đây đó, chị không dám cho Tùng Nhân biết vì nó có tour diễn xa, chị sợ nó lo. Còn Toàn Phong với Thiên Vũ thì sang phòng bên cạnh thăm Thanh Thanh rồi.

Vừa nghe đến cô ta nó đã dựng lên hốt hoảng, quên cả vết thương đang nhói của mình.

- Chị ấy sao rồi? Chị ấy có bị gì không? – Nó lo lắng hỏi.

- Em bình tĩnh đã, em ấy không sao cả. – Thu Vân cười một cách nhân hậu. – Em đúng là một cô gái tốt bụng và thánh thiện.

- Hi hi... chị đừng đề cao em quá, em bay mất bây giờ. – Nó cười rồi lại thờ dài. – Dù sao chị ấy cũng là chị của em.

Cạch!

Tiếng đẩy cửa làm gián đoạn cuộc trò chuyện của hai chị em, cả hai đều chăm chú nhìn ra xem ai vào.

- Thảo Nguyên! À không... Thanh Thanh.

- Chị Thanh Thanh. – Nó tròn tròn mắt, ánh mắt có hơi hoảng sợ.

Không sợ mới lạ, hôm qua cô ta cứ như bị ma nhập, đánh nó, siết cổ nó suýt mất mạng lại còn phi cho nó một dao nữa, nghĩ đến thôi nó đã hồn lìa khỏi xác rồi.

Nhìn vẻ mặt u sầu của Thanh Thanh nó cũng không đoán lại có chuyện gì với cô ta hay vẫn còn tức giận với nó, thấy thế nên nó có chút đề phòng nhưng vẫn tỏ ra điềm tĩnh. Chị Thu Vân thì hoảng hốt hơn nó gấp bội, có lẽ chị đã được nghe tường tận chuyện hôm qua.

- Thanh Thanh sao em đến đây mà không ở lại phòng tĩnh dưỡng. – Chị Thu Vân lo sợ hỏi, nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh, chị sợ cô ta sẽ gây bất lợi cho nó.

Mọi sự lo lắng của chị Thanh Thanh đều có thể nhận ra, cô ta cười một cách chua chát.

- Em không sao? Chị không phải lo, em không có ác ý gì đâu.

- Ồ... chị không có ý đó.

Thanh Thanh cười. – Hi hi... em đùa thôi. – Cô ta cười gượng thôi, dù chị ấy có nói là không thì vẻ mặt của chị cũng đã tố cáo bản thân chị nói dối, cô ta hiểu điều đó chứ, cũng phải thôi, xảy ra nhiều chuyện như thế thì còn ai tin tưởng cô ta được nữa, cô ta không trách mọi người, muốn trách thì trách bản thân quá ngu muội.

Nó vẫn nở nụ cười hiền hậu để đón tiếp cô ta, vì nó muốn dùng tình thân để hóa giải thù hận trong cô ta.

- Em khỏe chưa?

Nó hơi dờ một chút vì không nghĩ Thanh Thanh có thể nói chuyện ngọt ngào với nó như vậy, nhưng rồi nó cũng tươi cười đáp trả.

- Em khỏe lắm, chỉ còn hơi đau tí thôi.

Thanh Thanh hít một hơi thật sâu, nuốt khan một cái ngược nhìn chị Thu Vân. – Em có thể nói chuyện riêng với em ấy một lát không?

- Ồ...

Nó mở to mắt nhìn Thanh Thanh, chẳng biết cô ta lại có ý gì nhưng rồi nó trấn tĩnh bản thân “Yên tâm đi đây là bệnh viện, chị ấy sẽ không dám làm gì đâu.” Rồi nó mỉm cười, gật đầu nhìn chị Thu Vân tỏ ý muốn nói: “Em ổn, chị cứ đi đi.”

Thu Vân cũng gật đầu rồi đi ra nhưng cũng không quên xoay nhẹ đầu nhìn lại nó. Khi xác định chị Thu Vân đã ra khỏi phòng cô ta mới bước đến gần nó, nó thì bẽ ngoài vẫn tươi cười nhưng trong lòng thì đang run lên bần bật.

Cô ta nắm lấy tay nó làm nó giật mình nhưng vẫn cố mỉm cười.

- Chị biết em đang rất sợ, chị hiểu mà, em chỉ cố cười thôi phải không? – Nó nhìn ánh mắt cô ta có vẻ đã ăn năn.

Nó lắc đầu. – Không có, em vẫn rất thương chị, vì dù sao chị vẫn là chị của em. – Nó lại cười, nụ cười hồn nhiên ấy lại làm cô ta chua xót và hối hận.

Nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nó, gương mặt cô ta thất lại, nước mắt chợt trào ra.

- Chị xin lỗi, chỉ vì chút hiểu lầm mà chị tổn hại em

Nó đặt tay mình lên bàn tay lạnh lẽo của Thanh Thanh, dường như mọi hoài nghi trong nó cũng biết mất rồi.

- Chị đừng để trong lòng, em không trách chị đâu, qua chuyện này càng khiến chị em ta hiểu nhau hơn. – Nó thở dài. – Em mới là người nên xin lỗi, trước đây em đã có những hành động không phải với chị, nếu em không xuất hiện thì chị và Toàn Phong đã có thể đến được với nhau rồi. – Nó xụ mặt xuống nhận hết lỗi về mình.

Thanh Thanh lắc đầu. – Không, là chị đã sai, thật ra từ trước đến giờ Toàn Phong vẫn không hề yêu chị, dù cho chị có cố gắng bắt chước em như thế nào thì anh ấy cũng không yêu chị, chỉ khi em xuất hiện. Hừ... muốn trách thì trách chị quá háo thắng, để bây giờ phải đánh đổi cả tình yêu thật sự của mình.

Nó trở mặt nhìn. – Chị nói vậy là sao? Sao lại là đánh đổi.

- nói ra thật dài dòng, mọi chuyện bắt đầu từ...

Thanh Thanh bắt đầu kể hết mọi chuyện cho nó nghe, cô không giấu nhem nó chuyện gì, kể cả việc ganh tỵ với nó từ nhỏ.

...

Hắn với Thiên Vũ đã tâm sự xong rồi, giờ bọn họ đang đến phòng thăm nó, đang nói nói cười cười thì gặp chị Thu Vân đang đứng bên ngoài, tay cứ không ngừng đan chặt vào nhau, vẻ mặt cũng hơi lo lắng, thấy thế cả hai liền đi nhanh đến hỏi xem có chuyện gì.

- Chị! Sao chị đứng đây? – Hắn vội lên tiếng.

- Ồ... chị... - Thu Vân không dám mở lời vì biết rất rõ tính của hắn.

Thiên Vũ đứng bên cạnh thấy thái độ kì lạ của chị Thu Vân thì không khỏi lo lắng. – Có phải Thu Nguyên xảy ra chuyện gì rồi không?

- Ồ không... không phải. – Chị lắc đầu lia lịa.

- Vậy thì là gì hả chị? – Hắn háp tấp hỏi.

- Cũng không có gì, chỉ là Thanh Thanh sang phòng thăm con bé thôi.

Tiểu Vũ nhú mày. – Chị điên sao lại để cô ta đến gần Thảo Nguyên. – Nói rồi anh ta chạy gấp gấp.

Toàn Phong và chị Thu Vân đứng nhìn nhau, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, hắn còn chưa kịp nói gì mà, cứ làm như Thảo Nguyên là người yêu của anh ta vậy? Mà cũng không biết anh ta chạy vội thế là lo cho Thảo Nguyên hay lo cho Thanh Thanh lại làm ra chuyện điên rồ gì nữa.

- Em không trách chị chứ. – Thanh Thanh nắm chặt lấy tay nó, cô ta đã kể hết mọi chuyện, giờ thì thấy lòng mình nhẹ tênh.

Nó cười nắm lấy tay Thanh Thanh. – Không đâu, em thương chị lắm, em không ngờ chị phải chịu đựng nhiều đến thế.

- Không có đâu, chỉ tại chị quá ích kỷ. Dù sao chị cũng rất cảm ơn vì em tha thứ cho chị.

Hai chị em cứ em một câu chị một câu, không ai chịu nhường lỗi cho ai, rồi lại cười thân thiết.

Rầm!

Cả hai giật mình nhìn ra cửa, là Tiểu Vũ mặt anh ta đang đờ đờ sát khí tông cả cửa ra vào.

- Cô đến đây làm gì? Lại có âm mưu gì nữa phải không? Mau ra khỏi đây nhanh. – Vừa gặp Thanh Thanh anh ta đã buông ra một lèo, toàn những câu nghi ngờ oán giận. Anh ta đi ngay đến đây cô ta ra.

Thanh Thanh biết bản thân làm sai nên cũng không đáp lại mà chỉ cúi gầm mặt xuống, nó nhìn thấy thế thì rất lo cho Thanh Thanh, tình hình này coi bộ hiểu lầm giữa hai người lớn.

- Anh đừng nói vậy mà, làm vậy chị Thanh Thanh sẽ buồn lắm đó. – Nó nhú mày nói.

- Em đừng lo, cô ta không biết buồn đâu.

- Anh... - Nó nghiêng rặng nhìn Thiên Vũ.

Thanh Thanh cười nhạt. – Không sao đâu Thảo Nguyên, thôi chị về phòng trước.

Nó gật đầu mỉm cười. “Xem ra chị ấy đã tổn thương rất nặng.” Nó trầm tư.

Thiên Vũ đấu đá với Thanh Thanh xong là chạy ngay đến chỗ nó, hết giờ tay lại giờ chân nó lên. – Em có bị thương ở chỗ nào không để anh xem.

Thanh Thanh bước chưa ra khỏi cửa đã dừng lại nhìn anh ta, thấy cảnh anh lo lắng cho nó như vậy thì rất đau lòng, cứ như là cô ta vào chỉ để tổn hại nó, cô ta thật sự đáng sợ đến vậy sao?

Thảo Nguyên nhìn thấy Thanh Thanh vẫn chưa rời khỏi mà Thiên Vũ đã có những hành động sỗ sàng như thế thì cảm thấy bản thân có lỗi, nhưng cô ta đâu trách nó.

- Tôi không sao, tôi không bị gì hết. – Nó nhe răng cười gương với Thanh Thanh, tay thì liên tục đẩy Thiên Vũ ra.

- Không được anh phải xem cô ta có làm hại em không?

- Đã nói không mà. – Nó lí nhí vì sợ Thanh Thanh nghe thấy. Miệng vẫn nở nụ cười với cô ta.

Cô ta nghe được những lời của Thiên Vũ thì rất đau lòng, nhưng biết làm sao được khi người có lỗi là cô, đành vậy, cô mỉm cười nhẹ nhàng, định quay đi thì lại nghe lời chỉ trích từ Thiên Vũ, buộc lòng cô phải đứng lại để nghe, vì anh ta cố tình nói cho cô nghe mà.

- Thảo Nguyên, sau này em đừng tự xưng là Thảo Nguyên nữa, cái tên quê mùa đó không hợp với em đâu, Thanh Thanh, cái tên cao quý ấy hợp với em hơn, chẳng những hợp với gia thế của em mà còn cả tâm hồn của em nữa.

“Trời ơi! Hôm nay Thiên Vũ bị gì vậy? Gì mà gia thế với tâm hồn làm ơn im giùm đi.” Nó nhăn nhó khó chịu.

- Em có nghe anh nói không? – Thiên Vũ nhắc lại.

- Anh đừng nói nữa được không, chị Thanh Thanh vẫn chưa rời khỏi mà. – Nó lại lí nhí, nhưng dường như lần này không may mắn nữa, Thanh Thanh đã nghe hết rồi.

Cô ta bước đến gần hơn. – Không sao đâu, Thiên Vũ nói không sai chút nào, vốn dĩ cái tên Thanh Thanh là của em mà, chị cũng nên trả lại thân phận cho em chứ, hi hi... - Thanh Thanh cười, à không giờ là Thảo Nguyên mới đúng. Cô ta nhìn nó, ánh mắt đã hiền dịu hơn. – Anh ấy nói đúng, em rất hợp với cái tên ấy, tâm hồn em rất trong sáng và tốt bụng. – Nói rồi cô ta bước đi.

Nó vội vã nói với theo. - Nhưng Thảo Nguyên là cái tên rất đẹp, em không thấy nó quê mùa chút nào.

Thanh Thanh nghe thế khẽ mỉm cười, nhưng không quay đầu lại.

Thiên Vũ đứng bên cạnh nghe những lời đó thì cảm thấy rất buồn, tâm trạng có chút xót xa, lại bức tức, anh ta cũng chẳng hiểu nổi bản thân đang bức tức gì cơ chứ? Tổn thương cô ta chẳng phải là ý định của anh hay sao? Vậy thì giận làm gì.

Nó nhíu mày vẻ khó hiểu, sắc mặt khó coi của Thiên Vũ đã bán đứng anh.

Thanh Thanh mắt ngấn nước mắt bước ra khỏi cửa, chạm mặt Toàn Phong và chị Thu Vân, hai người họ ngạc nhiên, nhìn cô khó hiểu, cô chỉ khẽ gật đầu rồi ôm mặt chạy đi.

Hai người bước vào phòng, nhìn thấy mặt người nào người nấy như cái bánh bao chiều thì cũng hiểu đôi chút ngọn ngành.

- Anh lại làm gì nữa rồi? – Hân nhíu mày.

- Làm gì là làm gì? – Mặt anh ta tỉnh queo.

Nó mệt mỏi, hết nhìn hân rồi lại nhìn anh ta. – Đủ rồi, đừng hỏi nhau nữa. Không phải lỗi của ai cả, tất cả trở nên như vậy cũng là do em mà ra.

Hân cau nhẹ mày. – Sao lại là lỗi của em? Em có lỗi gì cơ chứ?

- Cậu ấy nói đúng, muốn trách thì trách người chị độc ác của em, thật nhẫn tâm – Thiên Vũ với ánh mắt đầy căm hận thốt ra.

Nó lắc đầu không đồng tình một chút nào, thật ra nó cũng hiểu anh ta đang nghĩ gì, đối diện với người trước mặt mình là điều vui mừng khôn siết nhưng mà người ấy lại thay đổi hoàn toàn bản chất khiến anh ta khó chấp nhận là phải, nhưng nó cũng hiểu vì sao chị nó lại làm thế.

- Anh hiểu lắm rồi, mọi người đều hiểu lắm cả rồi.

- Hiểu lắm gì chứ đến giờ này mà em còn bênh vực cô ta được sao? – Ai cũng im lặng nghe nó nói ngoại trừ Thiên Vũ, không hiểu sao anh ta lại thù hằn đến như thế.

- Anh nghe tôi nói đã chứ. – Nó thật sự đang rất mệt nhưng cũng phải cố gắng nói cho anh ta hiểu.

- Được rồi em nói đi. – Cuối cùng thì anh ta cũng để nó nói.

Nó thờ dài nhìn quanh một lượt rồi nói.

- Mọi chuyện bắt đầu từ khi chúng ta còn nhỏ... - Nó ngó sang Thiên Vũ cùng với gương mặt điềm đạm nó ôn tồn hơn. – Quả thật từ nhỏ chị của em đã thích Toàn Phong.

- Thích anh. – Hấn ngạc nhiên chỉ tay vào chính mình.

Nó gật đầu. – Thật ra chị đã để ý anh trước cả em nhưng vì anh lãnh đạm quá, hơn nữa sau đó chị biết em thân thiết với anh nên đành từ bỏ, trong lúc chị ấy buồn và gặp được Thiên Vũ, lúc đó chị không hề thích anh ta một chút nào còn anh ta thì cứ liên tục giới thiệu về mình, chị ấy chỉ im lặng nghe anh ta nói, nhưng thời gian tiếp xúc với anh ta càng nhiều thì chị ấy càng thích anh ta... dần biết rằng giữa chúng ta chỉ là một thứ tình cảm trẻ con đơn thuần, không biết chắc rằng sẽ đi đến đâu nhưng dường như sự chân thành đã giúp chúng ta tìm lại nhau, trải qua biết bao nhiêu chuyện chúng ta mới nhận ra nhau, hơn nữa bây giờ chúng ta cũng đã khôn lớn, suy nghĩ cũng đã chín chắn, nếu như trong tim mỗi người vẫn còn hình bóng của đối phương vậy thì tại sao chúng ta không cho nhau một cơ hội.

Thiên Vũ nghe được những lời này thì cũng đoán được là tâm sự của cô chị Thanh Thanh rồi, anh im lặng vài giây để thông cảm cho cô ấy rồi lại trở về tâm sắc ban đầu. Những chuyện này không cần kể thì anh cũng biết rồi.

- Những chuyện đó anh điều biết em không cần phải nhắc lại, và lại anh cũng không muốn nghe nữa.

Thật ra từ lúc rời đi cho đến khi được trở về Việt Nam anh luôn tìm cách điều tra, thậm chí còn trở về quê của anh để tìm cô nhưng mọi người ở đó không hề biết tung tích, tuy vậy anh vẫn không bỏ cuộc vẫn lục tung mọi nơi nhưng vô ích, làm sao có thể điều tra một người trong khi bản thân lại không biết một chút thông tin về người đó, nhưng anh cũng không ngờ thể giới này thật sự nhỏ bé. Không phải anh tìm được cô mà là cô tìm được anh mới đúng, nếu không phải nhờ sợi dây đeo tay mà cô tặng anh vẫn luôn mang theo thì làm sao biết được cơ chứ, nếu anh không thật lòng yêu cô thì sao anh lại khổ tâm đến vậy, chỉ có điều anh không thích tính cách hiện tại của cô mà thôi.

Nó nhìn thái độ cương quyết của Thiên Vũ cũng bực bội không ít, con đầu đang quăn lên nhưng nó cũng phải cố nói nhiều một chút để cho anh ta hiểu, nhưng sao nó phải khổ tâm thế chứ, chẳng lẽ nó không giận chị nó chút nào hay sao? Có lẽ là vì với tính cách lương thiện của nó, cho nên nếu người đó có ác đến mấy mà chịu trước mặt nó nhận ra cái sai thì nó hoàn toàn tin tưởng và sẽ tha thứ cho họ, nhưng cũng vì điều này mà nó nhận không ít thiệt thòi.

- Anh khoan hãy tức giận nghe tôi nói tiếp đã. – Nó tiếp tục làm nguôi cơn giận trong lòng Thiên Vũ. – Từ khi chị ấy về sống với mẹ thì hai chị em tôi không còn liên lạc nữa, về phần tiếp theo nên để Toàn Phong nói thì tốt hơn. – Nó ngược nhìn Toàn Phong, mọi người cũng ngạc nhiên nhìn hấn.

- Sao lại là anh? Anh có biết gì đâu. – Hấn nhăn nhó.

- Tại sao anh lại không biết, anh hãy kể lại cho mọi người biết vì sao anh biết được nhà chị ấy đi.

“Nhà của Thanh Thanh sao?” Hấn cố lục lại trí nhớ.

- A... anh biết rồi. – Hấn chợt la lên rồi gật đầu. – Lúc anh tham gia dự tiệc kỷ niệm ngày thành lập tập đoàn Dương Long đã gặp được mẹ của em, sau đó anh điều tra mới biết nhà của bác ấy và anh đến tìm em, chuyện sau đó anh cũng không biết sao Thảo Nguyên lại biến thành Thanh Thanh. – Hấn nhún vai. - Và lại trước đó anh và cô ấy đã biết nhau ở trường, cũng là do cô ấy chủ động làm quen và nhận ra anh.

Nó gật đầu mỉm cười. – Đó, mọi chuyện bắt đầu từ chỗ đó. – Nó liếc sang Thiên Vũ. – Điều này cũng nên trách anh.

Anh ta nhún mày. – Sao lại là anh, này giờ anh nghe mà có hiểu gì đâu.

- Anh đột nhiên biến mất khiến chị ấy đau lòng mới về ở cùng với mẹ. - Nó thờ dài. - Một phần cũng do tôi, nếu không phải vì sự xuất hiện của tôi thì bà ngoại sẽ yêu thương chị ấy nhiều hơn nữa, cho nên chị ấy luôn nghĩ là tôi luôn chiếm mất tình thương của mọi người dành cho chị ấy.

Nó nói xong thì cảm thấy rất thoải mái, coi như vương bận trong lòng đã tan biến, nhưng mà sắc mặt của Thiên Vũ hơi khó coi một tí, có lẽ anh ta cũng cảm thấy bản thân đã hơi quá đáng khi không chịu tìm rõ mọi chuyện trước khi giận dữ với cô ta, trong phút nhất thời anh không thể nói gì hơn ngoài cách im lặng, nó rất thông cảm về điều này.

- Tôi nghĩ trong chuyện này cả hai người đều có lỗi khi không thành thật với nhau hơn, cho nên tôi muốn anh hãy suy nghĩ cho thật kỹ việc chị tôi làm cũng vì yêu anh thôi, tình cảm của chị ấy thật sự xuất phát từ trái tim, từ những gì mà chị ấy thấy được từ người mình yêu chứ không đơn thuần là về bề ngoài hay vật chất. – Nó đặt tay lên vai anh. – Hãy tha thứ cho chị ấy có được không?

Anh ta vẫn không chịu nhìn trực diện vào nó mà nhìn sang một phía, ánh mắt khó xử vẫn chưa tan biến. Thật ra lúc gặp được nó thì anh ta cũng đã quên mất sự hiện diện của Thanh Thanh trong lòng bấy lâu rồi, hơn nữa thời gian vắng bóng cô ta anh cũng qua lại với không ít phụ nữ để tìm vui, cho nên bây giờ cảm giác đối với cô ta cũng mất dần đi, anh cũng không biết đối với cô ta anh còn khao khát bao nhiêu nữa.

- Anh sẽ suy nghĩ. – Nói rồi anh quay đi, nhưng thanh âm từ nó phát ra phải khiến anh dừng lại.

- Tôi đã nói hết tâm sự của chị ấy cho anh biết không lẽ anh còn không chịu tin, người bị tổn hại là tôi nhưng tôi vẫn có thể tha thứ vậy thì tại sao người anh yêu thương vì yêu anh mà mủi quáng một lần anh vẫn không chịu tha thứ.

Thiên Vũ hơi nghiêng đầu nhìn lại để lắng nghe xong rồi cũng bỏ đi chẳng nói lời nào, nó vẫn dõi ánh mắt ra cửa im lặng nhìn theo, có lẽ hơi bất mãn một chút về thái độ đó nhưng nó biết Thiên Vũ cũng cần thời gian để chấp nhận điều này.

Một tuần sau...

Cốc, cốc...

- Mới sáng ra làm gì gõ cửa inh ỏi vậy, đợi chút đi. – Nó kéo một hơi nhào nhệt.

Nó bước xuống giường mặt vẫn còn say ngủ, hai mắt chỉ hé ra một đường nhỏ đủ để nhìn thấy lối đi, lè tấm thân nặng trĩu ra mở cửa.

- Xem ra em còn buồn ngủ lắm hả? – Toàn Phong vừa lên tiếng ngay lập tức nó tỉnh táo lại ngay.

- Ồ... có đâu chứ, em lúc nào cũng phấn chấn hết.

Câu nói cùng hành động ngơ ngơ của nó làm hấn không khỏi che miệng cười. – Được rồi, em mau thay quần áo rồi đi ra ngoài ăn sáng với anh.

- Hừm? Chị Thu Vân và Tùng Nhân đâu?

- Chị Thu Vân sáng sớm đã đến sân bay để đón ba mẹ rồi còn Tùng Nhân vẫn chưa thức.

- Sao anh không gọi Tùng Nhân dậy rồi chúng ta cùng nhau đi ăn. – Nó đưa đôi mắt ngây dại nhìn hấn, lời này đúng là nghe xong làm hấn thấu cả tâm can, hấn cau nhẹ mày nhìn lại nó, đôi mắt hờn dỗi làm nó không khỏi ngạc nhiên. – Sao vậy? Sao không nói chuyện? – Nó đưa tay gãi gãi sau gáy.

Hấn cốc đầu nó một cái, nhếch vành môi mềm mại của mình lên. – Em đúng là không biết gì cả?

- Biết gì? – Nó vẫn khó hiểu.

Hấn nhăn nhó, nó thật không biết hay giả vờ không biết đây hả, lâu lắm mới nhận ra nhau vậy mà muốn vun đắp thêm tình cảm cũng bị cản trở, ai cũng biết hấn là loại người si diện, chỉ nói đầu mà không thềm nói đuôi nên việc bắt hấn nói ra những gì mình đang nghĩ quả là rất khó. Hấn xụ mặt quay lưng về phía nó.

- Được rồi nếu em muốn vậy thì anh sẽ chiều ý em, em thay đồ đi anh xuống gọi Tùng Nhân.

Thái độ gì đây, nó lại gầy đầu, nó thật sự không biết mà, bình thường hấn đâu có trẻ con như vậy sau hôm nay...

“Không lẽ anh ấy muốn đi ăn riêng với mình.” Nó tủm tỉm cười.

- Nè. – Nó lắc lư hai chân, tay thì cứ vịn vịn.

- Gì? -Hấn lạnh lùng nói.

- Đi đâu dạ? – Lại hỏi một câu không ăn nhập.

- Thì đi hoàn thành những gì em muốn. – Hấn lại lạnh lùng.

- Không cần nữa, em muốn đi ăn riêng với anh. – Nó chúi mặt xuống, hai má bắt đầu ửng lên và rằm một cái cửa phòng đóng lại.

Hấn dừng lại đầu hơi nghiêng về phía sau để đón nhận điều đó, thật không ngờ nó lại dám nói ra những lời khiến người khác ngượng ngùng như thế, ngay cả bản thân hấn còn không dám nói nữa là.

Lát sau nó mở cửa phòng bước ra, phong cách bình dân hằng ngày với áo phông và quần jean nhưng vẫn toát lên được vẻ thuần khiết tự nhiên, không cầu kì mà thích mắt, chiếc áo tuy hơi rộng nhưng ngắn eo hoàn mỹ vẫn hiện ra rõ rệt. Nó thấy hấn còn đứng ở lưng chừng cầu thang chưa rời đi, chắc đợi nó này giờ, nó mỉm cười nhìn bóng lưng cao ráo của hấn, chẳng hiểu sao mà muốn ôm hấn một cái, ý nghĩ chỉ chợt thoáng qua nó đã lắc đầu rùng mình, nó đang suy nghĩ gì vậy chứ, trước đây nó đâu có như thế, mặt nó bắt đầu ửng đỏ bước xuống cạnh hấn.

- Xong rồi, đi thôi. – Nó tuy nói nhưng ánh mắt vẫn xông thẳng về phía trước mà không thềm nhìn hấn,

không phải vì có trắc ẩn gì đâu mà tại lúc này nó suy nghĩ vẫn vơ nên thấy mặt mình nóng râm râm, ánh mắt cũng có chút nhút nhát.

- Em làm gì lâu vậy? – Hấn tò mò nghiêng đầu nhìn nó, vừa bắt gặp ánh mắt hấn, mặt nó đang dần dịu đi cũng trở nên đỏ bừng lại, hấn biết nó xấu hổ khi đối mặt với mình nên không nhìn nữa mà chỉ cười trừ, hấn chỉ vào cánh tay săn chắc của mình ra lệnh cho nó nắm lấy, nó e thẹn lắc đầu.

- Kì quá đi, vẫn còn ở nhà mà. – Nó nũng nịu.

Hắn thấy sự nhu mì của nó thì lại nhớ đến tính khí thất thường của nó khi mới đến quả thật khác xa một trời một vực, lâu rồi hắn chưa nhận được sự ngại ngùng của một người con gái nào, nếu là trước đây có một người nào trước mặt hắn tỏ ra thế này thì ngay lập tức hắn sẽ tỏ ra cau có khó chịu, vì hắn cho rằng điều đó là giả tạo, hắn là ngôi sao nên cũng thấy qua nhiều rồi nhưng với nó thì khác, hắn rất muốn được nó nũng nịu như thế, vì hắn biết rõ con người nó, nó không phải loại con gái bừa bãi, đầu óc lúc nào cũng tính toán, cho nên hắn yêu nó cũng bởi sự tự nhiên ấy.

- Có nhanh không hả? – Hắn hờn dỗi.

- Được rồi – Nó chu môi rồi câu lấy tay hắn, nếu không làm vậy chỉ e cả hai sẽ đứng trên cầu thang đến tối.

Hai người vừa bước ra khỏi nhà thì tiếng mở cửa khe khẽ phát ra từ phòng Tùng Nhân, cậu ta đưa mắt nhìn ra phía cửa, từng câu từng chữ lúc này cậu đã nghe thấy, hai người trở nên thân thiết như vậy từ khi nào, mới đây hay là từ hôm đi cắm trại, mọi suy nghĩ đang nhào lộn trong đầu cậu, vừa tức giận vừa bức bối, cảm giác khó chịu đến mức khó tả, bây giờ cậu có thể khẳng định lần nữa là bản thân đã yêu nó mất rồi, ánh mắt ghen tuông toát lên từ Tùng Nhân, lần đầu tiên trong cuộc đời cậu có được thứ cảm giác này.

...

Nó và hắn vừa ăn xong lại cùng nhau đi dạo, đi đến đâu mọi người cũng chăm chú nhìn chằm vào họ, là đang ganh tỵ với sự hạnh phúc ấy hay là nhìn thấy một tên đẹp trai như hắn, chắc họ không nhận ra hắn là người nổi tiếng đâu, vì thường ngày hắn rất giản dị, hơn nữa nếu có ai biết thì hắn cũng không sợ. Hai suy nghĩ trái ngược nhau, hắn nghĩ mọi người nhìn mình vì nhận ra mình là ngôi sao, nó lại nghĩ họ là đang nhìn ngắm hắn nên đưa ánh mắt “ta đây là kẻ chiến thắng” để hù dọa. Hắn nhìn xuống bàn tay nhỏ bé đang siết chặt lấy tay mình thì rất ư là hạnh phúc nhưng càng thích thú hơn khi nhìn thấy vẻ mặt nó đối với mọi người xung quanh, không nhìn được nên hắn đã bật cười, tiếc là tiếng cười này không đủ lớn để nó nghe thấy, với lại nó cũng đang xẹt lửa với những cô gái chân dài bên cạnh nên cũng không để tâm đến hắn.

Hắn thấy dường như suy nghĩ của nó trưởng thành hơn tuổi tác của nó rất nhiều, hắn thật chẳng ngờ sẽ có lúc nó lại có tính khí của một người phụ nữ chừng chạc pha chút trẻ con thế này, không biết là tốt hay là xấu nhưng tất cả cũng là hắn mà ra. Nhưng cái này có được gọi là ghen không ta?

:(Xin lỗi mọi người vì thời gian qua mình hơi bận, không thể thường xuyên up truyện cho mọi người, thông cảm cho mình nhé, rất cảm ơn mọi người đã không bỏ truyện của mình và luôn khuyến khích nha. :-*

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Thiện Ý

- Em làm gì mà cứ trừng mắt nhìn mấy cô gái đó vậy? – Hắn lên tiếng làm nó giật mình, quay ngoắt đầu lại, vẻ mặt xấu hổ không giấu vào đâu được.

- Ồ... em... em đâu có đâu, chỉ là thấy họ đẹp thôi.

- Thật không? Anh thấy biểu hiện em đâu phải là đang hâm mộ họ, xem ra giống hâm dọa người ta hơn. – Hắn cố tình đùa cợt nó.

- Nào có, em... chỉ là... - Nó không biết phải nói gì tiếp theo nữa.

- Chỉ là em ghen với họ. – Hắn phá lên cười trêu nó làm nó xấu hổ muốn chui xuống đất, nó thẹn quá nên vung tay đánh hắn liên tục. – Anh thật kì cục, em ghen khi nào.

Con đường đó bỗng chốc trở nên náo nhiệt bởi tiếng cười của hai người họ.

Trời cũng gần trưa mà nó và hắn vẫn còn thong dong bên ngoài chưa chịu về nhà, cũng chẳng biết giờ này chị Thu Vân về đến nơi chưa nữa, thôi mặc kệ, lâu như vậy mới nhận ra nhau mà, thêm chút thời gian vui vẻ cũng chẳng sao.

Đi bộ từ sáng đến giờ nó mỏi chân quá, vội kéo tay hắn ngồi xuống dãy cỏ bên bờ hồ, nếu nó nhớ không lầm công viên này dạo trước hắn đã đưa nó đến còn bắt nó nhìn ra mặt hồ, nhớ lại chuyện này nó thấy buồn cười rồi lại cười một mình, hắn chẳng biết chuyện gì nhưng thấy nó vui thế nên cũng thuận miệng cười theo. Chắc hắn không biết nó đang nhớ lại lúc hắn bị nó lôi vào cuộc tình giữa nó và Long, nhưng hắn chẳng chút phản ứng mặc cho nó muốn làm gì làm, nghĩ đến thôi nó đã thích rồi.

- Em đang nghĩ gì mà cười một mình vậy nói cho anh biết để anh cười cùng với. – Hắn đẩy nhẹ vai mình vào vai nó.

- Không nói. – Nó nhướn chân mày để thị uy.

- Không nói thì thôi vậy. – Hắn đưa tay vào túi. – Cho em xem cái này.

Nó đang dõi mắt để xem hắn sẽ lấy vật gì ra, có khi lại là chiếc nhẫn kim cương, nó tự nghĩ rồi tự thích thú, vẫn đang chờ đợi.

- Nè. – Hấn xòe bàn tay trước mặt nó, bên trên là một viên đá thủy tinh, có màu sắc đặc biệt óng ánh, vừa nhìn thấy nó đã nhận ra ngay là thứ bảo bối của mình.

- Anh còn giữ? – Nó đưa ánh mắt xúc động nhìn hấn, hấn khẽ gạt đầu mỉm cười, nó vui mừng đưa bàn tay nhỏ nhắn chạm vào viên đá rồi cầm lên thích thú. – Đây là viên đá may mắn đó, em thật không dám tin là anh còn giữ nó.

- Đương nhiên phải giữ rồi, món quà quý như thế mà. Hơn nữa lại là vật định tình giữa hai người. – Hấn nháy mắt với nó miệng cười tỉnh ranh.

Nó vừa nhìn thấy nụ cười ấy thì miệng đã trở nên méo xệch, vẻ mặt rất ư là khó coi. – Nhìn mặt anh nham nhở quá.

- Có muốn nham nhở hơn nữa không. – Toàn Phong chòm người đến gần nó, mặt đối mặt chỉ cách nhau một xen nữa thôi, nó đứng hình vài giây vì bất ngờ, sau đó là hai gò má liên tục ửng đỏ như than đốt lò.

Nó tránh ánh nhìn của hấn, đưa tay đẩy nhẹ mặt hấn ra. – Không biết xấu hổ.

- Ha ha... - Hấn cười phá lên vì thành công kế hoạch trên ghẹo nó. – Cũng vì em nên anh mới trở thành mặt dày thế đó.

- Anh thật là... im ngay đi, không thì em cho xuống hồ tắm chung với cá bây giờ. – Nó chun mũi.

Thật là, bữa nay Toàn Phong ăn phải cái gì mà nói năng khác hẳn thường ngày, nói chuyện cứ linh ta linh tinh, không chừng chạc chút nào, ngày thường mặt hấn lúc nào cũng lạnh tanh như tảng băng, ai nói gì cũng chẳng thêm trả lời, ngay cả cười cũng rất hiếm, vậy mà hôm nay lại để cho nó thấy hết những tật xấu bên trong con người hoàn mỹ ấy, có lẽ ở bên nó hấn thật sự vui vẻ nên mới không ngần ngại để lộ cảm xúc thật của mình.

Hấn thì ngồi đó nhìn nó cười, còn nó thì ngại đến sắp chết nên cứ giả vờ dán mắt vào viên đá, không khí xung quanh đã trở nên căng thẳng rồi, chắc chỉ mình nó thấy ngột ngạt thôi còn hấn thì coi bộ rất vui, nó muốn làm gì đó để phá vỡ cái tình huống khó đỡ này. Cuối cùng cũng nghĩ ra, tất cả cũng nhờ viên đá.

Nó đưa viên đá lên trước mặt hấn. – Anh nói cái này là kỉ niệm giữa anh và em lại còn nói trong lòng chỉ có một mình em, xem ra anh nói láo thì đúng hơn.

Hấn trở mặt. – Em đang âm mưu hả, tự nhiên lại nói thế.

- Chứ còn gì nữa? Anh nói anh bị chị em lừa, em thấy đúng hơn là anh lừa em thì có. – Nó chu môi nhỏ nhắn của mình lên để hờn dỗi.

- Anh nói là sự thật mà, anh có lừa em đâu. – Hấn vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Nhưng mà mỗi lần em nghĩ đến việc anh vì bức ảnh kia mắng em thì em lại buồn.

Hấn oan ức kêu lên. – Anh chỉ là...

- Là thế nào? - Nó hướng mắt chờ nghe câu trả lời.

Nó vốn dĩ chỉ muốn hỏi hấn một vài vấn đề để giảm bớt căng thẳng, thật không ngờ tình hình bây giờ còn tồi tệ hơn nữa, nó đã nổi sùng lên rồi, xem ra hấn khó thoát.

- Còn dám nói dối em, lần đó anh vì chuyện bức ảnh mà chửi em, thậm chí còn không cho em có cơ hội giải thích giờ anh lại nói không.

Ặc... cuối cùng hấn cũng nhớ, lần đó hơi quá đáng thật nhưng hấn cũng đâu có muốn thế, chỉ là...

- Sao? Em nói đúng rồi chứ? Dù anh có im lặng cũng vậy thôi. – Nó xoay lưng về phía hấn, xem ra lần này nó giận thật rồi. Nếu hấn mà không giải thích cho ra hồn thì đừng hòng nó tha thứ.

Hấn chà tay sau cổ mình, vẻ mặt khó coi. – Là chuyện đó sao?

- Vậy thì còn chuyện gì? – Nó tức giận xoay người lại, thật ra nó cũng đâu có muốn làm khó hấn, hơn nữa nó cũng không muốn so đo với chị nó nhưng mà cái nào ra cái đó, chuyện chị ấy và hấn quen nhau là do sai lầm nhưng còn chuyện này thì không tha được. – nói mau.

- Anh... - Hấn như con sư tử mất răng, ngồi đấy ư ru. – Không nói được không?

Nó híp mắt, gạt đầu, nhìn thật lưu manh. – Cũng được, vậy xem như chúng ta chấm dứt. – Thật ác, câu nói này đúng là làm người ta kích động, nó không biết hấn đã tốn bao nhiêu công sức tìm nó hay sau mà giờ phủ thế.

Hấn nhú mày. – Em muốn vậy?

- Ủ, ai bảo anh không thành thật. – Nó vẫn hờn dỗi.

Hấn thờ dài, thôi thì cứ nói thật với nó cho xong mất công nó lại nghi ngờ này nọ, và lại giờ nó với hấn đã tìm thấy nhau, hấn lại tin tưởng nó hơn ai hết

mà.

- Được rồi, anh nói, nhưng mà... - Hấn bất thành lĩnh ngưng lại, chỉ tay vào mặt nó. — Anh nói ra em không được giận nữa đấy.

- Ừm... - Nó gật đầu nhu mì.

Hấn vuốt mặt liên hồi không biết nên bắt đầu từ đâu, thật sự chuyện này rất khó nói mà sao lại ép hấn chứ, nó vẫn dõi theo từng hành động của hấn, có hơi ngẩn người một chút vì không hiểu hành động khó tả của hấn là có ý gì?

- Nói nhanh đi em đang rất tò mò. — Nó lay cánh tay hấn.

- Được rồi mà, trước sau gì anh cũng nói. — Hấn ngược nhìn nó rồi lại xoay mặt sang hướng khác.

Lại gì nữa đây? Từ trước đến giờ nó chưa từng thấy hấn thể hiện cái biểu cảm kì hoặc này bao giờ, vừa xấu hổ e thẹn, lại mạnh mẽ, chuyện gì đây chứ, nó đang trở to mắt chờ mong câu trả lời. Không để nó chờ lâu hấn hít một hơi thật sâu đối mặt với nó.

- Thật ra... tấm ảnh đó là...

Nó há miệng, nghiêng đầu theo lời nói của hấn nhưng ngật nổi hấn cứ áp a áp úng làm nó phát bực. — Là gì chứ? Anh nói nhanh đi.

- Là anh đó. — Hấn nói xong lại xoay lưng về phía nó.

Lúc này nó mới há miệng to hơn lúc nãy, ngồi cứng như tượng sáp, không biết suy nghĩ gì sau đó hồi lâu nó phá lên cười.

- Ha ha ha... Là anh? — Nó đẩy nhẹ vào vai hấn ý hỏi phải không, hấn chỉ khẽ gật đầu, nhìn biểu hiện của hấn cứ e dè y như con gái được xem mắt làm nó càng hứng thú cười to hơn. — Há há há... đau bụng chết mất, thật vậy sao?

Cuối cùng hấn cũng chịu không được xoay người lại. — Em cười đủ chưa?

- Em xin lỗi nhưng mà... Ha ha... - Nó ôm bụng ngắt quãng từng hơi một.

- Đủ rồi, anh cũng đâu muốn như vậy, chỉ tại lúc nhỏ ba mẹ bị nhầm anh là con gái nên mua mọi thứ, mãi cho đến khi anh ra đời mới biết là con trai, tiếc mẹ nên ba mẹ mới bắt anh hóa thân thành con gái để chụp hình lưu niệm thôi mà, anh đâu có ngờ...

Hấn nói đến đây lại làm nó được một phen khoái chí hơn. — Ha ha ha... Trên đời làm gì có chuyện như vậy chứ, đây là lần đầu em nghe, nhưng mà công nhận nhìn anh cũng có nét đẹp giống con gái. — Nó chế giễu, bùm miệng khục khặc, nhưng đó cũng là nó khen thật, vì lúc cầm tấm ảnh trong tay nó cũng lầm là con gái, dù khuôn mặt đã bị phá hủy nhưng đáng người dễ thương y như công chúa, nghĩ đến đây nó lại thấy tiếc ghê, giả mà được thấy gương mặt hấn, chắc xinh lắm.

- Anh cũng nghĩ thế, vì từ nhỏ anh đã được nhiều người khen ngợi, họ nói anh có sắc đẹp hơn người, ngay cả ba mẹ anh còn không tin nổi người trong hình là anh nữa cơ đấy. — Hấn ngồi đó nhớ lại hồi ức rồi tự cười một mình.

- Phải đó, anh có nét đẹp nam nữ lẫn lộn, ha ha... - Nó phụt lên cười.

Hấn nghe câu này hơi lạ, hình như là hơi sai, ai lại đi khen người khác như thế nghe rõ ra thì đang chế nhạo đúng hơn.

- Em đang cố tình cười nhạo anh phải không? — Hấn bậm trợn hỏi lại.

- Em nào dám... - Nó đưa tay che miệng nhưng vẫn không giấu được cảm xúc đang dâng trào.

- Rõ ràng là vậy, xem anh xử trí em thế nào? — Nói rồi hấn đưa tay véo má nó, hấn chà mặt nó cứ như là gấu trúc. — Ha ha xem ngộ nghĩnh chưa nè.

Nó kịch liệt kháng cự. — A... đau quá đi, anh bỏ ra mau lên.

- Xong rồi. — Hấn kéo căng mặt nó rồi bất ngờ buông tay ra làm mặt nó giật lên một cái thật mạnh.

Nó choàng hai tay lên mặt. — Đau thật đó, buốt cả mặt.

Nhìn mặt nó không giống nói dối, cái mặt hờn giận kia làm hấn phải suy nghĩ, có lẽ bản thân đã hơi mạnh tay làm nó đau. Hấn nắm lấy hai tay nó.

- Nè đau thật hả? Mỡ tay ra anh xem thử coi. — Hấn xuống giọng năn nỉ.

Nó làm nũng, nhăn nhó. — Nè. — Nhưng cuối cùng cũng chịu bỏ ra.

Hấn vừa nhìn thấy chẳng những không đau lòng mà còn phụt cười một tiếng rất to. — Xin lỗi em... - Hấn đánh mắt sang chỗ khác che miệng cười.

Nó nhìn mà chẳng hiểu gì cả, thái độ này là quan tâm hay nhạo báng đây hả? Nó cũng đang thắc mắc khuôn mặt lúc này ra sao, nên di chuyển thật nhanh xuống gần hồ, chòm người xuống nhìn, trời đất nguồn nước trong xanh ấy đã phản chiếu rành rành khuôn mặt đỏ ửng của nó, nó nén uất hận lên mặt ngoái

nhìn hấn, hấn biết ý nó nên cố tình tránh đi, nhưng miệng thì vẫn còn nụ cười đáng ghét đó. Nó bay ngay đến cạnh hấn.

- Anh xem thành quả của mình nè. – Nó chỉ tay vào mặt mình.

- Thành quả gì? – Hấn giả dò ngó ngáo liếc nhìn nó rồi xoay sang hướng khác, thật sự hấn rất muốn cười đó, nhìn mặt nó y như pikachu, rất dễ thương, ha ha...

- Còn làm bộ nữa, mặt em đỏ hết rồi. Nhìn khó coi chết đi được, lát nữa sao dám nhìn người khác.

Nhìn cái mặt nhảm nhí của nó hấn cố trấn an, nhưng trong giọng nói vẫn có chút chọc ghẹo. – Không khó coi chút nào, mặt em lúc này trong rất tự nhiên, không cần trang điểm.

- Anh... - Nó cứng họng, thẹn quá nên nhào đến túm lấy cổ áo hấn, đúng thật là tính lưu manh vẫn không bỏ được, ở quê nó cũng như thế và làm cho nhiều đứa xém chết vì sợ, nhưng xem ra lần này nó không làm hấn sợ mà ngược lại hấn rất thích thú khi nhận được kết quả cuối cùng.

Cảnh tượng trước mắt là nó đã hụt chân và ngã nhào lên người hấn, hấn đang cười rất là khoái chí còn thừa lúc nó ngã ôm chặt lấy nó, còn nó thì xấu hổ, mặt vốn dĩ đã bị hấn véo đỏ nay càng đỏ hơn, nó im lặng liếc nhìn xung quanh như để cố tránh ánh nhìn của hấn nhưng nó đâu biết cử chỉ e thẹn ấy lại làm hấn lấy làm thích thú hơn.

Nó nhìn cái mặt nhảm nhí chưa từng có của hấn mà thấy ghét, nó bật dậy đẩy hấn ra khỏi người mình, trong lòng có chút vui vui nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh.

- Nhưng sao lần đó anh lại giận như vậy? – Nó đánh trống lảng bắt sang chuyện khác.

Hấn lồm cồm ngồi dậy, nhìn nó khó hiểu, sao lại hỏi chuyện này hoài thế không biết.

- Anh đâu biết đâu, lần đó anh cố ý nói vậy để hù dọa em thôi, với lại anh thấy em thân thiết với Tùng Nhân nên mới nổi nóng nói bừa thôi.

“Thì ra là ghen.” Nó nhìn hấn rồi cười một mình.

- Nhưng mà anh bắt đầu nghi ngờ chị em khi nào?

- Từ khi cô ấy trở về.

- Nếu anh bắt đầu nghi ngờ tại sao lại còn đưa chị ấy đi chơi. – Nó đưa về mặt hờn dỗi nhìn hấn.

Hấn phì cười. – Em đang ghen hả?

- Ai ghen? Chị là em tò mò nên hỏi.

- Anh đưa chị em đi chơi vì muốn quay lại để điều tra cho rõ mọi chuyện thôi, với lại anh và chị của em đã chia tay trước đó rồi.

- Chia tay? – Nó trố mắt. “Hèn gì dạo mới gặp nhau anh chẳng thèm nhìn chị ấy một cái.”

- Thôi đừng hỏi chuyện đó nữa anh cảm thấy không hứng thú chút nào. – Hấn lắc đầu xua tay.

- Được rồi không hỏi thì không hỏi. – Nó mỉm cười. “Dù sao cũng biết cả rồi.”

Mà thú thật lần đó nó nghe được hai người đó đi chơi với nhau nó tức vô cùng, vừa mới chửi nó xong xoay qua đã cùng nhau đi chơi, nghĩ đến đó thôi nó đã phẫn nộ rồi, hơn nữa nó còn rất dễ tâm chuyện hấn không nghĩ đến cảm giác của nó mà quát tháo nó, cũng chẳng biết tại sao, mãi cho đến giờ nó mới hiểu vì sao lại thế.

Nó ngồi suy tư nhìn ra mặt hồ, từng đợt sóng nhỏ li ti ập vào làm cho suy nghĩ thêm rối rắm, không hiểu sao trong lòng lại còn cào cào như thế, nó đang nghĩ đến Thanh Thanh, cho dù chị ấy còn tàn nhẫn đến đâu thì giờ chị cũng đã hối hận, hơn nữa từ nhỏ chị cũng rất quan tâm nó, nếu không phải có chút hiểu lầm thì giờ cũng không ra nông nỗi này, chẳng biết giờ chị ấy sao rồi?

Hấn nhìn gương mặt thoát lên chút đáng thương kia thì cũng trầm lặng theo.

- Em đang nghĩ vẫn vợ gì vậy?

Nó khẽ thở dài. – Em đang nghĩ đến chị em.

- Sao lại nghĩ đến cô ta vào lúc này. – Hấn có vẻ hơi khó chịu.

- Anh vẫn còn trách chị ấy sao? – Nó đưa đôi mắt lương thiện nhìn hấn.

- Nếu nói không thì quả thật là anh đang nói dối, nhưng nếu nói có thì cũng không hẳn, anh rất thông cảm vì việc cô ấy hiểu lầm mà tổn thương em nhưng mà anh cũng không thể tha thứ cho hành vi độc ác ấy được.

Nó hiểu chứ, nó rất hiểu, nó cũng như hấn, ban đầu rất uất hận vì sự tàn nhẫn của cô ta, nhưng rồi nó cũng dần quên đi khi nghe được tâm sự trong lòng cô ta, quả thật rất đáng thương hơn là đáng trách.

- Em cảm thấy chị ấy rất tội nghiệp, chắc Thiên Vũ không tha thứ cho chị ấy đâu. – Nó thờ dài, trầm ngâm.

- Em lo chuyện ấy làm gì. – Hấn hơi bức bối, không phải vì hấn không có lòng mà vì nhìn thấy nó suốt ngày cứ lo nghĩ cho người khác mà phát bực thôi.

- Dù gì bây giờ em và anh cũng đã ở bên nhau rồi, em chỉ lo cho tình cảm của chị ấy và Thiên Vũ thôi, chẳng lẽ anh nhẫn tâm nhìn bạn mình đau khổ hay sao?

Hấn chợt sững sờ trước câu nói của nó, không hề vô lí chút nào, hấn cũng nhận ra sự thật là Thiên Vũ rất đau khổ nhưng vẫn tỏ ra kiên cường, con trai mà đâu thể lúc nào cũng mạnh dạng thô lỗ như con gái, huống hồ gì anh ta cũng vì chuyện của hấn và nó mà vất vả công như thế không lẽ bây giờ chỉ việc tác hợp cho hai người họ hấn cũng không giúp được sao?

- Vậy bây giờ em tính sao? – Hấn liếc nhìn nó.

- Um... - Nó hơi suy tư. – Ngày mai em muốn đưa Thiên Vũ đến nhà chị Thanh Thanh một chuyến, anh biết nhà chị ấy phải không?

- Ồ... nhưng làm gì anh ta chịu. – Hấn xoa tay sau cổ khó xử phân bua.

- Không chịu thì mình cưỡng ép. – Nó bạo dạn lên tiếng.

- Làm thật? – Hấn trở mặt hỏi lại.

- Đương nhiên. – Nó đẩy vai hấn. – Hay... mệt quá đi, giờ em muốn về nhà.

Hấn cũng tán đồng, vốn dĩ là muốn ra ngoài cùng nó để có không gian riêng một chút ai ngờ nó cứ hỏi liên tục những chuyện bí mật của hấn làm hấn cũng chán nản, vì thế quyết định ra về là đúng đắn nhất.

...

Tùng Nhân đang ngồi xem phim, nhưng tâm không có chút bình yên, cậu ta không hề ngó ngang đến bộ phim trước mặt mà cứ suy diễn chuyện sáng nay, nó và hấn đi đâu? Sao hai người họ trở nên thân thiết như vậy? Liệu họ ra ngoài làm gì?

Mọi ý nghĩ điên cuồng chạy vào đầu cậu ta, cậu ta chỉ muốn hét lên cho thỏa mãn cơn giận của mình nhưng rồi lại suy nghĩ vì sao phải giận? Không phải đang ghen đó chứ? Thú thật là cậu ta thích nó nhưng cũng không phải là đi đến bước này đó chứ, nó cũng đâu phải mẫu người yêu của cậu ta, thích thì vẫn là thích chứ đâu thể xem là yêu. Chẳng lẽ cậu ta yêu nó rồi. Không, không thể nào. Cậu ta hết vô đầu lại bứt tóc, không thể chấp nhận sự thật phũ phàng như vậy.

Cạch!

Tiếng mở cửa phá tan mọi suy nghĩ, nó và hấn từ ngoài cửa bước vào cười cười nói nói, làm cho Tùng Nhân vừa bình tĩnh đôi chút cũng trở nên bốc hỏa.

- Hai người vừa đi đâu về? – Điều bộ cậu ấy có vẻ như đang tra khảo, cũng vì do không kiềm chế được cảm xúc.

- Ồ... - Cả hai đờ người vì thái độ đó, trông cậu ta như một người khác, rất lạnh lùng.

Thấy không ai trả lời, cậu ta càng tức giận hơn, khuôn mặt điển trai kia bị bao bọc bởi một vầng mây đen kịt làm cho người ta có vẻ hơi khiếp sợ, không dừng lại ở đó ánh mắt cậu ta di chuyển xuống đôi bàn tay đang ghi chặt vào nhau làm cho cậu ta càng điên hơn.

- Hai người...? – Ánh mắt lạnh lùng dán vào họ, lập tức nó buông bàn tay ra khỏi tay hấn.

Hấn nhìn thái độ kỳ lạ kia cũng đủ hiểu đôi chút, ánh mắt Tùng Nhân nhìn nó không đơn thuần là bạn hay bất cứ gì mà là ghen, phải là đang ghen, hấn biết rõ vì hấn cũng từng như thế, chẳng lẽ cậu ta yêu nó rồi, hấn lắc nhẹ đầu phủ nhận những ý nghĩ vừa thoáng qua rồi lại nhìn nó, mặt nó vẫn móp méo, có lẽ nó chưa biết. Nếu thật sự cậu ta yêu nó thì sao? Không được, cho dù là nghĩ hấn cũng không dám.

- Anh sao vậy? – Nó tò mò hỏi.

Cậu ta vẫn không trả lời mà chuyển hướng nhìn hấn bằng đôi mắt giận dữ

- Bọn anh chỉ là đi ăn thôi. – Hấn vội vàng giải thích.

- Tại sao hai người lại đi ăn chung với nhau, đã vậy còn tỏ ra thân thiết. – Câu này như đang chất vấn làm nó khó hiểu hơn.

Nó nhíu mày nhìn hấn rồi lại xoay sang Tùng Nhân, hôm nay cậu ta như biến thành một người khác.

- Chuyện này bình thường thôi mà vì em và anh Phong đã là...

- Là bạn của nhau. – Chưa đợi nó lên tiếng hấn đã chặn ngang lời nó.

- Là bạn? – Nó há hốc nhìn Toàn Phong, như không chắc hỏi lại một câu, vốn dĩ nó định nói ra sự thật nhưng hấn đã ngăn lại, vì sao chứ?

Hấn hiểu cái nhìn của nó nên giật nhẹ tay nó ra hiệu, nó chưa kịp phát giác chuyện gì đang xảy ra cũng vội gật đầu. – Phải bọn em đã là bạn, bọn em đã làm hòa, anh cũng đừng vì chuyện trước đây mà cau có nữa, đừng làm tình cảm hai người bị sứt mẻ, như vậy em sẽ thấy có lỗi đó. – Nó dịu giọng.

Nghe nó nói thế nên tâm tư của cậu ta cũng có phần lặng xuống. – Nếu thật là vậy thì tốt. – Nói xong cậu ta lại ngồi xuống đưa tay ngoắc hai người họ. – Đến đây đi còn đứng thử đây làm gì?

Nó và hấn nhìn nhau rồi nuốt khan một cái tiến về phía Tùng Nhân ngồi xuống, cả hai không được tự nhiên cho lắm, cho dù là mối quan hệ không hề mờ ám chút nào nhưng họ vẫn cảm thấy ngại ngùng, ngay cả nhìn nhau cũng không dám. Nó cũng đang thắc mắc tại sao khi nãy hấn lại không cho nó nói, hấn cũng biết tính nó thẳng thắn, muốn nói gì thì nói, nhưng hấn sợ lời nói ấy sẽ làm tổn thương đến người khác cho nên mối quan hệ giữa hai người hấn sẽ chờ đến khi giải quyết xong mọi chuyện mới nói ra, còn muốn biết chuyện gì thì cứ chờ đi. Ha ha...

Hai người ngồi đó im lặng, cứ y như hôm nay quyền áp đảo không còn nằm ở đó nữa mà ở Tùng Nhân.

- Sao tuần trước anh từ chối không đi diễn với em vậy? – Tùng Nhân bất ngờ lên tiếng làm cho hai người đang im thin thít vội giật mình.

- Ờ... anh có chuyện nên không đi. – Không hiểu sao lần này hấn cứ làm ra bộ dạng làm cho người khác phải để ý, không hoàn toàn bình tĩnh lạnh lùng như trước đây.

- Không phải chuyến đi thực tế chỉ có hai ngày sao? – Tùng Nhân thắc mắc.

- Phải, nhưng mà không phải vì lí do đó mà anh về trễ không đi mà là nhà anh có chút chuyện. – Biết là nói dối để diện có cho bản thân là không đúng nhưng hấn buộc phải nói thế, với lại lời nói dối thiện ý mà.

- Ra là vậy. À mà anh có biết vì sao chị Thu Vân về gấp như vậy không? Hơn nữa sáng nay chị ấy đi đâu mà không hề cho em biết.

- Anh cũng không rõ.

Tùng Nhân nghe vậy chỉ gật đầu, rõ ràng là hấn biết sao lại không nói hay là có ẩn tình gì trong đây?

Lần này hấn bị công chúa nhập hay sao ý, dịu dàng hấn ra hay biết yêu rồi nên thế, chứ nếu thường ngày mà ai hỏi hấn bằng cái giọng đó thì đừng mong hấn trả lời.

- À... - Bất ngờ cậu ta xoay về phía nó. – Anh đi diễn suốt một tuần qua không được đi chơi hay là em đi với anh nha.

Lời đề nghị gì vậy chứ? Hấn đang ngồi đó mà.

- Um... Em vừa mới xuất viện nên trong người...

- CÁI GÌ? – Cậu ta hét lên về kinh ngạc.

Hấn vội hấn giọng. – Òm... òm...

- Hơ? – Nó nhìn về mặt lơ là của hấn và thái độ kinh ngạc của Tùng Nhân thì lại càng quần não hơn.

Tùng Nhân vẫn đang chờ đợi câu trả lời từ nó còn nó thì ngây người trong thấy. Bữa nay mọi người bị sao thế? Ai cũng thay đổi làm nó không thể nào theo kịp cảm xúc của họ.

- Em nói xuất viện là sao? Em bị gì? – Cậu ta di chuyển về phía nó lo lắng hỏi.

“Chết, mình lỡ miệng nói ra.” Nó nghe nhe răng cười gượng gạo, cố tìm một lí do gì đó để giải thích.

Nó liếc nhìn hấn nhưng hấn chỉ nhủ mày một cái rồi ngoác qua hướng khác, để nó tự gánh lấy hậu quả.

- À... ý em là do chuyến đi thực tế đó không được ăn uống đủ chất nên khi về em đã phải đến bệnh viện để tiêm nước biển thôi mà.

- Ra là vậy, em đã đỡ chút nào chưa?

Nó và hấn nhìn nhau thở phào một cái. Đã nói chuyện này không thể để Tùng Nhân biết nếu không cậu ta sẽ lo lắng không chừng còn nảy sinh ra nhiều chuyện khác vậy mà còn nói hớ cũng may là nó nhanh trí không thì tiêu tùng rồi.

- Em đỡ nhiều rồi.

- Vậy em có thể đi ra ngoài với anh một chút được không? – Nó rất khó xử vì lời đề nghị này, nhưng về mặt đáng thương kia...

- Ra ngoài cũng tốt, đi dạo một chút cho tỉnh táo.

Nó còn chưa kịp trả lời thì hắn đã mở miệng nói thay, ý gì đây chứ? Trước đây nó và Tùng Nhân chỉ đứng nói chuyện với nhau thôi thì hắn đã tức điên lên rồi sao giờ lại đồng ý cho nó đi chứ.

- Ồ... anh... - Nó ấp úng nhìn hắn.

Ngay lập tức hắn cười đáp trả. – Dù gì thì đã lâu Tùng Nhân không được gặp em rồi, ra ngoài nói chuyện một chút đi.

Nó cúi mặt có phần thất vọng, cứ nghĩ hắn sẽ ngăn lại nào ngờ, nhưng nó đâu có biết hắn làm vậy cũng vì nghĩ cho nó thôi.

- Được rồi, đi thì đi. – Nó liếc nhìn hắn bằng con mắt hờn dỗi, hắn ngược lại chỉ khẽ cười như cố tình trêu chọc.

Tùng Nhân nhìn thấy thái độ này của nó và hắn thì không ổn chút nào, cảm giác như giữa họ có cái gì đó rất mập mờ. Cậu ta nắm lấy tay nó dắt đi, mặc cho hắn đứng đấy với nụ cười gượng ép, nó không cam tâm xoay nhẹ đầu nhìn hắn, cái mặt thâm hại kia làm hắn nao núng, hắn cũng đâu có muốn để người con trai khác dắt tay bạn gái mình, nhưng sao này thì nó sẽ hiểu sao hắn phải làm như thế, thực tế trong lòng hắn bây giờ không hề lo lắng mà chỉ có chút buồn vì sự thật này còn kéo dài hơn nữa thì hắn sẽ là người tạo cơ hội cho họ nhiều hơn nữa, như vậy chẳng tốt một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin May Mẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.